CLIVE CUSSLER

URMĂRIREA

SERIA
ISAAC BELL

CLIVE CUSSLER

URMĂRIREA

V.1.0

V.1.0

(Seria ISAAC BELL)

ISBN:
9786068255002

Traducător: Diana Balteanu

Titlu original:
The Chase

2011

Lui Teri, Dirk şi Dana
Nu există tată binecuvântat cu nişte copii mai iubitori.

O fantomă din trecut

15 aprilie 1950
Lacul Flathead, Montana

Ieşi din adâncuri ca un monstru îngrozitor dintr-o mare din mezozoic. Un strat de mâzgă verde acoperea cabina mecanicului şi cazanul, în vreme ce un nămol maro-cenuşiu de pe fundul lacului se prelingea şi se desprindea de pe roţile de tracţiune care aveau un diametru de doi metri, apoi cădea cu zgomot în apele reci ale lacului. Urcând încetişor deasupra suprafeţei apei, vechea locomotivă cu aburi atârnă preţ de o secundă de cablurile unei macarale gigantice, care era montată pe o barjă din lemn. Încă vizibil sub nămolul care picura de pe locomotivă, chiar sub fereastra laterală a cabinei mecanicului se putea citi numărul 3.025.

Construită de către Compania de Locomotive Baldwin din Philadelphia, Pennsylvania, locomotiva cu numărul 3.025 ieşise din fabrică pe 10 aprilie 1904. Clasa „Pacific” era destul de comună pentru capacitatea ei şi locomotiva cu aburi cu roţi supradimensionate putea să tracteze zece vagoane de oţel pline cu pasageri pe distanţe mari, la o viteză de o sută patruzeci şi cinci de kilometri la oră. Era cunoscută drept 4-6-2, datorită dispozitivului cu patru roţi de direcţie situate în faţă, chiar îndărătul grătarului[1] a celor şase roti de tracţiune masive situate sub cazan şi a celor două roti de susţinere, mai mici, montate sub cabina mecanicului.

Echipajul de pe barjă privea transpus cum operatorul macaralei îşi manevra levierele şi ridica uşurel vechea locomotivă cu numărul 3.025 pe puntea principală, care, cu greutatea ei, împinse barja cu şapte, opt centimetri mai adânc în apă. Aceasta rămase aşa aproape un minut, apoi şase bărbaţi ieşiră din starea de reverie şi deconectară cablurile.

— Este într-o stare remarcabil de bună, după ce a stat în apă timp de aproape cincizeci de ani, murmură şeful operaţiunii de

[1] Numit şi plug, rolul acestuia era de a înlătura potenţialele obiecte aflate pe şine. (n. tr.).

recuperare de pe barja veche şi uzată, care era aproape la fel de bătrână ca şi locomotiva.

Încă din anii douăzeci fusese utilizată în operaţiunile de dragare a lacului şi a afluenţilor din zonă.

Bob Kaufman era un bărbat bine făcut, prietenos, gata oricând să răspundă cu un hohot de râs la cea mai neînsemnată glumă. Cu chipul roşcovan de la orele lungi petrecute în bătaia soarelui, avea douăzeci şi şapte de ani de când lucra pe barjă. Cum împlinise şaptezeci şi cinci de ani, ar fi putut să se fi pensionat cu multă vreme în urmă, însă, atâta timp cât compania de dragare îl mai ţinea, el avea de gând să lucreze în continuare. Să stea acasă şi să completeze piesele lipsă de la puzzle-uri nu era tocmai imaginea lui despre o viaţă bună. Îl examină pe bărbatul care stătea în picioare alături de el şi care era, din câte îşi dădea seama, ceva mai în vârstă decât el.

— Ce părere aveţi? întrebă Kaufman.

Bărbatul se întoarse, înalt şi încă suplu la cei aproape optzeci de ani ai săi, cu părul încă des încărunţit. Avea faţa ridată ca pielea de viţel. Se uită cu atenţie la locomotivă, cu o expresie gânditoare, cu ochii care în mod normal se bazau mai mult pe ochelari. Avea în ei o strălucire albăstruie, cu o uşoară tentă de violet. O mustaţă stufoasă şi căruntă îi acoperea buza de sus, ca şi cum ar fi fost plantată acolo cu ani în urmă. Se potrivea cu sprâncenele, care îi deveniseră şi ele stufoase odată cu vârsta. Îşi ridică de pe cap pălăria scumpă de Panama şi îşi tampona fruntea cu o batistă. Se îndreptă către locomotiva recuperată, care stătea acum bine fixată pe punte şi îşi concentră atenţia asupra cabinei mecanicului. Apa şi nămolul se prelingeau de pe scări şi se scurgeau pe podeaua barjei.

— În ciuda nămolului, spuse acesta în cele din urmă, încă este frumoasă din punct de vedere estetic şi este plăcută ochiului. Nu cred că va trece mult timp şi vreun muzeu al căilor ferate o să apară cu fondurile necesare pentru restaurarea ei, pentru a o expune.

— A fost un noroc chior că localnicul care pescuia acolo şi-a pierdut motorul şi a dragat fundul lacului ca să-l găsească, altfel locomotiva ar mai fi stat acolo încă o jumătate de secol.

— Da, a fost un adevărat noroc, spuse tărăgănat bărbatul înalt, cu părul alb.

Kaufman făcu vreo câţiva paşi înainte şi îşi trecu mâna peste una dintre imensele roţi de tracţiune. Pe chip i se aşternu o

expresie plină de sentimentalism.

— Tatăl meu a lucrat ca mecanic la Union Pacific, spuse el încetişor. El spunea întotdeauna că locomotiva de la Pacific era cea mai grozavă din câte condusese vreodată. Obişnuia să mă lase să stau în cabină atunci când aducea vreun tren la reparaţii. Clasa Pacific era utilizată în special la tractarea vagoanelor de pasageri pentru că era atât de rapidă.

O echipă de scufundători, îmbrăcaţi în costume de pânză cauciucată, stăteau în picioare pe platformă pe măsură ce aceasta se ridica la suprafaţa apei glaciale. Purtau căştile greoaie din alamă de tipul Mark V, aveau prinse cu nişte curele greutăţi mari în dreptul pieptului şi în picioare purtau cizme de scufundători cu partea superioară din pânză, cu vârfurile tot din alamă, iar cu tălpile din plumb, care cântăreau peste şaisprezece kilograme. Cu totul, scufundătorii aveau pe ei aproape şaptezeci de kilograme de echipament. Ei trăgeau cu putere de cablurile lor ombilicale, ridicându-se către pompa de la suprafaţă care le furniza aerul în timpul scufundărilor, în vreme ce platforma era ridicată şi se balansa înspre punte. În scurt timp, fură aduşi la bord, după care o altă echipă coborî pe scări şi rămase în picioare pe platformă pe măsură ce aceasta cobora din nou în apele lacului, încă îngheţate în urma iernii prelungite din Montana.

Bărbatul cel înalt privea în tăcere, părând nelalocul lui printre cei din echipajul barjei aşa cum erau îmbrăcaţi aceştia, cu hainele şi salopetele lor pătate de unsoare. El era îmbrăcat cu nişte pantaloni cafenii călcaţi cu grijă şi cu un pulover scump, împletit de mână, din caşmir, iar peste acesta purta o jachetă tot din caşmir. Pantofii îi erau foarte lustruiţi şi îşi menţinuseră luciul în mod surprinzător chiar şi pe puntea îmbibată de unsoare, printre cablurile ruginite.

Examină stratul gros de nămol de pe treptele care duceau la cabina mecanicului, apoi se întoarse către Kaufman.

— Hai să aducem o scară ca să putem urca până în cabină!

Kaufman dădu ordin unui lucrător din echipajul barjei care se afla în apropiere şi curând acesta veni cu o scară care fu proptită la baza cabinei, chiar în spatele locului ocupat de mecanic. Mai întâi urcă şeful operaţiunilor, urmat de privitorul mai în vârstă. Apa se scurgea de pe acoperiş, în vreme ce cărbunele dizolvat, amestecat cu nămolul, curgea prin uşa deschisă a cazanului pe podeaua din metal.

La început, se părea că nu se afla nimic în cabina mecanicului. Labirintul de valve, ţevi şi leviere montate deasupra cazanului era acoperit cu straturi de nămol care se prelingea şi de tentacule de alge verzi care găsiseră acolo un mediu prielnic să crească. Noroiul de pe podeaua cabinei le ajungea până la glezne, însă observatorul înalt şi tăcut nu păru să realizeze că acesta îi acoperea încălţările. Îngenunche şi examină trei ridicături care răsăreau din nămol ca nişte moviliţe.

— Mecanicul şi fochistul, declară el.

— Sunteţi sigur?

— Sunt sigur, răspunse acesta încuviinţând din cap. Mecanicul se numea Leigh Hunt. Avea nevastă şi doi copii, amândoi sunt acum de vârstă mijlocie. Fochistul se numea Robert Carr. Avea de gând să se însoare imediat ce se întorcea din cursă.

— Şi cine era cel de-al treilea?

— Se numea Abner Weed. Acesta a fost un răufăcător. El i-a forţat pe Hunt şi pe Carr să conducă locomotiva, ameninţându-i cu un pistol de la spate.

— Nici unul nu arată prea bine, murmură Kaufman, scârbit de ceea ce vedea. Mă mir că nu au rămas doar scheletele din ei.

— Nu ar fi rămas nimic din ei dacă ar fi murit în apă sărată, însă apa rece şi proaspătă din lacul Flathead i-a conservat. Ceea ce vezi este ţesutul adipos în care este stocată grăsimea. Se descompune în decursul timpului dacă stă în apă, conferind corpului un aspect cerat, ca de săpun, care se numeşte „saponificare”.

— Va trebui să-l anunţăm pe şerif şi să aducem aici un medic legist.

— Acest lucru va întârzia operaţiunea? întrebă străinul.

— Nu, nici unul din aceste lucruri nu ar trebui să tărăgăneze lucrurile. De îndată ce echipa de scafandri conectează cablurile de ridicare, scoatem la suprafaţă şi tenderul[2].

— Este foarte important să văd ce se află şi în vagonul care era conectat la locomotivă.

— O s-o faceţi, spuse Kaufman şi privi înspre bărbat, încercând în zadar să-i citească gândurile. Mai bine ne ocupăm mai întâi de tender, ca să simplificăm lucrurile. Dacă ne concentrăm asupra celuilalt vagon înainte să fie decuplat de tender, s-ar putea ca rezultatul să fie dezastruos. Este posibil ca acesta să nu fie la fel de greu ca locomotiva, însă dacă nu suntem atenţi, s-ar putea

[2] Vagonul în care se păstrau cărbunii şi apa. (n. tr.).

desface în bucăţele. Este o operaţiune mult mai complicată. Şi, în afară de asta, partea din faţă a vagonului de bagaje este îngropată pe jumătate sub tender.

— Nu este un vagon de bagaje. Este un vagon de marfa.

— De unde ştiţi acest lucru?

Observatorul ignoră întrebarea.

— Ridicaţi mai întâi vagonul de marfa! Dumneata conduci operaţiunea.

Kaufman se uită în jos la movilele oribile care fuseseră cândva nişte oameni.

— Şi cum au ajuns aici? Cum a putut un tren să se piardă în mijlocul lacului atâta amar de timp?

Bărbatul înalt privi în depărtare peste albastrul liniştit al lacului.

— Acum patruzeci şi patru de ani, în acest loc era un feribot care transporta de o parte şi de alta a lacului vagoane de tren încărcate cu cherestea.

— Este totuşi foarte ciudat, spuse Kaufman tărăgănat. Ziarele şi oficialităţile din Southern Pacific au declarat că trenul a fost furat. Dacă îmi amintesc bine, era pe data de 21 aprilie 1906.

Bătrânul zâmbi.

— Compania a încercat să muşamalizeze toată povestea. Trenul nu a fost furat. Un impiegat de mişcare de la calea ferată a fost mituit să închirieze locomotiva.

— Trebuie să fi fost ceva de valoare în vagonul de marfa dacă a meritat să moară atâţia oameni, fu de părere Kaufman. Cum ar fi un transport de aur.

Bătrânul dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Au circulat nişte zvonuri cum că acel tren transporta aur. Dar, dacă este să se cunoască adevărul, nu era aur, ci bani lichizi, spuse el.

— Patruzeci şi patru de ani, spuse Kaufman lungind cuvintele. O perioadă destul de lungă pentru un tren ca să dispară. Poate că banii se află încă în vagon.

— S-ar putea, spuse bărbatul cel înalt, privind în zare la ceva ce nu putea vedea decât el. S-ar putea chiar să aflăm aceste răspunsuri în momentul în care vom pătrunde în interior.

Banditul-Măcelar

Capitolul 1

10 ianuarie 1906
Bisbee, Arizona

Oricine ar fi văzut în după-amiaza aceea un bătrân vagabond beat care se deplasa încet şi cu pasul nesigur pe Moon Avenue din Bisbee, l-ar fi luat drept cine nu era de fapt, adică un bărbat care îmbătrânise înainte de vreme lucrând în minele care străbăteau pe dedesubtul oraşului munţii bogaţi în minereuri. Avea cămaşa murdară şi mirosea a nespălat. O singură bretea îi susţinea pantalonii rupţi şi zdrenţuiţi, cu manşetele băgate în ghetele scâlciate şi uzate, care ar fi trebuit aruncate de mult la groapa de gunoi din afara oraşului. Părul încâlcit şi unsuros i se împrăştia pe umeri şi i se încâlcea în barba neîngrijită care îi atârna înspre abdomenul voluminos. Avea ochii de un căprui atât de închis, că păreau aproape negri. Privirea îi era lipsită de expresie; ochii îi păreau reci şi aproape malefici. Nişte mănuşi de lucru îi acopereau mâinile care nu ţinuseră niciodată în viaţa lor o lopată sau un târnăcop. Sub un braţ ţinea un sac vechi din pânză care părea gol. Sacul murdar avea inscripţionat pe el într-un mod aproape decorativ cuvintele COMPANIA DE SEMINŢE ŞI GRĂUNŢE DOUGLAS, OMAHA, NEBRASKA.

Bătrânul se gândi câteva clipe, după care se aşeză pe o bancă situată la intersecţia Moon Avenue cu Tombstone Canyon Road. În spatele lui era o cârciumă, goală în cea mai mare parte, din cauză că era pe la amiază, iar clienţii obişnuiţi lucrau la ora aceea din greu în mine.

Oamenii care se plimbau sau făceau cumpărături prin orăşelul minier nu îi acordau decât o privire scurtă şi dezgustată. De câte ori trecea cineva, el îşi scotea o sticlă de whisky dintr-un buzunar de la pantaloni şi trăgea o duşcă bună, după care o închidea la loc şi o punea înapoi. Nimeni nu ar fi avut cum să ştie că în ea nu era whisky, ci ceai.

Era destul de cald pentru luna iunie. El aprecie că erau peste treizeci şi cinci de grade. Se lăsă pe spate şi privi într-o parte şi alta a străzilor, în timp ce pe lângă el trecu o caleaşcă trasă de un cal bătrân. Tramvaiele electrice nu apăruseră încă în Bisbee. Majoritatea vehiculelor de pe stradă erau încă trăsurile de două persoane şi caleştile trase de cai. Oraşul nu avea decât câteva automobile şi camioane de marfă şi nu era nici unul la vedere.

Avea destule informaţii despre oraş ca să ştie că fusese fondat în 1880 şi îşi primise numele după judecătorul Dewitt Bisbee, unul dintre bogătaşii care deţineau Mina Regală de Cupru. Comunitatea era destul de mare, avea o populaţie de douăzeci de mii de oameni, ceea ce făcea să fie oraşul cel mai mare dintre San Francisco şi St. Louis. În ciuda faptului că existau numeroase familii de mineri care locuiau în clădiri micuţe şi modeste din lemn, cea mai mare parte a economiei se baza pe cârciumi şi pe o mică armată de femei deocheate.

Bărbatul îşi lăsă capul în piept. Arăta ca un om beat care adormise. Numai că se prefăcea doar. Era conştient de fiecare mişcare din jurul său. Mai arunca din când în când câte o privire pe partea cealaltă a străzii, la Banca Naţională din Bisbee. Se uită cu interes, prin ochii pe jumătate închişi, cum un camion cu remorcă şi roţi cu cauciucuri solide se apropie zgomotos de bancă. Nu era decât un paznic, care coborî din camion şi transportă în interior un geamantan mare cu bancnote proaspăt tipărite. După câteva minute, acesta scoase pe uşă un cufăr greu, ajutat de casierul băncii, pe care apoi îl urcă în camion.

Bărbatul ştia că era un transport de aur, o parte dintre cele optzeci şi cinci de mii de kilograme care fuseseră produse în minele locale. Însă nu aurul îi atrăsese interesul. Era prea greu şi prea riscant pentru un singur om să se ocupe de el. Banii gheaţă erau cei care îl aduseseră la Bisbee şi nu metalul galben atât de râvnit.

Privi cum camionul plecă de acolo şi cum doi bărbaţi, pe care îi identificase drept gardieni de la uriaşa companie minieră Phelps Dodge, ieşiră din bancă. Aceştia livraseră banii pentru ca a doua zi să se plătească în numerar salariile angajaţilor companiei miniere. Zâmbi în sinea sa, ştiind că acţiunile Băncii Naţionale Bisbee se ridicaseră la un nou nivel.

Îi privise pe oamenii care intrau şi ieşeau din bancă timp de aproape două săptămâni, astfel că acum îi putea identifica din vedere. Mai remarcase şi orele la care aceştia veneau şi plecau.

Satisfăcut că nu se afla nimeni în bancă în afară de un casier şi proprietarul care era şi administrator în acelaşi timp, se uită la ceas şi dădu din cap. Fără grabă, bătrânul vagabond se ridică, se întinse şi se îndreptă alene către bancă, traversând strada pavată cu cărămidă şi pistele pentru trăsuri, ţinând pe un umăr sacul de pânză mare şi gol. Chiar în momentul în care era pe punctul de a intra, o femeie trecu pe neaşteptate pe lângă el. Aceasta îi aruncă o privire dezgustată, păşi pe lângă el ca să-l ocolească şi intră în clădire. Femeia nu făcea parte din planul său, însă se hotărî că era mai bine să se ocupe de acest lucru atunci, să nu mai aştepte. Verifică strada, după care intră în bancă după ea. Închise uşa. Casierul era în interiorul seifului, iar femeia aştepta ca acesta să revină. Vagabondul scoase dintr-o gheată un pistol automat Colt de calibrul 38, un model din 1902 şi o lovi pe femeie cu ţeava în ceafă, privind cu nepăsare cum se prăbuşeşte pe pardoseala din lemn. Acest lucru se petrecu atât de rapid şi pe neaşteptate, încât proprietarul băncii nu văzu şi nu auzi nimic din biroul său.

Apoi minerul beat care se transformase deodată într-un spărgător de bănci se repezi sprinten la ghişeu, pătrunse în biroul proprietarului şi îi puse ţeava pistolului la ceafa.

— Dacă faci cea mai mică mişcare, te împuşc pe loc! spuse el cu o voce joasă, dar foarte fermă. Acum cheamă-l pe casier în biroul tău!

Proprietarul băncii, chel, gras şi în stare de şoc, se uită la el cu nişte ochi căprui măriţi de groază. Fără să opună vreo rezistenţă, strigă tare:

— Roy, vino până aici!

— Imediat, domnule Castle, răspunse Roy din interiorul seifului.

— Spune-i să lase deschis seiful, şopti spărgătorul pe un ton tăios.

— Roy, nu închide uşa la seif, se conformă Castle aşa cum i se poruncise, privind cruciş spre pistolul care îl apăsa pe frunte.

Roy ieşi din seif, cu un catastif sub braţ. Nu avea cum s-o vadă pe femeia care zăcea inconştientă pe pardoseala de sub ghişeu. Fără să suspecteze nimic, intră în biroul lui Castle şi înţepeni pe loc când îl văzu pe hoţ ţinând un pistol îndreptat către capul şefului său. Spărgătorul îndepărtă ţeava pistolului de capul lui Castle şi făcu semn cu el înspre seif.

— Amândoi, spuse el calm, intraţi în seif!

Nici unul nu se gândi măcar să se împotrivească. Proprietarul băncii se ridică de la birou şi intră primul în casa de bani, în vreme ce spărgătorul se repezi la fereastră să verifice dacă nu cumva se îndrepta cineva către bancă. Cu excepţia câtorva femei ieşite la cumpărături şi a unei căruţe cu bere care trecea pe stradă, afară era linişte.

Interiorul seifului era bine iluminat, cu o lustră de alamă Edison atârnând de plafonul de metal. În afară de cufărul în care se găsea aurul, rafturile erau acoperite cu vrafuri de acţiuni şi cu salariile companiilor miniere. Spărgătorul îi aruncă sacul casierului.

— Haide, Roy, umple-l cu toţi verzişorii pe care îi ai.

Roy făcu precum i se spusese. Cu mâinile tremurânde, începu să adune în sac grămezile de bancnote de diferite valori. În momentul în care termină, sacul era întins la maximum gata să plesnească şi părea de mărimea unui sac de rufe bine umplut.

— Acum întindeţi-vă pe podea! porunci spărgătorul.

Castle şi Roy, crezând că hoţul era acum pe punctul de a-şi pregăti ieşirea, se întinseră pe pardoseală, cu mâinile ridicate la cap. Spărgătorul scoase dintr-unul din buzunare un fular gros de lână şi îl înfăşură în jurul vârfului ţevii de la pistolul său automat. Pe urmă îi împuşcă în cap pe amândoi bărbaţii. Se auzi mai mult ca două bufnituri zgomotoase decât ca bubuitul unei arme de foc. Fără să mai ezite nici o secundă, îşi ridică sacul pe unul din umeri şi ieşi din seif fără să se mai uite înapoi.

Din păcate, încă nu terminase. Femeia de lângă ghişeu gemea şi încerca să se ridice în coate. Cu o indiferenţă rece, se aplecă, coborî ţeava pistolului şi o împuşcă în cap la fel cum făcuse cu proprietarul băncii şi cu casierul. Nu avu nici o remuşcare, nici cea mai mică urmă de emoţie. Nu îi păsa deloc dacă vreunul dintre aceştia aveau familii pe care le lăsau în urma lor. Ucisese trei oameni lipsiţi de apărare cu sânge rece şi cu tot atâta lipsă de sentiment pe care ar fi manifestat-o dacă ar fi păşit peste nişte furnici.

Se opri să caute unul dintre cartuşele pe care i se păruse că îl auzise căzând din interiorul fularului înfăşurat în jurul pistolului pe pardoseală, însă nu reuşi să-l găsească. Renunţă şi ieşi firesc din clădirea băncii, observând cu satisfacţie că nu auzise nimeni împuşcăturile înfundate.

Ţinând pe un umăr sacul de pânză plin cu bani, individul o luă pe aleea care ducea în spatele băncii. Intră într-o nişă mică de

sub nişte scări unde nu avea cum să fie văzut, îşi scoase hainele slinoase, peruca şi barba cu păr cărunt şi le aruncă pe toate într-o valijoară. Apăru apoi îmbrăcat într-un costum scump, făcut la comandă, îşi aşeză pălăria pe cap într-o parte, într-o atitudine degajată, peste părul roşcat proaspăt pieptănat. Îşi strecură la gât o cravată şi o legă în faţă, punându-şi în valiză şi ghetele scâlciate. Era un individ scund, iar tălpile şi tocurile ghetelor fuseseră înălţate cu vreo cinci centimetri. Pe urmă încălţă o pereche de pantofi englezeşti de piele, cu tocuri, pentru a-l face să pară mai înalt. Apoi îşi îndreptă atenţia înspre o valiză mare din piele pe care o ascunsese sub o prelată de pânză, împreună cu o motocicletă Harley-Davidson. În timp ce verifica aleea din priviri la fiecare câteva secunde, transferă grămada imensă de bani din sac în valiză, pe care o legă de un suport fixat pe roata din spate a motocicletei. Legă valiza care conţinea articolele cu care se deghizase de un alt suport situat în faţă.

În clipa aceea, individul auzi strigăte dinspre aleea care ducea către Tombstone Canyon Road. Cineva descoperise cadavrele din Banca Naţională Bisbee. Fără să-şi facă probleme, împinse motocicleta în faţă şi porni motorul de patru sute de centimetri cubi, trei cai putere şi un singur cilindru. Îşi trecu un picior peste şa şi merse pe străzile pustii până ajunse în zona căilor ferate. Se deplasă nevăzut de-a lungul unei linii secundare, unde un tren de marfa se oprise să alimenteze cu apă.

Îşi planificase perfect timpul. Dacă mai întârzia cinci minute, trenul de marfa s-ar fi mutat înapoi pe linia principală şi s-ar fi îndreptat către Tucson. Fără să fie observat de mecanic şi de ajutorul lui, deoarece aceştia erau ocupaţi să tragă o ţeavă mare din rezervorul cu apă şi să o introducă în tender pentru a alimenta cu apa necesară producerii de vapori, individul scoase o cheie din buzunarul de la vestă şi deschise lacătul de la uşa unui vagon de marfă care era însemnat cu vopsea roşie, având inscripţia „COMPANIA DE MOBILĂ O’BRIAN, DENVER”. Deschise uşa care culisă într-o parte. Prezenţa acestui vagon de marfă la momentul şi locul respectiv nu era o coincidenţă. Acţionând ca reprezentantul fictiv al Companiei de Mobilă O’Brian, la fel de fictivă, plătise în numerar ca acesta să fie inclus în trenul de marfă care trecea prin Bisbee, în drumul său dinspre El Paso, Texas, către Tucson, Arizona.

Luă o placă lată de lemn ataşată cu nişte mânere de vagonul de marfa şi o utiliză ca pe o rampă pentru a-şi urca la bord

motocicleta Harley-Davidson. Pe urmă închise încet uşa rulantă şi se întinse până la o uşă mică prinsă în balamale ca să pună lacătul la loc, în timp ce locomotiva începu să fluiere şi trenul porni, mutându-se de pe linia secundară pe cea principală.

Privit din afară, vagonul de marfă arăta ca oricare altul care fusese dat în folosinţă de ani de zile. Vopseaua era decolorată, iar marginile de lemn erau încrestate şi pline de aşchii. Aspectul său era însă înşelător. Chiar şi lacătul de la uşă era fals, dând impresia că vagonul era foarte bine închis. Cu toate acestea, cel mai amăgitor era interiorul. În loc ca acest vagon să fie gol pe dinăuntru, sau plin de mobilier, era construit foarte luxos, cu multe decoraţiuni şi mobilat la fel de pretenţios ca orice vagon particular care aparţinea preşedintelui căilor ferate. Lambriuri de mahon erau aşezate peste pereţi şi tavan. Pardoseala era acoperită cu un covor gros. Decoraţiunile şi mobilierul erau magnifice într-un mod extravagant. Exista acolo o cameră de zi opulentă, un dormitor princiar şi o bucătărie bine utilată cu ultimele inovaţii necesare pentru pregătirea unor mâncăruri pretenţioase. Nu existau servitori, hamali sau bucătari. Individul lucra de unul singur, fără complici care să-i poată da de gol adevăratul său nume sau ocupaţia. Nimeni nu ştia de operaţiunile sale clandestine de spărgător de bănci şi ucigaş de oameni. Chiar şi vagonul acela fusese construit şi amenajat în Canada, înainte să fie transportat în secret peste graniţă în Statele Unite.

Spărgătorul se relaxă, aşezându-se pe o canapea de piele cu pluş, desfăcu o sticlă de Bordeaux Château La Houringue din 1884, pusă la rece într-o găleată cu gheaţă şi îşi turnă un pahar. Ştia că şeriful oraşului va forma rapid o poteră. Însă aceştia vor fi în căutarea unui miner bătrân şi jegos care ucisese într-un acces de beţie. Echipa se va răsfira prin oraş, căutând peste tot, convinşi că el era prea sărac ca să aibă măcar un cal. Nici unul dintre oamenii din oraş nu îl văzuse vreodată trecând pe acolo călare sau conducând o trăsură.

Extrem de încântat de sine, sorbi vinul dintr-un pahar de cristal şi examină valiza din piele. Oare era al cincisprezecelea, sau al şaisprezecelea jaf încununat de succes, se întrebă el, rămânând pe gânduri. Cât despre cei treizeci şi opt de bărbaţi şi femei şi doi copii pe care îi ucisese, aceştia nu îi tulburară nici o clipă conştiinţa. Estimă valoarea salariilor minerilor la o sumă între 325.000 şi 330.000 de dolari. Majoritatea tâlharilor nu ar fi

reuşit să evalueze suma din valiză. Însă lui îi era uşor, căci el însuşi era un bancher.

Şeriful, adjuncţii săi şi potera pusă pe urmele lui nu aveau să îl găsească niciodată pe tâlharul ucigaş. Era ca şi cum s-ar fi evaporat în aer. Nimeni nu avea să se gândească vreodată să facă legătura dintre acesta şi bărbatul spilcuit care trecuse prin oraş conducând o motocicletă. Crima abominabilă va deveni unul dintre misterele cele mai mari din Bisbee.

Capitolul 2

15 septembrie 1906
Râul Mississippi mai jos de Hannibal, Missouri

La începutul secolului douăzeci, transportul cu vapoarele cu aburi pe Mississippi începuse să-şi piardă din importanţă. Doar câteva ambarcaţiuni cu aburi care transportau pasageri mai rămăseseră active. *Saint Peter* era unul dintre ultimele vapoare mari de pasageri care supravieţuiseră loviturii date de dezvoltarea căilor ferate. Având o lungime de şaptezeci şi doi de metri şi o lăţime de douăzeci şi trei de metri, acesta era un splendid exemplu de eleganţă princiară, cu scări curbate pe o parte, cabine pluşate pentru pasageri şi o sufragerie magnifică, unde se puteau mânca preparatele culinare cele mai rafinate care puteau fi găsite undeva. Saloanele opulente erau aranjate pentru doamne, în vreme ce bărbaţii îşi fumau trabucurile şi jucau cărţi în încăperi frumoase, decorate cu oglinzi şi tablouri.

Jocurile de cărţi de pe vapoarele care traversau râul în mod regulat erau renumite pentru jucătorii pricepuţi. Mulţi pasageri părăseau vapoarele mai săraci decât atunci când se îmbarcau. La una dintre mesele din camera de jocuri de pe *Saint Peter*, într-un colţ liniştit, departe de activitatea principală, doi bărbaţi se amuzau cu un joc de *five-card stud*[3]. La o primă privire, scena arăta ca oricare alta din încăpere, însă o examinare mai atentă revela faptul că nu existau jetoane pe masa din fetru verde.

Joseph Van Dorn îşi examină cu atenţie cărţile înainte să pună pe masă două.

— E bine că nu facem asta pe bani, spuse el zâmbind, altfel acum eram dator opt mii de dolari.

Colonelul Henry Danzler, directorul Departamentului de Investigaţii Criminalistice al guvernului Statelor Unite, îi întoarse zâmbetul.

— Dacă ai trişa aşa cum fac eu, am fi chit.

Van Dorn era un bărbat simpatic, cu puţin trecut de patruzeci de ani. Obrajii şi bărbia îi erau îngropate sub o barbă roşcată magnifică şi favoriţi perfect asortaţi cu ce îi mai rămăsese din

---

[3] Precursor al jocului de poker (n. tr.).

părul care îi înconjura ca un cerc creştetul pleşuv. Chipul îi era dominat de un nas roman, iar ochii căprui aveau un aer trist şi melancolic, însă aspectul şi gesturile sale nu exprimau acelaşi lucru.

Irlandez din naştere, purta un nume cunoscut şi respectat în toată ţara pentru tenacitatea cu care îi urmărea pe criminali, hoţi şi alţi *desperados*. Cei din lumea interlopă din vremea aceea ştiau prea bine că acesta îi va urmări până la capătul pământului. Fondator şi şef al renumitei Agenţii de Detectivi Van Dorn, el şi cu agenţii săi preîntâmpinaseră asasinate politice, urmăriseră şi prinseseră pe mulţi dintre proscrişii cei mai de temut ai Vestului şi contribuiseră la organizarea primei agenţii de servicii secrete din ţară.

— Tot ţi-ai împărţi mai mulţi aşi ţie decât mie, spuse el afabil.

Danzler era un individ gigantic, înalt şi cu un diametru de mamut şi, deşi cântărea puţin peste o sută treizeci şi şase de kilograme, se putea mişca fără efort, precum o felină. Părul încărunţit era tuns impecabil şi periat, strălucind în lumina care pătrundea prin ferestrele mari ale vaporului. Ochii albaştri-verzui aveau în ei o sclipire blândă, cu toate acestea păreau să cerceteze şi să înregistreze tot ce se petrecea în jur. Veteran şi erou al Războiului Spaniol-American, făcuse senzaţie la San Juan Hill împreună cu căpitanul John Pershing şi soldaţii săi negri „Buffalo Soldiers” de la Cavaleria a X-a şi luptase obţinând numeroase distincţii în Filipine împotriva musulmanilor Moro. În momentul în care Departamentul de Investigaţii Criminalistice fusese autorizat de către Congres, preşedintele Roosevelt îi ceruse să-i devină şi primul director. Danzler deschise capacul unui ceas mare de buzunar şi se uită la acele acestuia.

— Omul tău a întârziat deja cinci minute.

— Isaac Bell este cel mai bun agent pe care-l am. Întotdeauna îl prinde pe cel pe care-l urmăreşte, sau pe cea pe care o urmăreşte, atunci când e vorba de o femeie. Dacă a întârziat, înseamnă că are un motiv serios.

— Spuneai că el este cel care l-a prins pe asasinul Ramos Kelly înainte ca acesta să-l poată împuşca pe preşedintele Roosevelt?

Van Dorn dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Şi i-a prins şi pe cei din banda Barton în Missouri. A împuşcat şi a omorât pe trei dintre ei, după care ceilalţi doi i s-au predat.

Danzler nu-şi luă privirea de la faimosul detectiv.

— Şi dumneata crezi că el este omul potrivit ca să pună capăt fărădelegilor criminalului şi spărgătorului nostru de bănci?

— Dacă există cineva care să-l poată opri pe criminal, acela este Isaac.

— Ce ştii despre familia lui?

— Foarte înstărită, răspunse Van Dorn. Tatăl şi bunicul lui erau bancheri. Ai auzit de Banca Statelor Americane din Boston?

— Sigur că da, încuviinţă din cap Danzler. Şi eu am un cont acolo.

— Isaac este foarte bogat. Bunicul lui i-a lăsat prin testament cinci milioane de dolari, gândindu-se că Isaac îi va lua locul într-o zi ca şef de bancă. Acest lucru nu s-a întâmplat, însă. Isaac a preferat munca de detectiv în locul celei de bancher. Sunt norocos să am un asemenea om.

Danzler surprinse o umbră pe braţul său. Îşi ridică privirea şi se trezi uitându-se la nişte ochi blânzi, albaştri, cu o uşoară tentă de violet, ochi care priviseră spre orizont să vadă ce se afla dincolo de acesta. Efectul era aproape hipnotic, ca şi cum aceştia ar fi cercetat în adâncurile gândurilor intime ale lui Danzler.

Danzler putea aprecia un om la fel de precis cum evalua un cal. Nou-venitul era înalt şi zvelt, avea mai mult de un metru optzeci şi doi şi nu cântărea mai mult de optzeci de kilograme. O mustaţă lată de culoare cânepii îi ocupa toată buza superioară şi era în concordanţă cu masa densă de păr blond din barba îngrijit ajustată. Mâinile şi degetele lungi şi agile îi atârnau într-o atitudine aproape relaxată pe lângă corp. Avea aerul unei persoane care nu accepta lucrurile lipsite de noimă. Colonelul îl evaluă ca pe un bărbat profund, care nu suporta prostia, superficialitatea sau falsa candoare. I se citea o anumită hotărâre în bărbia şi buzele care i se întinseseră într-un zâmbet prietenos. Danzler îi dădu în jur de treizeci de ani.

Era impecabil îmbrăcat într-un costum alb de în, fără nici o cută. Un lanţ gros de aur îi ieşea din buzunarul stâng al jiletcii şi era ataşat la un ceas mare din aur pe care-l purta în buzunarul din dreapta. Pălăria cu calotă joasă şi boruri late îi stătea drept pe cap. Danzler l-ar fi categorisit drept un dandy dacă aspectul elegant al acestuia nu ar fi fost trădat de o pereche de cizme uzate din piele care petrecuseră multe ore în scările de la şaua calului. Bell adusese cu el o servietă subţire, pe care o aşeză jos, lângă masă.

— Colonele Danzler, spuse Van Dorn, acesta este omul despre

care v-am vorbit, Isaac Bell.

Danzler îi întinse mâna, însă nu se ridică de pe scaun.

— Joe, aici de faţă, mi-a spus că dumneata întotdeauna îl prinzi pe cel pe care-l urmăreşti.

Bell schiţă un zâmbet.

— Mă tem că domnul Van Dorn a exagerat. Am ajuns cu zece minute prea târziu când Butch Cassidy şi Harry Longabaugh au pornit pe mare către Argentina acum trei ani de la New York. Vaporul s-a îndepărtat de ponton înainte ca eu să pot pune mâna pe ei.

— Câţi agenţi sau poliţişti se aflau cu dumneata?

— Intenţionam să mă ocup singur de acea situaţie, explică Bell ridicând din umeri.

— Longabaugh nu era cel poreclit Sundance Kid? întrebă Danzler.

Bell dădu din cap aprobator.

— I s-a dat această poreclă când a încercat să fure un cal în Sundance, Wyoming. A fost prins şi a petrecut un an şi jumătate la închisoare.

— Cu siguranţă nu te aşteptai ca ei să se predea fără să riposteze.

— Presupun că este corect dacă afirm că ar fi opus rezistenţă, spuse Bell, fără să explice cum i-ar fi capturat el singur pe foştii membri ai temutei bande Wild Bunch.

Van Dorn se lăsă pe spate în scaunul său, nu comentă nimic şi îi aruncă o privire satisfăcută colonelului.

— Ce-ar fi să iei loc, domnule Bell şi să ni te alături la micul nostru joc?

Bell se uită întrebător la masa goală, apoi înspre Danzler.

— S-ar părea că nu aveţi jetoane.

— Este doar un joc între prieteni, spuse Van Dorn, amestecând cărţile şi împărţind trei mâini.

— Până acum, îi datorez colonelului opt mii de dolari.

Bell luă loc la masă, privirii întrebătoare luându-i locul una de înţelegere. Jocul era un pretext. Şeful său şi colonelul stăteau într-un colţ, la distanţă de ceilalţi jucători şi jucau ca şi cum ar fi participat la o partidă cu miză. Îşi puse pălăria în poală, luă cărţile de pe masă şi se comportă ca şi cum ar fi gândit profund.

— Eşti la curent cu şirul de spargeri de bănci şi crime care au avut loc în statele din Vest în ultimii doi ani? îl întrebă Danzler.

— Numai din auzite, răspunse Bell. Domnul Van Dorn m-a

însărcinat cu rezolvarea altor cazuri.

— Şi ce anume ştii despre aceste infracţiuni?

— Numai că spărgătorul îi ucide pe toţi din bancă în timpul spargerii, scapă ca o fantomă şi nu lasă nici o dovadă care l-ar putea incrimina.

— Altceva? îl iscodi Danzler.

— Oricine ar fi, răspunse Bell, este foarte, foarte bun. Nu au existat deloc indicii sau breşe în investigaţie.

Făcu o pauză şi apoi se uită lung la Van Dorn:

— Acesta este motivul pentru care am fost chemat aici?

Van Dorn încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Vreau să preiei dumneata cazul ca investigator principal.

Bell aruncă o carte, o luă pe cea pe care i-o dădu Danzler din pachet şi o strecură în evantaiul de cărţi pe care-l desfăşura în mâna stângă.

— Eşti stângaci, domnule Bell? întrebă Danzler din curiozitate.

— Nu. De fapt, sunt dreptaci.

Van Dorn râse uşor.

— Isaac îşi poate scoate revolverul pe care-l ţine ascuns în pălărie, să-i tragă cocoşul şi să apese pe trăgaci mai repede decât ai clipi din ochi.

Respectul lui Danzler faţă de Bell spori pe parcursul conversaţiei. Îşi dădu haina într-o parte şi scoase la iveală un Colt automat de calibrul 38, din 1903, un model fără cocoş.

— Îl cred pe Joe pe cuvânt, însă ar fi interesant dacă am face o încercare... spuse Danzler, însă nu apucă să-şi termine propoziţia, căci se trezi cu ţeava dublă a unui revolver în faţa ochilor.

— Vârsta ţi-a încetinit reflexele, Henry, spuse Van Dorn. Ori asta, ori erai cu gândurile aiurea.

— Trebuie să recunosc, este într-adevăr foarte rapid, admise Danzler, vizibil impresionat.

— În care birou îmi voi desfăşura activitatea? îl întrebă Bell pe Van Dorn în timp ce îşi strecura revolverul înapoi în pălărie, într-un buzunăraş din interiorul calotei.

— Crimele au avut loc din Placerville, California, în vest, până la Terlingua, Texas, în est, răspunse Van Dorn. Şi de la Bisbee, Arizona, în sud, până la Bozeman, Montana, în nord. Cred că ar fi cel mai bine să conduci operaţiunile din centru.

— Asta ar însemna din Denver.

Van Dorn dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Aşa cum ştii, avem un birou acolo cu şase agenţi experimentaţi.

— Am lucrat cu doi dintre ei acum trei ani, spuse Bell. Curtis şi Irvine sunt oameni capabili.

— Da, am uitat, spuse Van Dorn, aducându-şi aminte. Aş putea să mai adaug, colonele, că Isaac a fost responsabil şi cu capturarea lui Ketchum, care a fost spânzurat mai târziu pentru două crime comise în timpul jafului unui tren.

Făcu o pauză şi se întinse sub masă, de unde scoase o servietă identică cu cea pe care o adusese Bell în salonul de jocuri. Apoi Bell îi trecu servieta lui goală lui Van Dorn.

— Înăuntru ai rapoarte de la toate infracţiunile. Fiecare indiciu a dus până acum la o fundătură.

— Când încep?

— La următoarea oprire, care este Clarksville, vei pleca şi vei lua primul tren către Independence. De acolo, ţi se va da un bilet la expresul Union Pacific către Denver. Poţi studia şi analiza toate indiciile mărunte şi puţinele dovezi pe care le-am adunat. În momentul în care ajungi, vei începe urmărirea acestui criminal ticălos, spuse Van Dorn cu privirea întunecată de mânie şi frustrare. Îmi pare rău, nu ţi-am acordat timpul necesar să îţi faci bagajele în momentul în care ai plecat din Chicago, însă voiam să începi cât mai repede posibil.

— Nu vă faceţi griji, domnule, spuse Bell zâmbind uşor. Din fericire, am pregătit două valize pentru această perioadă.

— Ştiai? întrebă Van Dorn ridicând din sprâncene.

— Să zicem că am făcut o presupunere întemeiată.

— Să ne ţii la curent cu urmărirea, spuse Danzler. Dacă ai nevoie de ajutor din partea guvernului, voi face orice îmi va sta în putinţă să te susţin.

— Mulţumesc, domnule, încuviinţă Bell. Voi lua legătura cu dumneavoastră de îndată ce am să ştiu sigur care este situaţia.

— Eu voi lucra la biroul nostru din Chicago, spuse Van Dorn. Cum serviciul de telefonie transcontinentală trebuie să treacă din St. Louis la Denver prin prerie şi apoi, mai departe, către California, va trebui să mă anunţi prin telegraf despre progresele dumitale.

— Dacă vor exista, mormăi Danzler sarcastic. Te pui aici cu cel mai inteligent criminal pe care l-a cunoscut această ţară.

— Promit că nu voi avea odihnă până când nu îl voi captura pe individul responsabil pentru aceste crime monstruoase.

— Îţi doresc mult noroc, îi ură Van Dorn cu sinceritate.

— Nu ca să schimb subiectul, spuse Danzler cu satisfacţie în vreme ce îşi expunea cărţile pe suprafaţa verde de fetru a mesei, însă eu am trei dame.

Van Dorn ridică din umeri şi îşi azvârli cărţile pe masă.

— Pe mine mă depăşesc.

— Şi dumneata, domnule Bell? întrebă Danzler cu un zâmbet viclean.

Isaac Bell îşi aşeză cărţile încet pe masă, una câte una.

— Chintă regală, rosti el pe un ton obişnuit.

Pe urmă, fără să mai adauge vreun cuvânt, se ridică şi ieşi din salon în pas vioi.

Capitolul 3

Puţin înainte de amiază, un bărbat mâna o căruţă veche, trasă de o pereche de catâri, pe lângă cimitirul din afara oraşului Rhyolite, din Nevada. Mormintele aveau în jurul lor garduri simple, iar numele decedaţilor erau scrijelite pe nişte scânduri din lemn. Mulţi erau copii care muriseră de febră tifoidă sau de holeră, boli agravate de viaţa aspră de familie a unui oraş minier.

Căldura de iulie în deşertul Mojave era insuportabilă când razele soarelui pârjoleau. Căruţaşul era aşezat sub o umbrelă zdrenţuită prinsă de locul din faţă. Părul negru îi trecea mai jos de ceafa, însă se oprea la nivelul umerilor. Avea capul protejat de un sombrero mexican plin de pete. Ochii nu i se vedeau dincolo de lentilele albăstrui ale ochelarilor şi avea o batistă care îi acoperea partea de jos a feţei pentru a o proteja de praful ridicat de copitele catârilor. Felul în care stătea aplecat în faţă făcea dificilă, sau chiar imposibilă, o evaluare a staturii sale.

De sus din căruţă, privi cu interes la casa pe care o construise un miner din mii de sticle de bere consumate la cârciumă, înglobate în chirpici de lut. Fundurile sticlelor erau îndreptate către exterior, în vreme ce gurile erau spre interior, iar sticla verde conferea interiorului o lumină supranaturală.

Ajunse la liniile de cale ferată şi îmboldi catârii să înainteze pe drum până în dreptul lor. Partea superioară a şinelor strălucea ca două oglinzi identice şi înguste în lumina orbitoare a soarelui. Acestea erau şinele de la Căile Ferate Las Vegas Tonopah, care şerpuiau prin centrul cartierului rezidenţial al oraşului.

Căruţa depăşi încet mai mult de optzeci de vagoane care staţionau pe o linie secundară. Erau descărcate de marfa pe care o aduseseră. Vagoanele goale erau acum încărcate cu minereu. Căruţaşul aruncă o privire scurtă înspre un vagon de marfa care fusese cuplat la un tren cu treizeci de garnituri. Pe el era scris COMPANIA DE MOBILĂ O'BRIAN, DENVER. Se uită la ceasul său ieftin de buzunar – nu purta cu el nimic care l-ar fi putut identifica – şi îşi dădu seama că trenul nu era programat să plece către Las Vegas în următoarele patruzeci şi patru de minute.

După încă vreo patru sute de metri, ajunse la gara Rhyolite. Clădirea impunătoare era un amestec de stil gotic şi spaniol timpuriu. Depoul ornamentat fusese construit din piatră tăiată şi

transportată tocmai din Las Vegas. Un tren de persoane sosise nu de mult de la San Francisco. Pasagerii coborâseră, vagoanele fuseseră curăţate de către angajaţii gării, iar trenul se umplea acum cu oameni care se duceau înapoi spre coastă.

Căruţaşul ajunse în centrul oraşului, unde străzile zumzăiau de activitate. Se întoarse şi privi spre o clădire comercială impunătoare, magazinul „HD LD PORTER”. Sub inscripţie era o pancartă care atârna deasupra intrării principale şi pe ea scria: „Avem de toate, mai puţin whisky”.

Febra aurului din 1904 dusese la întemeierea acestui oraş, cu clădiri solide, care rezistă de-a lungul timpului. În 1906, Rhyolite era o comunitate înfloritoare de peste şase mii de oameni. Trecuse rapid de la o aşezare temporară la un oraş important, clădit să reziste mult în viitorul îndepărtat. Construcţiile principale erau din piatră şi beton, făcând ca mica aşezare de la Rhyolite să devină principalul oraş din sudul Nevadei. O bancă cu patru etaje îi apăru în faţa ochilor, o construcţie arătoasă a cărei imagine îi conferea un aspect de stabilitate şi de bogăţie. Puţin mai încolo, o clădire cu birouri construită din piatră se înălţa pe trei etaje. Mai erau un oficiu poştal, un teatru de operă, un spital cu douăzeci de paturi, hoteluri confortabile, două biserici, trei bănci şi o şcoală mare. Beneficiind de o tehnologie de ultimă oră, Rhyolite se mândrea cu un sistem eficient de telefonie şi cu propria centrală electrică. Mai avea şi un cartier înfloritor cu bordeluri, patruzeci de cârciumi şi opt săli de dans.

Căruţaşul nu era interesat de nimic din ceea ce avea oraşul de oferit, cu excepţia bunurilor oferite de Banca John S. Cook. Ştia că seiful din interior putea adăposti peste un milion de dolari în monede de argint. Însă era mult mai uşor să transporte banii lichizi din salariile minerilor. Totuşi, avea să ia o singură monedă de argint sau de aur. Estimă că suma rezultată din salarii trebuia să fie destul de consistentă, având în vedere că erau optzeci şi cinci de companii care lucrau în minerit pe dealurile din zonă.

Ca de obicei, planificase totul foarte minuţios, se cazase într-o pensiune pentru mineri şi intrase la Banca Cook cu mai multe ocazii, pentru a depune sume neînsemnate într-un cont pe care-l deschisese sub un nume fals. Se împrietenise rapid cu administratorul băncii, care fusese lăsat să creadă că nou-venitul în oraş era un inginer în minerit. Îşi schimbase înfăţişarea cu ajutorul unei peruci cu părul negru, al unei mustăţi şi al unei bărbi în stilul Van Dyke. Mai mergea şi şchiopătând, chipurile, ca

urmare a unui accident în mină, după cum declarase. Se dovedise o deghizare fără cusur, cu ajutorul căreia studiase obiceiurile bancare ale localnicilor şi orele la care instituţia avea o activitate redusă. Şi cu toate acestea, în timp ce mâna căruţa şi catârii în oraş către Banca Cook, îşi schimbase din nou înfăţişarea de la cea a unui inginer minier, la cea a unui hamal care lucra cu ziua în mină. Arăta ca oricare alt hamal din oraş, chinuindu-se să supravieţuiască în arşiţa deşertului din timpul verii. Trase de hăţuri şi opri catârii la capătul unui staul. Când fu sigur că nu îl vedea nimeni, ridică un manechin îmbrăcat exact ca el şi îl legă de locul din faţă al căruţei. Pe urmă duse catârii înapoi către Broadway, strada principală care trecea prin oraş. Chiar înainte să ajungă la trotuarul din beton din faţa intrării în bancă, biciui catârii pe spinare şi îi făcu să meargă înainte, trăgând căruţa pe stradă prin partea centrală a oraşului, cu manechinul care semăna cu el stând drept pe locul din faţă şi ţinând hăţurile.

Se uită dacă existau eventuali clienţi care să se apropie de bancă. Nici unul dintre oamenii care se agitau prin oraş nu părea să se îndrepte în direcţia respectivă. Se uită în sus la clădirea cu patru etaje, aruncând o privire la vopseaua aurie de la ferestrele de la etajul de mai sus, reclamă la cabinetul unui dentist şi al unui doctor. Un alt semn, cu o mână care arăta în jos, indica faptul că oficiul poştal al oraşului se găsea la subsol.

Pătrunse în interiorul băncii cu paşi mari şi se uită în holul de la intrare. Era gol, cu excepţia unui individ care făcea o retragere. Clientul îşi luă banii de la casier, se întoarse şi ieşi din bancă fără să arunce măcar o privire înspre străin.

„Uite cum scapă un tip norocos”, se gândi spărgătorul. Dacă acel client şi-ar fi bătut capul să îl remarce, ar fi fost împuşcat şi ucis. Spărgătorul nu lăsa martori care să poată identifica şi cel mai mic detaliu legat de el. Întotdeauna exista şi posibilitatea – foarte firavă, de altfel – ca o persoană să vadă dincolo de deghizarea lui.

Aflase din conversaţiile din cârciumile din vecinătate că banca era condusă de un administrator care reprezenta un grup de indivizi care erau proprietarii celor mai productive mine din regiune, în special mina Montgomery-Shoshone, a cărei cotă iniţială avusese o valoare brută de aproximativ două milioane de dolari.

„Până acum, toate bune”, îşi spuse spărgătorul în vreme ce

făcu un salt spre ghişeu, aterizând în picioare chiar lângă casierul speriat. Îşi scoase pistolul automat din gheată şi îl lipi de capul casierului.

— Nu te mişca şi nu te gândi să apeşi pe butonul de alarmă de sub ghişeu, dacă nu vrei să îţi împrăştii creierii pe toţi pereţii.

Casierului nu-i venea să creadă ce se întâmpla.

— Aceasta chiar *este* o spargere? rosti el sacadat.

— Chiar este, răspunse spărgătorul. Acum du-te foarte încet către biroul administratorului şi comportă-te ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Casierul înspăimântat se duse înspre un birou care avea uşa închisă, ale cărui geamuri din sticlă opacă nu permiteau să se vadă în interiorul sau în afara acestuia. Bătu la uşă.

— Da, intră, rosti o voce din interiorul biroului.

Casierul Fred deschise uşa şi fu împins înăuntru cu bruscheţe, astfel că îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi peste biroul administratorului. Plăcuţa de pe birou cu numele HERBERT WILKINS căzu pe podea. Wilkins îşi dădu seama imediat care era situaţia şi se întinse după un revolver pe care-l ţinea sub birou. Numai că gestul lui veni cu cinci secunde prea târziu. Spărgătorul aflase despre arma administratorului chiar de la acesta, în vreme ce stăteau de vorbă într-o cârciumă din apropiere.

— Nu te atinge de pistol! se răsti spărgătorul, ghicind intenţia acestuia.

Wilkins nu era o persoană care să se sperie prea uşor. Se uită lung la spărgător, studiindu-l cu atenţie.

— N-ai să reuşeşti niciodată să scapi, spuse el cu superioritate.

Spărgătorul îi răspunse cu o voce rece, sigură pe el.

— Am reuşit până acum şi voi scăpa şi de data asta. Făcu semn înspre un seif impozant din apropiere, înalt de vreo doi metri şi jumătate. Deschide-l!

Wilkins îl privi pe spărgător direct în ochi.

— Nu, nu cred că am să fac asta, spuse el.

Spărgătorul nu pierdu vremea. Înfăşură vârful ţevii de la pistolul său automat într-o cârpă groasă şi îl împuşcă pe casier între ochi. Pe urmă se răsuci înspre Wilkins.

— Se prea poate să plec de aici fără un sfanţ, însă dumneata nu vei fi în viaţă să vezi acest lucru.

Wilkins se ridică în picioare, îngrozit, uitându-se în jos la balta de sânge care se împrăştia pe pardoseală în jurul capului lui

Fred. Se uită la cârpa fumegândă prin care trecuse glonţul, ştiind prea bine că era puţin probabil ca vreo persoană din clădire să fi auzit împuşcătura. Ca într-un fel de transă, se duse la seif şi începu să răsucească butonul cu cifrul până la combinaţia cerută. După o jumătate de minut, trase zăvorul, iar uşa masivă din oţel se deschise.

— Ia-i şi blestemat să fii! îi spuse el cu dispreţ.

Spărgătorul nu făcu decât să zâmbească şi îl împuşcă pe Wilkins în tâmplă. Administratorul băncii nici nu căzu bine la podea când spărgătorul se năpusti cu paşi mari la uşa de la intrare, o încuie repede, atârnă semnul ÎNCHIS în geam şi trase obloanele. Pe urmă goli metodic seiful de toate bancnotele, transferându-le într-un sac de rufe pentru spălătorie pe care-l ţinea legat în jurul taliei, pe sub cămaşă. În momentul în care sacul se umplu până când cusăturile se întinseră la maximum, îngrămădi restul de bancnote în buzunarele de la pantaloni şi în ghete. Odată seiful golit de toţi banii, spărgătorul aruncă o privire la monedele din aur şi argint din interior şi luă doar una de aur ca amintire.

Banca avea o uşă grea din metal care dădea în spate, pe o alee îngustă. Spărgătorul deschise zăvorul din interior, crăpă puţin uşa şi scrută strada. Pe partea cealaltă se aflau case particulare. Un grup de băieţi juca baseball la mică distanţă de bancă. Asta nu era bine. Spărgătorul nu se aşteptase deloc la aşa ceva. În lungile ore în care supraveghease străzile din jurul Băncii Cook, era pentru prima dată când copiii se jucau pe aleea din spate. Era contra cronometru, căci trebuia să ajungă la gară şi la vagonul său secret în douăsprezece minute. Luă sacul în cârcă astfel încât faţa să-i fie ascunsă pe partea dreaptă şi trecu pe lângă băieţii al căror joc era în plină desfăşurare, continuându-şi drumul pe stradă, după care se ascunse pe o alee.

În cea mai mare parte a timpului, băieţii nu-l băgară în seamă. Numai unul se uită lung la bărbatul îmbrăcat sărăcăcios, care căra un sac mare pe umărul drept. Puştiului i se păru ciudat faptul că individul purta un sombrero mexican, ceva neobişnuit în Rhyolite. Majoritatea bărbaţilor din oraş purtau pălării de fetru cu calota rotundă sau ascuţită, sau caschete de miner. Şi mai era ceva ciudat la acel bărbat zdrenţuit… Pe urmă un alt copil îl strigă, iar băiatul îşi întoarse atenţia la joc, tocmai la timp ca să prindă mingea.

Spărgătorul îşi legă sacul în jurul umerilor, astfel încât să-i atârne pe spate. Bicicleta pe care o lăsase mai devreme în spatele cabinetului unui dentist îl aştepta după un butoi care fusese pus acolo să colecteze apa de ploaie care se scurgea prin burlanul clădirii. Urcă pe bicicletă şi începu să pedaleze pe Armagosa Street, trecu de cartierul cu bordeluri şi ajunse la calea ferată.

Un lăcătuş de revizie mergea de-a lungul şinelor către vagonul de serviciu de la capătul trenului. Nu-i venea să creadă ce ghinion avea. În ciuda planificării sale meticuloase, soarta îi era neprielnică. Spre deosebire de celelalte spargeri şi crime ale sale, de data aceasta fusese observat de către prostănacul acela de băiat. Iar acum lăcătuşul! Niciodată până atunci nu întâlnise atâtea persoane care să-l observe în timpul retragerii. Nu avea decât să fie cu ochii în patru.

Din fericire, lăcătuşul nu se uită în direcţia spărgătorului. Mergea de la un vagon la altul şi verifica fiecare cutie de unsoare de pe osiile şi roţile pe care stăteau vagoanele de marfa. Dacă bucşele de alamă care se roteau în interiorul cutiilor nu primeau suficientă unsoare, frecarea ar fi încins capătul osiilor până la un nivel periculos. Greutatea vagonului ar fi putut rupe osia, ceea ce putea duce la un accident dezastruos.

În timp ce biciclistul trecu pe lângă el, muncitorul nu catadicsi să-şi ridice privirile. Continuă să-şi vadă de treburile sale, încercând să-şi termine inspecţia înainte ca trenul să pornească înspre Tonopah şi apoi către Sacramento.

Mecanicul îşi examina deja dispozitivele pentru a se asigura că avea suficient abur pentru a porni uriaşul tren. Spărgătorul spera ca lăcătuşul să nu se întoarcă să-l vadă când se strecoară în vagonul său privat. Descuie uşa şi o deschise rapid. Aruncă bicicleta în interior, după care urcă pe o treaptă mică până la uşă, trăgând peste prag sacul greu cu bani. După ce se văzu în vagon, spărgătorul aruncă o privire de-a lungul trenului. Muncitorul tocmai se suia în vagonul de serviciu, unde stătea personalul trenului. Nu dădu nici un semn că l-ar fi văzut urcându-se în vagon.

Simţindu-se în siguranţă în vagonul său princiar, se relaxă şi citi un exemplar al ziarului *Herald* din Rhyolite. Nu se putu abţine să nu se întrebe ce avea să scrie acel ziar în ziua următoare despre spargerea de la bancă şi despre uciderea administratorului şi a casierului. Nici de data aceasta nu simţi

vreo remuşcare, aşa cum nu simţise nici în celelalte ocazii anterioare. Nu se mai gândea niciodată la moartea acelor oameni.

Mai târziu, în afară de felul misterios în care spărgătorul ucigaş scăpase fără nici o urmă, o altă enigmă o constitui căruţa găsită în afara oraşului, pe drumul către Bullfrog. Căruţa era goală şi părea să fie condusă de un manechin. Echipa de poliţie care o urmări fu indusă în eroare.

Şeriful Josh Miller reuşise să pună lucrurile cap la cap, dar speculaţiile lui nu duseseră la nici un rezultat. Nimic nu părea să aibă vreo noimă. Răufăcătorul nu lăsase nici un indiciu. Spargerea şi crimele din Rhyolite deveniră o altă enigmă care rămase nerezolvată.

Capitolul 4

Lumina soarelui de vară intensifica şi mai tare contrastul dintre culorile peisajului din Colorado. Pe cer nu se vedea nici un nor şi culoarea sa de un albastru intens se aşternea ca o pătură peste oraşul Denver. Temperatura era plăcută, în jur de douăzeci şi şapte de grade Celsius.

Isaac Bell închise uşa cabinei şi ieşi din tren, coborând de pe platforma de observare de la capătul vagonului Pullman. Se opri să se uite la turnul cu ceas în stil gotic din Gara Union. Construită din piatră adusă tocmai din Munţii Stâncoşi, structura impozantă cu trei etaje se întindea pe o suprafaţă de vreo patru sute de metri pătraţi. Acele sub formă de săgeată ale ceasului gigantic arătau ora 11:40. Bell îşi scoase ceasul lui mare din aur, pe care-l ţinea în buzunarul vestei de la costumul său din în făcut pe comandă şi se uită la ace care indicau nişte cifre romane. Ceasul lui arăta 11:43. Îşi zâmbi satisfăcut, ştiind cu certitudine că ceasul mare din turn era în urmă cu trei minute. Merse pe peronul din cărămidă roşie până la vagonul de marfă, îşi recuperă cuferele şi făcu semn unui hamal.

— Mă numesc Bell. Vrei, te rog, să ai grijă ca aceste cufere să fie trimise la hotelul Brown Palace?

Hamalul zâmbi larg la vederea monedei de aur pe care Bell i-o puse în palmă şi o frecă aproape cu reverenţă.

— Da, domnule, le duc chiar eu până acolo.

— Mai aştept şi o ladă mare din lemn care urmează să vină mai târziu, cu un alt tren. Pot să mă bazez pe dumneata să te asiguri că va fi livrată la depozitul de mărfuri de la Union Pacific?

— Da, domnule, o să am grijă de asta, spuse hamalul zâmbind larg, continuând să frece moneda de aur.

— Ţi-aş fi recunoscător.

— Să vă duc şi asta? întrebă hamalul, arătând înspre servieta din mâna lui Bell.

— Pe asta o duc eu, mulţumesc.

— Să vă chem un taxi?

— Nu este necesar. Am să iau tramvaiul.

Bell traversă cu paşi mari sala spaţioasă a gării, cu tavane înalte, cu lampadare care atârnau maiestuos, pe lângă şirurile de bănci de aşteptare din lemn de stejar cu spătare înalte şi ieşi pe

uşa principală, flancată de două coloane greceşti. Traversă Wyncoop Street, îndreptându-se înspre 17th Street şi trecu pe sub Mizpah Arch, o arcadă construită de curând sub forma unei porţi, deasupra căreia fluturau o pereche de steaguri americane, cu scopul de a-i întâmpina pe cei care călătoreau cu trenul, dar şi de a-şi lua rămas bun de la ei. Bell ştia că „mizpah" însemna turn de veghe în ebraica veche.

Două doamne îmbrăcate cu rochii subţiri de vară, care purtau mănuşi şi pălării decorate cu flori, trecură pe lângă el într-o maşină electrică. Bell îşi ridică pălăria, iar acestea, zâmbind şi înclinându-şi capetele, luară act de atenţia care le fusese acordată de bărbatul atrăgător în timp ce se deplasau pe 17th Street înspre State Capitol Building[4].

Căruţele şi trăsurile trase de cai erau încă în număr mult mai mare decât cele câteva automobile care se deplasau zgomotos pe străzile oraşului. Un vagon al Companiei de Tramvaie din Denver scoase un sunet strident de după colţ, de la intersecţia cu Wazee Street şi se apropie de capătul străzii, unde se opri pentru a lăsa pasagerii să coboare, respectiv să urce. Vagoanele trase de cai ţineau deja de trecut, iar acum tramvaiele electrice aveau în stăpânire străzile, ajungând în toate cartierele din Denver.

Bell urcă treptele şi îi dădu zece cenţi conducătorului. Clopotul scoase un sunet ascuţit, iar tramvaiul mare şi roşu o porni zdrăngănind pe 17th Street. Următoarele paisprezece străzi pe care le străbătură erau flancate de clădiri din cărămidă cu trei şi cu patru etaje. Ca în orice zi obişnuită de lucru, trotuarele erau aglomerate. Bărbaţii purtau costume negre sau cenuşii şi cravate, în vreme ce femeile se plimbau alene în rochiile lungi, ale căror poale ajungeau ceva mai sus de glezne. Majoritatea doamnelor aveau pălării foarte elaborat ornamentate şi purtau câte o umbrelă.

Remarcă plăcut impresionat un magazin care vindea maşini Cadillac. Copertinele erau trase, umbrind vitrinele care expuneau vehiculele. Se uită la indicatoarele pentru stradă, ca să poată recunoaşte locul mai târziu. Fiind pasionat de automobile, avea în posesie o maşină de curse Locomobil care fusese condusă de Joe Tracy în competiţia pentru Cupa Vanderbilt din 1905 din Long Island, New York, unde acesta ieşise al treilea. Bell reuşise să o

[4] Clădire care găzduieşte legislatura şi birourile guvernamentale ale statului Colorado (n. tr.).

adapteze la condusul pe stradă, adăugându-i faruri şi apărători la roţi. Mai avea şi o motocicletă roşie. Cel mai nou model de curse, motorul acesteia în V cu doi cilindri avea trei cai şi jumătate putere. Avea o acceleraţie ingenioasă, cântărea numai şaptezeci de kilograme şi putea să zboare pe drumuri cu aproape o sută de kilometri la oră.

Când tramvaiul semnaliză într-o staţie între California şi 17th Street, Bell coborî treptele şi păşi pe asfalt, după care merse cu paşi repezi până la trotuar. Trecuseră trei ani de când pusese ultima dată piciorul în Denver. La fiecare colţ se vedeau clădirile înalte, iar procesul de extindere părea să nu se mai sfârşească. Merse pe jos până la Colorado Building, o clădire din gresie cu opt niveluri care se ridica la intersecţia dintre 16th Street şi California Street. Ferestrele erau înalte şi protejate de copertine care se asortau cu exteriorul cafeniu al zidurilor. Pancarta de la primul etaj se întindea pe o suprafaţă de vreo trei metri peste trotuarul de dedesubt. Hedgecock Jones şi Compania de Îmbrăcăminte Braman ocupau tot parterul. Deasupra acestora mai erau şi alte firme, inclusiv Compania Fondului de Asigurări al Pompierilor şi Agenţia de Detectivi Van Dorn.

Bell intră în hol şi trecu pe lângă un grup de funcţionari care ieşeau din clădire pentru pauza de prânz. Pardoseala, pereţii şi tavanul erau făcute din marmură italiană de culoarea jadului. Urcă într-un ascensor Otis în urma a două tinere drăguţe şi se duse mai în spate, în vreme ce liftierul închise uşa cu grilaj din metal. După cum era obiceiul, Bell se comportă ca un gentleman şi îşi scoase pălăria sa cu borurile largi.

Liftierul răsuci manivela de la dispozitivul circular, trimiţând ascensorul către nivelurile superioare într-un ritm lejer. Femeile coborâră la etajul cinci, sporovăind voioase. Amândouă se întoarseră şi îi aruncară lui Bell câte o privire timidă înainte să dispară de-a lungul coridorului. Liftierul opri din nou ascensorul şi deschise uşa.

— Etajul opt şi vă doresc o după-amiază frumoasă, domnule, spuse el vesel.

— La fel şi dumitale, răspunse Bell.

Ieşi din ascensor pe un coridor văruit în roşu mexican în partea superioară şi cu lambriuri de lemn în culori naturale în partea de jos. O luă la dreapta şi ajunse la o uşă pe al cărei geam se putea citi: „AGENŢIA DE DETECTIVI VAN DORN”. Dedesubt era sloganul agenţiei: „Noi niciodată nu renunţăm, niciodată”.

Anticamera era văruită în alb şi în ea se aflau două scaune din lemn tapiţate şi un birou, la care o tânără cochetă şedea pe un scaun rotativ. Van Dorn nu era genul care să cheltuiască banii pe decoraţiuni ostentative. Singurul obiect de decor era o fotografie a acestuia, care atârna pe peretele din spatele secretarei. Aceasta îşi ridică privirile şi zâmbi drăgălaş, admirându-l pe bărbatul îmbrăcat cu gust care stătea în picioare în faţa ei. Era o femeie frumoasă, cu ochi căprui blânzi şi umeri laţi.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

— Da. Îi caut pe Arthur Curtis şi Glenn Irvine.

— Sunteţi aşteptat?

— Spuneţi-le, vă rog, că a sosit Isaac Bell.

Ea trase adânc aer în piept, după care rosti:

— A, domnul Bell! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Domnul Curtis şi domnul Irvine vă aşteptau abia mâine.

— Am reuşit să prind un tren mai devreme din Independence, Missouri, explică Bell, apoi se uită la plăcuţa de pe biroul ei. Sunteţi domnişoara Agnes Murphy?

Ea îşi ridică mâna stângă, expunându-şi verigheta.

— Doamna Murphy.

Bell îi oferi unul dintre zâmbetele sale fermecătoare.

— Sper că nu te deranjează dacă îţi voi spune Agnes pur şi simplu, pentru că voi lucra aici o perioadă de vreme.

— A, deloc, îl asigură ea, după care se ridică de la birou.

Bell văzu că era îmbrăcată cu o fustă din bumbac albastră plisată şi o bluză albă vaporoasă. Părul îi era strâns deasupra capului în stilul Gibson Girl[5], care era foarte la modă pe vremea aceea. Jupele îi foşniră când merse către o uşă care dădea înspre celelalte birouri.

Întotdeauna curios din fire, Bell se duse pe partea cealaltă a biroului şi se uită la scrisoarea pe care doamna Murphy o bătea la maşina de scris Remington. Îi era adresată lui Van Dorn şi exprima neplăcerea comisarului statelor din Vest faţă de sosirea lui Bell în vederea preluării cazului nerezolvat. Bell nu se întâlnise niciodată cu Nicholas Alexander, şeful biroului din Denver, însă era hotărât să fie politicos şi curtenitor cu individul respectiv, în ciuda oricăror neînţelegeri.

Bell se îndepărtă de biroul doamnei Murphy şi rămase privind

---

[5] Modă feminină de la începutul secolului XX care promova femeia înaltă, subţire, cu sânii mari şi cu părul strâns deasupra capului, pentru a-i pune în valoare linia gâtului şi a umerilor (n. tr.).

în afară pe fereastră pe deasupra acoperişurilor clădirilor din oraş, când Alexander pătrunse în anticameră. Arăta mai mult ca un contabil al unei companii de pompe funebre decât ca un investigator şef care reuşise să rezolve numeroase cazuri şi care îi dusese pe răufăcători în faţa justiţiei. Era un bărbat îndesat, iar capul lui de-abia îi ajungea lui Bell la nivelul umerilor. Purta o haină care îi era prea mare, iar pantalonii prea largi. Gulerul înalt al cămăşii dădea semne de uzură şi era pătat de transpiraţie. Nu avea deloc păr pe cap, cu excepţia zonei din jurul tâmplelor şi la spate. Sprâncenele îi erau tunse la fel de îngrijit ca şi părul. Pe nas avea o pereche de ochelari prin care i se vedeau ochii cenuşii-verzui cu o privire aproape tristă. Alexander îi întinse mâna, în timp ce buzele i se întindeau într-un zâmbet complet lipsit de umor.

— Domnule Bell, sunt onorat să îl întâlnesc pe cel mai bun agent al lui Van Dorn.

Bell nu luă în serios complimentul, deoarece nu desluşi nici măcar o umbră de căldură în afirmaţie.

— Onoarea de-a vă cunoaşte este de partea mea, răspunse Bell, aproape muşcându-şi limba.

Părea evident că Alexander îl considera pe Bell ca pe un intrus pe propriul teritoriu.

— Te rog să mă urmezi. Înainte să te conduc la noul dumitale birou, vom sta puţin de vorbă.

Alexander se întoarse brusc şi trecu ţeapăn pe uşă înspre birouri. Doamna Murphy rămase deoparte şi zâmbi drăgălaş când aceştia trecură pe lângă ea.

Biroul lui Alexander era plasat în singurul colţ care avea o vedere panoramică asupra munţilor. Celelalte încăperi erau mici şi nu aveau ferestre. Bell remarcă şi faptul că acestea nu aveau nici uşi, ceea ce nu oferea aproape nici un pic de intimitate. Teritoriul lui Alexander era decorat cu canapele din piele de viţel şi scaune. Biroul lui din lemn de plop tremurător era voluminos şi lipsit de orice documente. Deşi costumul nu îi era pe măsură şi părea şifonat, Alexander se dovedea foarte meticulos în privinţa obiceiurilor sale de lucru. Se aşeză la biroul său pe un scaun cu spătar înalt şi îi făcu semn lui Bell să ia loc în faţa lui pe un scaun de lemn netapiţat. Bell se gândi că singurul lucru care lipsea pentru intimidare era o platformă ridicată sub suprafaţa de lucru a lui Alexander, astfel încât să îşi poată privi de sus angajaţii şi vizitatorii, ca un fel de zeu pe muntele Olimp.

— Nu, mulţumesc, refuză Bell. După ce am mers cu trenul timp de două zile, aş prefera un loc mai moale, continuă el şi îşi aşeză trupul înalt pe una dintre canapele.

— Cum doreşti, spuse Alexander, impresionat în mod neplăcut de atitudinea superioară a lui Bell.

— Nu eraţi aici când am lucrat la cazul de acum trei ani.

— Nu, am venit după o jumătate de an, când am fost promovat de la biroul nostru din Seattle.

— Domnul Van Dorn a vorbit foarte frumos despre dumneavoastră, minţi Bell, căci Van Dorn nu îl menţionase deloc.

Alexander îşi împreună mâinile şi se sprijini pe suprafaţa lată şi goală a biroului său.

— Bănuiesc că ţi-a prezentat pe scurt informaţiile despre criminal şi acţiunile sale.

— Nu direct, spuse Bell, făcând o pauză pentru a-şi ridica servieta. Însă mi-a furnizat mai multe rapoarte pe care le-am examinat în timpul călătoriei cu trenul. Îmi dau seama acum de ce ticălosul responsabil de aceste spargeri şi crime este atât de dificil de prins. Îşi pune la cale operaţiunile criminale cu foarte mare grijă, iar tehnicile sale par să fie fără cusur.

— Acestea sunt şi motivele pentru care reuşeşte să scape.

— După ce am luat la cunoştinţă acest material, am ajuns la convingerea că obsesia lui pentru detalii va fi şi cauza eşecului său, spuse Bell gânditor.

Alexander îl privi cu suspiciune.

— Şi ce anume, dacă îmi dai voie să te întreb, te-a dus la o asemenea concluzie?

— Acţiunile sale sunt prea perfecte, prea minuţios planificate în timp. O mică eroare de calcul ar putea să i se dovedească fatală.

— Sper că vom putea avea o relaţie strânsă, spuse Alexander cu o animozitate voalată.

— Şi eu, rosti Bell. Domnul Van Dorn mi-a spus că i-aş putea avea pe Art Curtis şi pe Glenn Irvine în echipa mea, dacă şi dumneavoastră sunteţi de acord.

— Nici o problemă. Nu aş face nimic împotriva dorinţelor domnului Van Dorn. Şi, în afară de asta, mi-au spus amândoi că au lucrat cu dumneata acum câţiva ani.

— Da, am constatat că amândoi sunt nişte agenţi dedicaţi profesiei lor, zise Bell, după care se ridică în picioare. Pot să văd care este biroul meu?

— Bineînţeles, spuse Alexander, apoi ocoli biroul şi ieşi pe hol. Bell observă că toate birourile erau destul de mici şi destul de anoste. Mobilierul era puţin, iar pe pereţi nu existau tablouri. Numai un singur agent se afla la birou, un necunoscut pe care Alexander nici măcar nu-şi bătu capul să i-l prezinte. Înainte ca Alexander să indice unul dintre spaţiile înguste de lucru, Bell întrebă cu nevinovăţie:

— Aveţi o sală de conferinţe?

— Da, spuse Alexander încuviinţând din cap, în capătul celălalt al holului dinspre birouri.

Se opri, deschise o uşă, după care rămase deoparte ca să-l lase pe Bell să intre primul.

Sala de conferinţe se întindea pe o lungime de aproximativ nouă metri şi avea o lăţime de vreo patru metri şi jumătate. O masă lungă din lemn de pin, închisă la culoare şi cu suprafaţa lucioasă, se afla sub două candelabre masive, circulare. Optsprezece scaune înalte din piele cu spătar erau aşezate în jurul ei la aceeaşi distanţă unul de celălalt. Încăperea avea lambriuri din pin care se asortau cu masa, iar pardoseala era acoperită cu mochetă de un roşu-închis. Pe un perete se aflau nişte ferestre înalte, care lăsau să intre soarele, luminând fiecare colţ al încăperii.

— Foarte frumos! exclamă Bell impresionat. Foarte frumos!

— Da, spuse Alexander cu mândrie, plimbându-şi ochii pătrunzători prin interior. O folosesc frecvent pentru întâlnirile cu politicienii şi cu persoanele influente din oraş. Asigură un sentiment de respect, de importanţă Agenţiei de Detectivi Van Dorn.

— Este numai bună, spuse Bell pe un ton neutru. Voi lucra aici. Alexander îl privi pe Bell drept în faţă, cu o expresie fioroasă în ochii care apăruse brusc o sclipire mânioasă.

— Acest lucru nu este posibil. Nu voi permite aşa ceva.

— Unde se află cel mai apropiat telegraf?

Alexander păru dezorientat.

— Două străzi mai la sud, între 16th Street şi Champa Street. De ce întrebi?

— Îi voi trimite un mesaj domnului Van Dorn pentru a solicita utilizarea sălii de conferinţe drept centru operaţional. Având în vedere importanţa acestui caz, sunt convins că va fi de acord.

Alexander îşi dădu seama că trebuia să se dea bătut.

— Îţi doresc numai bine, domnule Bell, cedă el. Voi coopera cu

dumneata cu tot ce îmi va sta în puteri, adăugă, după care se întoarse şi îl lăsă singur pe Bell, pentru a se reîntoarce la biroul lui de pe colţ. Când ajunse în cadrul uşii, se opri. A, să nu uit, am rezervat o cameră pentru dumneata la hotelul Albany.

— Nu este necesar, îi zâmbi Bell. Am rezervat un apartament la Brown Palace.

Alexander păru nedumerit.

— Nu pot să cred că domnul Van Dorn ar permite acest lucru în contul cheltuielilor dumitale.

— Nici nu a făcut-o. Voi plăti singur apartamentul, din propriile fonduri.

Nefiind la curent cu situaţia prosperă a lui Bell, comisarul statelor de Vest păru total debusolat. Incapabil să înţeleagă, însă nedorind să pună nici o întrebare, reveni nelămurit în biroul său şi închise uşa, complet învins.

Bell zâmbi din nou şi începu să-şi aşeze pe masa de conferinţe documentele pe care le cărase în servietă. Pe urmă se duse în anticameră şi i se adresă lui Agnes Murphy:

— Agnes, ai putea să mă anunţi când sosesc Curtis şi Irvine?

— Nu cred că vin până mâine dimineaţă. S-au dus la Boulder, în legătură cu un caz de fraudă bancară.

— Bine, atunci. Şi vrei să-l suni pe responsabilul de la întreţinerea clădirii şi să-i spui să urce până la mine? Aş vrea să fac nişte modificări în sala de conferinţe.

Ea îl privi întrebătoare.

— Aţi spus sala de conferinţe? Domnul Alexander rareori le permite agenţilor să pătrundă înăuntru. O păstrează numai pentru mai-marii oraşului.

— Cât timp voi sta aici, va fi biroul meu.

Agnes îl privi pe Bell cu un respect reînnoit.

— Veţi sta la hotelul Albany? Acolo sunt cazaţi majoritatea agenţilor care vin în vizită la noi.

— Nu, la Brown Palace.

— Domnul Alexander a fost de acord cu cheltuiala suplimentară? întrebă ea neîncrezătoare.

— Nu a avut nimic de comentat în această privinţă.

Agnes Murphy se uită lung după el, de parcă l-ar fi văzut pe Mesia. Isaac Bell se reîntoarse în biroul său şi rearanjă poziţia scaunelor la masa de conferinţe astfel încât să aibă un spaţiu mare de lucru la unul din capete. După câteva minute, sosi responsabilul cu întreţinerea clădirii. Bell îi explică modificările

pe care dorea să le facă în încăpere. Peretele din spate trebuia să fie acoperit cu un strat moale de material, astfel încât să poată fi fixată pe el o hartă a statelor din Vest şi a oraşelor în care ucigaşul dăduse lovitura. Un altul trebuia pus pe peretele lateral pentru informaţii, fotografii şi desene. După ce Bell îi oferi o monedă din aur de douăzeci de dolari, responsabilul cu întreţinerea promise să termine de făcut toate modificările până a doua zi la prânz.

Bell îşi petrecu restul după-amiezii organizându-şi şi planificându-şi vânătoarea pentru a-l prinde pe spărgătorul de bănci ucigaş.

La ora cinci fix, înainte de a pleca acasă, Alexander îşi vârî capul pe uşă.

— Te-ai aranjat bine? întrebă el cu răceală.

Bell nici măcar nu catadicsi să-şi ridice privirile.

— Da, mulţumesc, răspunse el şi în cele din urmă privi în ochii furioşi ai lui Alexander. Să nu uit, fac nişte modificări în încăpere. Sper că nu vă deranjează. Promit să aranjez lucrurile la loc exact cum au fost în momentul în care acest caz va fi soluţionat.

— Te rog să ai grijă de acest lucru, spuse Alexander, după care dădu din cap într-un gest de rămas-bun şi ieşi din birou.

Bell nu era încântat de faptul că lucrurile nu mergeau bine între el şi Alexander. Nu îşi propusese să intre în acest joc prin care el şi şeful biroului agenţiei îşi înfruntau voinţele, însă dacă nu ar fi atacat el primul, ştia prea bine că Alexander l-ar fi călcat pur şi simplu în picioare.

Capitolul 5

Construit în 1892 de către Henry C. Brown pe locul în care obişnuia să meargă cu vaca la păscut înainte să se îmbogăţească peste noapte, hotelului i se potrivea numele de Brown Palace[6] pentru „Oraşul-regină al câmpiilor”, după cum era numit Denver. Construită din granit roşu şi piatră de culoare cafenie, clădirea avea forma provei unui vapor. Oamenii care făcuseră avere în aur şi argint stăteau acolo împreună cu soţiile lor, care luau ceaiul de după-amiază şi cu fiicele lor, care dansau noaptea la baluri opulente. Preşedinţii Mekinley şi Roosevelt trăseseră acolo, precum şi câţiva împăraţi şi regi şi alţi membri ai caselor regale de peste hotare, unde mai pui celebrităţile vremii, în special actorii şi actriţele care se bucurau de faimă. Brown Palace era deopotrivă ales de localnici şi de străini, deoarece era ancora către agitatul cartier financiar şi cultural al oraşului.

Aproape se înnopta când Bell pătrunse pe uşa hotelului Brown Palace dinspre 17th Street. Se prezentă la recepţie şi se uită de jur împrejur la holul magnific, situat într-un spaţiu deschis care ajungea până la etajul nouă. Coloanele şi lambriurile, transportate cu ajutorul căilor ferate tocmai din Mexic, sculptate din onix auriu, reflectau lumina diafană care pătrundea prin tavanul masiv cu vitralii. Peste şapte sute de panouri din fier forjat împodobeau balustradele de la balcoane, închizând ca într-un cerc holul de la intrare, de la etajele superioare în jos.

Lucrul care nu se cunoştea în general era faptul că proprietarul hotelului şi restaurantului Navarre de pe cealaltă parte a străzii avusese un sistem subteran de cale ferată de la Brown Palace până la propria clădire, pentru a veni în serviciul gentlemenilor care doreau să se bucure de prezenţa doamnelor de la un bordel de la etajele superioare fără să fie văzuţi când intrau şi când plecau.

Bell îşi primi cheia şi urcă în ascensor, spunându-i liftierului etajul la care se afla apartamentul închiriat. O femeie intră după el, se opri în faţa peretelui acoperit cu oglinzi, după care se întoarse cu faţa înspre uşă. Era îmbrăcată cu o rochie lungă de mătase, albastră, cu o fundă mare la spate. Părul roşu îi era fin şi

[6] Palatul Cafeniu, în traducere (n. tr.).

mătăsos, adus la spate într-un coc din care buclele cădeau liber. Din păr îi ieşeau două pene voluminoase. Femeia emana un farmec aparte. Avea o poziţie dreaptă, era înaltă şi cam de vârsta măritişului. Bell îi dădu vreo douăzeci şi cinci, douăzeci şi şapte de ani, poate mai tânără având în vedere gâtul de lebădă şi chipul delicat ca alabastrul. Avea ochii de un căprui-auriu. Lui Bell i se păru neobişnuit de atrăgătoare, nu neapărat frumoasă, însă extrem de simpatică din orice punct de vedere. El mai remarcă şi faptul că aceasta nu purta verighetă. Femeia era îmbrăcată de parcă se pregătea să se ducă la o petrecere în una din sălile de bal ale hotelului, constată Bell. Avea dreptate, ca de obicei. Ascensorul se opri la etajul doi, unde se aflau sălile de bal şi ringurile de dans. El se dădu la o parte, cu pălăria în mână şi se înclină uşor în vreme ce aceasta ieşea din ascensor. Ea îi aruncă un zâmbet surprinzător de cald, dădu din cap şi rosti cu o voce catifelată şi totuşi puţin guturală:

— Mulţumesc, domnule Bell.

La început, Bell nu îşi dădu seama. Pe urmă îl izbi ca o lovitură de ciocan. Rămase surprins de faptul că ea îl cunoştea, convins fiind că nu o mai văzuse niciodată. Bell îl prinse pe liftier de braţ şi îi spuse:

— Mai lasă puţin uşa deschisă!

Ea se pierduse deja în mulţimea care se îndrepta printr-o arcadă către sala de bal grandioasă a hotelului. Femeile purtau rochii încântătoare în culori extravagante – purpuriu, albastru-verde ca la cozile de păun, verde smarald – cu părul împodobit cu panglici, bucheţele de flori şi pene. Bărbaţii erau îmbrăcaţi în cele mai bune haine de seară pe care le aveau. Pe o pancartă deasupra intrării scria: „ÎN BENEFICIUL ORFANILOR DE LA ST. JOHN”. Bell se trase înapoi şi dădu din cap către liftier.

— Mulţumesc. Te rog să mă duci sus.

Bell descuie uşa de la apartament şi constată că avea un birou, o cameră de zi, o baie bogat ornamentată şi un dormitor cu un pat cu baldachin, toate mobilate cu eleganţa victoriană. Cuferele îi fuseseră deschise, iar hainele îi fuseseră împăturite sau atârnate pe umeraş în dulap de către o cameristă, un serviciu furnizat celor care rezervau apartamente. Cuferele nu erau la vedere. Fuseseră scoase din apartament şi duse în zona de depozitare de la subsol.

Bell nu mai pierdu timpul, făcu o baie şi se bărbieri rapid. Îşi deschise ceasul şi se uită la oră. Trecuseră treizeci de minute de

când coborâse din ascensor. Mai trecură încă cincisprezece minute cât îşi legă cravata neagră la gât, îşi încheie cămaşa şi îşi prinse butonii la manşete, o activitate care necesită de obicei patru mâini. Era unul dintre puţinele momente în care îşi dorea să fi avut o nevastă care să-l ajute. Urmară şosetele negre şi pantofii. Nu îşi puse brâu, ci o vestă neagră, cu un lanţ de aur care îi trecea din buzunarul stâng printr-o butonieră, până la ceasul mare de aur din buzunarul drept. La urmă, îşi îmbrăcă haina neagră cu un singur rând de nasturi şi cu revere din satin. După o ultimă privire în oglinda înaltă de doi metri, fu pregătit pentru seara aceea, indiferent ce urma să îi ofere.

Balul de caritate era în plină desfăşurare în momentul în care pătrunse în interiorul sălii grandioase, de aceea rămase deoparte, în spatele ghiveciului unui palmier. Sala de bal era spaţioasă şi impunătoare. Ringul de dans acoperit cu parchet era aranjat cu un desen complicat în formă de raze, iar tavanul, împodobit cu picturi colorate. O urmări pe femeia misterioasă, care şedea cu spatele la el împreună cu alte trei perechi, la masa cu numărul şase. Părea să fie singură, fără însoţitor. Se strecură până la directorul hotelului, care se ocupa de evenimentul serii.

— Scuzaţi-mă, începu Bell cu un zâmbet prietenos, aţi putea să-mi spuneţi care este numele doamnei cu rochie albastră de la masa şase?

Directorul îşi îndreptă ţinuta, privindu-l de sus.

— Îmi pare rău, domnule, însă nu oferim informaţii despre oaspeţii noştri. În afară de asta, nici nu pot cunoaşte pe toată lumea care participă la bal.

Bell îi strecură un certificat în aur în valoare de zece dolari.

— Credeţi că asta v-ar putea reîmprospăta memoria?

Fără să rostească o vorbă, directorul ridică un registru subţire din piele şi îşi trecu ochii peste numele de acolo.

— Doamna care stă singură la masă este domnişoara Rose Manteca, o persoană foarte înstărită din Los Angeles, a cărei familie deţine o fermă întinsă. Numai atât vă pot spune.

Bell îl bătu pe umăr pe director şi îi zise:

— Vă sunt recunoscător.

Directorul îi zâmbi.

— Mult noroc!

Orchestra interpreta un amestec de jazz şi de melodii de dans modern. Perechile dansau pe o melodie numită *Nu vei veni la mine acasă?.* Bell se duse în spatele lui Rose Manteca şi îi şopti la

ureche:

— Sunteţi de acord să îmi acordaţi acest dans, domnişoară Manteca?

Ea se întoarse de la masă şi îşi ridică privirile. Ochii ei de un căprui-auriu dădură de o pereche de ochi violeţi hipnotizanţi. Rămase calmă, însă Bell se gândi că apariţia sa bruscă în haine de seară o uimise profund. Ea îşi plecă privirea şi se controlă rapid, însă chipul i se îmbujoră tot.

— Scuzaţi-mă, domnule Bell. Nu vă aşteptam atât de curând.

— Atât de curând? întrebă el.

„Ciudat lucru să spună aşa ceva”, se gândi.

Ea se scuză faţă de persoanele de la masă şi se ridică în picioare. El o luă uşurel de braţ şi o conduse pe ringul de dans. Îşi strecură braţul în jurul taliei ei subţiri, îi luă mâna şi începu să danseze cu pricepere în ritmul muzicii.

— Sunteţi un dansator foarte bun, îi spuse ea după ce făcură un tur pe ringul de dans.

— Vine de la toţi anii când mama m-a obligat să iau lecţii de dans pentru a le impresiona pe fetele din oraşul nostru, care îşi făceau prima ieşire în public.

— Şi sunteţi şi foarte bine îmbrăcat pentru un detectiv.

— Am crescut într-un oraş în care bărbaţii cu influenţă îşi duceau viaţa îmbrăcaţi în smoching.

— Adică în Boston, nu-i aşa?

Pentru prima dată în toţi anii săi de investigaţii, Bell fu luat pe nepregătite, însă îşi reveni şi îi dădu replica:

— Iar dumneata eşti din Los Angeles.

Era foarte bună, se gândi el. Nici măcar nu clipise.

— Sunteţi foarte bine informat.

— Nici pe jumătate cât dumneavoastră. Care este interesul dumneavoastră? Cum de ştiţi atât de multe despre mine? Sau, mai bine zis, care este motivul?

— Trăiam cu impresia că vă place să soluţionaţi misterele, explică ea şi se strădui să privească dincolo de el, peste umărul lui înalt, însă fu atrasă de ochii aceia incredibili.

Aceasta era o senzaţie, o trăire, la care nu se aşteptase. Fotografiile care îi fuseseră arătate nu îl favorizau la o privire directă, ochi în ochi. Era mult mai atrăgător decât şi-l imaginase ea. De asemenea, era şi extrem de inteligent. La asta se aştepta totuşi şi înţelegea de ce era atât de vestit pentru intuiţia lui. Era ca şi cum el o urmărea pe ea în timp ce ea îl urmărea pe el.

Muzica se opri, iar ei rămaseră împreună pe ringul de dans, aşteptând ca orchestra să înceapă următorul cântec. El se dădu puţin în spate şi o măsură din creştetul capului ei frumos coafat, până la pantofii din picioare.

— Sunteţi extrem de atrăgătoare. Ce anume v-a determinat să fiţi interesată de persoana mea?

— Sunteţi un bărbat atrăgător. Voiam să vă cunosc mai bine.

— Îmi cunoşteaţi numele şi de unde sunt înainte să mă întâlniţi în ascensor. Este evident că întâlnirea noastră a fost premeditată.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, orchestra începu să cânte *La umbra mărului bătrân*, iar Bell o conduse pe ringul de dans în ritm de foxtrot. O ţinu lipită de el şi îi ţinu mâna strâns într-a lui. Ea avea talia foarte subţire, iar corsetul i-o scotea şi mai mult în evidenţă. Creştetul capului ei îi ajungea până în dreptul bărbiei. Simţi dorinţa de a-şi lipi buzele de ale ei, însă se controlă. Nu era nici momentul, nici locul potrivit. Şi nici mintea nu-i era acum la o relaţie romanţioasă. Ea îl urmărea. Asta era sigur. Încercă să se gândească la un motiv. Ce ar fi putut-o interesa la el pe ea, o persoană total străină? Singurele posibilităţi pe care le putu formula în minte fură că ea fusese plătită de unul dintre nenumăraţii răufăcători pe care îi aruncase în spatele gratiilor, pe care îi împuşcase sau îi trimisese la spânzurătoare. O rudă sau o prietenă care voia să se răzbune? Nu prea se potrivea cu imaginea cuiva care să se asocieze cu infractorii pe care-i prinsese în ultimii zece ani.

Muzica se opri, iar ea îşi retrase mâna şi se dădu înapoi.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule Bell, însă trebuie să mă reîntorc la prietenii mei.

— Ne mai putem întâlni? o întrebă el cu un zâmbet cald.

— Nu prea cred, răspunse ea scuturând din cap.

El se prefăcu a nu îi auzi răspunsul negativ:

— Te invit la cină mâine seară.

— Îmi pare rău, sunt ocupată, răspunse ea cu o notă de superioritate în voce. Şi nici chiar în smochingul dumitale elegant nu aţi putea păcăli pe cineva ca să vă lase să intraţi la Balul Bancherilor din Vest de la Denver Country Club aşa cum aţi reuşit în seara aceasta la strângerea de fonduri pentru orfanii de la St. John. Pe urmă îşi ridică bărbia, îşi trase fustele lungi şi se reîntoarse la masă. După ce se aşeză, aruncă o privire înapoi înspre Bell, însă el nu se mai zărea în mulţime. Dispăruse din

vedere.

Capitolul 6

În dimineaţa următoare, Bell fu primul care intră în birou, utilizând un şperaclu care putea deschide nouăzeci de uşi dintr-o sută. Tocmai trecea în revistă rapoartele despre spargerile băncilor la un capăt al mesei lungi, când Arthur Curtis şi Glenn Irvine intrară în sala de conferinţe. Bell se ridică să-i întâmpine şi dădu mâna cu ei.

— Art, Glenn, mă bucur să vă revăd pe amândoi!

Curtis stătea în picioare, scund şi rotofei, cu un abdomen rotunjit acoperit cu grijă de o vestă ai cărei nasturi erau întinşi la maximum. Avea părul cânepiu cu semne de chelire, urechile mari ca nişte megafoane, ochii albaştri şi un zâmbet ce dezvelea o mulţime de dinţi care sclipeau în încăpere.

— Nu te-am mai văzut de când am dat de urma lui Cussler Picior-Mare după ce a jefuit banca aceea din Golden.

Irvine îşi puse pălăria în cuier, scoţând la iveală capul acoperit cu o claie de păr castaniu nepieptănat.

— După câte îmi amintesc, spuse el, stând în picioare lung şi deşirat ca o sperietoare de ciori, ne-ai dus direct la peştera unde se ascundea acesta.

— Nu a fost decât o chestiune simplă de deducţie, replică Bell cu un zâmbet reţinut. Am întrebat nişte băieţi dacă nu cunoşteau vreun loc în care le plăcea să se ascundă de ai lor timp de câteva zile. Peştera era singurul loc pe o rază de vreo treizeci şi ceva de kilometri, suficient de aproape de oraş încât Cussler să se strecoare pentru a-şi procura rezervele de hrană.

Curtis se duse în dreptul hărţii mari a Statelor Unite şi examină gânditor steguleţele care semnificau trecerea criminalului. Erau şaisprezece.

— Ai vreo intuiţie în privinţa Banditului-Măcelar?

Bell se întoarse spre el.

— Banditul-Măcelar? Aşa este numit?

— Un reporter de la *Bugle* din Bisbee l-a poreclit aşa. Alte ziare au preluat apelativul şi aşa s-a extins în toată zona.

— Nu ne va fi de prea mare ajutor în ceea ce ne priveşte, spuse Bell. Cu acest nume pe buzele tuturor, cetăţenii care respectă legea vor pune o presiune foarte mare asupra Agenţiei de Detectivi Van Dorn pentru faptul că nu a fost prins.

— Deja au început, spuse Curtis, aşezând pe masă în faţa lui Bell un exemplar din *Rocky Mountain News*.

Bell se uită pe pagina ziarului. Coloana principală era despre spargerea şi crimele din Rhyolite. Jumătate din coloană era dedicată întrebării: „De ce forţele de poliţie nu au făcut nici un progres în acest caz şi de ce nu l-au capturat pe Banditul-Măcelar?”.

— Lucrurile s-au aprins deja, spuse Bell neutru.

— Lucrurile s-au aprins pe socoteala *noastră*, adăugă Irvine.

— Deci ce avem? întrebă Bell, arătând înspre un vraf de dosare aşezat pe biroul din faţa lui, înalt de vreo jumătate de metru, referitoare la spargerile de bănci. Am examinat rapoartele în tren, pe drumul încoace. S-ar părea că tot ce ştim este faptul că nu avem de-a face cu cowboy-ul tipic care s-a transformat în spărgător.

— Lucrează de unul singur, spuse Curtis şi este de o inteligenţă diabolică şi malefic. Însă cel mai frustrant este faptul că nu lasă niciodată vreo urmă pe care s-o poată investiga echipa de poliţie.

Irvine încuviinţă din cap.

— Este ca şi cum ar dispărea în iadul din care a venit înainte să părăsească oraşul.

— Nu s-a găsit nici o urmă care să ducă în satele din împrejurimi? întrebă Bell.

Curtis scutură din cap.

— Cei mai buni cercetaşi de profesie s-au întors de fiecare dată cu mâinile goale.

— Vreun semn că ar fi stat pe undeva prin oraş până se linişteau lucrurile?

— Până acum nu a apărut nimic de genul acesta, răspunse Curtis. După ce au avut loc spargerile, nu a mai fost văzut niciodată.

— O fantomă, murmură Irvine. Avem de-a face cu o fantomă.

Bell zâmbi.

— Nu, este un om, însă un om al naibii de inteligent. Făcu o pauză şi răsfiră dosarele de pe masa de conferinţe. Alese unul şi îl deschise: era raportul spargerii din Rhyolite, Nevada. Individul nostru are un mod de operare foarte rigid, spuse el, pe care-l aplică de fiecare dată când dă spargerea la o bancă. Eu cred că stă prin zonă timp de câteva zile şi studiază oraşul şi oamenii înainte să dea spargerea la bancă.

— Este ori genul care joacă la noroc, ori genul căruia îi place să-şi asume riscuri, spuse Curtis.

— Nu, sunt greşite amândouă presupunerile, îl corectă Bell. Individul nostru este îndrăzneţ şi viclean. Putem presupune că îşi face treburile lui mizerabile folosindu-se de tot felul de deghizări, deoarece oamenii din oraşele în care a dat lovitura nu au ajuns la un consens în privinţa înfăţişării străinilor cu aspect dubios.

Irvine începu să se plimbe prin sala de conferinţe, examinând din când în când câte un steguleţ din cele prinse pe hartă.

— Cetăţenii din aceste oraşe îşi amintesc că au văzut un vagabond beat, un soldat în uniformă, un negustor înstărit şi un hamal zilier. Însă nimeni nu i-a putut lega de crime.

Curtis se uită la pardoseala acoperită cu mochetă şi ridică din umeri.

— Ce ciudat că nu există nici un martor care să ofere o identificare credibilă!

— Nu e nimic ciudat în asta, spuse Irvine. Îi ucide pe toţi. Morţii nu pot vorbi.

Bell păru să nu ia în seamă schimbul de replici, ca şi cum ar fi fost pierdut în gânduri. Pe urmă ochii i se concentrară asupra hărţii şi spuse liniştit:

— Marea întrebare din mintea mea este de ce îi ucide întotdeauna pe cei din bancă în timpul spargerii. Chiar şi pe femei şi pe copii. Ce are de câştigat prin crimele astea? Nu poate fi numai faptul că nu vrea pur şi simplu să lase în urma sa martori la aceste spargeri, mai ales că a fost deja văzut deghizat prin oraş… Doar dacă… Făcu o pauză, după care continuă: Există o nouă definiţie dată de psihologi pentru criminalii care ucid la fel de uşor cum îşi perie dinţii. Ei îi numesc sociopaţi. Individul nostru poate ucide fără să aibă remuşcări. Nu are emoţii, nu ştie cum să râdă sau să iubească şi are o inimă rece ca un aisberg. Pentru el, ori că omoară un copilaş, ori un porumbel e acelaşi lucru.

— E greu de crezut că există oameni atât de cruzi şi fără scrupule, bombăni Irvine revoltat.

— Mulţi bandiţi şi pistolari din trecut erau sociopaţi, spuse Bell. Împuşcau oameni la fel de uşor cum respirau. John Wesley Hardin, faimosul criminal din Texas, a împuşcat odată un individ numai pentru că sforăia.

Curtis nu îşi lua privirea de la Bell.

— Chiar crezi că el îi omoară pe toţi cei din bancă pentru că îi

face plăcere?

— Da, răspunse calm Bell. Banditul obţine o satisfacţie bizară în momentul în care îşi comite crimele. Încă un element caracteristic: îşi face retragerea înainte ca oamenii din oraş, inclusiv şeriful oraşului, să îşi dea seama ce s-a întâmplat.

— Şi atunci unde ne duce chestia asta? întrebă Irvine. Ce piste să urmăm?

Bell se întoarse înspre el.

— Încă un obicei al lui este să lase deoparte aurul şi să ia doar bancnotele. Glenn, tu trebuie să iei legătura cu băncile unde a dat spargerile şi să verifici înregistrările seriilor de pe bancnotele furate. Începe cu Bozeman, Montana.

— Băncile din oraşele miniere nu obişnuiesc să înregistreze numărul de identificare de pe fiecare bancnotă care trece prin banca lor.

— Ai putea avea noroc şi să găseşti o bancă în care s-au înregistrat numerele de pe bancnotele care au fost trimise pentru salariile minerilor de la băncile din oraşele mari. Dacă reuşeşti, le putem da de urmă. Spărgătorul a trebuit ori să cheltuiască banii, ori să schimbe bancnotele prin depuneri bancare şi retrageri. Asta este o urmă pe care nu o poate acoperi.

— Ar fi putut să le schimbe prin instituţiile financiare din străinătate.

— Poate, dar asta ar însemna că a trebuit să-i cheltuiască peste ocean. Riscul ar fi prea mare pentru el să le aducă înapoi în Statele Unite. Pun rămăşag că şi-a ţinut captura în ţară, replică Bell, după care se întoarse înspre Curtis. Art, tu verifică orarul de la toate diligenţele şi trenurile care au plecat din oraşe în aceeaşi zi în care au avut loc spargerile. Dacă individului nostru nu i s-a putut da de urmă de către poteră, este posibil să fi luat un tren sau o diligenţă ca să scape. Poţi începe din Placerville, California.

— Consideră ca şi făcut, spuse Curtis cu hotărâre.

— Tu ai de gând să rămâi aici şi să acţionezi pe post de coordonator? întrebă Irvine.

Bell scutură din cap şi zâmbi.

— Nu, plec şi eu pe teren. Voi începe cu Rhyolite şi voi merge înapoi pe urma spargerilor. Indiferent cât este de bun acest criminal, sau cât de bine şi-a planificat spargerile, trebuie să fi rămas măcar o urmă. Trebuie să existe măcar un indiciu care să-i fi scăpat. Am de gând să discut cu cetăţenii din oraşele miniere

care se poate să fi văzut ceva, oricât de nesemnificativ şi care nu au raportat acel lucru şerifului local sau poliţistul districtual.

— Ne dai şi nouă programul tău, astfel încât să putem lua legătura cu tine prin telegraf dacă aflăm ceva? întrebă Curtis.

— Va fi gata până mâine, răspunse Bell. Am de gând şi să mă duc prin oraşele miniere care au sume mari de bani pentru salarii în bănci şi pe care individul nostru ar dori poate să le jefuiască. Poate, spun *poate* am posibilitatea să-l ghicesc pe măcelarul nostru, să-i întind o capcană şi să-l fac să atace o nouă bancă de pe teritoriul nostru, explică el, după care deschise un sertar şi scoase două plicuri. Aici aveţi destui bani ca să puteţi acoperi cheltuielile de călătorie.

Atât Curtis, cât şi Irvine rămaseră surprinşi.

— Până acum, întotdeauna trebuia să călătorim la clasa a treia, să cheltuim din banii noştri şi să aducem note de plată şi chitanţe, spuse Curtis. Alexander întotdeauna ne cerea să ne cazăm în hoteluri murdare şi să cumpărăm mâncăruri ieftine.

— Acest caz este prea important ca să facem economii. Aveţi încredere în mine, domnul Van Dorn va fi de acord cu orice sumă de bani voi solicita, însă numai dacă obţinem nişte rezultate. Banditul poate a reuşit să-i convingă pe toţi că este invincibil şi că nu poate fi prins, însă nu este nici el fără de greşeală. Are defecte exact la fel ca şi noi, ceilalţi. Va fi prins în capcană de o greşeală minoră şi nesemnificativă pe care a trecut-o cu vederea. Iar aceasta este treaba noastră, domnilor, să descoperim acea greşeală nesemnificativă.

— O să facem tot ce vom putea, îl asigură Irvine.

Curtis dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Mă adresez în numele amândurora, dă-mi voie să-ţi spun că este un adevărat privilegiu să lucrăm din nou cu tine.

— Privilegiul este al meu, rosti Bell cu sinceritate. Se simţea norocos că poate lucra cu nişte agenţi atât de inteligenţi şi de experimentaţi, care cunoşteau oamenii şi statele din Vest.

Se lăsa înserarea peste Munţii Stâncoşi când Bell părăsi sala de conferinţe. Întotdeauna prudent, închise uşa şi o încuie. Când trecu prin holul dintre birouri, dădu nas în nas cu Nicholas Alexander, care arăta exact ca şi cum tocmai ar fi ieşit de la un croitor scump. Costumul modest pe care-l purta de obicei dispăruse şi fusese înlocuit cu un smoching elegant. Era o nouă imagine a respectabilităţii pe care însă nu prea reuşea să o

afişeze. Nobleţea interioară îi lipsea pur şi simplu cu desăvârşire.

— Arătaţi ca un adevărat om de lume, domnule Alexander, spuse Bell curtenitor.

— Da, mă duc cu soţia la o serată de gală la Denver Country Club în seara asta, ceva mai târziu. Am mulţi prieteni influenţi aici în Denver, ştii?

— Da, am auzit.

— Păcat că nu poţi veni şi dumneata, însă este numai pentru membrii oficiali ai clubului.

— Înţeleg perfect, spuse Bell, mascându-şi sarcasmul.

De îndată ce se despărţiră, Bell se duse jos la postul de telegraf şi îi trimise o telegramă lui Van Dorn.

> „Am stabilit un program de investigaţii pentru mine, Curtis şi Irvine. Vă informez că avem un spion în mijlocul nostru. O femeie, o străină care m-a abordat la hotel, îmi cunoştea numele, trecutul şi părea să cunoască motivul pentru care mă aflu în Denver. Se numeşte Rose Manteca şi se presupune că provine dintr-o familie înstărită de proprietari de pământuri din Los Angeles. Vă rog să solicitaţi biroului nostru din Los Angeles să investigheze. Vă ţin la curent cu noutăţile din această zonă.
>
> Bell”

După ce trimise telegrama, Bell se îndreptă pe jos pe trotuarul aglomerat către hotelul Brown Palace. După ce schimbă câteva vorbe cu recepţionerul, care îi făcu rost de o hartă a oraşului, fu însoţit până la încăperea în care se aflau magazia şi centrala, situate sub holul de la intrarea în hotel, unde fu întâmpinat de responsabilul cu întreţinerea hotelului. Acesta, un tip plăcut, îmbrăcat cu o salopetă pătată, îl conduse pe Bell la o ladă de lemn care fusese desfăcută. Bărbatul îi arătă o motocicletă aşezată într-un suport de lângă ladă şi a cărei culoare roşie intensă sclipea sub singurul bec aprins care atârna din tavan.

— Uitaţi-o, domnule Bell, spuse acesta cu satisfacţie. E gata de plecare. Am lustruit-o personal pentru dumneavoastră.

— Îţi sunt recunoscător, domnule…

— Bomberger. John Bomberger.

— Voi avea grijă să recompensez serviciile dumitale când voi pleca de la hotel, îi promise Bell.

— Mă bucur să vă fiu de ajutor.

Bell urcă în camera lui şi găsi atârnat pe umeraş smochingul care-i fusese curăţat de către personalul hotelului în decursul

zilei. După ce făcu rapid o baie, se îmbrăcă şi luă din dulap o haină lungă de în pe care şi-o puse pe deasupra, cu tivul ajungându-i până la pantofii foarte lustruiţi. Pe urmă îşi puse o pereche de apărătoare pentru a-şi proteja pantalonii eleganţi de lichidul uleios care deseori se prelingea din motor. În cele din urmă, îşi puse pe cap o caschetă cu ochelari.

Bell coborî pe scara din spate până ajunse în magazie. Motocicleta roşie, cu roţile sale din cauciuc alb, stătea acolo ca un armăsar care aştepta să îl ducă la bătălie. Ridică piciorul de susţinere spre aripa din spate, o apucă de mânere şi împinse cele şaptezeci de kilograme pe o rampă utilizată de căruţele care luau la spălat aşternuturile din hotel şi care servea negustorilor când aduceau alimente pentru restaurant şi pentru room service.

Bell ieşi de pe rampă şi se trezi direct pe Broadway, strada care trecea pe lângă State Capitol Building, cu domul ei aurit. Se urcă pe şaua dură şi îngustă aşezată peste cocoaşa făcută de rezervorul de combustibil de deasupra roţii din spate. Pentru că motocicleta fusese creată pentru curse, şaua era la acelaşi nivel cu mânerele şi trebuia să se aplece aproape la orizontală pentru a conduce. Îşi trase pe ochi ochelarii de protecţie, după care se întinse şi deschise valva care permitea combustibilului să curgă, datorită gravitaţiei, din rezervor până în carburator. Pe urmă îşi puse picioarele pe pedale şi o împinse pe carosabil, astfel încât curentul de la cele trei baterii uscate să ajungă la bobină, producând o scânteie de înaltă tensiune care aprinse combustibilul în cilindri. Merse numai vreo trei metri, când motorul cu doi cilindri în V se trezi la viaţă, eşapamentul pârâind cu un zgomot strident.

Bell prinse mânerul acceleraţiei şi îl răsuci mai puţin de jumătate din rotaţia sa, iar motocicleta de curse ţâşni înainte numai pe roata din spate, pentru ca numaidecât să gonească pe Broadway, printre trăsurile trase de cai şi cele câteva automobile, cu aproape cincizeci de kilometri pe oră. Dat fiind faptul că fusese construită pentru curse, motocicleta nu avea faruri, însă pe cer strălucea jumătate de lună, iar străzile aveau pe margine becuri electrice, furnizând suficientă lumină încât să vadă la timp bălegarul de cal şi să-l poată ocoli.

După vreo trei kilometri, se opri sub un felinar şi îşi consultă harta. Mulţumit că se deplasa în direcţia corectă, continuă până când ajunse pe Speer Avenue, după care o luă înspre vest. După încă vreo trei kilometri, Denver Country Club apăru în raza lui

vizuală. Clădirea impozantă, cu acoperişul ascuţit, licărea datorită luminilor care se vedeau prin numeroasele ferestre înalte care o încercuiau. Aleea din faţa intrării principale era plină de trăsuri şi de automobile parcate, ai căror birjari şi şoferi se adunaseră în grupuri, conversând şi fumând. Doi bărbaţi cu cravate albe şi cu smochinguri stăteau la intrare şi verificau invitaţiile celor care intrau.

Bell era sigur că ar fi atras prea multă atenţie dacă ar fi mers cu motocicleta până la intrare. Şi, fără invitaţie, nu prea avea şanse să fie lăsat înăuntru, chiar dacă era îmbrăcat corespunzător ocaziei. În lumina discretă a lunii, întoarse ghidonul şi se îndreptă către terenul de golf. Având grijă să nu meargă pe iarbă şi la distanţă de găurile din nisip, făcu un ocol şi se apropie de magazia micuţă din spatele clădirii, lângă prima gaură. În interior era întuneric şi magazia era pustie. Luă contactul şi opri lângă nişte tufe dese de lângă aceasta. Ridică motocicleta pe piciorul de susţinere îşi dezbrăcă haina de în, aşezând-o peste ghidon. Pe urmă îşi scoase apărătoarele de picioare, cascheta şi ochelarii. Bell îşi dădu părul blond pe spate, netezindu-l, apoi ieşi la lumină şi începu să străbată cu paşi mari poteca dinspre magazia micuţă către clădirea maiestuoasă a clubului. Toată zona era luminată de o mulţime de becuri electrice, atât de cele din interiorul casei, cât şi de felinarele înalte care străjuiau o alee îngustă care ducea din stradă până la zona din spatele clubului. Mai multe camioane stăteau sub o scară mare care se ridica până la uşa din spate. Servitorii îmbrăcaţi în uniforme croite în stil milităresc transportau din camioane în bucătărie tăvile cu mâncăruri şi tacâmuri.

Bell urcă scările şi merse între doi servitori, intrând în bucătărie ca şi cum ar fi fost a lui. Nici unul dintre ospătarii care se foiau grăbiţi pe uşile spre sala de mese, cărând tăvile cu mâncare, sau dintre bucătari nu îi acordară nici cea mai mică atenţie. Îşi închipuiau probabil că bărbatul înalt în smoching era unul dintre administratorii din conducerea clubului. Dacă exista vreo problemă să intre în sala de mese, aceasta fusese depăşită, din fericire. Pur şi simplu împinse una din uşile batante ale bucătăriei şi păşi în mijlocul membrilor rafinaţi ai clubului, după care se duse printre mese, căutând-o din priviri pe Rose Manteca. După numai două minute în care cercetă mesele, o zări pe ringul de dans.

Bell înţepeni.

Rose dansa cu Nicholas Alexander.

Îi trecu prin minte să se ducă la ei pentru a se bucura apoi de expresiile uimite de pe chipurile lor dacă i-ar fi abordat în mijlocul dansului. Însă discreţia era o opţiune mai înţeleaptă decât orgoliul personal. Văzuse mai mult decât sperase. Acum cunoştea identitatea persoanei care spiona. Însă Bell era convins că Alexander nu era un agent plătit de Banditul-Măcelar şi de informatoarea acestuia. Nu era decât un prostănac care se lăsa fraierit de un chip frumos. Fu mulţumit că aceştia nu îl observaseră.

Bell îşi puse un ştergar pe unul din braţe şi luă un recipient de cafea ca şi cum ar fi servit la o masă. Putea să-şi ridice recipientul de cafea în dreptul feţei dacă Rose sau Alexander s-ar fi uitat cumva în direcţia lui. Muzica se opri, iar el privi cum cei doi se întoarseră la masă. Stăteau împreună, Alexander între Rose şi o femeie mai în vârstă cu o guşă mare, despre care Bell presupuse că era soţia agentului. Dacă nu era vorba despre altceva, acest lucru demonstra că ei nu se întâlniseră din întâmplare pe ringul de dans. Dacă stăteau împreună însemna că masa le fusese rezervată din timp. Nu erau nişte necunoscuţi.

Bell se uită cu atenţie la Rose. Purta o rochie de mătase roşie care aproape că se asorta cu culoarea părului ei ca o flacără. În seara aceasta avea o combinaţie de fundă la spate şi bucle pe lateral şi în faţă. Sânii îi erau strânşi de marginea de mătase de la pieptarul rochiei şi formau două ridicături albe. Era o femeie frumoasă din cap până în picioare. Avea buzele desfăcute într-un surâs încântător, iar ochii căprui-aurii sclipeau de veselie. Îşi puse mâna pe braţul lui Alexander, dându-i lui Bell de înţeles că îi făcea plăcere atingerea corporală. Era înconjurată de un anumit entuziasm, care îi contagiase pe toţi de la masa ei. Era o femeie fermecătoare, foarte frumoasă şi atractivă, însă şarmul ei nu îl impresiona şi pe Bell. El nu simţi nici o atracţie, nici o pasiune pentru ea. În mintea lui analitică, ea era duşmanul, nu ceva dezirabil. Străpunsese cu privirile stratul transparent al drăgălăşeniei ei şi ajunse la minciuna şi viclenia care se ascundeau dedesubt.

Îşi spuse că văzuse suficient. Se ascunse pe după un ospătar care se întorcea în bucătărie şi merse pe lângă el până când trecură prin uşile batante. În timp ce îşi punea echipamentul pe care-l lăsase atârnat de motocicletă, Bell se consideră un tip norocos. Dăduse peste o situaţie la care nu se aşteptase aproape

deloc, însă de care putea profita. În timp ce conducea înapoi către Brown Palace, ştiu că singurele informaţii pe care avea să i le ofere lui Alexander vor fi piste false şi înşelătoare. Poate chiar va născoci o şmecherie să o păcălească pe Rose Manteca. Această parte a planului său îl surprinse. Se simţea deja ca şi cum ar fi avut un avantaj în urmărirea unei leoaice pricepute.

Capitolul 7

A doua zi, la scurt timp după ce Bell se întoarse la birou, un curier al oficiului de telegraf îi aduse o telegramă de la Van Dorn:

> „Agentul şef din Los Angeles m-a înştiinţat că nu reuşeşte să dea de urma nici unei Rose Manteca. Nu există nici o familie cu acest nume care să deţină o fermă pe o rază de 320 km în afara oraşului. Mie mi se pare că ai fost tras pe sfoară. Era drăguţă?
> Van Dorn”

Bell zâmbi în sinea lui. Îndesă telegrama în buzunarul hainei, porni către biroul lui Alexander şi bătu la uşa acestuia.

— Intră, spuse încet Alexander, de parcă ar fi vorbit cu cineva din încăpere.

Abia auzind îndemnul, Bell păşi în interior.

— Presupun că ai venit să raportezi, începu agentul şef din Denver, fără nici un fel de introducere.

Bell dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Voiam să vă pun la curent cu ultimele noastre activităţi.

— Te ascult, spuse Alexander fără să-şi ridice privirea de pe documentele de pe biroul său şi fără să-i ofere un scaun lui Bell.

— I-am trimis pe Curtis şi Irvine pe teren să-i ia la întrebări pe ofiţerii poliţiei locale şi pe fiecare martor al furturilor şi omorurilor care au avut loc, minţi Bell.

— E foarte puţin probabil ca ei să afle şi altceva în afară de informaţiile oferite de către oamenii legii din zonă.

— Intenţionez să plec şi eu cu primul tren de Los Angeles.

Alexander îşi ridică privirea şi în ochi i se citi suspiciunea.

— Los Angeles? De ce ai vrea să te duci acolo?

— Nu acolo mă duc, răspunse Bell. Voi coborî în Las Vegas şi voi lua trenul către Rhyolite, iar acolo plănuiesc să vorbesc personal cu martorii, dacă mai sunt şi alţii.

— Un plan înţelept, spuse Alexander, părând aproape uşurat. Pentru o clipă am crezut că pleci în Los Angeles după domnişoara Manteca.

Bell mimă uimirea.

— O cunoaşteţi?

— A stat împreună cu mine şi soţia mea la aceeaşi masă cu

ocazia unei recepţii dansante la un club din zonă. Ne-am mai întâlnit şi cu alte ocazii. Mi-a povestit că v-aţi cunoscut la balul de binefacere pentru orfani şi mi s-a părut foarte interesată de munca şi trecutul tău. Era puternic impresionată de criminalul şi spărgătorul de bănci.

„Pariez că era interesată de munca mea”, gândi Bell. Spuse în schimb:

— Nu credeam că i-am făcut o impresie puternică. A reuşit foarte bine să se debaraseze de mine.

— Soţia mea credea că domnişoara Manteca era fascinată de tine.

— Greu de crezut. Tot ce am aflat despre ea este că provine dintr-o familie bogată din Los Angeles.

— E adevărat, răspunse Alexander în necunoştinţă de cauză. Tatăl ei deţine o bucată mare de pământ în afara oraşului.

Pentru Bell fu evident că Alexander nu o investigase pe Rose şi nici nu devenise suspicios cu privire la întrebările pe care aceasta le punea în legătură cu el şi cazul Banditului-Măcelar.

— În cât timp crezi că te vei întoarce? întrebă Alexander.

— În cel mult cinci zile ar trebui să închei investigaţia de la Rhyolite şi să mă şi întorc.

— Dar Curtis şi Irvine?

— Între zece zile şi două săptămâni.

Alexander îşi concentră încă o dată atenţia către documentele de pe biroul său.

— Succes, îi ură acesta scurt lui Bell, dându-i de înţeles că întrevederea luase sfârşit.

Întors în sala de conferinţe, Bell se aşeză într-un scaun rotativ şi îşi sprijini picioarele pe masa lungă. Sorbi din cafeaua care îi fusese adusă mai devreme de către domnişoara Murphy. Pe urmă se lăsă pe spate şi privi fix în tavan, de parcă ar fi văzut ceva deasupra lui.

Deci suspiciunile lui în ceea ce o privea pe Rose Manteca erau cât se poate de corecte. Nu numai că era o impostoare, însă avea probabil legături cu Banditul-Măcelar şi fusese trimisă să vadă ce informaţii legate de investigaţie putea obţine de la Agenţia de Detectivi Van Dorn. Bell nu putea subestima prada. Nu era un bandit oarecare. Faptul că apelase la serviciile unei spioane atât de seducătoare era gestul unui om care îşi planifica foarte bine toată operaţiunea. Rose, sau oricare îi era numele adevărat, se pricepea de minune. Reuşise cu uşurinţă să câştige

încrederea directorului biroului din Denver. Totul fusese bine pregătit şi era în mod evident munca unui profesionist. Angajarea unei persoane cu o identitate falsă denota faptul că tâlharul avea resurse importante, dar şi o reţea de conexiuni adânci atât în comunitatea de afaceri, cât şi în cea guvernamentală.

Când Bell reveni la Brown Palace, întrebă la recepţie numărul camerei domnişoarei Rose Manteca. Recepţionerul îi răspunse pe un ton foarte oficial:

— Îmi cer scuze, domnule. Nu avem voie să dăm numerele camerelor în care sunt cazaţi clienţii noştri. Apoi continuă cu o privire încrezută: însă vă pot informa că domnişoara Manteca a eliberat camera la prânz.

— A spus cumva unde urma să plece?

— Nu, dar bagajul i-a fost dus la gara Union şi pus în trenul de la ora 13: 00 către Phoenix şi Los Angeles.

Bell nu se aşteptase la acest lucru. Se blestemă pentru că o lăsase să-i scape printre degete. Cine era de fapt Rose Manteca? De ce ar fi luat trenul către Los Angeles dacă ea nici măcar nu figura că locuia acolo? Imediat, un alt gând îi străfulgeră lui Bell prin minte. Oare unde avea să dea lovitura următoare inamicul său? Nu avea nici cea mai vagă idee şi din acest motiv se simţi foarte frustrat. În toate cazurile anterioare întotdeauna simţise că el deţinea controlul. Acest caz era însă diferit, prea diferit.

Capitolul 8

Bărbatul blond, cu o mustaţă deasă de culoare castaniu-deschis, cu vârfurile lungi şi aranjată cu pomadă, dădea impresia unei persoane cu o situaţie prosperă. După ce străbătu peronul gării, se aşeză confortabil pe scaunul din spate al taxiului Ford Model N şi se bucură de ziua frumoasă şi senină, admirând priveliştea din Salt Lake City de la poalele munţilor Wasatch. Era îmbrăcat la modă, îngrijit şi elegant ca un dandy, însă cu un aer sofisticat, de om de afaceri. Purta o pălărie din mătase cu calota înaltă, o redingotă croită la trei nasturi cu vestă, guler înalt şi rotund la cămaşă şi o cravată elegantă. Avea mănuşi din piele de ied de culoare gri perlă şi ghete asortate, lungi până deasupra gleznei.

Stătea puţin aplecat în faţă în timp ce privirea îi trecea de la o fereastră la alta, cu mâinile ţinând strâns mânerul unui baston din argint decorat cu un cap de vultur cu un cioc mare la capăt. Deşi avea un aspect inofensiv, bastonul era de fapt o puşcă cu o ţeavă lungă şi un trăgaci care se declanşa când era apăsat un buton. Avea în interior un glonţ de calibrul 44, al cărui tub putea fi evacuat şi un nou cartuş putea fi introdus pe ţeavă dintr-o mică scobitură din coada vulturului.

Taxiul trecu prin faţa bisericii mormone, templul, lăcaşul de închinăciune şi curtea principală. Construite între anii 1853 şi 1893, zidurile din granit cenuşiu, groase de aproape doi metri, aveau deasupra lor şase clopotniţe, cea mai mare dintre ele cu statuia din cupru a îngerului Moroni în vârf.

După ce părăsi piaţa Temple, taxiul coti înspre South Street numărul 300 şi se opri în faţa hotelului Peery. Construit de curând în stil european, într-o perioadă prosperă, hotelul era cel mai apreciat din Salt Lake City. În vreme ce portarul scotea bagajele din portbagajul taxiului, bărbatul îi ordonă şoferului să-l aştepte. Intră apoi pe uşile duble din sticlă în holul impunător al hotelului.

Recepţionerul zâmbi şi îi făcu un semn din cap. Pe urmă aruncă o privire spre orologiul mare din hol şi spuse:

— Domnul Eliah Ruskin, presupun.

— Presupuneţi corect, îi răspunse bărbatul.

— Este ora două şi un sfert. Aţi venit la timp, domnule.

— Măcar de această dată trenul meu nu a avut întârziere.

— Vă rog să semnaţi în registru.

— Trebuie să plec la o întâlnire. Vreţi să vă asiguraţi că bagajele mele ajung în cameră şi că hainele îmi vor fi aranjate în dulap şi în sertare?

— Da, domnule Ruskin. Mă voi ocupa personal de acest lucru.

Recepţionerul se aplecă peste biroul său şi dădu din cap la vederea valizei mari din piele aşezată în siguranţă între picioarele lui Ruskin.

— Doriţi să vă trimit valiza sus, în camera dumneavoastră?

— Nu, mulţumesc. O voi lua cu mine.

Ruskin se întoarse şi ieşi în stradă, cu bastonul într-o mână şi cu cealaltă ţinând strâns mânerul valizei, a cărei greutate îi făcea umărul drept să se încline în faţă. Deschise portiera taxiului, împinse valiza înăuntru şi se aşeză din nou pe bancheta din spate.

Recepţionerului i se păru ciudat că Ruskin nu-şi lăsase bagajul în taxi. Se întrebă de ce Ruskin ar căra o valiză atât de grea în holul hotelului şi pe urmă din nou afară. Se gândi că avea pesemne ceva de valoare înăuntru. Îşi uită gândul în momentul în care un alt client veni să se înregistreze.

Opt minute mai târziu, Ruskin se dădu jos din taxi, plăti şoferului şi intră în holul Băncii Salt Lake Trust. Se îndreptă spre paznicul care era aşezat pe un scaun lângă uşă.

— Am o întâlnire cu domnul Cardoza.

Paznicul se ridică în picioare şi făcu semn înspre o uşă din sticlă mată.

— Acolo îl veţi găsiţi pe domnul Cardoza.

Ruskin nu avusese de fapt nici un motiv să-l întrebe pe paznic unde să se ducă. Ar fi putut să vadă şi singur uşa biroului directorului băncii. Paznicul nu îşi dădu seama că Ruskin îl studia cu atenţie, cum se mişca, ce vârstă avea şi cum îşi ţinea la şold tocul în care avea pistolul automat nou, de calibru 45, model Colt Browning din 1905. Cercetarea succintă îi revelă de asemenea că paznicul nu era foarte atent sau în alertă. După atâtea zile în care vedea clienţi venind şi plecând fără să aibă loc vreun incident cât de mic, paznicul devenise neglijent şi indiferent. Nu dădu impresia că ar fi observat ceva suspect în legătură cu geanta voluminoasă a lui Ruskin.

În bancă se mai aflau doi casieri, fiecare în spatele câte unui ghişeu. Singurii angajaţi în afară de paznic mai erau Cardoza şi

secretara lui. Ruskin privi cu atenţie uşa masivă din oţel a seifului care era deschisă înspre hol pentru a-i impresiona pe clienţi şi a le sugera ideea că economiile lor se aflau pe mâini sigure, care aveau mare grijă de ele.

Se apropie de secretară.

— Bună ziua, mă numesc Eliah Ruskin. Am o întâlnire cu domnul Cardoza la ora două şi jumătate.

O femeie mai în vârstă, în jur de cincizeci de ani şi cu părul încărunţit, îi zâmbi şi se ridică fără să-i vorbească. Se îndreptă către o uşă cu o plăcuţă pe care se putea citi „ALBERT CARDOZA, DIRECTOR” pe partea de sus a geamului mai, ciocăni şi îşi vârî capul înăuntru.

— Un domn pe nume Eliah Ruskin vă caută.

Cardoza se ridică repede în picioare şi se grăbi să ocolească biroul. Întinse brusc mâna şi strânse energic palma şi degetele lui Ruskin.

— Este o plăcere să vă cunosc, domnule. Aşteptam cu nerăbdare sosirea dumneavoastră. Mai rar avem ocazia să-l întâmpinăm pe un reprezentant al unei bănci din New York, care să depună la noi o sumă atât de substanţială.

Ruskin ridică valiza pe biroul lui Cardoza, îi desfăcu încuietorile şi îi deschise capacul.

— Poftim, aveţi aici o jumătate de milion de dolari, bani lichizi, pentru a fi depuşi până la data la care vom hotărî să-i retragem.

Cardoza privi cu respect certificatele în aur în valoare de câte cincizeci de dolari fiecare, aranjate şi stivuite cu grijă, de parcă ar fi constituit biletul lui către paradisul bancherilor. Îşi ridică apoi privirea, din ce în ce mai surprins.

— Nu înţeleg. De ce nu aţi emis un cec în loc să purtaţi cu dumneavoastră cinci sute de mii de dolari în bani lichizi?

— Directorii Băncii Hudson River din New York preferă să folosească bani lichizi. După cum ştiţi deja din corespondenţa noastră, intenţionăm să deschidem filiale în toată partea de vest, în oraşele în care considerăm că avem potenţial de dezvoltare. Credem că este foarte util să avem bani la îndemână atunci când ne vom deschide uşile.

Cardoza se uită la Ruskin cu o privire îngrijorată.

— Sper că directorii dumneavoastră nu intenţionează să deschidă o bancă şi în Salt Lake City, care să ne concureze.

Ruskin zâmbi şi scutură din cap.

— Phoenix, Arizona şi Reno, din Nevada, vor fi primele filiale

ale Băncii Hudson River care se vor deschide în vest.

Cardoza se arătă uşurat.

— Phoenix şi Reno sunt cu siguranţă oraşe înfloritoare.

— A avut loc vreodată vreo spargere a unei bănci în Salt Lake? întrebă Ruskin ca din întâmplare, în timp ce se uita la seif.

Cardoza îl privi mirat.

— Nu în acest oraş. Cetăţenii nu ar permite să se întâmple aşa ceva. Salt Lake este unul dintre oraşele cu indicele criminalităţii dintre cele mai scăzute din toată ţara. Mormonii sunt persoane cinstite şi credincioase. Credeţi-mă, domnule Ruskin, nici un bandit nu ar îndrăzni să spargă această bancă. Banii dumneavoastră vor fi fără îndoială şi sută la sută în siguranţă odată depozitaţi în casa noastră de bani.

— Am citit despre un tip numit Banditul-Măcelar care jefuieşte şi omoară în toate statele din vest.

— Nu vă faceţi griji, el dă lovituri doar în oraşele miniere mici şi fură salariile. Nu ar fi într-atât de prost încât să încerce să jefuiască o bancă într-o localitate de mărimea oraşului Salt Lake. Nu ar reuşi să fugă dincolo de graniţele oraşului şi poliţia l-ar împuşca.

Ruskin dădu din cap, uitându-se înspre seif.

— Aveţi un seif impresionant.

— Cel mai bun seif de la vest de Mississippi, făcut special pentru noi în Philadelphia, spuse Cardoza cu mândrie. Nici măcar un întreg regiment înarmat cu tunuri nu ar putea să-l spargă.

— Observ că este deschis în timpul programului.

— De ce nu? Clienţii noştri sunt încântaţi să vadă cât de bine le sunt protejate economiile şi aşa cum am mai spus, nici o bancă nu a fost jefuită până acum în Salt Lake City.

— Care este perioada cea mai slabă din timpul zilei?

Cardoza îl privi nedumerit.

— Perioada cea mai slabă?

— Da, când au loc cele mai puţine tranzacţii cu clienţii?

— Între orele unu şi jumătate şi două este perioada cea mai slabă. Cei mai mulţi dintre clienţii noştri se întorc la birouri după pauza de prânz. Şi pentru că închidem la ora trei, unii clienţi vin pentru a efectua tranzacţii în ultimul moment. De ce întrebaţi?

— Sunt doar curios să compar activitatea dumneavoastră cu cea a băncii noastre din New York şi par să fie asemănătoare. Ruskin lovi uşor valiza cu palma. Voi lăsa banii în geantă şi o voi recupera mâine.

— Vom închide în curând, însă îl voi pune pe casierul şef să numere banii dimineaţă la prima oră.

Cardoza deschise unul din sertarele biroului său, scoase de acolo un registru cu coperte din piele şi scrise o chitanţă de depunere pentru o jumătate de milion de dolari. I-o înmână lui Ruskin, iar acesta o vârî într-un portofel mare pe care îl purta în buzunarul de la piept al redingotei.

— V-aş putea cere o favoare? întrebă Ruskin.

— Desigur. Orice doriţi.

— Aş vrea să fiu de faţă în momentul în care funcţionarul dumneavoastră va număra banii.

— Este foarte frumos din partea dumneavoastră, dar sunt sigur că banca dumneavoastră a avut grijă să fie aici toţi banii.

— Vă sunt recunoscător pentru încrederea oferită, însă aş vrea să fiu prezent pentru a mă asigura că totul este în regulă.

Cardoza ridică din umeri.

— Cum doriţi.

— Şi aş dori să vă mai rog ceva.

— Spune-ţi, vă rog. Orice.

— Mai am încă o problemă de rezolvat mâine dimineaţă şi nu pot reveni decât la ora unu şi jumătate. Cum veţi avea mai puţini clienţi la această oră, cred că e cea mai potrivită pentru a număra banii.

Cardoza dădu din cap afirmativ.

— Aveţi dreptate. Se ridică şi întinse mâna. Pe mâine după-amiază atunci. Vă aştept cu nerăbdare.

Ruskin îşi ridică bastonul în semn de rămas bun, se despărţi de Cardoza şi părăsi biroul. Trecu pe lângă paznic, care nu îi aruncă nici măcar o privire, legănându-şi bastonul în timp ce păşea pe trotuar. Zâmbi în sinea lui, ştiind că nu avea nici o intenţie de a se reîntoarce la bancă doar pentru a număra banii din valiză.

Capitolul 9

În după-amiaza următoare, Ruskin se îndreptă către bancă, asigurându-se că se făcea remarcat pe stradă de către mulţimea trecătorilor, oprindu-se pe la magazine pentru a se uita la mărfuri, stând la taifas cu vânzătorii. Purta bastonul revolver mai mult ca să se sprijine decât ca protecţie.

Ajuns în faţa Băncii Salt Lake Trust la ora unu şi jumătate, intră şi fără a arunca o privire spre paznic, răsuci cheia în broasca uşii de la intrare, încuind-o. Pe urmă întoarse semnul din geam cu inscripţia „ÎNCHIS” pe partea care dădea înspre stradă şi trase jaluzelele, în vreme ce paznicul stătea ca de obicei în amorţeala lui plictisită, fără să-şi dea seama că banca tocmai urma să fie jefuită. Nici secretara lui Albert Cardoza, nici funcţionarii şi nici femeia care îşi depunea banii la ghişeu nu remarcară comportamentul ciudat al intrusului.

În cele din urmă, paznicul intră în alertă şi îşi dădu seama că Ruskin nu se comporta ca un client obişnuit al băncii şi asta nu părea un semn de bun augur. Se ridică în picioare, cu mâna îndreptată spre tocul unde îşi ţinea pistolul Colt Browning de calibru 45 şi-l întrebă pe un ton neutru:

— Ce vă închipuiţi că faceţi aici?

Apoi ochii lui se măriră de groază când îşi dădu seama că avea în faţă gura ţevii unui Colt de calibrul 38 care îi aparţinea lui Ruskin.

— Nu te împotrivi şi du-te încet după ghişeu! îi ordonă Ruskin, în timp ce îşi înfăşura pistolul într-un fular vechi şi uzat de lână, cu găuri de arsuri prin ea.

Se mişcă repede în spatele ghişeului înainte ca funcţionarii de serviciu să-şi dea seama de ceva şi să îşi poată lua armele pe care le ţineau la picioare. Cum nu se aşteptaseră deloc ca banca lor să fie jefuită vreodată, în confuzia creată, aceştia nu mai avură timp să reacţioneze.

— Să nu vă treacă prin cap să vă luaţi armele! se răsti Ruskin la ei. Aşezaţi-vă pe burtă pe podea, iar dacă nu, veţi primi câte un glonţ în cap. Ruskin îşi agită bastonul către clienta speriată. Vino în partea aceasta a ghişeului, aşează-te jos împreună cu ceilalţi şi nu ţi se va întâmpla nimic rău, îi spuse el pe un ton rece. Apoi îşi îndreptă pistolul înspre secretara lui Cardoza. Şi tu

la fel! La podea!

După ce se întinseră toţi cu faţa în jos pe podeaua din lemn de mahon lustruită, Ruskin bătu la uşa biroului lui Cardoza. Cum nu auzise zgomotul vocilor de afară, directorul băncii nu-şi dăduse seama de evenimentul îngrozitor care se petrecea în interiorul băncii sale. Aşteptă din obişnuinţă să apară secretara la uşă, dar aceasta nu apăru. Într-un final, iritat că fusese întrerupt, se ridică de la biroul său şi deschise uşa. Îi trebuiră zece secunde întregi ca să-şi dea seama ce se întâmpla. Rămase nemişcat, holbându-se la Ruskin şi la pistolul din mâna lui.

— Ce înseamnă toate acestea? întrebă el. Apoi îi văzu pe oamenii întinşi pe podea şi îl privi încă o dată pe Ruskin într-o confuzie totală. Nu înţeleg. Ce se întâmplă?

— Primul jaf al băncii din Salt Lake City, îi răspunse Ruskin oarecum amuzat.

Cardoza nu se putu mişca. Încremenise din cauza şocului.

— Sunteţi directorul unei bănci respectabile din New York. De ce faceţi asta? Pur şi simplu nu are nici un sens. Ce speraţi să câştigaţi?

— Am motivele mele, îi răspunse Ruskin, pe un ton rece. Vreau să-mi scrii un bilet la ordin pentru patru sute şaptezeci şi cinci de mii de dolari.

Cardoza se holbă la el ca la un nebun.

— Un bilet pe numele cui?

— Eliah Ruskin, cine altcineva? îi răspunse Ruskin. Şi grăbeşte-te!

Îngrozit de spaimă, Cardoza trase un sertar, scoase din interior un carnet şi scrise în grabă un bilet la ordin pentru suma cerută de Ruskin. Când termină, i-l întinse lui Ruskin peste birou şi acesta îl băgă în buzunarul de la piept.

— Acum, jos la podea, împreună cu ceilalţi.

Ca în chinurile unui coşmar, Cardoza se întinse încet pe podea, lângă secretara lui care tremura toată.

— Acum să nu mişte nici unul, nici măcar să nu clipiţi până nu vă spun eu.

Fără să mai adauge altceva, Ruskin intră în seif şi începu să îndese banii băncii în nişte saci de piele pe care îi văzuse mai devreme aranjaţi pe un raft în interiorul uşii masive de cinci tone. Umplu doi dintre ei, estimând o valoare de aproximativ două sute treizeci de mii de dolari în bancnote mari, nici una mai mică de zece. Pusese totul la cale foarte bine. Din informaţiile obţinute

din interior, ştia că la Banca Salt Lake Trust fusese livrată o sumă mare de bani drept rezervă de către Banca Naţională Continentală şi Comercială din Chicago. Valiza cu propriii bani o lăsă pe alt raft din seif.

Puse deoparte sacii şi închise uşa de la seif. Se închise la fel de uşor ca uşa unui dulap. Pe urmă întoarse roata angrenajului care acţiona încuietorile din interior şi fixă cronometrul pentru a doua zi dimineaţa la ora nouă.

Fără să se grăbească, de parcă ar fi făcut o plimbare prin parc, Ruskin se duse în spatele ghişeului şi împuşcă fără milă în cap persoanele care erau aşezate pe jos. Împuşcăturile înăbuşite veniră atât de repede, încât nimeni nu avu timp să-şi dea seama ce se întâmplă şi să strige. Apoi ridică jaluzelele de la ferestrele băncii, pentru ca oamenii care treceau pe trotuar să vadă că seiful era încuiat şi să creadă astfel că banca se închisese. Cadavrele, în mod convenabil, nu se aflau la vedere, ci în spatele ghişeului.

Ruskin aşteptă până când strada se eliberă de trecători şi de maşini, după care ieşi nonşalant din bancă, încuie uşa şi se îndepărtă tacticos şi fără grabă, rotindu-şi bastonul prin aer. La ora patru, Ruskin se întorsese deja la hotelul Peery, făcuse o baie şi coborâse la restaurant, unde savurase o porţie mare de somon afumat cu sos de smântână şi mărar şi icre negre, însoţite de o sticlă de vin franţuzesc de Burgundia, Clos de la Roche 1899. Apoi petrecu o oră în holul hotelului citind, după care se duse la culcare şi dormi tun.

A doua zi, dimineaţa târziu, Ruskin luă un taxi spre Banca Salt Lake Trust. O mulţime de oameni se înghesuiau în faţa uşii principale, în vreme ce o ambulanţă tocmai pleca de acolo. Era plin de poliţişti în uniformă. Îşi făcu loc prin mulţime, văzu un bărbat care părea detectiv şi i se adresă:

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă el politicos.

— Banca a fost jefuită şi cinci oameni au fost omorâţi.

— Jefuită, omorâţi aţi spus? Este îngrozitor! Am depus ieri jumătate de milion de dolari aici bani lichizi, din partea băncii mele din New York.

Detectivul îl privi surprins.

— Jumătate de milion de dolari, spuneţi? Bani lichizi?

— Da, am dovada la mine, spuse Ruskin fluturându-i detectivului hârtia în faţă.

Acesta o examină câteva clipe şi apoi spuse:

— Dumneavoastră sunteţi Eliah Ruskin?

— Da, sunt Ruskin şi reprezint Banca Hudson River din New York.

— Jumătate de milion de dolari bani lichizi! rosti detectivul stupefiat. Nici nu-i de mirare că banca a fost jefuită. Ar fi mai bine să veniţi înăuntru, domnule Ruskin şi să-l cunoaşteţi pe domnul Ramsdell, unul dintre directorii băncii. Eu sunt căpitanul John Casale de la Departamentul de Poliţie din Salt Lake.

Cadavrele fuseseră îndepărtate, însă porţiuni mari din pardoseala de mahon erau pătate de sânge uscat. Căpitanul Casale îl conduse spre un bărbat, un bărbat imens, gras, cu burta ieşită mult în afară, acoperită de o vestă şi de lanţul masiv al unui ceas. Bărbatul era aşezat la biroul lui Cardoza şi examina depozitele băncii. Sub capul pleşuv, ochii lui căprui aveau o privire debusolată. Ridică uşor capul şi se uită la Ruskin, deranjat de întrerupere.

— Acesta este domnul Ruskin, anunţă Casale. Spune că a depus jumătate de milion de dolari ieri, în prezenţa domnului Cardoza.

— Îmi pare rău să ne cunoaştem în circumstanţe atât de tragice. Mă numesc Ezra Ramsdell, sunt directorul administrativ al băncii, spuse Ramsdell ridicându-se şi dând mâna cu Ruskin. O întâmplare groaznică, groaznică, îngăimă el. Cinci oameni morţi! Nu s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva în Salt Lake City.

— Eraţi la curent cu banii pe care îi păstra domnul Cardoza în numele băncii mele? întrebă Ruskin fără intonaţie.

Ramsdell dădu din cap aprobator.

— Da, mi-a dat un telefon şi mi-a comunicat despre vizita dumneavoastră şi despre faptul că aţi depus lichidităţile băncii dumneavoastră în seif.

— Din moment ce domnul Cardoza, să-i fie ţărâna uşoară, mi-a scris o chitanţă, directorii mei vor considera că banca dumneavoastră ne va restitui pierderea.

— Transmiteţi-le directorilor dumneavoastră să nu-şi facă griji.

— Câţi bani lichizi au fost furaţi? întrebă Ruskin.

— Două sute patruzeci şi cinci de mii de dolari.

— Plus jumătatea mea de milion, spuse el pe un ton care părea agitat.

Ramsdell se uită ciudat la el.

— Pentru un motiv cu totul inexplicabil, hoţul nu a luat banii

dumneavoastră.

Ruskin se prefăcu stupefiat.

— Poftim? Cum aşa?

— Bancnotele care se află într-o valiză mare de piele maro sunt ale dumneavoastră? întrebă Casale.

— Certificatele în aur? Da, aparţin băncii din New York pe care o reprezint.

Ramsdell şi Casale făcură un schimb de priviri uimite, după care Ramsdell spuse:

— Din geanta pe care dumneavoastră şi domnul Cardoza aţi pus-o în seif nu lipseşte nimic.

— Nu înţeleg.

— Nu a fost atinsă. Am deschis-o şi am verificat eu însumi. Certificatele dumneavoastră sunt în deplină siguranţă.

Ruskin se prefăcu din nou foarte surprins.

— Nu are nici un sens! De ce ar lua banii dumneavoastră şi i-ar lăsa pe ai mei?

Casale îşi scărpină o ureche.

— Eu cred că se grăbea şi pur şi simplu a ignorat valiza, nerealizând că avea o avere în interior în bani lichizi.

— Ce uşurare, spuse Ruskin, ridicându-şi pălăria de mătase şi ştergându-şi de pe frunte o picătură de sudoare imaginară. Presupunând că hoţul nu se va întoarce, voi lăsa banii în seiful dumneavoastră până când vom avea nevoie de ei pentru a deschide noile noastre filiale din Pheonix şi Reno.

— Vă suntem foarte recunoscători. Mai ales acum, când lichidităţile noastre au fost sustrase.

Ruskin se uită în jur la petele de sânge uscat de pe podea.

— Ar trebui să vă las să vă continuaţi investigaţia. Îi făcu un semn din cap lui Casale. Sper că veţi prinde ucigaşul, iar acesta va fi dus la spânzurătoare.

— Vă jur că-i vom da de urmă, îl asigură Casale cu încredere. Fiecare drum spre ieşirea din Salt Lake şi toate staţiile de tren sunt împânzite de poliţişti. Nu poate ieşi din oraş fără să fie prins.

— Mult succes! îi ură Ruskin. Mă voi ruga să-l prindeţi pe răufăcător, spuse el, după care i se adresă lui Ramsdell: Voi fi la hotelul Peery până mâine după-amiază, în caz că aveţi nevoie de serviciile mele. La ora patru voi lua trenul înspre Phoenix, pentru a supraveghea amenajarea noii noastre bănci.

— Sunteţi foarte generos, domnule, spuse Ramsdell. Vă voi

contacta imediat ce ne vom reîncepe activitatea.

— Plăcerea e de partea mea, rosti Ruskin şi se pregăti să plece. Mult noroc, căpitane, mai adăugă el în timp ce se îndrepta către uşa principală a băncii.

Casale îl privi pe fereastră pe Ruskin, care traversa strada pentru a lua un taxi.

— Foarte ciudat, spuse el încet. Dacă nu mă înşel în privinţa orarului trenurilor, următorul tren spre Pheonix pleacă abia peste trei zile.

Ramsdell ridică din umeri.

— Poate a fost indus în eroare.

— Cu toate acestea, e ceva la el care mi se pare suspect.

— Ce anume?

— Nu s-a arătat prea fericit că banii băncii lui nu au fost furaţi de către hoţ. A fost aproape ca şi cum ar fi ştiut că erau în siguranţă, încă dinainte să intre pe uşă.

— Contează asta? întrebă Ramsdell. Domnul Ruskin ar trebui să fie bucuros că hoţului i-a scăpat jumătatea de milion de dolari.

Detectivul căzu pe gânduri.

— De unde ştiţi că erau o jumătate de milion? I-aţi numărat?

— Probabil că domnul Cardoza i-a numărat.

— Sunteţi sigur?

Ramsdell ieşi din birou şi se îndreptă către seif.

— Cred că acum este cel mai bun moment să facem o numărătoare rapidă.

Deschise valiza şi începu să aşeze pe un raft din apropiere primul teanc de bancnote. Primul rând de teancuri conţinea certificate în valoare de douăzeci de mii de dolari. Dedesubt, restul valizei era cu fâşii de ziare tăiate şi aranjate cu grijă.

— Doamne, Dumnezeule! lui Ramsdell i se tăie respiraţia.

Pe urmă, ca lovit de o revelaţie, se duse repede în biroul directorului şi deschise un registru care se afla pe masă. Registrul conţinea cecuri bancare, dar ultimul dintre ele lipsea şi nu era înregistrat. Ramsdell deveni palid ca un mort.

— Escrocul criminal l-a obligat probabil pe Cardoza să-i scrie un cec de jumătate de milion. În orice bancă l-ar depune, vor crede că noi l-am autorizat şi vor cere ca Banca Salt Lake Trust să plătească această sumă. Potrivit legii federale, suntem obligaţi să onorăm acest cec. Dacă nu, procesele şi urmărirea în instanţă de către agenţii Trezoreriei Statelor Unite ne-ar forţa să închidem.

— Nu numai că Ruskin e un escroc, spuse hotărât Casale, dar tot el v-a jefuit banca şi v-a omorât angajaţii şi clienta.

— Este de neînchipuit, mormăi Ramsdell, nevenindu-i să creadă. Apoi spuse: Trebuie să-l opriţi. Prindeţi-l înainte să părăsească hotelul.

— Voi trimite o echipă la Peery. Dar tipul ăsta nu e un hoţ oarecare. Probabil a şters-o de îndată ce a ieşit pe uşă.

— Nu-l puteţi lăsa să scape cu o faptă atât de îngrozitoare!

— Dacă într-adevăr este celebrul Bandit-Măcelar, atunci e mai viclean ca un diavol şi va dispărea ca o fantomă.

Ochii lui Ezra Ramsdell sclipiră, plini de inteligenţă.

— Va trebui să depună cecul la o bancă pe undeva. Le voi telegrafia directorilor tuturor băncilor din ţară să fie cu băgare de seamă şi să contacteze poliţia înainte să onoreze un cec de jumătate de milion de dolari pe numele lui Eliah Ruskin. Nu va scăpa aşa de uşor de data asta.

— Eu nu aş fi aşa de sigur, mormăi în barbă John Casale, aproape fără să fie auzit. Nu aş fi deloc sigur.

Capitolul 10

Banditul-Măcelar era deja foarte departe, se gândi Bell în vreme ce trenul în care se afla încetini şi se opri în gara din Rhyolite. Primise o telegramă lungă de la Van Dorn în care i se relatase masacrul de la Salt Lake, aşa cum devenise cunoscut. O bancă într-un oraş atât de mare ca Salt Lake era ultimul loc în care el sau oricine altcineva s-ar fi aşteptat ca Măcelarul să lovească. Salt Lake era următoarea oprire după Rhyolite.

Se dădu jos din tren cu o geantă de piele care conţinea strictul necesar pe care-l lua cu el când călătorea. Căldura deşertului îl lovi ca dogoarea unui furnal, însă, din cauza lipsei umidităţii din deşert, cămaşa nu i se îmbibă de transpiraţie.

După ce-l întrebă pe şeful de gară încotro s-o ia, se îndreptă către biroul şerifului şi închisoare. Şeriful Marvin Huey era un bărbat de talie mijlocie, cu părul încărunţit şi răvăşit. Îşi ridică privirea din spatele unui teanc de afişe pe care scria „Căutat” şi se uită lung la Bell cu nişte ochi blânzi de culoare căprui când agentul lui Van Dorn pătrunse în biroul său.

— Domnule şerif Huey, sunt Isaac Bell şi vin din partea Agenţiei de Detectivi Van Dorn.

Huey nu se ridică de la birou şi nici nu-i întinse mâna, ci scuipă un jet de zeamă de tutun de mestecat într-o scuipătoare.

— Da, domnule Bell, mi s-a spus că veţi veni cu trenul de zece. Cum vă place vremea noastră călduroasă?

Bell luă un scaun din faţa lui Huey şi se aşeză fără să fi fost invitat.

— Prefer aerul răcoros de munte din Denver.

Şeriful rânji uşor observând disconfortul lui Bell.

— Dacă veţi rămâne suficient pe aici, poate o să ajungă să vă placă.

— V-am trimis o telegramă în legătură cu investigaţia mea, spuse Bell fără nici un preambul. Vreau să obţin orice informaţie posibilă care m-ar putea ajuta să-i dau de urmă Banditului-Măcelar.

— Sper că veţi avea mai mult noroc decât mine. După ce au avut loc crimele, tot ce am putut găsi a fost o căruţă de marfa furată şi abandonată şi nişte cai pe care acesta îi mânase în oraş.

— A reuşit cineva să-i vadă faţa?

Huey scutură din cap în semn că nu.

— Nu i-a dat nimeni nici cea mai mică atenţie. Trei persoane au dat descrieri diferite. Nici una nu se potrivea cu cealaltă. Tot ce ştiu este că potera pe care am trimis-o nu a găsit urme de căruţă, cal sau automobil care să iasă din oraş.

— Dar calea ferată?

Huey scutură din nou din cap.

— Nici un tren nu a părăsit oraşul în opt ore. Am trimis oameni în gară, care au controlat vagoanele de pasageri înainte să plece, dar nu au găsit pe nimeni care să pară suspect.

— Şi trenurile de marfă?

— Ajutoarele mele au făcut un control singurului tren de marfă care părăsea oraşul în acea zi. Nici ei şi nici mecanicul, fochistul sau lăcătuşul de revizie nu au văzut pe nimeni care să se ascundă în interiorul sau deasupra vagoanelor.

— Care e teoria dumneavoastră despre spărgător? întrebă Bell. Cum credeţi că a scăpat aşa de uşor?

Huey făcu o pauză ca să mai scuipe încă o dată zeama de tutun în vasul din alamă.

— Eu m-am dat bătut. Mă doare s-o recunosc, dar nu-mi pot explica felul cum a reuşit să ne scape mie şi ajutoarelor mele. Ca să fiu sincer, sunt cam dezorientat. În cei treizeci de ani în slujba legii nu am pierdut niciodată omul pe care-l urmăream.

— Vă puteţi consola cu gândul că nu sunteţi primul şerif sau şef de poliţie căruia i-a scăpat după ce a jefuit băncile din oraşele lor.

— Totuşi, nu am nici un motiv să mă mândresc cu asta, bombăni Huey.

— Dacă-mi daţi voie, aş vrea să le pun câteva întrebări celor trei martori.

— Vă veţi pierde timpul.

— Mi-aţi putea spune cum se numesc? insistă Bell. Trebuie să-mi fac datoria.

Huey ridică din umeri, apoi scrise cele trei nume pe spatele unuia dintre afişele de pe birou şi locul unde puteau fi găsiţi, după care i-l întinse lui Bell.

— Îi cunosc pe toţi aceşti oameni. Sunt cetăţeni cumsecade şi cinstiţi, care sunt convinşi de ceea ce au văzut, deşi declaraţiile nu se potrivesc între ele.

— Mulţumesc, domnule şerif, însă munca mea constă în a verifica orice indiciu, oricât de nesemnificativ ar părea.

— Să mă anunţaţi dacă vă mai pot fi de folos cu ceva, spuse Huey pe un ton ceva mai binevoitor.

— Dacă va fi nevoie, o voi face, spuse Bell.

Bell îşi petrecu aproape toată dimineaţa următoare căutând şi interogând persoanele de pe lista pe care i-o dăduse şeriful Huey. Bell era considerat un expert în schiţarea de portrete robot după descrierile martorilor, însă de data aceasta nu putu scoate nimic. Nici una dintre persoane, doi bărbaţi şi o femeie, nu dădu detalii pe care să le fi putut pune în corelaţie. Şeriful Huey avusese dreptate. Acceptă înfrângerea şi se întoarse la hotel, unde se pregăti să plece în următorul oraş pe care trebuia să-l viziteze şi care avusese de suferit o tragedie similară: Bozeman, din Montana.

Era aşezat la o masă în restaurantul hotelului şi tocmai lua cina, tocăniţă de miel, când îl văzu pe şerif intrând şi aşezându-se la masa lui.

— Vă pot comanda ceva? întrebă politicos Bell.

— Nu, mulţumesc. Vă căutam pentru că mi-am adus aminte de Jackie Ruggles.

— Cine este această persoană?

— Este un băiat de vreo zece ani. Tatăl lui lucrează în mină, iar mama e spălătoreasă. Mi-a spus că a văzut un bărbat în ziua spargerii care arăta ciudat, însă nu am dat atenţie descrierii. Nu e tocmai cel mai deştept copil din oraş. Am crezut că voia să-i impresioneze pe ceilalţi puşti, lăudându-se că l-a văzut pe bandit.

— Aş vrea să-i pun câteva întrebări.

— Mergeţi spre Third Street până la Menlo. Pe urmă luaţi-o la dreapta. Locuieşte în a doua casă pe stânga, o cocioabă dărăpănată, ca mai toate locuinţele din zona aceea a oraşului.

— Vă rămân dator.

— Nu veţi scoate mai multe de la Jackie decât de la ceilalţi, poate chiar şi mai puţin.

— Trebuie să privesc partea plină a paharului, spuse Bell. Cum am mai spus, trebuie să verificăm fiecare pistă, oricât de neînsemnată ar părea. Agenţia de Detectivi Van Dorn doreşte la fel de mult ca şi dumneavoastră să-l prindă pe criminal.

— Mai bine vă opriţi înainte la un magazin să cumpăraţi nişte bomboane gumate, îl sfătui şeriful Huey. Jackie e mare amator de bomboane gumate.

— Mulţumesc de pont.

Bell găsi casa familiei Ruggles care arăta exact aşa cum o descrisese Huey. Întreaga structură din lemn era înclinată într-o parte. Încă cinci centimetri, se gândi Bell şi s-ar fi prăbuşit în stradă. Tocmai urca scările şubrede, când un băiat ţâşni pe uşa din faţă şi alergă înspre stradă.

— Tu eşti Jackie Ruggles? întrebă Bell, prinzându-l pe băiat de braţ înainte s-o poată lua la fugă.

Băiatul nu păru absolut deloc intimidat.

— Cine vrea să ştie?

— Mă numesc Bell. Vin din partea Agenţiei de Detectivi Van Dorn. Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări în legătură cu ce ai văzut în ziua spargerii de la bancă.

— Van Dorn, spuse Jackie cu admiraţie. Sunteţi faimoşi! Un detectiv de la Van Dorn vrea să discute cu mine?

— Exact, încuviinţă Bell. Vrei nişte bomboane gumate? îl ademeni el.

Îi întinse o punguţă cu bomboane pe care le cumpărase de la magazinul universal.

— Mulţumesc, domnule, spuse Jackie, care nu mai pierdu vremea şi se repezi la pungă, de unde scoase o bomboană verde pe care o savură. Era îmbrăcat cu o cămaşă din bumbac, cu pantaloni care erau tăiaţi deasupra genunchilor şi nişte papuci uzaţi din piele, rămaşi, bănui Bell, de la un frate mai mare. Hainele lui Jackie păreau destul de curate, cum se şi cădea la cineva a cărui mamă lucra ca spălătoreasă. Era slab ca un ţâr, cu faţa lui copilăroasă plină de pistrui şi cu o claie de păr castaniu-deschis, creţ şi încâlcit.

— Şeriful Huey mi-a spus că l-ai văzut pe hoţul care a dat spargerea la bancă.

Băiatul îi răspunse în timp ce mesteca bomboana:

— Da, l-am văzut. Problema e că nu mă crede nimeni.

— Eu te cred, îl asigură Bell. Spune-mi ce-ai văzut.

Jackie era pe punctul de a întinde mâna să mai ia încă o bomboană gumată, însă Bell îl opri.

— Ţi le dau pe toate după ce-mi spui ce-ai văzut.

Băiatul păru puţin iritat, însă ridică din umeri şi continuă:

— Jucam baseball în stradă cu prietenii mei, când tipul ăsta bătrân…

— Cât de bătrân?

Jackie îl studie pe Bell.
— Cam de vârsta dumneavoastră.
Bell nu se gândise niciodată că treizeci de ani ar fi putut însemna bătrân, însă pentru un băiat de zece ani părea probabil foarte în vârstă.
— Continuă.
— Era îmbrăcat ca mai toţi minerii care locuiesc aici, însă avea o pălărie mare, ca mexicanii.
— Un sombrero.
— Da, cred că aşa se numeşte. Căra un sac greu pe umăr. Părea să fie foarte plin cu ceva.
— Ce altceva ai mai observat?
— La una din mâini îi lipsea degetul mic.
Bell rămase împietrit. Acesta era primul indiciu pentru identificarea ucigaşului.
— Eşti sigur că-i lipsea degetul mic?
— Sigur ca lumina zilei, răspunse Jackie.
— La care mână? întrebă Bell, abia stăpânindu-şi bucuria.
— La stânga.
— Nu ai nici o îndoială că era stânga?
Jackie dădu din cap abia perceptibil, în vreme ce se zgâia la punga cu bomboane gumate.
— Mi-a aruncat o privire de om nebun când a văzut că mă uitam la el.
— Şi ce s-a întâmplat după aceea?
— A trebuit să prind o minge din zbor. Când m-am întors din nou, nu mai era.
Bell îl bătu uşurel pe cap pe Jackie, aproape pierzându-şi degetele în părul lui des şi castaniu. Îi zâmbi:
— Hai, ia şi mănâncă-ţi bomboanele gumate, însă dacă aş fi în locul tău, le-aş mesteca mai încet, ca să dureze mai mult.

După ce plecă de la hotelul din Rhyolite, înainte să se urce în tren, Bell îl plăti pe operatorul telegrafului din gară ca să-i trimită o telegramă lui Van Dorn, în care îi spuse că Banditului-Măcelar îi lipseşte degetul mic de la mâna stângă. Ştia că Van Dorn urma să transmită informaţia armatei lui de agenţi care trebuiau să fie atenţi şi să raporteze orice persoană cu acea diformitate.
În loc să se întoarcă la Denver, sub impulsul momentului se hotărî să plece spre Bisbee. Poate, cine ştie, ar fi putut să aibă încă o dată noroc şi să găsească un alt indiciu cu privire la

identitatea banditului. Se lăsă pe spate pe banchetă, în vreme ce căldura toridă a deşertului încingea interiorul vagonului Pullman. Bell abia dacă luă în seamă.

Primul indiciu solid, obţinut de la un băiat sfrijit, nu părea cine ştie ce progres, însă era totuşi un început, se gândi Bell. Era mulţumit de descoperirea pe care o făcuse şi începu să viseze cu ochii deschişi la ziua când se va afla faţă în faţă cu banditul şi îl va identifica după degetul lipsă.

Urmărirea se înteţeşte

Capitolul 11

4 martie 1906
San Francisco, California

Bărbatul al cărui ultim nume fals fusese Ruskin stătea în faţa unei chiuvete din alamă frumos ornamentate şi se privea cu atenţie în oglinda ovală, în timp ce se bărbierea cu un brici. După ce termină, îşi clăti faţa şi se dădu cu o apă de colonie scumpă, franţuzească. Întinse mâna şi se prinse bine de chiuvetă când vagonul de tren se opri brusc.

Se duse până la o fereastră zăvorâtă ce arăta din exterior ca o secţiune a peretelui din lemn al vagonului, o întredeschise cu grijă şi privi în afară. O locomotivă cu abur tractase şi decuplase cele zece vagoane de marfa ale trenului, inclusiv cel cu Mobilier O'Brian, prin imensa clădire a terminalului Companiei de Căi Ferate Southern Pacific, numită Oakland Mole. Terminalul era un chei masiv pe piloni din zidărie şi piatră construit chiar în golful San Francisco, în partea de vest a oraşului Oakland. Ambarcaderul unde intrau şi acostau feriboturile se afla în partea de vest a clădirii principale, între două turnuri gemene. În turnuri se lucra în echipe care dirijau încărcarea şi descărcarea imensei flote de feriboturi ce se îndreptau către San Francisco sau veneau dintr-acolo traversând golful.

Cum Oakland Mole se afla la capătul căii ferate transcontinentale, timp de douăzeci şi patru de ore pe zi se umplea de oameni de toate felurile, care veneau din est şi se îndreptau în direcţia opusă, traversând continentul. Trenurile de pasageri se amestecau cu cele de mărfuri. În anul 1906, acest loc vuia de activitate datorită expansiunii economice a oraşelor din preajma golfului. San Francisco era un centru comercial în plină dezvoltare, în vreme ce majoritatea bunurilor erau produse

în Oakland.

Ruskin verifică orarul şi-şi dădu seama că mijlocul său de transport secret pe care-l alesese în mod inteligent pentru a-şi acoperi urmele se afla la bordul lui *San Gabriel*, un feribot al Companiei de Căi Ferate Southern Pacific destinat atât transportului de trenuri de marfă, cât şi de pasageri. Feribotul era un model clasic, cu două punţi şi câte o cabină de pilotaj atât la pupa, cât şi la prova. Era pus în mişcare cu ajutorul a două roţi cu zbaturi aflate pe lateralele vasului, care erau propulsate de două motoare cu aburi, fiecare cu propriul coş de fum. Feriboturile care transportau trenuri aveau pe puntea principală şine paralele pentru vagoanele de marfă, în vreme ce cabinele de pe punte erau ocupate de pasageri. *San Gabriel* avea nouăzeci de metri lungime, douăzeci şi patru de metri lăţime şi putea transporta cinci sute de persoane şi douăzeci de vagoane.

San Gabriel trebuia să ajungă la terminalul de la Southern Pacific, situat la intersecţia Townsend şi Third Street, loc în care pasagerii urmau să debarce. Apoi urma să plece mai departe către Cheiul 32, la intersecţia străzii Townsend cu King Street, unde încărcătura sa de vagoane avea să fie preluată de către calea ferată a oraşului, între Third şi Seventh Street. Acolo, în zona industrială a oraşului, vagonul Companiei de Mobilă O'Brian urma să fie mutat pe linia secundară a unui depozit care îi aparţinea banditului.

Ruskin călătorise de nenumărate ori cu *San Gabriel* de o parte şi de cealaltă a golfului, iar acum era nerăbdător să se reîntoarcă acasă, mai ales după lovitura sa îndrăzneaţă din Salt Lake City. Şuieratul puternic al sirenei cu abur de pe feribot răsună în tot terminalul, anunţând plecarea. *San Gabriel* începu să vibreze când imensele motoare cu aburi propulsară roţile cu zbaturi de opt metri, care începură să frământe apa. Nu după multă vreme, vasul aluneca pe întinderea netedă şi sticloasă de apă a golfului înspre San Francisco, care se afla la o distanţă de aproximativ douăzeci de minute.

Ruskin se îmbrăcă în grabă cu un costum de afaceri negru, clasic, făcut exact pe măsura lui. La butonieră avea un trandafiraş galben. Îşi puse pe cap, uşor pe-o parte, o pălărie melon şi îşi trase pe mâini o pereche de mănuşi din piele întoarsă. Îşi luă bastonul, apoi se aplecă şi apucă mânerul trapei din podeaua vagonului şi o deschise. Aruncă o valiză mare şi grea prin deschizătură, după care se strecură încet printre şine

către punte, atent să nu-şi murdărească hainele. Aplecat sub vagon, se asigură mai întâi că nu se afla nimeni prin apropiere, apoi se ridică şi se îndepărtă.

Ruskin urca o scară care ducea la puntea unde, se aflau cabinele cu pasagerii, când, la jumătatea drumului, se întâlni cu un membru al echipajului care cobora. Acesta se opri şi îl salută printr-un gest al capului, cu o expresie serioasă pe chip.

— Domnule, ştiţi că pasagerii nu au voie pe puntea principală?

— Da, ştiu, zâmbi banditul. Mi-am dat seama de greşeala mea şi, după cum vedeţi, mă întorceam pe puntea unde sunt cabinele.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat, domnule.

— Nu face nimic. E datoria dumitale, spuse banditul, apoi continuă să urce scările şi ajunse pe puntea cu cabine, foarte frumos decorată, de pe care pasagerii traversau golful, bucurându-se de tot confortul. Intră în restaurant şi comandă la bar o ceaşcă de ceai, pe urmă ieşi din nou pe terasa deschisă a punţii de la provă şi îşi savură ceaiul în vreme ce privea clădirile oraşului San Francisco de pe malul opus, care se vedeau din ce în ce mai aproape.

Oraşul de lângă golf se transforma într-o metropolă fascinantă, romantică şi cosmopolită. Încă din 1900 începuse să crească în importanţă, devenind cunoscut ca un centru financiar şi comercial al Vestului. Fusese construit după viziunea unor antreprenori de genul bărbatului îmbrăcat cu meticulozitate, care stătea acum pe punte cu o valiză imensă lângă el. Ca şi ei, acesta din urmă văzuse o oportunitate şi se grăbise să nu o piardă.

Fără să se sinchisească de bunele maniere, Ruskin îşi termină ceaiul şi, în loc să ducă înapoi ceaşca în restaurant, o aruncă peste bord. Urmări alene zborul unui stol mare de pescăruşi care trecură pe lângă feribot, urmaţi îndeaproape de trei pelicani cafenii care planau la câţiva centimetri deasupra apei, în căutare de peştişori. Apoi, amestecându-se în mulţime, Ruskin coborî scările către puntea principală, acolo unde pasagerii debarcau pe cheiul din faţa terminalului de la Southern Pacific, o construcţie imensă, elaborată, construită în stil spaniol.

Cărând geamantanul imens după el, străbătu cu pas vioi terminalul, după care trecu de uşile acestuia, ieşind pe Townsend Street. Rămase pe trotuar câteva minute şi aşteptă. Zâmbi la vederea unui Mercedes Simplex alb care-şi făcuse

apariţia în stradă şi care se opri lângă bordura din faţa lui, cu zgomot scrâşnit de cauciucuri. Sub capotă se afla un motor cu patru cilindri, de şaizeci de cai putere, cu ajutorul căruia automobilul putea să atingă cu uşurinţă o viteză de peste o sută treizeci de kilometri la oră. Era o combinaţie fantastică de oţel, alamă, lemn, piele şi cauciuc. Să conduci o asemenea maşină era o aventură de neegalat.

Iar dacă vehiculul în sine reprezenta o imagine uimitoare, la fel apărea şi femeia din spatele volanului acestuia. Era graţioasă şi avea o talie de viespe. Părul ei roşcat era împodobit cu o fundă mare roşie asortată la nuanţa ca de flacără a părului. Avea pălăria prinsă sub bărbie, ca să nu îi fie luată de vânt şi purta o rochie cafenie de în care-i ajungea până la genunchi, ca să îşi poată mişca picioarele cu uşurinţă pe toate cele cinci pedale ale maşinii. Femeia ridică o mână de pe volanul cel mare şi o flutură înspre el.

— Bună, frăţioare! Ai întârziat o oră şi jumătate.

— Salutări, surioară. Făcu o pauză şi zâmbi. Nu m-am putut deplasa mai repede decât a condus mecanicul de tren.

Ea îi întinse obrazul pe care el i-l sărută supus. Ea îi inhală mirosul. Acesta folosea mereu colonia franţuzească pe care i-o dăruise ea. Mirosea ca un câmp de flori după o ploaie uşoară de vară. Dacă nu i-ar fi fost rudă de sânge, nimic nu ar fi oprit-o să aibă o aventură amoroasă cu el.

— Să înţeleg că această călătorie a fost încununată de succes?

— Da, răspunse el, prinzând geamantanul în curele pe suportul lateral al maşinii. Şi nu avem deloc timp de pierdut. Se aşeză pe scaunul din piele maro din dreapta şi continuă: Trebuie să înregistrez chitanţa pe care am obţinut-o la Banca Salt Lake Trust înainte ca agenţii lor să aibă timp să oprească transferul.

Ea apăsă pedala de ambreiaj cu pantoful maro din piele, cu şireturi şi schimbă viteza ca o expertă, iar maşina se avântă pe stradă ca un leu care urmărea o zebră.

— Ţi-a luat două zile să ajungi aici, nu crezi că eşti cam la limită? Ar fi avut destul timp să ia legătura cu forţele de ordine şi să angajeze detectivi particulari cărora să le ceară să verifice toate băncile din ţară pentru a găsi un bilet la ordin furat de la o bancă şi care valorează o avere. Acest lucru ia de asemenea timp, nu mai puţin de patruzeci şi opt de ore, adăugă el, apucându-se cu o mână de marginea scaunului, căci automobilul nu avea portiere pentru protecţie, atunci când ea viră brusc la

stânga către Market Street. Abia reuşi să îşi prindă pălăria cu cealaltă mână înainte ca aceasta să îi zboare de pe cap.

Ea conducea repede, la prima vedere nesăbuit, dar cu agilitate, strecurându-se cu uşurinţă prin traficul lent, cu o viteză care îi făcea pe trecători să tresară şi să întoarcă speriaţi capul. Trecu rapid pe lângă o căruţă mare de bere trasă de o pereche de cai rasa Percheron, care bloca aproape tot carosabilul, strecurându-se printre butoaiele depuse în stradă şi trotuarul care era plin de trecători, la o distanţă de doar câţiva centimetri.

În tot acest timp, el fredona curajos un marş militar cunoscut sub numele de *Garry Owen* şi îşi atingea pălăria salutând tinerele drăguţe care ieşeau din magazinele de îmbrăcăminte. Ca să depăşească troleibuzul electric mare care circula pe Market Street, ea viră pe sensul opus al străzii, speriind caii din trafic, care se ridicară pe picioarele dinapoi, spre enervarea căruţaşilor, care îi făcură furioşi semne cu pumnii.

După încă două sute de metri prin canionul format de clădirile din piatră şi cărămidă, opri brusc, apăsând frâna la maximum şi făcând cauciucurile să derapeze. Se aflau în faţa clădirii Băncii Cromwell, în partea de sud-est, la intersecţia Market şi Sutter Street.

— Am ajuns, frăţioare. Sper că te-ai bucurat de această plimbare.

— Într-o zi te vei sinucide din cauza felului în care conduci.

— Nu ai decât să te învinovăţeşti, spuse ea râzând, doar tu mi-ai dăruit maşina.

— Hai să facem schimb, îţi voi da motocicleta Harley-Davidson pe maşină.

— Nici nu mă gândesc, îi răspunse ea făcând un gest vesel cu mâna. Să vii devreme acasă şi mai ales să nu întârzii. Avem întâlnire cu familia Gruenheim în Barbary Coast, să ne distrăm la unul dintre spectacolele alea de revistă scandaloase.

— Abia aştept, îi răspunse el sarcastic.

Coborî din maşină pe trotuar, după care se întoarse şi desfăcu legăturile de la geamantan. Ea remarcă efortul pe care-l făcu el în momentul când o ridică şi îşi dădu seama că era burduşită cu bancnotele furate de la banca Salt Lake.

La apăsarea pedalei de acceleraţie, Mercedesul Simplex ţâşni de pe loc şi se deplasă cu zgomot de-a lungul străzii, cu un tunet al ţevii de eşapament la doar câţiva decibeli distanţă de pericolul de a sparge geamurile vitrinelor de la magazine.

Banditul se întoarse şi se uită cu mândrie la clădirea impunătoare şi elaborat ornamentată a Băncii Cromwell, susţinută de coloane ionice înalte şi canelate şi cu vitralii imense. Un portar îmbrăcat într-o uniformă cenuşie îi deschise una din uşile mari de sticlă. Era un bărbat înalt, cu părul cărunt şi cu o atitudine militărească dobândită după treizeci de ani petrecuţi în cavaleria Statelor Unite ale Americii.

— Bună dimineaţa, domnule Cromwell. Bine aţi revenit din vacantă.

— Bine te-am regăsit, George. Cum a fost vremea cât am fost plecat?

— Exact la fel ca şi astăzi, domnule, însorită şi blândă. George se uită la geamantanul voluminos. Vă pot ajuta cu bagajul, domnule?

— Mulţumesc, dar mă descurc. Trebuie să fac şi eu puţină mişcare.

O plăcuţă din alamă informa asupra activelor băncii, în valoare de douăzeci şi două de milioane de dolari. În curând vor fi douăzeci şi trei de milioane, îşi spuse Cromwell. Doar Banca Wells Fargo, veche de cincizeci de ani, avea active, capital şi lichidităţi mai mari. George îi deschise larg uşa, iar Cromwell banditul păşi pe podeaua din marmură a holului de la intrare al băncii, trecând pe lângă birourile frumos sculptate ale managerilor şi pe lângă geamurile funcţionarilor şi ghişeele fără gratii, larg deschise clienţilor. Zona deschisă a operatorilor de ghişeu era invenţia ciudată a unui om care nu avea încredere în nimeni şi care jefuia băncile din alte state pentru a-şi construi propriul imperiu financiar.

Adevărul era că Jacob Cromwell nu mai avea nevoie de sumele de bani pe care-i fura pentru banca sa. El era atras de provocarea în sine. Se simţea invincibil. Putea rivaliza fără probleme cu orice poliţist care investiga cazul, chiar şi cu detectivii de la Agenţia de Detectivi Van Dorn şi asta până când avea să moară de bătrâneţe. Ştia de la iscoadele sale că nimeni nu era nici măcar pe-aproape să-l descopere.

Cromwell intră într-un ascensor şi urcă până la etajul trei. Ajuns acolo, păşi pe podeaua din dale de marmură italienească a biroului principal, care se afla într-o galerie chiar deasupra holului de la intrare al băncii. Pătrunse în zona grandioasă a birourilor sale, covorul gros de culoarea fildeşului înăbuşindu-i zgomotul paşilor. Pereţii aveau lambriuri din lemn de tec şi erau

acoperiţi de gravuri reprezentând scene din Vestul secolului al nouăsprezecelea, iar coloanele care susţineau tavanul erau sculptate în stilul stâlpilor de totem. Tavanul imens fusese pictat ca o frescă reprezentând zilele de început ale oraşului San Francisco.

Cromwell avea trei secretare care să se ocupe de problemele legate de bancă, dar şi de multe dintre afacerile sale personale. Toate erau femei frumoase, înalte, graţioase şi inteligente şi proveneau din familii bune din San Francisco. Le oferea salarii mai bune decât dacă ar fi lucrat pentru concurenţă. Singura cerinţă era ca ele să poarte toate rochii de acelaşi model şi cu aceeaşi culoare, plătite de bancă. În fiecare zi era o altă culoare. Azi purtau rochii cafenii care se asortau cu covorul.

Secretarele îl văzură venind şi se adunară imediat în jurul său, vorbindu-i vesele şi urându-i bun venit din vacanţa pe care o petrecuse la pescuit în Oregon, după cum le informase înainte de plecare. Deşi îi fusese greu, Cromwell nu avusese niciodată o legătură amoroasă cu vreuna dintre cele trei femei. Avea principii de neclintit în ce priveşte aventurile pe teritoriul propriu.

După ce se încheiară amabilităţile, iar secretarele se reîntoarseră fiecare la treaba ei, Cromwell o rugă pe secretara şefă, care lucra pentru el de nouă ani, să vină la el în birou. Se aşeză la biroul masiv din stejar, puse geamantanul dedesubt, după care îi zâmbi domnişoarei Marion Morgan.

— Ce mai faci, domnişoară Morgan? Ai mai ieşit cu vreun nou prieten în ultima vreme?

Ea se îmbujoră.

— Nu, domnule Cromwell, îmi petrec serile stând acasă şi citind.

Marion avea douăzeci şi unu de ani când terminase colegiul şi venise la Cromwell să lucreze ca funcţionară la ghişeu şi ajunsese între timp la o funcţie de conducere. Tocmai împlinise treizeci de ani şi nu fusese căsătorită niciodată, motiv pentru care unii o considerau deja fată bătrână. Adevărul era că ar fi putut avea orice bărbat sus-pus din oraş. Era o domnişoară absolut fermecătoare, care nu trebuia decât să vrea şi şi-ar fi putut alege imediat un soţ dintre pretendenţii ei. Era pretenţioasă la bărbaţi şi se părea că Făt-Frumos pe care îl visa ea nu apăruse încă. Părul blond de culoarea spicelor de grâu era prins în coc deasupra capului după moda vremii, iar trăsăturile drăgălaşe ale feţei subliniau linia fină a gâtului ca de lebădă.

Trupul ei încorsetat avea forma clasică de clepsidră. Îl privea pe Cromwell cu ochii verzi ca o mare de corali, iar în mâna sa delicată ţinea un stilou aplecat deasupra unei agende.

— Mă aştept ca în orice moment să sosească reprezentanţi ai băncii din Salt Lake City pentru a ne verifica registrele.

— Ne vor verifica şi registrele contabile? întrebă ea cu un aer uşor alarmat.

— Nimic de genul acesta, spuse el scuturând din cap. Am auzit zvonuri de la prietenii mei bancheri cum că o bancă din Salt Lake City a fost jefuită şi că fondurile respective ar fi putut fi depuse deja la o altă bancă.

— Vreţi să mă ocup eu de această problemă?

— Nu. Te rog doar să-i întreţii pe aceşti domni până când voi putea să mă ocup personal de problemă.

Chiar dacă Marion avea unele nelămuriri cu privire la cererea stranie a lui Cromwell, nu lăsă să se întrevadă acest lucru.

— Da, desigur, voi avea grijă să nu le lipsească nimic până când veţi fi gata să-i primiţi.

— Asta este tot, spuse Cromwell. Îţi mulţumesc.

De îndată ce Marion ieşi din birou şi închise uşa după ea, Cromwell îşi duse mâna la buzunarul de la piept şi scoase din interior biletul la ordin de la Banca Salt Lake Trust. Apoi se ridică în picioare şi se îndreptă către seiful în care erau păstrate registrele şi arhivele băncii. Modifică registrele rapid şi în mod expert, în aşa fel încât să apară că biletul la ordin fusese deja primit, iar suma totală îi fusese achitată lui Eliah Ruskin. Mai făcu de asemenea nişte însemnări din care să reiasă că suma de bani fusese plătită din capitalul de lichidităţi al băncii.

Cromwell nu trebui să aştepte mult după ce termină de contrafăcut datele din registru. După douăzeci de minute, îşi făcură apariţia agenţii pe care-i aştepta. Marion îi reţinuse, spunându-le că domnul Cromwell era foarte ocupat. Abia atunci când o sonerie micuţă bâzâi de sub biroul ei, îi invită să intre în biroul acestuia.

Cromwell ţinea receptorul telefonului în mână şi îi salută, făcându-le semn să ia loc pe scaune.

— Da, domnule Abernathy, mă voi ocupa personal de închiderea contului dumneavoastră, iar fondurile să vă fie transferate către Banca Baton Rouge din Louisiana. Nici o problemă. Mă bucur să vă pot fi de folos. Vă doresc călătorie plăcută. La revedere, spuse Cromwell şi puse în furcă receptorul

fără ton şi la al cărui capăt de fir nu se afla nimeni. Se ridică în picioare, înconjură biroul şi dădu mâna cu agenţii. Bună ziua, sunt Jacob Cromwell, preşedintele băncii.

— Aceşti domni sunt din Salt Lake City, spuse Marion. Vor să discute cu dumneavoastră cu privire la un bilet la ordin pentru o sumă care a fost retrasă din banca lor. Apoi îşi răsuci fusta lungă până deasupra gleznelor şi ieşi din birou, închizând uşa după ea.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Cromwell politicos.

Unul dintre bărbaţi era înalt şi mătăhălos, în timp ce celălalt era scund, gras şi transpira încontinuu. Cel înalt vorbi primul:

— Mă numesc William Bigalow, iar acesta este asociatul meu Joseph Farnum. Împreună verificăm dacă vreo instituţie financiară din San Francisco ar fi putut primi un bilet la ordin pentru suma de patru sute şaptezeci şi cinci de mii de dolari, bani retraşi din Banca Salt Lake Trust.

Cromwell ridică din sprâncene cu o expresie prefăcută de teamă.

— Care este problema?

— Biletul la ordin a fost completat de directorul băncii prin constrângere, pentru ca mai apoi acesta să fie ucis de către un bandit care a fugit nu numai cu hârtia, ci şi cu banii din seiful băncii. Noi încercăm să-i dăm de urmă.

— O, Doamne, spuse Cromwell, aruncându-şi mâinile în aer în semn de îngrijorare. Biletul la ordin ne-a parvenit încă de ieri la prânz.

Cei doi agenţi deveniră încordaţi.

— Şi aveţi biletul? întrebă Farnum, aşteptând răspunsul nerăbdător.

— Da, este într-un seif la Contabilitate, răspunse Cromwell, după care tonul îi deveni grav. Din nefericire, a fost încasat.

— A fost încasat, rosti Bigalow pierdut.

— Păi da, spuse Cromwell ridicând din umeri.

— Cu siguranţă printr-un cec, continuă Farnum, sperând că mai era timp să-l oprească pe bandit să încaseze banii de la o altă bancă.

— Nu, domnul al cărui nume se afla pe biletul la ordin a dorit plata în bani lichizi, iar noi i-am respectat dorinţa.

Bigalow şi Farnum îl priviră şocaţi pe Cromwell.

— Aţi plătit aproape jumătate de milion de dolari cuiva care a intrat în banca dumneavoastră aşa, pur şi simplu? întrebă Bigalow, încruntându-se foarte tare.

— Am verificat biletul eu însumi când directorul mi l-a adus pentru aprobare. Părea să fie totul în ordine.

Bigalow nu părea prea fericit. Urma să cadă pe umerii lui sarcina de a-i contacta pe directorii băncii din Salt Lake şi să le spună că cele patru sute şaptezeci şi cinci de mii de dolari dispăruseră.

— Ce nume era trecut pe bilet?

— Un anume domn Eliah Ruskin, răspunse Cromwell. Ne-a arătat un dosar întreg prin care se dovedea că domnul Ruskin era fondatorul unei companii de asigurări care urma să plătească despăgubiri de pe urma unui incendiu care distrusese o stradă dintr-un oraş... Cromwell făcu o pauză. Cred că a precizat că oraşul se numea Bellingham, în statul Washington.

— Îl puteţi descrie pe Ruskin? întrebă Farnum.

— Era foarte bine îmbrăcat, răspunse Cromwell. Înalt, cu părul blond şi o mustaţă blondă şi voluminoasă. Nu i-am văzut culoarea ochilor. Însă mi-aduc aminte că avea un baston neobişnuit, cu un cap de vultur din argint.

— E Ruskin, fără îndoială, murmură Farnum.

— Nu a pierdut deloc timpul, îi spuse Bigalow partenerului său. Probabil că a luat un tren expres ca să ajungă până aici în ceva mai mult de o zi.

Farnum se uită sceptic la Cromwell.

— Totuşi, nu v-aţi gândit că era o sumă astronomică de plătit unei persoane complet străine şi din afara statului?

— Este adevărat, însă, aşa cum am mai spus, eu personal am verificat biletul pentru a fi sigur că nu era un fals. L-am şi întrebat de ce nu a retras banii dintr-o bancă din Seattle, însă mi-a răspuns că cei de la compania unde lucra voiau să deschidă o filială în San Francisco. Vă asigur că era un bilet la ordin veritabil. Nu am avut nici un motiv să devin suspicios. Am plătit, deşi a trebuit să dăm aproape ultimii dolari pe care îi aveam în seif.

— Cei de la banca pe care o reprezentăm nu vor fi prea fericiţi, preciză Barnum.

— Nu sunt îngrijorat, răspunse Cromwell sigur de sine. Banca Cromwell nu a făcut absolut nimic nejustificat sau ilegal. Am respectat regulile şi prevederile bancare. Iar în ceea ce priveşte imposibilitatea celor de la Banca Salt Lake Trust de a-şi respecta obligaţiile, acest lucru nu ne priveşte pe noi. În orice caz, compania lor de asigurări va rambursa pierderile în urma spargerii, pentru că ştiu foarte bine că au capital mai mult decât

suficient pentru a acoperi o pierdere de jumătate de milion de dolari.

Barnum i se adresă lui Bigalow fără să se întoarcă înspre el.

— Ar trebui să mergem la oficiul telegrafic cel mai apropiat pentru a-i înştiinţa pe directorii de la Banca Salt Lake Trust. Nu vor fi prea încântaţi.

— Da, spuse Bigalow, încuviinţând din cap cu putere. S-ar putea să nu accepte această înfrângere.

— Nu au de ales, trebuie să onoreze biletul la ordin. Cu siguranţă comisia bancară va fi în favoarea Băncii Cromwell în cazul în care directorii de la Banca Salt Lake vor depune o contestaţie.

Cei doi agenţi se ridicară în picioare.

— Vom avea nevoie de o declaraţie din partea dumneavoastră, domnule Cromwell, anunţă Farnum, în care să povestiţi circumstanţele în care s-a produs efectuarea plăţii.

— Avocaţii mei se vor ocupa de acest lucru mâine dimineaţă la prima oră.

— Mulţumim pentru amabilitatea dumneavoastră.

— Pentru nimic, răspunse Cromwell fără să se ridice. Voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a colabora.

De îndată ce agenţii plecară, Cromwell o sună pe domnişoara Morgan.

— Te rog să nu mă deranjeze nimeni în următoarele două ore.

— Da, domnule, voi avea grijă de acest lucru, spuse ea cu competenţă.

La câteva secunde după ce se închise uşa, Cromwell se duse şi răsuci cheia în broască. Apoi scoase de sub biroul de tec geamantanul greu, îl puse deasupra şi îl deschise. Banii erau puşi în teancuri neregulate în interior, unele dintre ele înfăşurate în benzi din hârtie.

Cromwell începu să numere bancnotele şi să le aranjeze metodic, înfăşurându-le pe cele care nu aveau benzi şi notând suma exactă deasupra. Când termină, biroul său era plin de teancuri de bani aranjate ordonat, numărate şi marcate. În total erau două sute patruzeci şi unu de mii de dolari. Pe urmă puse banii cu grijă la loc în geamantan, îl împinse înapoi sub birou şi deschise mai multe registre, unde înregistră depuneri în conturi false, pe care le deschisese cu mai mult timp în urmă pentru a ascunde banii furaţi de-a lungul anilor. Bani pe care îi utilizase pentru a realiza capitalul necesar pentru a-şi deschide propria

bancă. Satisfăcut că acoperise toate depunerile, o sună pe domnişoara Morgan şi o informă că era pregătit să se ocupe de problemele de pe ordinea de zi privind conducerea unei instituţii financiare de succes.

Programul de funcţionare al băncii era de la zece dimineaţa până la trei după-amiaza. Când se apropie ora de închidere, Cromwell aşteptă ca toţi angajaţii să plece acasă şi banca fu încuiată. Acum, complet singur în interiorul vast al băncii, duse geamantanul în ascensor, coborî la parter şi se îndreptă către seiful care, după cum ceruse, fusese lăsat deschis. Puse banii, teanc peste teanc, în cutiile care erau folosite de funcţionarii băncii pentru efectuarea tranzacţiilor cu clienţii. Chitanţele false pe care le scrisese urma să le predea contabilului şef a doua zi dimineaţă pentru a înregistra depunerile fantomă, fără să ştie seriile bancnotelor.

Jacob Cromwell se simţea satisfăcut de propria persoană. Această escrocherie adăugată spargerii băncii din Salt Lake City fuseseră acţiunile cele mai îndrăzneţe de până atunci. Şi nu avea de gând să le repete. Jaful avusese ca scop să-i îndepărteze pe urmăritorii săi care vor considera că devenise şi mai îndrăzneţ şi care vor crede că va încerca să jefuiască o altă bancă dintr-un oraş mare. Însă Cromwell ştia că nu trebuia să-şi forţeze prea mult norocul. O spargere de o asemenea anvergură era extrem de complicată. Următoarea dată când va comite o infracţiune avea să fie într-un orăşel pe care avea să-l aleagă ulterior.

După ce închise seiful, fixă încuietorile şi cronometrul, coborî la subsol şi se strecură în stradă pe o uşă de a cărei existenţă ştia numai el. Fluierând *Yankee Doodle*, chemă un taxi şi porni înspre California Street, de unde luă tramvaiul în sus pe panta înclinată la douăzeci şi patru de grade, cu o înălţime de aproape o sută douăzeci de metri, către casa lui din Nob Hill, „dealul acoperit de palate”, după cum îl descrisese Robert Louis Stevenson.

Conacul lui Cromwell era înconjurat de alte conace, pe o alee pitorească denumită Cushman Street. Celelalte monumente de bogăţie fuseseră ridicate de cei care se îmbogăţiseră de pe urma mineritului şi de cei patru baroni ai Companiei de Căi Ferate Central Pacific, care mai târziu îşi schimbase numele în Căile Ferate Southern Pacific: Huntington, Stanford, Hopkins şi Crocker. În ochii unui artist sau ai unui proiectant, conacele arătau ca nişte monstruozităţi arhitectonice de o ostentaţie ieşită

din comun.

Spre deosebire de celelalte clădiri care erau construite din lemn, casa în care locuiau Cromwell şi sora sa Margaret fusese făcută din piatră de carieră, iar exteriorul acesteia avea o înfăţişare demnă şi sobră, aproape ca a unei biblioteci. Unele persoane erau de părere că se asemăna izbitor cu Casa Albă din Washington.

Cromwell îşi găsi sora aşteptându-l cu nerăbdare. La îndemnul ei, se grăbi să se pregătească pentru a petrece noapte în Barbary Coast. Într-adevăr, gândi el în timp ce îşi punea o ţinută de seară, fusese o săptămână productivă. Încă un succes care îi întărea din ce în ce mai mult convingerea că era invincibil.

Capitolul 12

Irvine nu reuşi să găsească seriile bancnotelor din Bozeman. Nu numai că banca nu le înregistrase, dar dăduse şi faliment în urma spargerii. Până să reuşească să vândă din valori pentru a recupera suma pierdută, banca dăduse faliment, iar fondatorul vânduse ce mai rămăsese din bunuri, inclusiv clădirea, unui bogat proprietar de mine de argint.

Irvine se concentră pe următoarea bancă jefuită de pe lista sa şi luă trenul Căilor Ferate Northern Pacific cu destinaţia Elkhorn, din Montana, un oraş minier situat la două mii de metri deasupra nivelului mării. Oraş minier în plină dezvoltare, cu două mii cinci sute de locuitori, Elkhorn produsese în jur de zece milioane de dolari în aur şi argint din 1872 până în 1906. Banditul-Măcelar jefuise banca oraşului cu trei ani în urmă, lăsând în urma sa patru cadavre.

Chiar înainte ca trenul să oprească în gară, Irvine studie pentru a zecea oară de când plecase din Bozeman raportul asupra jafului din Elkhorn. Fusese acelaşi mod de operare pe care banditul îl folosise şi în celelalte spargeri. Deghizat în miner, acesta pătrunsese în bancă imediat după ce se livraseră banii pentru plata salariilor celor trei mii de muncitori de la zăcămintele de minereu. Ca de obicei, nu exista nici un martor. Toate cele patru victime – directorul băncii, un funcţionar şi o pereche, soţ şi soţie, care retrăgeau bani în momentul spargerii – fuseseră împuşcate în cap de la mică distanţă. Din nou, împuşcăturile nu fuseseră auzite, iar banditul se evaporase fără să lase nici o urmă.

Irvine se cază la hotelul Grand înainte să se îndrepte către Banca Marvin Schmidt, care purta numele minerului care o cumpărase. Arhitectura era cea tipică majorităţii oraşelor miniere. Construcţie din piatră în stil gotic. Intră pe o uşă situată pe colţ, care dădea înspre intersecţia dintre Old Creek şi Pinon Street. Directorul băncii stătea în spatele unui compartiment jos, nu departe de seiful din oţel masiv care avea pictat pe el un elan imens.

— Domnul Sigler? întrebă Irvine.

Un bărbat tânăr cu părul negru pieptănat pe spate şi pomădat îşi ridică privirea la auzul întrebării. Ochii lui erau de culoare

verde-închis, iar trăsăturile îi trădau descendenţa indiană. Purta pantaloni comozi din bumbac, o cămaşă cu guler moale şi nu avea cravată. Ridică o pereche de ochelari de pe birou şi şi-i puse pe vârful nasului.

— Eu sunt Sigler. Cu ce vă pot fi de folos?

— Mă numesc Glenn Irvine şi vin din partea Agenţiei de Detectivi Van Dorn pentru a efectua o investigaţie asupra jafului care a avut loc aici în urmă cu câţiva ani.

Sigler se încruntă imediat, arătându-se iritat.

— Nu credeţi că este cam târziu ca detectivii de la Van Dorn să vină la faţa locului? Spargerea şi crimele s-au petrecut în 1903.

— Nu fuseserăm angajaţi pentru a face o anchetă la acea vreme, replică Irvine.

— Şi atunci, de ce vă aflaţi aici după atâta timp?

— Pentru a vedea seriile bancnotelor care au fost sustrase în timpul jafului, în cazul în care acestea apar în vreun registru.

— Cine vă plăteşte serviciile? insistă Sigler.

Irvine putea înţelege neîncrederea şi scepticismul lui Sigler. Probabil ar fi simţit la fel dacă ar fi fost în locul directorului.

— Guvernul Statelor Unite. Vor să oprească jafurile şi crimele.

— Mă uimeşte faptul că nenorocitul nu poate fi prins, spuse Sigler pe un ton rece.

— Dacă merge pe două picioare, îi răspunse Irvine încrezător, Agenţia Van Dorn îl va prinde.

— Voi crede asta când o voi vedea cu ochii mei, rosti Sigler indiferent.

— Aş putea vedea registrul cu seriile bancnotelor? Dacă avem seriile bancnotelor furate, vom face tot posibilul să le dăm de urmă.

— Ce vă face să credeţi că au fost înregistrate?

Irvine ridică din umeri.

— Nimic. Dar nu strică să ne interesăm.

Sigler căută într-un sertar al biroului şi găsi un set de chei.

— Păstrăm registrele vechi într-un depozit din spatele clădirii.

Îi făcu semn lui Irvine să-l urmeze şi îl conduse pe o uşă din spate care ducea înspre o clădire micuţă din piatră. Uşa scârţâi zgomotos în timp ce-şi deschidea balamalele ruginite. În interior se vedeau rafturi întregi cu registre şi evidenţe contabile. În spatele arhivei se aflau o masă şi un scaun.

— Luaţi loc, domnule Irvine, să vedem ce putem găsi.

Irvine nu era prea optimist. Părea destul de improbabil să găsească o bancă în care să se fi păstrat seriile bancnotelor. Era o încercare cu şanse mici, însă trebuia explorată orice posibilitate. Îl privi pe Sigler în vreme ce acesta răsfoia mai multe registre cu coperte din pânză. În cele din urmă, deschise unul şi dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Am găsit, spuse Sigler triumfător. Numerele de serie pe care contabilul nostru le-a înregistrat de la toate bancnotele care se aflau în seif, cu două zile înainte de spargere. Unele dintre bancnote au fost distribuite clienţilor, de bună seamă. Însă cele mai multe au fost furate de către bandit.

Irvine rămase încremenit când deschise registrul şi văzu coloanele frumos aliniate cu numere scrise îngrijit cu cerneală. Existau mai multe tipuri de bancnote mari. În registru erau trecute certificate în aur, certificate în argint şi cecuri emise de bănci private. Numerele de serie ale bancnotelor emise de Trezoreria Statelor Unite erau imprimate vertical şi orizontal pe margini; banca locală care le emisese îşi adăugase propriul număr, în josul bancnotei. Cele mai multe proveneau de la Banca Naţională Comercială şi Continentală din Chicago şi de la Prima Bancă Naţională Crocker din San Francisco. Îşi ridică privirea înspre Sigler, de data aceasta cuprins de exaltare.

— Vă daţi seama ce înseamnă toate astea? întrebă Irvine, extrem de satisfăcut. Acum putem transmite numerele de serie ale bancnotelor furate tuturor băncilor din ţară unde banditul ar fi putut să le depoziteze. Pot fi distribuite liste cu seriile şi către comercianţii din vest, rugându-i să fie atenţi la circulaţia bancnotelor.

— Mult noroc, spuse Sigler pesimist. Este foarte puţin probabil să mai daţi de urma unor bancnote furate acum trei ani. Oricare dintre ele ar fi putut trece printr-o sută de mâini până acum.

— Probabil aveţi dreptate, dar să sperăm că banditul încă nu a avut timp să le cheltuiască pe toate.

— Slabe speranţe, îi răspunse Sigler cu un zâmbet amar. Pun rămăşag pe salariul meu pe o lună că a cheltuit banii de multă vreme.

Sigler avea dreptate fără doar şi poate, îşi zise Irvine. Numai că el nu se simţi descurajat. Bell spusese că o greşeală aparent nesemnificativă putea să-l dea de gol pe bandit. Acum nu trebuiau decât să transmită informaţia tuturor băncilor şi comercianţilor şi să spere că vor găsi o pistă care să-i ducă spre

asasinului misterios.

Capitolul 13

Curtis stătea la o masă într-un birou al Diviziei de Vest a Arhivelor de la Compania de Căi Ferate Union Pacific din Omaha, Nebraska. Era înconjurat de rafturi înalte ticsite cu registre contabile şi rapoarte ale operaţiunilor trenurilor. În cele nouă zile de când începuse această căutare, cercetase în amănunt arhivele a patru companii de căi ferate diferite, plus cele ale diligenţelor de la Wells Fargo, încercând să găsească un indiciu despre cum reuşise să scape Banditul-Măcelar după ce comisese spargerile şi crimele sale oribile.

Fusese o încercare care nu dusese la nici un rezultat. Nimic nu se potrivea. Începuse mai întâi cu diligenţele. Cele mai multe linii fuseseră deja desfiinţate în 1906. Wells Fargo încă mai deţinea monopolul, cu linii care se extindeau pe câteva mii de kilometri pe trasee exterioare din zone îndepărtate, care nu erau deservite de companiile de căi ferate. Însă orarele nu se potriveau.

Existau o mie şase sute de companii feroviare diferite în toată ţara în 1906, cu trei sute cincizeci şi patru de mii de kilometri de cale ferată între ele. Cincizeci dintre cele mai mari companii deţineau aproape două mii de kilometri de cale ferată fiecare. Curtis redusese numărul companiilor la cinci. Erau cele care circulau după un orar prestabilit şi treceau prin oraşele vizate de bandit.

— Doriţi o ceaşcă de cafea?

Curtis îşi ridică privirea din registrul de transport către chipul unui omuleţ care măsura nu mai mult de un metru şi jumătate. Numele său era Nicolas Culhane şi avea părul castaniu cu şuviţe încărunţite pieptănat pe spate, ca să-i acopere începutul de chelie. Ochii căprui ca de copoi i se mişcau într-un ritm uimitor. Avea o mustaţă tunsă îngrijit ale cărei vârfuri ascuţite depăşeau colţurile buzelor de o parte şi de alta a acestora cu aproape trei centimetri. Mergea uşor încovoiat şi purta ochelari cu lentile care îi făceau ochii să-i pară mai mari. Pe Curtis îl amuza omuleţul acesta binevoitor cu mersul sprinten. Se încadra perfect în stereotipul celui care avea în grijă hârţoagele prăfuite dintr-o arhivă.

— Nu, mulţumesc, îi răspunse Curtis şi se uită la ceasul de buzunar. Nu beau niciodată cafea după-amiaza.

— Aţi reuşit să găsiţi ceva? întrebă Culhane.

Curtis scutură din cap, cu un aer obosit.

— Nici unul dintre trenurile de pasageri nu a circulat în intervalele orare când banditul a dat spargerile la bănci.

— Sper să-l prindeţi pe nenorocitul de criminal, spuse Culhane, iar vocea îi deveni brusc mânioasă.

— Păreţi să-l urâţi.

— Îi port duşmănie în mod personal.

— Personal?

Culhane dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Verişoara mea dragă şi băieţelul ei au fost ucişi de către bandit în banca din Medowell, în New Mexico.

— Îmi pare rău, spuse Curtis cu gravitate.

— Trebuie să-l prindeţi şi să-l spânzuraţi! zise Culhane şi izbi cu pumnul în masă, făcând să tremure registrul cu mersul trenurilor şi să-i răvăşească foile. A scăpat cu crimele lui pentru mult prea multă vreme!

— Vă asigur că Agenţia Van Dorn lucrează zi şi noapte pentru a-l deferi justiţiei.

— Nu aţi găsit absolut nimic care v-ar putea ajuta să-i daţi de Urmă? întrebă Culhane neliniştit.

Curtis îşi ridică braţele într-un gest de neajutorare.

— Tot ce am putut descoperi a fost că îi lipseşte degetul mic de la mâna stângă. În afară de asta, nu avem nimic.

— Aţi verificat şi rutele diligenţelor?

— Am petrecut o zi întreagă la Departamentul de Arhive al companiei Wells Fargo. S-a dovedit a fi o fundătură. Nici o diligenţă de-a lor nu a trecut prin oraşele respective decât la patru ore după producerea spargerilor. Timp mai mult decât suficient ca hoţul să scape.

— Şi trenurile de pasageri?

— Şeriful şi şeful poliţiei locale au trimis telegrame în oraşele din apropiere pentru a opri toate trenurile şi pentru a verifica orice pasager care ar fi arătat suspect. Au verificat chiar şi bagajele în speranţa că unul dintre ele ar fi conţinut banii furaţi, însă nu au găsit nici o dovadă şi nu au putut identifica pe nimeni. Banditul a fost prea inteligent. Deghizările pe care le-a folosit pentru a comite jafurile şi crimele au fost foarte originale şi foarte bine realizate. Reprezentanţii legii nu au avut practic nici un punct de plecare.

— Dar orarele trenurilor s-au potrivit?

— Doar două, răspunse Curtis obosit. Orele de plecare ale celorlalte nu au coincis cu evenimentele.

Culhane îşi scărpină gânditor părul rar.

— Aţi eliminat diligenţele şi trenurile de pasageri. Dar cele de marfă?

— Trenurile de marfa?

— Aţi verificat şi orele de plecare ale acestora?

Curtis încuviinţă cu o mişcare a capului.

— În cazul acesta, lucrurile stau puţin diferit. Am reuşit să depistez trenuri care au părăsit oraşele unde au avut loc spargerile în intervalele de timp respective.

— Înseamnă că aţi găsit răspunsul, spuse Culhane.

Curtis nu-i răspunse imediat. Era obosit, aproape de capătul puterilor şi se simţea deprimat că nu avansase în anchetă sa şi nu făcuse nici o descoperire. Îl blestemă pe Banditul-Măcelar. Nu părea omeneşte posibil ca o persoană să poată fi atât de misterioasă ca o himeră şi în stare să sfideze orice încercare de a fi descoperită.

Aproape că şi-l putea imagina râzând de eforturile prosteşti ale urmăritorilor săi. În cele din urmă, spuse:

— Îi subestimaţi pe reprezentanţii legii. Au inspectat vagoanele tuturor trenurilor de marfa care au trecut prin oraşe în intervalele de timp specificate.

— Şi vagoanele care au fost trase pe linii secundare pentru a fi remorcate de trenuri cu altă destinaţie? Ar fi putut induce în eroare poterele ascunzându-se într-unul dintre aceste vagoane.

Curtis scutură din cap.

— Poterele au căutat în toate vagoanele goale şi nu au dat de urma banditului.

— Au căutat şi în cele încărcate cu marfă? întrebă Culhane.

— Cum ar fi putut? Vagoanele erau închise cu lacăt. În nici un caz nu ar fi putut să se ascundă într-unul dintre ele.

Culhane rânji ca un lup care-şi adulmecă prada.

— Mi se pare că nu v-a spus nimeni că toţi lăcătuşii de revizie au chei care pot deschide uşile vagoanelor în caz de incendiu.

— Nu, nu cunoşteam acest detaliu, spuse Curtis.

Ochelarii cu ramă de metal alunecară pe nasul lui Culhane.

— Cu siguranţă merită osteneala să luaţi în consideraţie acest lucru.

— Da, aşa e, admise Curtis pe un ton gânditor, în vreme ce mintea începu să-i lucreze. Trebuie să o luăm prin eliminare.

Poterele afirmă că nu au găsit nici o urmă care ieşea din oraş, ceea ce înseamnă că omul nostru nu a fugit călare. Probabilitatea să fi luat o diligenţă este foarte mică şi sunt puţine şanse ca acesta să fi cumpărat un bilet şi să fi părăsit oraşul cu un tren de pasageri. De asemenea, nu a fost găsit nici într-un vagon de marfă gol.

— Înseamnă că vagoanele încărcate de marfă sunt singurul mijloc de transport care nu a fost luat în calcul, insistă Culhane.

— Asta ar fi o pistă bună, spuse Curtis gânditor. Pe chipul lui apăru o expresie ciudată în vreme ce începuse să se gândească la un alt scenariu posibil. Înseamnă că lucrurile se schimbă în totalitate! Acum trebuie să verific registrele vagoanelor de marfă să văd ce vagoane au fost ataşate la acele trenuri, cine le deţine, declaraţiile de expediţie şi destinaţia finală.

— Nu e o sarcină prea uşoară, spuse Culhane. Trebuie să verificaţi sute de vagoane dintr-o duzină de trenuri.

— Ca o piesă dintr-un puzzle. Trebuie să găsesc vagonul care era staţionat pe o linie secundară în toate oraşele unde au avut loc spargerile, în zilele când s-au petrecut.

— Mi-ar face plăcere să vă ajut cu registrele trenurilor de marfa ale companiei Union Pacific.

— Mulţumesc, domnule Culhane. Două dintre trenurile de marfă în chestiune au fost tractate de către Union Pacific.

— Spuneţi-mi doar în ce oraşe s-au aflat şi pot verifica registrele unde figurează numerele de serie ale vagoanelor, proprietarii lor şi agentul care a aranjat şi a plătit transportul.

— Mi-aţi fost de mare ajutor şi vă sunt recunoscător, spuse Curtis cu sinceritate.

— Eu vă sunt recunoscător, domnule Curtis. Nu m-am gândit niciodată că aş putea da o mână de ajutor la prinderea Banditului-Măcelar, ucigaşul verişoarei mele şi a copilului ei.

Patru ore mai târziu, cu ajutorul eficient al lui Culhane, Curtis obţinu informaţia care îi oferea o direcţie solidă de investigaţie. Tot ce îi rămânea de făcut acum pentru a confirma teoria lui Culhane era să cerceteze arhivele companiilor de căi ferate Southern Pacific, Atchison, Topeka Santa Fe şi Denver Rio Grande.

Până la căderea nopţii, se afla deja într-un tren spre Los Angeles şi spre arhivele Atchison, Topeka Santa Fe. Cum se simţea prea agitat să doarmă, Curtis îşi privea reflexia pe fereastră pentru că era prea întuneric ca să poată admira

peisajul. Era optimist că părea să se întrezărească sfârşitul acestor fărădelegi.

Capitolul 14

O ploaie uşoară înmuia praful străzii care traversa oraşul, când Bell coborî din tren pe amurgite. În lumina palidă, văzu că Bisbee, Arizona, era un oraş aşezat pe verticală, cu dealuri ascuţite şi înalte presărate cu numeroase case la care se putea ajunge doar pe nişte scări abrupte. În drum spre hotelul Copper Queen, străbătu străzile înguste şi şerpuitoare, un labirint flancat de clădiri din cărămidă noi şi impunătoare.

Era într-o sâmbătă, iar Bell găsi un ajutor de şerif care păzea sediul principal şi închisoarea. Acesta îi spuse că şeriful îşi luase câteva zile libere ca să-şi repare casa avariată de inundaţiile din ultima vreme şi că nu avea să se întoarcă la birou mai devreme de joi. Când Bell îl întrebă de adresa şerifului, bărbatul refuză să i-o dea, pretinzând că acesta lăsase vorbă să nu fie deranjat decât în caz de urgenţă.

Bell se cază la Cooper Queen, luă o cină uşoară în restaurantul hotelului şi pe urmă ieşi în oraş. În loc să bea un pahar la barul din hotel, preferă să se ducă în Brewery Gulch, o stradă rău famată cu cincizeci de cârciumi, cunoscută drept locul cel mai sălbatic, desfrânat şi cu cea mai bună băutură din Vest. Cercetă patru dintre aceste spelunci, intrând şi aruncând o privire la ce se întâmpla înăuntru înainte să meargă mai departe. În cele din urmă, se opri într-un local, spaţios, cu pereţi din lemn, cu o scenă pe care o formaţie micuţă interpreta o melodie de jazz, în timp ce patru tinere dansau tot acolo pe ritmurile ei. Bell îşi croi drum până la bar printre mesele aglomerate şi aşteptă până când barmanul îl băgă în seamă:

— Ce să-ţi dau, prietene, whisky sau bere?

— Care e cel mai bun whisky pe care îl ai?

— Jack Daniel's din Tennessee, răspunse barmanul fără ezitare. A câştigat medalia de aur pentru cel mai bun whisky din lume la Târgul din St. Louis.

— L-am savurat şi eu de câteva ori, spuse Bell zâmbind. Dă-mi unul dublu.

În timp ce barmanul îi turna băutura, Bell se întoarse, îşi sprijini coatele pe barul din spate şi începu să se uite în jur prin cârciuma plină de oameni. Ca în cele mai multe locuri de acest gen din Vest, o mare parte din încăpere era dedicată jocurilor de

noroc. Ochii lui Bell trecură de la o masă la alta, căutând grupul potrivit de jucători de poker. Găsi ceea ce sperase, o masă la care erau aşezaţi bărbaţi îmbrăcaţi în haine mai îngrijite decât majoritatea minerilor de acolo. Păreau să fie oameni de afaceri, comercianţi sau funcţionari ai minelor. Pe deasupra, erau doar patru, le lipsea al cincilea jucător.

Bell îşi plăti paharul de whisky şi se îndreptă către masa lor.

— Mă pot alătura dumneavoastră, domnilor? întrebă el.

Un bărbat bine făcut, cu faţa roşie, dădu din cap în semn de încuviinţare şi îi făcu semn înspre un scaun liber.

— Sunteţi binevenit să luaţi loc, spuse el.

Un alt bărbat care era aşezat în faţa lui amestecă pachetul de cărţi, îi aruncă o privire lui Bell şi începu să le împartă.

— Eu sunt Frank Calloway. Ceilalţi sunt Pat O'Leery, Clay Crum şi Lewis Latour.

— Isaac Bell.

— Sunteţi nou pe aici, domnule Bell? întrebă O'Leery, un irlandez înalt şi musculos.

— Da, am ajuns cu trenul de şase treizeci de la Phoenix.

— Cu treabă sau de plăcere?

— Cu treabă. Lucrez pentru Agenţia de Detectivi Van Dorn.

Bărbaţii de la masă îşi ridicară privirile din cărţi şi se uitară la Bell cu interes şi curiozitate.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, spuse Crum, împreunându-şi mâinile peste pântecul rotund. Anchetaţi spargerea şi crimele care au avut loc în urmă cu patru luni.

Bell încuviinţă din cap, desfăcându-şi cărţile în evantai şi studiindu-le.

— Aveţi dreptate, domnule.

— Aţi ajuns cam târziu, nu-i aşa? Urmele s-au răcit deja, rosti Latour cu un accent franţuzesc, în timp ce îşi aprindea o ţigară.

— Nu mai reci decât au fost la cinci minute după crimă, contracară Bell. Iau două cărţi.

Calloway împărţi cărţile, pe care jucătorii le cereau în speranţa că le vor aduce mâna câştigătoare.

— E un mister afacerea asta, spuse el. Nu a fost găsită până acum nici o urmă a banditului.

— Ciudat, adăugă O'Leery şi-şi inspectă cărţile, iar după expresia de pe chipul lui se văzu clar că nu avea nimic pentru care să merite să continue jocul. Pas, spuse el şi privirea lui se încrucişă pentru câteva clipe cu cea a lui Bell. E ciudat cum s-a

putut evapora fără să lase nici o urmă.

— Şeriful nu a reuşit să-i dea de urmă, bombăni Crum. Cei din poteră s-au întors în oraş arătând de parcă tocmai le fugiseră nevestele cu nişte comis-voiajori. Făcu o pauză. Pun doi dolari.

— Şi eu mai adaug trei dolari, rosti Calloway.

Latour îşi lăsă cărţile pe masă.

— Eu ies din joc.

— Şi dumneavoastră, domnule Bell, continuaţi? întrebă Calloway.

Bell era amuzat de faptul că mizele nu erau mari, dar nici nesemnificative.

— Merg mai departe.

— Două regine, anunţă Crum.

— Doi decari, spuse Calloway. M-ai bătut. Se întoarse şi întrebă: Domnule Bell?

— Doi optari, răspunse Bell, întinzându-i lui Calloway cărţile cu faţa în jos. Bell nu pierduse de fapt. Avea trei valeţi, dar se gândise că era mai bine să piardă pentru a câştiga încrederea bărbaţilor de la masă. Există vreo informaţie despre cum a reuşit banditul să scape? întrebă el.

— Nimic de care să fi auzit, răspunse O'Leery. Ultima dată când am vorbit cu şeriful, era complet debusolat.

— La şeriful Hunter vă referiţi? întrebă Bell, aducându-şi aminte de ce citise în raportul de la agenţie.

— Joe Hunter a murit de inimă la două luni după ce au avut loc crimele, îi răspunse Latour. Noul şerif se numeşte Stan Murphy, a fost ajutor de şerif. El ştie despre ce este vorba la fel ca toţi ceilalţi.

— E cât se poate de amabil dacă îi eşti simpatic, spuse Crum. Dar, dacă-l calci pe bătături, te mănâncă de viu.

— Aş vrea să stau de vorbă cu el, dar mă îndoiesc că îl voi găsi la birou de Sabat, spuse Bell, fără să pomenească de comentariile descurajatoare ale ajutorului lui Murphy. Unde l-aş putea găsi?

— Am avut o inundaţie mare în oraş acum două săptămâni, îi răspunse Calloway. Casa lui a fost foarte deteriorată. Bănuiesc că îl veţi găsi ocupat până peste cap cu reparaţiile.

— Mi-aţi putea explica pe unde stă?

O'Leery flutură o mână înspre nord.

— Mergeţi tot înainte pe Howland Street şi apoi luaţi-o pe scări. Casa e vopsită în verde şi are o mică livadă de portocali.

Discuţia alunecă apoi spre politică, dacă Teddy Roosevelt putea să mai candideze pentru a treia oară în 1908 şi, dacă nu, pe cine va alege drept succesor. Bell pierdu trei mâini pentru fiecare mână câştigată, făcându-i pe partenerii de joc să se simtă în largul lor odată ce-şi dădură seama că nu aveau de-a face cu vreun jucător profesionist. Bell aduse din nou vorba despre crimele de la bancă.

— Mi se pare ciudat că nimeni nu l-a văzut pe bandit ieşind din bancă sau când a fugit din oraş, spuse el în timp ce-şi etala cărţile pe masă.

— Nu a declarat nimeni nimic, îi răspunse O'Leery.

— Şi nimeni nu l-a văzut intrând sau ieşind din bancă, adăugă Latour.

— Era un miner bătrân şi beţiv care se tot învârtea pe strada din faţa băncii, spuse Calloway, dar a dispărut imediat după aceea.

— Şeriful Hunter nu l-a considerat suspect?

Latour nu avea noroc deloc. Spuse „pas" pentru a patra oară de când se aşezase Bell la masă.

— Un miner bătrân care arăta foarte slăbit de parcă nu ar mai fi dus-o mult? Era ultima persoană la care s-ar fi gândit cei din oraş că ar fi avut vreo legătură cu crimele.

— L-am văzut de mai multe ori întins pe trotuar beat criţă, îşi aminti O'Leery. Nu ar fi putut să jefuiască o bancă şi să omoare trei oameni, cel puţin nu mai mult decât aş putea eu să devin guvernator. Eu încă mai cred că a fost o treabă făcută de cineva din interior, o persoană pe care toţi o cunoaştem.

— Ar fi putut să fie un străin, zise Bell.

Calloway ridică din umeri.

— Bisbee are douăzeci de mii de locuitori. Cine ar putea identifica un străin?

— Şi tipul acela de pe motocicletă? întrebă Crum, fără să se adreseze cuiva anume.

— A trecut o motocicletă prin oraş? întrebă Bell, vădit interesat.

— Jack Carson susţine că a văzut un tip elegant conducând una, spuse Crum şi aruncă pe masă o mână câştigătoare cu chintă.

Latour trase lung din trabucul său, după care preciză:

— Jack a spus că motociclistul era bine îmbrăcat, l-a văzut când a trecut pe lângă el pe o alee. Nu poate să priceapă cum de

o persoană care conducea aşa o drăcie putea să aibă haine atât de curate şi neprăfuite.

— A reuşit prietenul dumneavoastră să-i vadă bine faţa şoferului?

— Tot ce a putut să-mi spună Jack despre el a fost că era bine bărbierit, răspunse Calloway.

— Şi ce culoare de păr avea?

— Din câte am înţeles de la Jack, individul purta melon. Nu era foarte sigur, pentru că nu reuşise să-l vadă bine din cauza vitezei motocicletei, dar i s-a părut că avea părul roşcat. Cel puţin aşa crede el, după favoriţii acestuia, pe care îi zărise în fugă.

Pentru a doua oară în aceeaşi săptămână, Bell se simţi cuprins de entuziasm. Un locuitor din Eagle City, Utah, un alt oraş minier unde Banditul-Măcelar lăsase în urmă patru victime, menţionase că văzuse un străin conducând o motocicletă în ziua crimelor.

— Unde-l pot găsi pe acest Jack Carson?

— Nu în Bisbee, spuse Crum. Ultima dată când am auzit de el, se întorsese acasă, în Kentucky.

Bell îşi propuse să-i ceară lui Van Dorn să încerce să dea de Carson.

O'Leery făcu din nou o grimasă văzându-şi cărţile din mână.

— Oricine o fi fost pe acea motocicletă, probabil că a rămas în oraş câteva zile după spargere.

— De ce spuneţi asta? întrebă Bell.

— Pentru că şeriful şi potera lui ar fi descoperit urmele de cauciuc ale motocicletei dacă ucigaşul ar fi ieşit din oraş imediat după jaf.

— Şi totuşi, te gândeşti că ar fi putut fi văzut dacă ar fi rămas în oraş după ce potera a renunţat la căutări.

— Aşa s-ar crede, dar nu a mai fost văzut deloc după, zise Calloway.

— Carson e un martor de încredere? Bell puse cinci dolari pe masă şi spuse: Măresc miza.

— Jack a fost primar în Bisbee, un avocat apreciat pentru onestitatea sa, explică Latour. Dacă a spus că a văzut un om pe motocicletă înseamnă că el chiar a văzut. Nu am nici un motiv să mă îndoiesc de cuvintele sale.

— Vă duceţi să vorbiţi cu şeriful Murphy mâine? întrebă Crum, după ce câştigă şi el în sfârşit o mână.

Bell dădu din cap aprobator.

— Primul lucru, de dimineaţă. Dar după discuţia noastră,

domnilor, mă tem că nu-mi mai poate spune mare lucru.

După ce trăsese de băutura sa vreme de două ore la jocul de cărţi, Bell era aproape la fel de treaz ca la venire. Pierduse doar patru dolari şi nici unul dintre ceilalţi jucători nu se arătă deranjat de faptul că acesta le ură noapte bună şi se întoarse la hotel.

Drumul care şerpuia înspre casa şerifului era lung şi plin de noroi după furtuna care lovise Bisbee în toiul nopţii. După ce ajunse într-un loc unde strada se termina, Bell începu să urce scările care păreau să nu se mai sfârşească. În ciuda faptului că era într-o formă fizică excelentă, abia mai sufla când se văzu sus.

Bell era foarte binedispus. Mai trebuia să afle ce descoperiseră Irvine şi Curtis. Dar, mai mult ca sigur, bărbatul de pe motocicletă era Banditul-Măcelar, la câteva minute după ce renunţase la deghizarea în miner beat. Un deget lipsă şi nişte păr roşcat nu reprezentau nici pe departe o victorie. Chiar şi culoarea părului despre care vorbise Jack Carson era destul de puţin probabilă. În schimb, Bell era intrigat de motocicletă nu pentru că banditul deţinea una, ci mai mult deoarece se potrivea cu faptul că o minte şireată şi calculată ca a banditului ar fi apelat la cea mai nouă tehnologie pentru a se deplasa. Întrebarea cea mai importantă era: cum reuşise banditul să plece din oraş fără să mai fie văzut din nou?

Casa şerifului Murphy se afla la doar câţiva paşi de capătul scărilor. Era mică şi părea mai mult o baracă decât o casă adevărată. În urma inundaţiilor alunecase şi Bell îl văzu pe Murphy ocupat să-i facă o fundaţie nouă, la o distanţă de trei metri de unde se aflase înainte. După cum o descrisese O'Leery, casa era vopsită în verde, însă inundaţia distrusese livada de portocali.

Murphy mânuia cu furie un ciocan şi nu-l auzi pe Bell apropiindu-se. O cascadă de păr castaniu-închis i se revărsa pe gât şi pe umeri. Majoritatea oamenilor legii din Vest nu erau graşi, ci slăbănogi şi costelivi. Murphy avea mai degrabă trupul unui fierar, decât al unui şerif. Muşchii braţelor păreau a fi trunchiuri de copac şi avea gâtul lat ca al unui taur.

— Domnule şerif Murphy! strigă Bell, încercând să acopere zgomotul bătăilor de ciocan.

Murphy se opri cu braţul în aer şi se întoarse. Îl privi pe Bell ca şi cum s-ar fi trezit în faţa unui coiot.

— Da, eu sunt Murphy, dar, după cum vedeţi, sunt ocupat.

— Puteţi să vă continuaţi munca, spuse Bell. Vin din partea Agenţiei de Detectivi Van Dorn şi aş vrea să vă pun câteva întrebări în legătură cu spargerea şi crimele care au avut loc acum câteva luni.

Numele lui Van Dorn era respectat în cercurile oamenilor legii, aşa că Murphy îşi puse ciocanul jos şi arătă spre coşmelie.

— Veniţi înăuntru. E cam dezordine, dar am cafea pregătită pe plită.

— După urcuşul dealului, mi-ar prinde bine un pahar cu apă.

— Îmi pare rău, apa din fântână s-a contaminat din cauza inundaţiei şi nu mai este bună de băut, însă am umplut un bidon de patru litri dintr-o troacă pentru cai din oraş.

— Cafea atunci, spuse Bell cu un tremur uşor.

Murphy îl conduse în casă şi îi oferi un scaun la masa din bucătărie. Nu se vedea nici un semn al vreunei prezenţe feminine, aşa că Bell presupuse că Murphy era burlac. Şeriful turnă cafea în două căni de metal dintr-o oală smălţuită care stătea pe marginea unei sobe cu lemne.

— Nu prea ştiu cum vă pot fi de folos, domnule Bell. Am trimis o copie a raportului cu tot ceea ce am reuşit să descopăr la biroul agenţiei dumneavoastră din Chicago.

— Aţi neglijat să menţionaţi ceea ce a văzut Jack Carson.

Murphy râse.

— Tipul de pe motocicletă? Nu cred nimic din ce a declarat Jack că a văzut. Descrierea lui nu se potrivea cu a nimănui din oraş.

— Banditul şi-ar fi putut schimba deghizarea, sugeră Bell.

— Nu ar fi avut timp să-şi schimbe complet înfăţişarea, să recupereze motocicleta şi să dispară pur şi simplu în neant.

— Motociclistul nu a mai fost văzut deloc după aceea?

Murphy ridică din umeri.

— Mi se pare ciudat că în afară de Jack nu l-a mai văzut nimeni. Un bărbat conducând singura motocicletă din oraş se face remarcat, cu siguranţă. Şi cum ar fi putut să iasă din oraş fără să lase nici o urmă?

— Ştiu, îmi dau seama că sună puţin forţat, spuse Bell nevrând totuşi să renunţe la această ipoteză.

— Jack Carson era un cetăţean integru, care nu s-a făcut remarcat ca un mare băutor sau ca unul care îndrugă verzi şi uscate. Însă eu cred că a avut halucinaţii.

— S-a mai descoperit ceva care nu a fost inclus în raportul dumneavoastră?

— Da, s-a găsit ceva imediat după ce am trimis raportul la Chicago. Murphy se ridică de la masa de bucătărie şi deschise sertarul unui birou. Îi întinse lui Bell tubul unui cartuş din alamă. A fost găsit două săptămâni mai târziu de un băieţel care se juca pe podeaua băncii în timp ce tatăl lui făcea o depunere. Era sub un covor. Probabil că banditul a uitat să-l ia.

Bell se uită cu atenţie la cartuş.

— Calibrul 38. Dacă a fost ejectat, sigur provine de la o armă automată, probabil un Colt.

— Asta a fost şi bănuiala mea.

— Pot să-l păstrez? întrebă Bell.

— Desigur. Dar mă îndoiesc că vă va oferi vreo pistă nouă, în afară de faptul că ştiţi că provine de la arma banditului. Şi nici măcar acest lucru nu e o dovadă clară şi sigură.

— Dacă nu de la bandit, atunci de unde ar putea să provină?

Murphy îşi ridică braţele într-un gest de neajutorare.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

Bell ţinea cu grijă cartuşul în palmă.

— Să sperăm că putem obţine amprentele banditului.

Murphy zâmbi ironic.

— O să le găsiţi şi pe ale mele şi pe deasupra pe cele ale băiatului şi pe cele de la doi dintre subordonaţii mei.

— Cu toate acestea, zise Bell optimist, e posibil ca experţii noştri să poată identifica o amprentă. Nu vom avea nevoie de un eşantion de la băiatul care a găsit cartuşul. Amprenta lui e prea mică. Însă as vrea să obţin eşantioane de amprente de la dumneavoastră şi de la subordonaţii dumneavoastră. Le puteţi trimite pe adresa biroului meu din Chicago.

— Nu am luat niciodată amprente, spuse Murphy. Nu ştiu cum se procedează exact.

— Această tehnologie există de câteva secole, însă doar în ultimii câţiva ani a început să fie folosită şi de către poliţie. Amprentele de pe un obiect – în cazul nostru cartuşul – sunt create de cutele pielii. Când obiectul este atins, transpiraţia şi grăsimea sunt transferate pe acesta, lăsând o marcă a buricului degetului. Pentru a înregistra amprentele este nevoie de o pulbere fină asemănătoare cu mina mărunţită a unui creion, care se pudrează pe suprafaţa respectivă. Apoi se foloseşte o bucată de bandă adezivă pentru a imprima şi a studia amprenta.

Murphy sorbi din cafea.

— Voi încerca, să văd ce iese.

Bell îi mulţumi şerifului şi coborî scările. Trei ore mai târziu se afla în trenul care se întorcea la Denver.

Capitolul 15

Şoferul lui Cromwell scoase din garaj maşina Rolls-Royce Brougham cu un motor cu şase cilindri şi treizeci de cai putere, fabricată la Londra de către producătorul Barker. O duse în faţa conacului princiar din Nob Hill pe care Cromwell îl proiectase el însuşi, construit din blocuri de marmură albă tăiate şi transportate pe calea ferată de la o carieră din Colorado. Partea din faţă avea aspectul unui templu grecesc, cu coloane înalte, ornamentate la capete, în timp ce restul clădirii avea un design mai simplu, cu ferestre arcuite şi cu o cornişă în partea superioară a zidurilor.

În vreme ce şoferul, Abner Weed, un irlandez cu un chip aspru, pe care Cromwell îl angajase mai mult pentru experienţa sa de bătăuş decât pentru priceperea la volanul unui automobil, stătea liniştit lângă Rolls-ul parcat în faţă, Cromwell o aştepta pe sora sa în birou întins confortabil pe o canapea din piele şi asculta valsuri de Strauss la un fonograf Edison. După ce ascultă *Vocile primăverii*, schimbă cilindrii şi puse *Povestiri din pădurea vieneză*. Cilindrii redau fiecare două minute de muzică.

Cromwell îşi ridică privirile de la fonograf în momentul în care sora sa îşi făcu apariţia în încăpere, îmbrăcată într-o rochie din piele de căprioară, care îi cădea în falduri în jurul gambelor frumos arcuite.

— O ţinută cam extravagantă, nu crezi? o întrebă el, uitându-se la zonele expuse ale corpului ei.

Ea se roti, învârtindu-şi rochia şi expunându-şi picioarele până aproape de coapse.

— Dacă tot mergem în zonele rău famate din Barbary Coast, m-am gândit să mă îmbrac ca o prostituată.

— Numai să nu te şi comporţi la fel!

Se ridică de pe canapea, închise fonograful şi îi ţinu haina ca să se îmbrace. Chiar şi cu pantofi cu talpă groasă, abia dacă era de aceeaşi înălţime cu sora lui. O urmă apoi prin uşile mari, elaborat ornamentate, până la aleea din faţă, la Rolls-Royce-ul care îi aştepta. Abner, îmbrăcat în uniforma lui cu livrea şi încălţat cu nişte ghete negre bine lustruite, ocoli maşina şi deschise portiera din spate. Rolls-ul era o maşină de oraş, al cărei compartiment pentru pasageri era închis, şoferul rămânând

expus la aerul de afară, având numai parbrizul drept protecţie. În timp ce sora lui urca în maşină, Cromwell îl instrui pe şofer unde să-i ducă. Abner schimbă vitezele, iar maşina voluminoasă porni silenţios pe strada pavată cu pietre de granit.

— Aceasta este prima ocazie pe care o avem să discutăm de când am ajuns acasă, spuse Cromwell, liniştit în privinţa faptului că şoferul nu avea cum să audă conversaţia lor prin geamul care îl separa de locurile din spate.

— Ştiu că excursia ta la Salt Lake City a fost încununată de succes. Şi că banca noastră este acum mai bogată cu încă şapte sute de mii de dolari.

— Nu mi-ai spus cum te-ai descurcat în Denver.

— Informatorii tăi de la Agenţia Van Dorn au fost destul de precişi în raportul pe care l-au dat în urma investigaţiei. Biroul din Denver şi-a însuşit rolul de investigator principal în cazul Banditului-Măcelar.

— Nu suport să mi se spună aşa. Aş fi preferat ceva mai elegant.

— Ca de exemplu? îl întrebă ea râzând.

— Spiritul-Stilat.

— Mă îndoiesc că redactorii de la ziare ar aprecia aşa ceva, spuse ea, dându-şi ochii peste cap.

— Ce ai mai aflat?

— Şeful biroului din Denver, Nicholas Alexander, este un idiot. După ce i-am făcut ochi dulci, nu mai contenea să vorbească despre urmărire. Era furios că nu fusese desemnat să conducă investigaţia şi nu a ezitat să îmi dezvăluie informaţii despre metodele pe care aveau de gând să le utilizeze pentru a-l prinde pe faimosul bandit. Van Dorn în persoană l-a însărcinat să se ocupe de acest caz pe cel mai bun agent al său, Isaac Bell. Un drac împieliţat frumos şi îndrăzneţ şi foarte înstărit, aş mai putea adăuga.

— L-ai văzut?

— L-am întâlnit şi, mai mult, am şi dansat cu el, spuse ea şi scoase o fotografie din poşetă. Abia aşteptam să-ţi dau asta. Nu e o poză reuşită, căci fotograful pe care l-am plătit nu era prea priceput să facă instantanee.

Cromwell aprinse lumina din interiorul maşinii şi examină fotografia. În ea se vedea un bărbat înalt, cu părul blond şi cu mustaţă.

— Ar trebui să-mi fac griji?

Privirea ei deveni evazivă.

— Nu ştiu ce să spun. Părea mai inteligent şi mai sofisticat decât au lăsat să se înţeleagă informatorii noştri. I-am pus să îi verifice trecutul. Rareori se întâmplă să nu le dea de urmă şi să îi prindă pe cei pe care-i caută. Are un dosar admirabil. Van Dorn are o părere foarte bună despre el.

— Dacă este bogat, aşa cum spuneai, de ce îşi pierde vremea făcând-o pe detectivul?

— Habar n-am, răspunse Margaret ridicând din umeri. Poate că şi el, la fel ca tine, îşi doreşte puţină aventură în viaţă, spuse ea şovăind şi aranjându-şi o buclă.

— De unde are averea?

— Am uitat să-ţi spun că provine dintr-o familie de bancheri din Boston.

Cromwell înţepeni.

— Am auzit de familia Bell. Aceştia deţin Banca Statelor Americane din Boston, una dintre instituţiile financiare cele mai puternice din ţară.

— Este un tip paradoxal, spuse ea tărăgănând cuvintele, amintindu-şi cele câteva minute pe care le petrecuse cu el la hotelul Brown Palace. Însă poate fi şi un tip foarte periculos. Va veni pe urmele noastre ca o vulpe care vânează un iepuraş.

— Un detectiv care cunoaşte din interior procedurilor bancare nu e ceva de bun augur, şopti Cromwell pe un ton rece. Trebuie să fim extrem de prudenţi.

— Sunt de acord.

— Eşti sigură că nu are nici cea mai mică idee care este identitatea ta reală?

— Mi-am acoperit bine urmele. Atât el, cât şi Alexander ştiu că mă numesc Rose Manteca şi că sunt din Los Angeles, unde tatăl meu posedă o fermă foarte mare.

— Dacă Bell este atât de inteligent pe cât sugerezi, o să verifice acest lucru şi va descoperi că nu există nici o Rose.

— Şi ce dacă? ripostă ea sfidătoare. Nu va afla niciodată că mă numesc Margaret Cromwell şi că sunt sora unui bancher respectabil care locuieşte într-un conac în Nob Hill, San Francisco.

— Ce alte informaţii ai mai obţinut de la Alexander?

— Numai faptul că investigaţia lui Bell nu merge prea bine. Nu au nici un indiciu care să îi îndrepte către tine. Alexander era furios că Bell nu îi spune mai multe. Susţinea că Bell este foarte

rezervat când este vorba despre anchetă, pe care o conduce împreună cu doi agenţi cunoscuţi drept Curtis şi Irvine. Tot ce am putut să aflu este că nu fac decât să întrebe în stânga şi în dreapta în speranţa că vor da peste un indiciu.

— Mă bucur să aud asta, spuse Cromwell zâmbind subţire. Nu se vor gândi niciodată că un bancher se află în spatele acestor spargeri.

Ea se uită lung la el.

— Ai putea să renunţi, ştii? Acum nu mai avem nevoie de bani. Şi indiferent cât vei fi de prudent, indiferent cât vei fi de inteligent, nu este decât o chestiune de timp până când te vor prinde şi te vor spânzura.

— Şi vrei să renunţ la toată aventura şi provocarea pe care mi-o oferă faptul că am obţinut ceva ce nimeni altcineva nici măcar nu a îndrăznit vreodată şi să joc rolul unui bancher plicticos pentru tot restul vieţii?

— Nu, spuse ea cu o sclipire răutăcioasă în privire. Şi mie îmi place aventura. Pe urmă vocea i se înmuie şi deveni mai distantă: Numai că ştiu că lucrurile nu pot continua aşa la nesfârşit.

— Va sosi vremea când vom afla dacă va trebui să ne oprim, spuse el pe un ton egal.

Nici fratele, nici sora nu simţeau nici cea mai mică urmă de remuşcare sau de părere de rău pentru toţi acei bărbaţi, femei şi copii pe care îi ucisese Cromwell. Şi nici că putea să le pese mai puţin de economiile micilor afacerişti, ale minerilor sau ale fermierilor pe care îi deposedaseră când băncile la care dăduseră spargerile fuseseră nevoite să îşi închidă porţile, incapabile să restituie banii celor care îi depuseseră acolo.

— Cu cine ieşi în seara asta? întrebă ea, schimbând subiectul.

— Cu Marion Morgan.

— Virtutea întruchipată, rosti ea cu sarcasm. Nu reuşesc să înţeleg de ce o plăteşti.

— Pentru că este foarte eficientă, răspunse el, nedorind să stârnească o discuţie.

— De ce nu te-ai culcat cu ea până acum? întrebă ea râzând uşor.

— Ştii doar că nu mă încurc niciodată cu angajatele mele. Este un principiu care m-a salvat de multe situaţii neplăcute. Ies cu ea în seara asta numai ca un fel de bonus pentru activitatea ei. Nimic mai mult.

Sora lui avea rochia ridicată până la genunchi, iar el se întinse şi o strânse de unul din ei.

— Cine e norocosul din seara asta?

— Eugene Butler.

— Tipul acela preocupat numai de haine? întrebă el cu dispreţ. E un papă-lapte, ca toţi cei de teapa lui.

— E putred de bogat…

— *Tatăl* lui este putred de bogat, o corectă Cromwell. Dacă Sam Butler nu ar fi dat lovitura când a descoperit zăcământul de aur de la Midas, ar fi murit falit.

— Eugene va fi mai bogat decât tine după ce va muri tatăl lui.

— E un tip cheltuitor şi beţiv. Îşi va risipi averea atât de rapid, încât nici nu-ţi vei da seama.

— Mă descurc cu el, zise sora lui. E îndrăgostit de mine nebuneşte şi va face orice îi voi spune.

— Te-ai putea orienta mai bine, mult mai bine, mormăi Cromwell. Apoi luă un tub prin care se comunica afară cu şoferul şi îi transmise acestuia: Abner, ia-o la stânga pe strada următoare şi opreşte la reşedinţa familiei Butler.

Abner ridică o mână pentru a arăta că înţelesese. Opri Rolls-ul în faţa unui conac imens, construit din lemn în stilul victorian la modă. Apoi coborî din maşină şi sună la poarta de fier de la intrare. Răspunse o slujnică, iar el îi înmână acesteia cartea de vizită a lui Cromwell. Femeia o luă şi închise uşa. După câteva minute uşa se deschise încă o dată şi pe ea ieşi un bărbat înalt şi atrăgător, cu trăsături bine definite, care se îndreptă către maşină. Ar fi putut trece drept un idol al spectacolelor de matineu. Ca şi Cromwell, purta un costum din lână de culoare bleumarin închis spre negru, avea gulerul apretat şi cravată albă dintr-un material cu ţesătura în romburi. Se opri la intrare şi trase în piept aerul prin care pluteau rotocoale de ceaţă aduse de vânt dinspre golf.

Abner deschise portiera din spatele Rolls-ului, trase în jos un scaun pliant şi se dădu înapoi. Butler urcă în maşină şi se aşeză, după care i se adresă surorii lui Cromwell:

— Maggie, arăţi absolut încântător, îmi vine să te mănânc!

Se opri însă când văzu privirea ostilă şi ameninţătoare din ochii lui Cromwell. Pe acesta îl salută fără să-i întindă mâna.

— Jacob, îmi pare bine să te văd.

— Pari într-o formă fizică bună, îi spuse Cromwell cu un interes prefăcut.

— Sunt într-o stare perfectă. Merg pe jos opt kilometri pe zi.

Cromwell îl ignoră, luă tubul prin care comunica cu şoferul şi îi spuse lui Abner de unde să o ia pe Marion Morgan. Apoi se întoarse către sora lui.

— În ce cârciumă din Barbary Coast vrei să mergem şi să ne amestecăm printre ţăranii aceia urât mirositori?

— Am auzit că Spider Kelly este destul de sordidă.

— Este crâşma cu cea mai proastă reputaţie din lume, spuse Cromwell în cunoştinţă de cauză. Însă au muzică bună şi ringul de dans este spaţios.

— Crezi că suntem în siguranţă acolo? întrebă Margaret.

Cromwell râse.

— Red Kelly plăteşte o mică armată de gorile solide pentru a-şi proteja clienţii înstăriţi precum noi de orice problemă sau neplăcere.

— Atunci mergem la Spider Kelly, încuviinţă Butler. I-am dus acolo într-o seară chiar şi pe maică-mea şi pe taică-meu. Chiar le-a plăcut să se uite la amestecul acela ciudat de creaturi lipsite de gust care frecventează localul. Am stat la balcon, unde merg oamenii care vor să vadă cum se distrează cei de condiţie inferioară.

Rolls-ul se opri în faţa unui bloc din Russian Hill, chiar la colţ, la intersecţia străzilor Hyde Street şi Lombard, un cartier la modă al oraşului, dar cu preţuri rezonabile. În acea zonă din Russian Hill se aflau casele şi locurile unde se întâlneau intelectualii, artiştii, arhitecţii, scriitorii şi jurnaliştii pentru a purta conversaţii exaltate şi discuţii în contradictoriu, însă în cea mai mare parte, pentru a socializa şi a petrece.

Marion nu ţinea la protocol. Îi aştepta la intrare, pe treptele de sus din faţa clădirii unde locuia. În momentul în care Rolls-ul trecu de curbă, femeia coborî scările şi apoi se opri, în timp ce Abner îi deschise portiera. Era îmbrăcată cu o jachetă scurtă, pe sub care avea o bluză albastră şi o fustă asortată, de o eleganţă simplă. Părul blond îi era dat pe spate şi răsucit într-o coadă lungă împletită, legată cu fundă la spate, la baza gâtului ei lung.

Cromwell coborî din maşină şi o ajută galant să se aşeze pe bancheta din spate. Şoferul coborî şi celălalt scaun pliant, pe care Cromwell, curtenitor, se aşeză el însuşi.

— Domnişoară Marion Morgan, ţi-l prezint pe domnul Eugene Butler. Iar pe sora mea Margaret o cunoşti deja, spuse el, adresându-i-se cu numele întreg.

— Domnişoară Cromwell, mă bucur să te revăd, spuse Marion pe un ton politicos, însă nu tocmai plin de căldură. De asemenea şi pe tine Eugene, adăugă Marion cu drăgălăşenie şi familiaritate.

— Vă cunoaşteţi? întrebă Margaret surprinsă.

— Eugene… Domnul Butler… m-a invitat la cină cu ceva timp în urmă.

— Acum doi ani, preciză Butler bine dispus. Nu am reuşit să o impresionez. Mi-a refuzat toate celelalte invitaţii.

— Şi avansuri, completă Marion zâmbind.

— Eşti pregătită pentru atmosfera încinsă din Barbary Coast? întrebă Cromwell.

— Va fi o experienţă nouă pentru mine, recunoscu Marion. Nu am avut niciodată curajul să merg acolo.

— Aminteşte-ţi cântecul acela vechi, spuse Margaret:

„Minerii au venit în patruşnouă,
Şi boarfele, în cinzeci şi unu.
Iar când s-au întâlnit,
au şi făcut primul copil.”

Marion se îmbujoră şi îşi coborî privirile cu timiditate pe covoraşul de pe podeaua maşinii, în vreme ce bărbaţii izbucniră în râs.

Câteva minute mai târziu, Abner coti pe Pacific Street şi conduse prin centrul din Barbary Coast, numit astfel după ascunzătoarea piraţilor barbari din Maroc şi Tunisia. Aici fusese locul în care se aciuaseră jucătorii de noroc, prostituatele, hoţii, escrocii, beţivii, infractorii, bătăuşii şi criminalii. Totul se afla acolo: orgiile şi degradarea, sărăcia şi bogăţia, suferinţa şi moartea.

Coasta rău famată adăpostea mai mult de trei sute de cârciumi, una lângă alta, toate pe suprafaţa a şase străzi, dintre care cincizeci numai pe Pacific Street. Aceasta exista numai datorită poliţiştilor corupţi, care erau mituiţi de patronii cârciumilor, ai caselor de pariuri şi ai bordelurilor. Cetăţenii onorabili din San Francisco deplângeau public această stare de fapt, însă, pe de altă parte, erau mândri de faptul că oraşul lor aproape depăşea chiar şi Parisul, câştigându-şi renumele de invidiat al celui mai depravat oraş din emisfera vestică, un fel de carnaval al viciului şi al corupţiei. Aşadar, Barbary Coast era ostentativ şi fascinant, zgomotos şi înşelător, un adevărat paradis pentru oamenii cinstiţi care voiau să se distreze.

Indivizii care conduceau aceste locuri ale pierzaniei se bucurau când vedeau cum bogătaşii din Nob Hill intrau în stabilimentele lor, pentru că nu aveau nici un fel de scrupule să îi încarce la preţ cu sume exorbitante pentru intrare şi pentru băuturile consumate, bunăoară, treizeci de dolari pentru o sticlă de şampanie, în loc de şase sau opt dolari. Cocteilurile erau în majoritatea cârciumilor douăzeci şi cinci de cenţi, iar berea zece cenţi.

Abner strecură Rolls-ul printre trecătorii veseli care hălăduiau pe stradă şi îl parcă în faţa unei clădiri cu trei etaje care în partea superioară servea drept hotel. Acesta era de fapt un bordel, căruia i se mai spunea şi „staul de vaci”, în ale cărui camere, numite şi „cuiburi”, se aflau cincizeci de femei. Primul nivel era destinat jocurilor de noroc şi barurilor, iar jos, la subsol, se aflau o scenă pentru spectacole şi un ring spaţios din lemn pentru dans. Coborâră cu toţii din maşină, mai întâi bărbaţii, pentru a le sprijini pe femei, care priveau fascinate la un individ slăbănog de pe trotuar, îmbrăcat în uniformă, care făcea reclamă stabilimentului, poftind lumea în interior.

— Intraţi aici, la Spider Kelly, cel mai bun loc pentru băut şi dansat de pe întreaga coastă. Toată lumea este bine-venită, toţi veţi petrece aici o noapte de neuitat! Veniţi să vedeţi cele mai sălbatice reprezentaţii şi cele mai frumoase fete pe care le puteţi găsi! Haideţi să vedeţi cum îşi lipesc gleznele de cap, cum se unduiesc într-un fel care vă va şoca şi vă va delecta!

— Deja îmi place locul acesta, spuse Margaret plină de veselie.

Marion se uita fix, agăţându-se strâns de braţul lui Cromwell şi îşi ridică privirile la o pancartă mare, ignorată de către clientelă, pe care scria „ESTE INTERZISĂ ORICE VULGARITATE ÎN ACEST STABILIMENT”.

Pătrunseră în holul spaţios de la intrare, în formă de potcoavă, decorat cu nişte tablouri înrămate reprezentând femei goale care dansau printre nişte ruine romane. Un bărbat într-un smoching care nu era pe măsura lui îi întâmpină şi îi conduse înăuntru.

— Doriţi să mergeţi jos să vedeţi spectacolul? întrebă el. Următorul începe în zece minute.

— Am dori o masă liberă ceva mai departe de toată vânzoleala, spuse Cromwell pe un ton poruncitor. După ce ne vom delecta cu o sticlă din cea mai bună şampanie pe care o aveţi, ne vom duce jos pentru dans şi pentru spectacol.

Individul se înclină.

— Da, domnule. Poftiţi pe aici!

Conduse grupul lui Cromwell prin cârciuma aglomerată până ajunse la o masă situată în balconul spectatorilor pe care îl menţionase Butler şi care avea perspectivă asupra primului nivel al localului. Curând sosi o chelnăriţă îmbrăcată cu o bluză subţire cu un decolteu adânc şi cu o fustă care îi ajungea doar până mai sus de genunchi, expunându-i picioarele în ciorapi negri de mătase, prinşi cu nişte jartiere complicate. Aceasta aduse o sticlă de un litru şi jumătate de şampanie Veuve Clicquot Ponsardin din 1892. În timp ce strecura sticla într-o găleată obişnuită plină cu gheaţă, se atinse în treacăt de bărbaţi, dăruindu-le câte un zâmbet generos. Margaret îi întoarse zâmbetul, dându-i de înţeles chelneriţei că ea ştia că, în afara faptului de a servi clienţii din cârciumă, mai lucra şi în „cuiburile” de deasupra. Surprinsă să vadă o bogătaşă din Nob Hill îmbrăcată într-o ţinută atât de libertină, chelneriţa îi aruncă lui Margaret o privire obscenă.

— Ştii, drăguţă, o roşcată ca tine are mare căutare. Ai putea chiar să-ţi stabileşti preţul singură.

Marion încremeni. Cromwell se abţinu să nu râdă, în vreme ce Butler se indignă pe loc.

— Vorbeşti cu o doamnă! sări el. Cere-ţi scuze imediat!

Chelneriţa nici nu-l băgă în seamă.

— Dacă-i evreică, poate ajunge şi prima pe listă, spuse ea, după care se întoarse, îşi trase o palmă peste fese şi coborî scările.

— Ce legătură are faptul de a fi evreică cu asta? întrebă Margaret cu naivitate.

— Se crede că evreicele roşcate sunt cele mai pasionale femei, îi explică simplu Cromwell.

Margaret se distra urmărind ce se întâmpla la primul nivel al cârciumii. Se simţi uşor excitată privindu-i pe marinari şi pe hamalii din port, pe muncitoarele tinere şi cuminţi care puteau fi corupte cu uşurinţă şi pe infractorii cu chipuri aspre care mişunau prin localul plin de o mică armată bărbaţi prea beţi ca să se mai poată ţine pe picioare. Fără să mai ştie cineva, nici măcar fratele ei, Margaret vizitase în repetate rânduri zonele rău famate din Barbary Coast. De asemenea, era la curent cu faptul că fratele său Jacob frecventa casele de toleranţă scumpe şi exclusiviste, unde îşi practicau meseria cele mai apreciate dintre prostituate.

Marion găsea totul dezgustător şi în acelaşi timp fascinant. Auzise că zona coastei era locul unde îşi vărsau amarul şi disperarea sărmanii din San Francisco, însă nu avusese nici cea mai mică idee cât de mult puteau să decadă oamenii. Nu era obişnuită să bea şi şampania o moleşi după un timp, aşa că începu să vadă spectacolul depravării într-o lumină mai puţin îngrozitoare. Încercă să se imagineze ca fiind una dintre femeile acelea uşoare, ducându-i pe bărbaţi în „cuiburile" de la etaj pentru numai cincizeci de cenţi. Oripilată, îşi îndepărtă rapid din minte aceste gânduri şi se ridică, nesigură pe picioare, în momentul în care Cromwell arătă sticla goală şi anunţă că sosise vremea să coboare la parter.

Un angajat îşi făcu apariţia şi le găsi o masă care era deja ocupată pe ringul de dans, nu departe de scenă. Două cupluri îmbrăcate în haine soioase de lucru protestară pentru că fură nevoite să renunţe la masa lor, însă plasatorul îi ameninţă pe toţi cu bătaia dacă nu plecau imediat.

— Ce noroc! spuse Margaret. Spectacolul abia începe!

Cromwell mai comandă o sticlă de şampanie de un litru şi jumătate şi priviră cum o femeie bine înzestrată păşeşte pe scena micuţă şi începe un Dans al celor Şapte Văluri. Nu trecu mult şi vălurile căzură, iar ea rămase într-un costum minuscul care mai lăsa prea puţin loc imaginaţiei. Îşi undui şoldurile şi făcu mai multe mişcări lascive. Când termină, bărbaţii din audienţă îi aruncară câteva monede pe scenă.

— Asta chiar a fost excitant, spuse Margaret cu sarcasm.

O mică orchestră începu să cânte şi perechile se duseră pe ringul de dans, ţopăind vesele pe o melodie numită Texas Tommy. Butler şi Margaret se învârtiră pe ringul de dans într-un abandon vesel, ca şi cum ar fi fost o singură persoană. Marion se simţi copleşită de un sentiment de jenă din pricina apropierii de şeful ei. În toţi anii de când lucra pentru el, era prima dată când el o invitase în oraş. Era un dansator excelent, iar ea se lăsă condusă cu graţie.

Orchestra schimbă ritmul de mai multe ori, astfel că perechile se mişcară pe *Turkey Trot* şi *Benny Hug*. Curând, dansatorii începură să asude în spaţiul strâmt, lipsit de aer, de la subsol. Marion îşi simţi capul învârtindu-i-se de la şampanie şi îi ceru permisiunea lui Cromwell să se aşeze pentru câteva minute.

— Te deranjează dacă te las puţin singură? o întrebă Cromwell

curtenitor. Aş vrea să mă duc sus să joc câteva mâini de *faro*[7].

Marion se simţi profund uşurată. Era la limita extenuării, iar pantofii cei noi o cam strângeau.

— Nici o problemă, domnule Cromwell, vă rog! Mi-ar prinde bine o pauză.

Cromwell urcă treptele de lemn şi traversă alene salonul încins rezervat jocurilor de noroc, până când ajunse la o masă la care şedea numai dealerul, fără nici un alt jucător. Doi indivizi musculoşi stăteau în picioare în spatele lui, descurajându-i pe clienţii să se aşeze la masa respectivă.

Dealerul arăta de parcă s-ar fi născut dintr-un taur. Capul îi stătea pe umeri ca un pietroi tăiat cu dalta pe un gât gros cât trunchiul unui copac. Părul îi era vopsit negru, îi era lipit de cap cu pomadă şi avea o cărare la mijloc. Nasul îi era turtit înspre obraji de la nenumăratele ocazii în care îi fusese spart. Ochii pătrunzători arătau foarte ciudat pe chipul care încasase mai mulţi pumni decât se putea crede. Avea spatele ca un butoi de bere, rotund şi plin, însă musculos, fără grăsime. Spider Red Kelly fusese boxer şi se luptase odată chiar cu James J. Corbett, punându-l de două ori la pământ pe fostul campion la categoria grea, fiind însă învins în cea de-a douăzeci şi una rundă. Îşi ridică privirile când îl văzu pe Cromwell apropiindu-se.

— Bună seara, domnule Cromwell, vă aşteptam!

Cromwell deschise capacul de la ceas şi aruncă o privire pe cadran.

— Iartă-mă că am întârziat opt minute, domnule Kelly! Am fost reţinut fără putinţă de a mă sustrage.

Red Kelly zâmbi, expunându-şi gura plină de dinţi din aur.

— Da şi eu aş fi întârziat dacă aş fi fost în compania unei doamne atât de încântătoare, spuse el, după care indică masa printr-un gest al capului. Ce ziceţi, vreţi să vă încercaţi norocul?

Cromwell îşi scoase portofelul şi numără zece bancnote de la Banca Naţională de câte cincizeci de dolari, tipărite de către banca sa prin contract cu guvernul federal. Kelly aşeză bancnotele cu un gest indiferent pe marginea mesei şi împinse în faţă o grămadă de jetoane din cupru care făceau reclamă la cârciuma sa. Pe fetrul verde al mesei era imprimată o etalare tipică de faro a unui set de treisprezece cărţi. Setul era de pică, de la as până la rege, cu asul poziţionat la stânga dealerului.

---

[7] Joc de cărţi în care jucătorii pariază pe o carte scoasă din pachet (n. tr.).

Cromwell plasă un jeton pe valet şi unul între cinci şi şase, într-un pariu numit „împărţire”. Kelly dădu deoparte prima carte din pachetul scos din cutie, etalând cartea următoare, numită „perdantă”. Era un zece. Dacă Cromwell ar fi pariat pe acesta, ar fi pierdut, deoarece casa câştigă toate pariurile plasate pe cartea etalată. Pe urmă Kelly scoase cartea perdantă din pachet, etalând cartea câştigătoare. Era un cinci. Cromwell câştigă tot pariul, nu numai jumătate.

— Norocul începătorului, spuse el în vreme ce Kelly împinse pe masă jetoanele câştigătoare.

— Ce îţi pofteşte inima, domnule Cromwell?

— Nimic, mulţumesc.

— Aţi cerut să ne întâlnim, spuse Kelly. Ce aş putea face pentru a întoarce favorurile de care m-am bucurat din partea dumitale de-a lungul anilor, împrumuturile generoase şi ajutorul acordat pentru a ţine poliţia la distanţă de afacerile mele?

— Am nevoie ca o persoană să fie eliminată, rosti Cromwell pe tonul cuiva care ar comanda o bere.

— Aici în oraş? întrebă Kelly în vreme ce făcea cărţile pentru un joc nou.

— Nu, în Denver.

— Un bărbat, sper, spuse Kelly fără să-şi ridice privirile de la pachetul de cărţi. Plasează pariul.

Cromwell dădu din cap în semn de încuviinţare şi mută un jeton între regină şi valet.

— De fapt, este vorba despre un agent de la Agenţia de Detectivi Van Dorn.

Kelly făcu o pauză înainte să tragă o carte din pachet.

— Uciderea unui agent de-al lui Van Dorn ar putea avea repercusiuni serioase.

— Nu şi dacă treaba este făcută ca lumea.

— Cum se numeşte?

— Isaac Bell, spuse Cromwell şi îi înmână acestuia poza pe care i-o dăduse sora lui. Uite fotografia lui.

Kelly o examină scurt.

— De ce doreşti să-l elimini?

— Am motivele mele.

Kelly trase cartea perdantă şi etală cartea câştigătoare, care era regina. Cromwell câştigase din nou. Kelly se uită la Cromwell, care stătea de partea cealaltă a mesei.

— Din câte am auzit, toţi cei care i-au făcut felul vreunui agent

de-al lui Van Dorn au fost prinşi şi spânzuraţi.

— Nu erau decât nişte criminali care s-au lăsat prinşi în mod stupid de către detectivii de la agenţie. Dar dacă lucrurile sunt făcute cum trebuie, Van Dorn nu va afla niciodată cine l-a ucis pe Bell sau care a fost motivul. Fă ca lucrurile să pară o crimă întâmplătoare, sau chiar un accident. Dacă nu laşi nici o urmă, agenţilor lui Van Dorn le va fi imposibil să se răzbune.

Kelly se lăsă uşurel pe spate în scaunul său.

— Trebuie să-ţi spun, Cromwell, că nu-mi place treaba asta.

Nu mai era „domnul Cromwell”. Cromwell zâmbi distant.

— Ţi-ar plăcea mai mult dacă ţi-aş plăti douăzeci de mii de dolari pentru asta?

Kelly se ridică şi se uită la Cromwell ca şi cum nu ar fi fost sigur dacă să-l creadă.

— Douăzeci de mii de dolari zici?

— Vreau ca treaba asta să fie făcută de un profesionist, nu de un criminal de două parale de pe stradă.

— Unde doreşti să aibă loc această treabă?

Nu exista absolut nici un dubiu că domnul Kelly va accepta slujba. Proprietarul cârciumii nu se dădea în lături de la nici o infracţiune. Iar perspectiva de a câştiga nişte bani de la Cromwell făcea oferta de nerefuzat.

— În Denver. Bell lucrează ca reprezentant al biroului lui Van Dorn din Denver.

— Cu cât mai departe de San Francisco, cu atât mai bine, spuse Kelly încetişor. De acord, domnule Cromwell.

„Domnul” reapăruse în modul de adresare, iar tranzacţia fusese acceptată. Cromwell se ridică de pe scaun şi arătă printr-un gest al capului spre jetoanele de pe masă.

— Pentru dealer, spuse el rânjind. Îţi voi trimite zece mii bani gheaţă până mâine la prânz. Vei primi restul în momentul în care Bell va fi mort.

Kelly rămase aşezat.

— Înţeleg, spuse el.

Cromwell coborî scările şi îşi croi drum printre perechile care se opriseră din dans. Îi văzu că se uitau la Margaret, care se dădea în spectacol pe scenă, spre încântarea tuturor celor prezenţi. Sora lui îşi slăbise corsetul şi îşi desfăcuse părul său frumos coafat. Şoldurile i se unduiau şi se mişcau senzual pe muzica interpretată de orchestră. La masă, Butler zăcea mort de beat, iar Marion se holba înmărmurită la Margaret. Cromwell îi

făcu semn unuia dintre angajaţii stabilimentului, care îndeplinea şi rolul de paznic.

— Da, domnule.

— Te rog du-l pe domnul până la maşina mea.

Paznicul dădu din cap în semn de încuviinţare şi dintr-o singură mişcare îl ridică pe Butler, care era inconştient, în picioare, apoi îl aruncă pe un umăr. După aceea paznicul porni pe scări, cărând trupul lui Butler la fel de uşor de parcă ar fi fost un sac cu ovăz.

Cromwell se aplecă înspre Marion şi o întrebă:

— Poţi merge până la maşină?

Ea îşi ridică privirile înspre el.

— Bineînţeles că pot merge! spuse furioasă.

— Atunci a sosit vremea să plecăm.

O luă de braţ şi o ajută să se ridice de pe scaun. Marion, fără să se sprijine de el, însă clătinându-se uşor, începu să urce scările. Apoi Cromwell îşi îndreptă atenţia către sora lui. Nu era deloc amuzat de comportamentul ei scandalos. O înşfăcă de braţ suficient de tare încât să-i producă vânătăi, după care o trase jos de pe scenă şi ieşiră din cârciumă, îndreptându-se către maşina care aştepta lângă bordură. Butler stătea inconştient pe locul de lângă Abner, în vreme ce Marion se aşezase în spate şi îl privea cu nişte ochi sticloşi.

Cromwell o împinse pe Margaret destul de brutal pe bancheta din spate, apoi urcă şi el în urma ei şi o împinse într-un colţ. Se aşeză în mijloc, între cele două femei, iar Abner se aşeză la volan, porni maşina şi conduse pe strada luminată ca ziua de o puzderie de becuri multicolore.

Încet, Cromwell îşi strecură braţul în jurul umerilor lui Marion. Ea se uită la el cu o privire pierdută, fără să participe în vreun fel. Şampania o înmuiase, însă nu era beată. Mintea îi era la fel de limpede şi de ascuţită. El îi strânse umărul cu mâna, iar ea îşi opri respiraţia pentru o clipă. Îi simţea trupul împingându-i-se în al ei pe spaţiul îngust al banchetei.

Fusese o vreme când Marion îl considerase pe şeful ei atrăgător şi se simţise profund atrasă de el. Însă în anii în care lucrase pentru el, acesta nu făcuse nici un efort de a uni punţile dintre ei. Şi acum, aşa deodată, el se arăta interesat. În mod ciudat, ea îşi dădu seama că nu trezise în ea nici cea mai mică emoţie. Mai degrabă îi provoca repulsie şi nu putea înţelege de ce.

Marion fu uşurată că el nu merse mai departe. Braţul îi rămăsese încolăcit în jurul taliei, iar cu mâna se sprijinea uşor pe umărul ei, până când Abner opri Rolls-ul în faţa blocului în care locuia ea. Cromwell coborî pe trotuar şi o ajută să se dea jos din maşină.

— Noapte bună, Marion, îi ură el, ţinând-o de mână. Sper că ai petrecut o seară interesantă.

Ca şi cum ar fi văzut în sufletul lui ceva ce nu văzuse niciodată până atunci, simţi că îi repugnă atingerea lui.

— A fost o seară pe care mi-o voi aminti multă vreme, spuse ea cu sinceritate. Sper că domnul Butler şi sora dumneavoastră îşi vor reveni repede.

— Mâine vor fi mahmuri şi cam atât, zise el cu un zâmbet reţinut. Ne întâlnim luni dimineaţă. Am o grămadă de corespondenţă pe care trebuie să ţi-o dictez. Vreau ca pe biroul meu să nu rămână nici o hârtie până vineri, când voi pleca într-o călătorie de afaceri.

— Plecaţi din nou, atât de repede?

— La Denver are loc o conferinţă a bancherilor la care trebuie să particip.

— Atunci pe luni dimineaţă, spuse ea profund uşurată în momentul în care el îi dădu drumul la mână.

Marion urcă treptele până la uşa de la intrare, apoi se întoarse şi se uită după maşina Rolls-Royce care tocmai pornea. Mintea îi acţiona fără vreo intenţie din partea ei. Între ea şi şeful ei lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel. Exista o anumită răceală la el pe care ea nu o remarcase până atunci şi se înfioră de neplăcere la amintirea atingerii lui. Deodată, mirosul de transpiraţie şi de fum din sala de dans care stăruia în hainele ei îi făcu greaţă. Urcă scările în grabă până ajunse în camera ei, dădu drumul la robinetele de la cadă, se dezbrăcă cu gesturi repezi şi se strecură în apa cu spumă pentru a îndepărta orice amintire a serii decadente pe care o petrecuse.

— Despre ce a fost vorba în întrevederea pe care ai avut-o cu Red Kelly? întrebă Margaret după ce o lăsară pe Marion la locuinţa ei.

— L-am angajat pentru o mică afacere.

Ea se uită lung la chipul lui pe care se reflecta lumina de la felinarele de pe drum.

— Ce fel de afacere?

— O să se ocupe de Isaac Bell, spuse el fără nici o intonaţie.

— Nu poţi să omori un agent de-al lui Van Dorn! sări Margaret. Toţi ofiţerii de poliţie din ţară o să fie pe urmele tale.

— Nu-ţi face griji, draga mea surioară! spuse Cromwell râzând. L-am instruit pe Kelly să-i administreze lui Bell suficiente lovituri cât să-l ţină în spital vreo câteva luni. Atâta tot. Poţi s-o numeşti avertisment.

Cromwell o minţise cu dezinvoltură pe sora lui. Se va preface surprins când îi va fi anunţată uciderea lui Bell, iar el va pretinde că fusese o greşeală şi că se lăsase Kelly dus de val. Îşi spuse că faptul că o va înfuria pe sora lui era un preţ nesemnificativ şi merita să fie plătit pentru eliminarea individului care devenise cel mai aprig duşman al său.

Capitolul 16

— Mai daţi-i un strat, le ordonă Cromwell celor doi bărbaţi care-i vopseau vagonul de marfă. Culoarea acestuia fusese maronie, la fel ca majoritatea vagoanelor de marfa de la începuturile căilor ferate. Însă roşul de Toscana era culoarea mai nouă folosită de Southern Pacific pentru a-şi standardiza vasta lor flotilă de transportoare de marfă. Cromwell dorea un al doilea strat, căci încă se mai distingea prin primul strat proaspăt uscat „COMPANIA DE MOBILĂ O'BRIAN, DENVER."

Margaret, îmbrăcată cu o rochie de lână şi cu o jachetă scurtă pentru a-i ţine cald împotriva brizei răcoroase ce bătea dinspre ocean prin podul Golden Gate, ţinea o umbrelă să o protejeze de ceaţa uşoară de dimineaţă care se lăsase în oraş. Stătură acolo, privind vopsitorii de pe platforma de încărcare a unui depozit gol, pe care fratele său îl închiriase sub un pseudonim.

— Ai încredere în ei? întrebă ea.

— În vopsitori? Se uită la cei patru bărbaţi care vopseau vagonul. Pentru ei e doar o slujbă, un alt vagon de marfă ce trebuie aranjat. Atâta vreme cât sunt bine plătiţi, nu pun întrebări.

— A cam venit timpul să-i schimbi numele, spuse ea. Vreun şerif sau vreun detectiv de la Van Dorn sigur vor descoperi că un vagon de marfă de la Compania de Mobilă O'Brian a fost prezent în cinci dintre oraşele care au fost jefuite.

— Acelaşi lucru mi-a trecut şi mie prin minte, recunoscu el.

— Cum îi vei spune de data asta?

— În nici un fel, răspunse Cromwell. Va arăta exact ca orice vagon de marfa aparţinând de Căile Ferate Southern Pacific.

— Ai putea să cumperi şi să decorezi unul nou, de ce să păstrezi vechitura asta?

— Pentru că arată ca o vechitură, zise bărbatul râzând uşor. Construit în 1890. Căile ferate încă mai folosesc modelul acesta. Prefer să arate uzat şi obosit de la anii numeroşi şi miile de kilometri cât a transportat marfa. Şi pentru că aspectul său exterior e atât de obişnuit, nimeni nu ar suspecta adevăratul lui scop. Nici măcar domnul Mare-şi-Tare Bell al tău nu ar putea să ghicească niciodată scopul său real.

— Nu-l subestima pe Bell. E destul de inteligent încât să-ţi

descopere apartamentul tău călător.

El îi aruncă o privire acră.

— Nu e chiar atât de inteligent. Şi chiar dacă bănuieşte ceva, e prea târziu. Vagonul cu mobilă O'Brian nu mai există.

Cromwell era mândru de vagonul său învechit. Avea treizeci şi şapte de metri lungime, cu o capacitate de peste optsprezece tone. Gol, cântărea cinci tone. În clipa în care se va usca al doilea strat de vopsea, vagonul va fi finisat cu însemnele corespunzătoare înscrise pe laturile de lemn, care vor include un număr de serie sub literele SP, de la Southern Pacific. Capacitatea şi greutatea vagonului fără încărcătură vor fi de asemenea înscrise pe una dintre laturi, în vreme ce emblema SP în formă de răsărit de soare – un cerc alb, cu „SOUTHERN" scris arcuit deasupra sa, „PACIFIC" arcuit dedesubtul său, iar „CĂILE FERATE" în centru – va fi vopsită pe partea opusă. Când va fi gata, vagonul va arăta ca oricare dintre miile de vagoane aparţinând de Southern Pacific.

Până şi numărul de serie, 16.173, era autentic. Cromwell aranjase ca numărul să fie luat de la un vagon dintr-un depou feroviar, desprins de pe acesta şi apoi transferat pe apartamentul său pe roţi, nimic nu era lăsat la voia întâmplării. Fiecare mişcare era analizată cu mare atenţie, apoi repetată şi din nou repetată şi tot aşa. Toate contingenţele posibile erau luate în consideraţie şi rezolvate.

Nimic nu-i scăpa din vedere lui Cromwell, nici cele mai mici detalii. Nici un bandit din istoria Statelor Unite, nici măcar Jesse James şi Butch Cassidy împreună nu ajunseseră nici pe departe la acelaşi număr de spargeri încununate de succes ca el şi la aceeaşi cantitate de pradă pe care o obţinuse. Sau la acelaşi număr de oameni ucişi.

La menţionarea numelui lui Bell, Margaret îşi aminti cum dansase cu el la hotelul Brown Palace. Se blestemă pentru dorinţa de a încerca să-l atingă. Doar gândul acesta şi era suficient pentru a-i transmite un fior pe şira spinării. Cunoscuse mulţi bărbaţi, iar un număr mare dintre aceştia chiar intim. Însă în prezenţa nici unuia nu se simţise la fel de tulburată ca atunci când se aflase în braţele lui Bell. Era copleşită de un alean pe care nu îl putea nici înţelege, nici controla. Începu să se întrebe dacă avea să-l mai vadă vreodată, ştiind prea bine că ar fi fost extrem de periculos. Dacă se mai întâlneau vreodată, cu siguranţă el i-ar fi aflat adevărata identitate şi ar fi găsit o

modalitate de a ajunge la fratele său Jacob.

— Să plecăm, spuse ea, supărată că-şi permisese să se lase pradă emoţiilor.

Cromwell remarcă privirea pierdută din ochii ei, însă decise s-o ignore.

— Cum doreşti. Voi reveni mâine să supraveghez rezultatele finale.

Se întoarseră şi intrară în depozit. Cromwell se opri şi încuie uşa, după care propti o bară în ea, astfel încât nimeni să nu poată intra. Ecoul paşilor lor răzbătea prin interiorul pustiu al clădirii. Singurul mobilier se afla într-un colţ şi era compus din două birouri şi un ghişeu care arătau ca acelea ale unor funcţionari de bancă.

— Păcat că nu poţi închiria locul acesta şi să te foloseşti de el, spuse Margaret, agitându-se din cauza pălăriei care se înclinase pe o parte pentru că îi căzuse un ac.

— Trebuie să am un loc unde să garez vagonul, replică Cromwell. Atâta timp cât stă nebăgat de seamă pe o linie secundară, lângă platforma de încărcare a unui depozit gol, al cărui proprietar nu poate fi găsit, cu atât mai bine.

Ea îi aruncă fratelui său o privire plină de suspiciune şi spuse:

— Iar ai privirea aceea.

— Care privire?

— Aceea care spune că pui din nou la cale o spargere.

— Nu pot să-mi păcălesc propria surioară, admise cu un rânjet.

— Presupun că e o pierdere de vreme încercarea de a te determina să renunţi la spargeri.

El îi luă mâna şi i-o bătu încetişor.

— Un bărbat nu poate să renunţe la ceva în care excelează.

Ea oftă în semn de resemnare.

— Bine, de data asta unde?

— Încă nu m-am hotărât. Primul pas este să ne interesăm discret în cercurile bancare despre banii de salarii. Pe urmă trebuie să selectez oraşele cu linie ferată şi linii secundare pentru trenuri de marfă. Retragerea este cea mai importantă parte a operaţiunii. Apoi urmează studiul în care cercetez străzile şi locaţia băncii. În cele din urmă, trebuie să pun la cale cu mare atenţie jaful în sine, să-mi planific timpul şi deghizările.

Margaret se opri între birouri şi ghişeu.

— Şi aici e locul unde exersezi.

El încuviinţă din cap.

— După ce agenţii noştri află cum e amenajat interiorul băncii, o să aşez mobilierul în mod corespunzător.

— Ai adus-o la stadiul de ştiinţă.

— Mă străduiesc, spuse el ţanţoş.

— Metoda ta de operare devine prea detaliată, prea sofisticată, îl atenţionă ea.

El o luă de mână şi o strânse uşor.

— Nici nu aş vrea să fie altfel.

Capitolul 17

De la gară, Bell se duse direct la birou şi îi găsi pe Irvine şi pe Curtis în sala de conferinţe, aşteptându-l. Îşi dădu seama că veştile erau bune, deoarece nici unul din ei nu era încruntat şi nici nu aveau vreo expresie gravă pe faţă. Atmosfera jovială era accentuată şi de ţigara de foi pe care o fuma Irvine şi de Curtis, care tocmai scotea o tabacheră din argint din buzunarul hainei.

— Voi doi păreţi să fiţi în toane bune, remarcă Bell, aşezându-şi geanta jos.

— Am descoperit nişte piste, spuse Curtis, aprinzându-şi o ţigară. Nimic cutremurător, ci doar câteva piese care să se potrivească în puzzle.

— Dar tu, Isaac, ai descoperit ceva? întrebă Irvine.

Înainte ca Bell să poată răspunde, Agnes Murphy intră în sala de conferinţă aducând o tavă cu trei ceşti şi un recipient cu cafea.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, spuse ea cu drăgălăşenie, însă m-am gândit că v-ar prinde bine nişte cafea.

Bell îi luă tava din mână şi o aşeză pe masa lungă.

— E foarte drăguţ din partea ta, Agnes.

Ea se răsuci şi se îndreptă către uşă.

— Mă întorc imediat.

În mai puţin de un minut reveni cu un bol de zahăr şi un vas cu frişcă.

— Nu am uitat, doar că nu le puteam căra pe toate.

— Eşti o salvatoare de vieţi, spuse Curtis cu un zâmbet larg şi o sărută uşor pe obraz.

Bell şi Irvine schimbară câte o privire, zâmbind. Ştiau amândoi că Agnes şi Curtis erau doar amici şi că mereu se tachinau unul pe celălalt. Agnes îşi adună fustele, după care se întoarse, părăsi sala de conferinţe şi închise uşa.

— În afară de cafea, spuse Bell, a fost foarte înţelept din partea ei să închidă uşa.

Curtis suflă un cerc de fum înspre tavan.

— Ştie care-i treaba. Agnes nu are mai mult respect pentru Alexander decât avem noi.

— Erai pe punctul de a spune…? îl interpelă Irvine pe Bell.

— Am descoperit că, în afară de un deget lipsă, probabil că

are părul roşcat. Şi conduce o motocicletă, pe care a folosit-o în mai multe spargeri. Bell se scotoci în buzunar, de unde scoase un săculeţ de mătase pe care îl deschise şi lăsă cartuşul să cadă pe masă. Ştim că Banditul-Măcelar foloseşte un Colt automat de calibrul 38. Acest cartuş folosit a fost găsit sub un covor. Criminalul l-a pierdut cumva din vedere, de vreme ce nu a lăsat nici un alt cartuş la celelalte spargeri. Şeriful Murphy din Bisbee a fost un tip inteligent şi l-a pus pe procurorul ţinutului să scoată gloanţele din toţi cei împuşcaţi. Toate proveneau de la un Colt de calibrul 38.

— Putem verifica vânzările tuturor Colturilor automate de calibrul 38, spuse Curtis.

— Nu ar putea fi mai multe de zece mii, replică Irvine cu sarcasm. La zece agenţi le-ar lua ani buni până ar verifica toţi traficanţii de arme, vânzătorii şi proprietarii de magazine de unelte care vând Colturi automate de calibrul 38.

— Art are dreptate, spuse Bell cu ochii pe cartuşul din alamă. Ar fi o activitate pe termen îngrozitor de lung.

Curtis rânji ca o vulpe.

— Nu şi dacă avem o pistă spre ascunzătoarea hoţului. Apoi am putea căuta dealeri în zonă.

— Bine gândit, fu de acord Bell, fără să ştie ce era Curtis pe cale să dezvăluie. Între timp îl trimit la Chicago să văd dacă experţii agenţiei noastre pot scoate vreo amprentă. Se relaxă pe un scaun şi-l înclină pe spate, proptindu-şi un picior pe masă. Acum vreau să aflu ce aţi dezgropat voi doi.

Irvine deschise un registru legat şi îl puse pe masă, în faţa lui Curtis şi a lui Bell.

— Am dat peste o comoară în Elkhorn, Nevada. Au înregistrat seriile tuturor bancnotelor de cincizeci de dolari din seif cu o zi înainte de spargere.

— Pot să înţeleg de ce, replică Bell. Bancnotele de cincizeci sunt falsificate mai des decât oricare altele. În timp ce contabilul lor scria seria de la bancnote, probabil că le-a studiat pe fiecare în parte pentru a se asigura că nu sunt false.

Irvine bătu cu degetul însemnările din carnet, uitându-se la Bell.

— Poţi cere biroului de la Chicago să dea comunicate băncilor din vest, pentru a fi cu ochii în patru după ele. Cele de cincizeci vor fi mai uşor de găsit decât cele de cinci, zece sau douăzeci.

— Şi mult mai uşor decât cele de un dolar, adăugă Curtis.

— Mă voi ocupa de asta, îl asigură Bell pe Irvine.

— Am făcut câteva cercetări de unul singur şi chiar am găsit două bănci din San Francisco unde au apărut trei dintre bancnote.

— Bună treabă, spuse Bell. Se concentră după aceea asupra lui Curtis. Acum, tu ce-ai făcut, Arthur? Ai avut norocul de partea ta?

— Ai găsit vreun tren de pasageri pe care să-l fi folosit criminalul pentru a scăpa? întrebă Irvine.

— Nu. Însă în ce priveşte trenurile de marfă, este o cu totul altă poveste.

— Nu au fost percheziţionate de poliţie?

Curtis scutură din cap.

— Nu şi cele care erau încărcate şi încuiate.

— Şi deci unde ai ajuns de acolo? întrebă Bell.

Lui Curtis îi apăru pe faţă un zâmbet radios.

— Mi-a luat multe ore să caut prin registrele vechi şi mucegăite ale companiilor feroviare, însă am reuşit să descopăr în cele din urmă ceva interesant. Am găsit trei vagoane care se aflau pe liniile secundare din oraşelor jefuite. Vagonul de marfă cu seria 15.758 a fost prezent în Virginia City şi Bisbee în timpul spargerilor. În Virginia City, în manifestul încărcăturii erau trecute cincizeci de baloturi de sârmă ghimpată, care trebuia transportată la o fermă din sudul Californiei. Vagonul de marfă 15.758 era gol pe linia secundară, aşteptând să fie schimbat la un alt tren în Bisbee.

— Gol, repetă Irvine, foindu-se agitat în scaun.

— Da, gol. Transportase o încărcătură de vase de lut din Las Cruces, New Mexico, la Tucson, după care a fost trimis gol înapoi la El Paso.

— Deci putem să-l ştergem pe acesta, bombăni Bell. Cum rămâne cu celelalte?

Curtis se uită la însemnările sale.

— Numărul 18.122 era prezent la Elkhorne, Nevada şi Grand Junction, Colorado când băncile de acolo au fost jefuite. Era pe linia secundară din Grand Junction, aşteptând să fie ataşat la un tren de Los Angeles. Era încărcat cu şaizeci de cutii de vin. La Elkhorne, transporta saltele, de la o fabrica din Sacramento, California.

— S-a terminat şi cu 18.122, spuse Irvine. E foarte puţin probabil ca banditul să fi fugit în locuri diferite.

Curtis aproape că radia.

— Am păstrat ce e mai bun pentru la urmă. Se ridică, se îndreptă către o tablă şi scrise „COMPANIA DE MOBILĂ O'BRIAN, DENVER" pe suprafaţa neagră. Apoi se întoarse cu o expresie de satisfacţie pe chip. Acum am ajuns la un vagon care a fost prezent la cinci dintre spargeri.

Atât Bell, cât şi Irvine se încordară dintr-odată pe scaunele lor, îndreptându-şi toată atenţia către Curtis. Agentul luase taurul de coarne şi se aventurase într-o zonă în care nimeni nu se gândise să investigheze. Bell, surprins de revelaţia neaşteptată a lui Curtis, spuse:

— Vagonul a fost în cinci oraşe în ziua în care băncile acestora au fost jefuite?

— Am făcut o listă cu oraşele, orele şi destinaţia finală.

Irvine aproape că vărsă cafeaua în timp ce o aşeza înapoi pe tavă.

— Nu vrei să spui destinaţii, la plural?

— Nu. Destinaţie, la singular, spuse Curtis râzând uşor. De fiecare dată, vagonul cu mobilă din Denver s-a dus la San Francisco. Nu am găsit nicăieri nici o înregistrare care să arate că a fost vreodată la Denver sau în oricare altă parte. Pot doar să presupun că a fost o faţadă folosită de bandit pentru a scăpa de poterele de poliţie.

Bell se uită la cuvintele scrise pe tablă.

— Pun rămăşag salariul meu pe o lună că o verificare a magazinelor de mobilă din Denver va demonstra că firma de mobilă O'Brian nu există.

— Asta se înţelege de la sine, concluzionă Irvine.

Bell se întoarse înspre Curtis.

— Când a făcut Southern Pacific Railroad ultima verificare a vagonului?

— Era staţionat pe o linie secundară a căilor ferate din San Francisco acum două săptămâni. La ultima mea verificare, era tot acolo.

— Atunci trebuie să-l căutăm şi să-l găsim.

— Şi să-l urmărim, spuse Irvine.

— Da şi asta, replică Bell. Însă trebuie să fim foarte atenţi să nu-l punem pe bandit în alertă că ne apropiem de el.

Curtis îşi aprinse altă ţigară.

— Voi pleca cu primul tren de dimineaţă la San Francisco.

— Eu şi Irvine te vom însoţi, anunţă Bell, după care se întoarse

înspre Irvine. Ai menţionat că trei bancnote au apărut în San Francisco.

— Aşa e, spuse Irvine încuviinţând din cap. Una la Banca Naţională Cromwell din San Francisco şi două la Banca Naţională Crocker.

Bell zâmbi pentru prima oară.

— S-ar părea, domnilor, că toate drumurile duc la San Francisco.

— Aşa se pare, fu de acord Curtis, cu un entuziasm din ce în ce mai mare.

Cei doi agenţi se uitau răbdători la Bell, în timp ce acesta studia harta cu steagurile care marcau crimele îngrozitoare comise de Banditul-Măcelar. Dovezile erau aproape infinitezimale şi puteau foarte uşor să nu ducă nicăieri. Cu toate acestea, exista o anumită satisfacţie în ceea ce descoperiseră cei trei agenţi ai lui Van Dorn. Aşa puţin cum era, nu aveau aproape nimic altceva de care să se agaţe. Însă era destul pentru ca un plan să se înfiripeze în mintea lui Bell.

— Ar putea fi ca şi cum am paria pe un cal de plug la o cursă, dar cred ca s-ar putea să avem o oportunitate să-l prindem pe bandit.

— Ai un plan? întrebă Irvine.

— Să presupunem că publicăm un articol în ziarele locale din San Francisco, dezvăluind că salarii în valoare de un milion de dolari sunt transportate de un tren special la o bancă dintr-un oraş populat de mai multe mii de mineri. Suma ar fi atât de mare pentru că patronii minelor ar fi oferit prime pentru muncitori pentru a evita o grevă, pe care sindicatul ameninţase s-o declanşeze pentru a obţine creşterea salariilor.

Curtis reflectă asupra planului lui Bell şi spuse:

— Banditul ar putea foarte uşor să verifice povestea şi să afle că este falsă.

— Nu şi dacă unul dintre noi se află în oficiul telegrafic atunci când soseşte întrebarea şi oferă răspunsul potrivit.

— Am putea chiar să avem noroc şi să descoperim cine a trimis telegrama, spuse Irvine.

— Da şi asta, zise Bell încuviinţând din cap.

Irvine privi în cană ca şi cum ar fi vrut să ghicească în cafea.

— Avem o şansă dintr-o mie. Ştim cu toţii asta.

— Nu am nici o îndoială în privinţa asta, spuse Bell, însă merită încercarea. Şi, dacă planul eşuează, poate dăm totuşi de

o altă pistă care să ne apropie de bandit.

— Ai vreun oraş minier în minte? întrebă Curtis.

— Telluride, în Colorado, răspunse Bell. Pentru că orăşelul e situat într-un canion închis. Telluride este de asemenea locul unde minerii au făcut grevă în 1901 şi în 1903, deci o altă grevă ar fi plauzibilă.

— Dacă apare vagonul de marfa al Companiei de Mobilă O'Brian, spuse Curtis, vom şti că omul nostru a muşcat momeala.

— În momentul când trenul va trage pe linia secundară din Telluride, singura cale de a ieşi e aceeaşi pe care a intrat. Irvine oftă şi zâmbi mulţumit. Banditul va fi prins în capcană, fără nici un mijloc de a evada.

Atmosfera din sala de conferinţe era plină de speranţă. Ceea ce păruse aproape o cauză pierdută începea să prindă contur. Trei perechi de ochi îşi îndreptară privirea către harta imensă de pe perete, parcurseră drumul înspre vest spre Oceanul Pacific şi se concentrară asupra oraşului port San Francisco.

În liftul care-l duse jos în stradă şi pe drumul spre Brown Palace, Bell se simţi triumfător. Indiferent dacă va pierde, va câştiga sau va fi remiză, sfârşitul jocului se putea întrezări. Totuşi, era încă învăluit în ceaţă şi greu de desluşit, însă cărţile se aşezau în fine în favoarea lui Bell. Gândurile sale se îndreptară spre Rose şi se trezi întrebându-se pentru a suta oară ce legătură avea ea cu Banditul-Măcelar.

Ce femeie putea fi apropiată de un bărbat care omorâse femei şi copii? Începu să creadă ca şi ea era la fel de putredă ca şi banditul, dacă nu chiar mai mult.

Bell ieşi din liftul de la Brown Palace şi se îndreptă direct către uşa apartamentului său. Scoase cheia din buzunarul de la pantaloni şi o introduse în broască. Însă, înainte să apuce să răsucească cheia, uşa se întredeschise. Uşa nu fusese bine închisă. Bell se opri şi se concentră. Primul gând care îi trecu prin minte fu că uitase camerista să închidă uşa şi să o încuie după ea. Era o presupunere logică, însă înţelepciunea îl făcu suspicios. Observarea unor detalii care nu erau aşa cum ar fi trebuit să fie îl salvase în mai multe situaţii primejdioase.

Bell îşi făcuse mulţi duşmani în anii în care lucrase ca detectiv la Agenţia Van Dorn. Câţiva dintre oamenii pe care îi prinsese şi apoi îi trimisese să fie judecaţi şi condamnaţi la închisoare juraseră că vor veni după el. Trei încercaseră, iar doi muriseră.

Dacă îl aştepta cineva în cameră, nu ar fi avut un pistol, se gândi el. Focurile de armă ar fi răsunat în tot hotelul şi ar fi adus o sumedenie de angajaţi la faţa locului. Pentru ca un criminal să scape de la etajul nouă, ar fi trebuit ori să aştepte un lift, ori să fugă pe scări, nici una nefiind o idee bună pentru o retragere reuşită.

Bell era conştient de faptul că probabil exagera ameninţarea, care se putea foarte bine nici să nu existe în realitate. Însă nu supravieţuise atât de mult decât datorită minţii sale suspicioase. Dacă îl aştepta cineva în apartamentul său, se gândi şi-ar face treaba murdară cu un cuţit.

Îşi scoase pălăria şi o aruncă pe jos. Înainte ca aceasta să atingă podeaua, îşi ţinea deja pistolul în mână, un revolver cu două ţevi şi două butoiaşe, de calibrul 41, mic, dar care avea o lovitură surprinzător de puternică de aproape.

Bell zdrăngăni cheia în uşă, ca şi cum ar fi răsucit-o în încuietoare. Împinse uşa şi zăbovi puţin, uitându-se prin holul apartamentului şi în camera de zi de dincolo de acesta înainte să intre. Un miros de ţigară îi izbise nările, confirmându-i suspiciunile. Bell fuma foarte rar câte un trabuc şi atunci numai însoţit de un coniac, după o masă mai deosebită. Cu pistolul în mână, pătrunse în apartament. Moartea, ca un al treilea om, îl aştepta înăuntru.

Un bărbat era aşezat pe o canapea şi citea ziarul. La apropierea lui Bell, lăsă ziarul deoparte, dezvăluindu-şi chipul urât. Părul său negru era slinos şi întins cu pomadă. Faţa îi arăta de parcă tocmai fusese izbită de copita unui catâr şi avea trupul unui taur care câştigase la târg premiul cel mare. În schimb, ochii îi erau ciudat de prietenoşi şi de blânzi, lucru care le păcălise pe multe dintre victimele sale. Bell nu se lăsă înşelat; înţelese că omul avea agilitatea unui tigru.

— Cum ai intrat? întrebă Bell simplu.

Străinul îi arătă un obiect.

— Şperaclu, răspunse cu o voce care părea în stare să sfărâme piatra. Niciodată nu plec de acasă fără unul.

— Cum te cheamă?

— Nu contează dacă îmi ştii numele. Nu vei avea ocazia să-l foloseşti. Dar, dacă tot ai întrebat, e Red Kelly.

Memoria vizuală a lui Bell intră în funcţiune, aducându-i în faţa ochilor un raport pe care-l citise cândva.

— Da, infamul Red Kelly, boxer, proprietarul unui local în

Barbary Coast şi ucigaş. Te-ai luptat onorabil într-un meci de box împotriva campionului mondial James J. Corbett. Ţi-am studiat la un moment dat dosarul, în eventualitatea în care te-ai fi aventurat vreodată dincolo de graniţele Californiei. Asta-i o greşeală din partea ta. Te bucuri de protecţie din partea unor politicieni corupţi care te ajută să nu fii extrădat pentru infracţiunile din alte state, dar asta nu te va ajuta în Colorado. Aici poţi fi arestat.

— Şi cine o să mă aresteze? întrebă Kelly, expunându-şi dinţii de aur. Tu?

Bell stătea relaxat, aşteptând, fiind pregătit pentru orice mişcare din partea lui Kelly.

— Nu ai fi primul.

— Ştiu totul despre tine, frumuşelule, spuse Kelly dispreţuitor. Vei sângera la fel ca şi ceilalţi bieţi nătângi pe care i-am băgat în mormânt.

— Câţi detectivi şi poliţişti?

Kelly rânji.

— Trei de care îmi amintesc. După o vreme, începi să le uiţi numărul.

— Zilele tale în slujba fărădelegii s-au terminat, Kelly, rosti Bell cu calm.

— Poate că va veni odată şi ziua aceea, frumuşelule. Dacă tu crezi că mă poţi intimida cu pistolaşul acela pe care îl ţii în mână, îţi iroseşti timpul.

— Nu crezi că te pot omorî cu ăsta? întrebă Bell.

— Nu vei avea ocazia, îi răspunse Kelly cu răceală.

Atunci o zări. Bell prinse mişcarea instantaneu. O schimbare bruscă în privire. Se ghemui rapid şi, cât ai clipi din ochi, ţinti şi trase un foc în fruntea individului care se strecura în spatele său din locul unde stătuse ascuns, după o draperie. Împuşcătura reverberă dincolo de uşa deschisă, apoi în tot hotelul.

Kelly privi cadavrul ucigaşului plătit de el cu acelaşi interes cu care ar fi urmărit un gândac strivit. Apoi îi zâmbi lui Bell.

— Îţi meriţi reputaţia. Probabil că ai ochi şi la ceafă.

— Ai venit aici să mă omori, spuse Bell fără să ridice vocea. De ce?

— E un contract, nimic mai mult.

— Cine te-a plătit?

— Nu este necesar să ştii şi tu asta, zise Kelly, după care puse ziarul de o parte şi se ridică încet în picioare.

— Nu încerca să scoţi pistolul din cureaua de la spate, îl avertiză Bell, ţinând arma nemişcată în mână.

Kelly îşi arătă din nou dinţii de aur.

— Nu am nevoie de pistol, spuse el şi se aruncă înainte, picioarele sale puternice propulsându-l de-a lungul camerei ca şi cum ar fi fost proiectilul unui tun.

Ceea ce îl salvă pe Bell în acele două secunde fu distanţa dintre ei, pe puţin doi metri şi jumătate. Dacă distanţa ar fi fost puţin mai mică, Kelly s-ar fi prăvălit peste el ca o avalanşă. Dar chiar şi aşa, Kelly îl izbi ca un berbec, o lovitură fulgerătoare care îl trânti pe Bell într-o parte peste un scaun, apoi pe covorul verde ca iarba. Însă nu înainte ca acesta să fi apăsat pe trăgaciul pistolului său, trimiţând un glonţ în umărul drept al lui Kelly. Bruta fu oprită din mers, însă nu fu doborâtă. Era prea puternic, prea musculos să fie oprit de un glonţ care nu îi penetrase nici inima, nici creierul. Se uită lung la cămaşa care i se coloră într-un roşu aprins, cu privirea detaşată a unui chirurg. Apoi rânji cu bestialitate.

— Pistolaşul tău nu are decât două cartuşe, frumuşelule. Acum e descărcat.

— Aş dori sa nu-mi mai spui aşa, zise Bell, sărind în picioare.

Acum fu rândul lui Kelly să se întindă după revolverul său Colt de la spate. Tocmai îl îndrepta şi se pregătea să apese pe trăgaci, când Bell îşi aruncă propriul revolver ca un aruncător la baseball care a primit semnalul de la prinzător să arunce mingea cu viteză. De la un metru şi ceva distanţă, nu avea cum să rateze. Revolverul mic, solid ca o bucată de cuarţ, îl nimeri pe Kelly chiar deasupra nasului, între ochi. Sângele îi ţâşni din rană, acoperindu-i numaidecât partea de jos a feţei. Lovitura îl făcu să se clatine mai mult decât glonţul din umăr. Cu toate acestea, nu scoase nici un geamăt de durere, nici un ţipăt sfâşietor. Nu scoase nici un sunet în afară de un oftat puternic. Ţinea încă pistolul în mână, însă nu îl ridică, pentru a ţinti. Nu putea. Bell îşi lăsă capul în jos şi porni să-l atace pe individul puternic, ca un delfin care s-ar năpusti asupra unui rechin alb, aruncându-se cu capul în stomacul lui Kelly cu toată forţa. Fostul boxer de-abia mormăi şi-l mătură pe Bell din cale, azvârlindu-l cât colo în cameră, cu o putere de-a dreptul fenomenală.

Bell se izbi de un perete, rămânând aproape fără suflu. Dacă impactul ar fi fost puţin mai mare, ar fi trebuit să zacă la pat vreme de două luni. Dar nici încercarea sa nu fu în zadar. În

timpul coliziunii celor optzeci şi trei de kilograme ale sale cu cele o sută treisprezece ale lui Kelly, reuşi să-i înşface acestuia pistolul din mână.

Nu se rosti nici un ordin de încetare a atacului, nici un „Opreşte-te, sau trag!”. Bell avea destulă experienţă şi ştia că nu are sens să iroseşti cuvintele pe un criminal care avea intenţia să te trimită pe o lespede de marmură în faţa legistului din ţinut. Nu îşi făcea iluzii că îi va putea veni de hac lui Kelly într-o luptă corp la corp. Ucigaşul era mai puternic şi mai necruţător. De-abia reuşi Bell să tragă două focuri până să-şi revină Kelly, că acesta îl şi înşfăcă pe detectiv de gât cu ferocitatea unei gorile, mâinile sale masive încercând să-l sugrume. Se prăbuşi deasupra lui Bell, lipindu-l de covor, strivindu-l pe detectiv cu greutatea sa impresionantă şi ţintuindu-i mâinile în aşa fel încât să nu poată apăsa din nou pe trăgaci. Kelly acţiona calm şi metodic, ca şi cum gloanţele pe care le încasase nu îl afectaseră deloc.

Bell nu se putea mişca şi-i era imposibil să desprindă degetele ce i se înfigeau în gât. Forţa lui Kelly o depăşea cu mult pe a sa. Detectivul nu avea nici o îndoială că nu era primul om pe care ucigaşul îl sugruma. Dacă nu reacţiona prompt, nu ar fi fost nici ultimul. Privirea îi devenea din ce în ce mai înceţoşată.

Ce-l nedumerea pe Bell mai mult decât faptul că-şi dădea seama că se afla la numai câteva secunde distanţă de propria moarte era ce se întâmplase cu gloanţele pe care le băgase în Kelly. Ştia că-l nimerise pe Goliat din plin. Bell privi în sus înspre cei doi ochi negri plini de răutate şi înspre sângele care-i transformase partea de jos a feţei într-o mască terifiantă de un roşu aprins. Ce-l ţinea încă în viaţă, de ce nu-l lăsau puterile? Individul pur şi simplu nu era uman.

Apoi, abia perceptibil, Bell simţi cum presiunea începea să scadă încetişor. În loc să încerce să desfacă strânsoarea mâinilor din jurul gâtului său, se întinse şi îşi înfipse degetele mari în ochii lipsiţi de expresie ai lui Kelly, conştient că avea să fie ultima încercare pe care o va face înainte să-l cuprindă întunericul. Cu o ultimă sforţare, Bell îşi trase corpul de sub cel al lui Kelly. Boxerul gemu şi îşi acoperi ochii cu mâinile. Fără să vadă, se târî înspre Bell, care lovi puternic cu piciorul, nimerindu-l pe Kelly în stomac. De-abia atunci văzu Bell cele două găuri de la gloanţe, care împroşcau sânge prin cămaşa lui Kelly în zona de sub coaste. Ce anume îl ţinuse în viaţă? se întrebă Bell. Trebuia să fi murit până acum. Kelly, în schimb, se întinse şi-l apucă pe Bell de picior.

Bell simţi cum era tras de-a lungul covorului, acum pătat şi îmbibat de sângele agresorului. Lovi cu celălalt picior şi îl nimeri pe Kelly, care se comportă ca şi cum nu l-ar fi simţit. Strânsoarea de pe gamba detectivului deveni şi mai puternică. Unghiile trecură prin materialul pantalonilor, intrându-i în carne. Ajunse mai aproape de Kelly şi-i văzu privirea agonizantă, ochii scăpărând de ură.

Sosise vremea să încheie această încleştare îngrozitoare. Bell încă mai avea Coltul în mâna dreaptă. Cu mult calm, ridică pistolul până când ţeava ajunse doar la câţiva centimetri de faţa lui Kelly, apoi apăsă trăgaciul şi trimise un glonţ de calibrul 44 în ochiul drept al lui Kelly. Nu se auzi nici un ţipăt sfâşietor şi nici un gâlgâit oribil. Boxerul slobozi un oftat zgomotos din gât şi se rostogoli pe covor ca o bestie imensă, apoi rămase nemişcat.

Bell se ridică de pe podea şi îşi masă gâtul, gâfâind de la efortul depus. Îşi întoarse capul şi privi spre uşă, tocmai când nişte oameni se năpustiră în apartament. Aceştia se opriră şocaţi văzându-l pe uriaşul care zăcea mort într-o baltă de sânge şi al cărui chip era de nerecunoscut din cauza rănilor. Dinţii de aur care se întrezăreau printre buzele întredeschise ce se acopereau treptat de sânge, ofereau o imagine grotescă.

Kelly avusese parte de o moarte urâtă şi totul pentru ce? Pentru bani? O datorie? Pentru răzbunare? Nu cea din urmă. Bell nu începuse niciodată o anchetă împotriva gigantului din Barbary Coast. Cineva îl plătise ca să-l omoare şi îl plătise extrem de bine.

Bell se întrebă dacă avea să afle vreodată răspunsul.

În dimineaţa următoare, Bell ieşi din cada mare de porţelan, se şterse cu prosopul şi se uită în oglindă. Gâtul nu îi arăta prea bine. Se umflase şi avea vânătăi atât de vizibile, încât putea desluşi forma degetelor lui Red Kelly acolo unde îi pătrunseseră în carne. Îşi puse pe el o cămaşă albă, curată şi fu mulţumit să vadă că gulerul înalt şi apretat, deşi îi irita pielea sensibilă, îi acoperea vânătăile.

Nu erau însă singurele semne de pe corpul său. Avea numeroase vânătăi dureroase de când căzuse peste scaun şi de când fusese aruncat de-a lungul camerei în perete de către forţa brută a lui Kelly. Erau sensibile la atingere şi nu aveau să dispară prea curând.

După ce se îmbrăcă într-un costum de in, Bell părăsi hotelul şi

se opri la biroul Western Union pentru a-i trimite o telegramă lui Joseph Van Dorn, informându-l despre atentatul asupra vieţii sale.

Gând intră pe uşa biroului, Agnes Murphy făcu ochii mari. Se ridică în picioare cu o privire plină de îngrijorare maternă.

— Oh, domnule Bell. Am aflat despre incidentul nefericit. Sper din suflet că sunteţi bine.

— Câteva vânătăi, Agnes, nimic mai mult.

Curtis şi Irvine îi auziră vocea şi ieşiră repede din sala de conferinţe, urmaţi de Alexander. Ambii agenţi îi strânseră mâna viguros, puţin prea viguros după părerea lui Bell, care se schimonosi de durere. Alexander nu făcu decât să rămână mai în spate, ca şi cum ar fi fost un spectator.

— Ne bucurăm să te vedem întreg şi gata de acţiune, începu Curtis. Am auzit că a fost o bătaie pe cinste.

— Am fost mai aproape ca niciodată să dau ortul popii, răspunse Bell.

— După ce am vorbit cu tine la telefon, îl anunţă Curtis, am transmis numele lui Red Kelly biroului nostru din San Francisco. Vor verifica afacerile lui Kelly şi vor încerca să afle care client al său te-a vrut scos din funcţiune.

— Un lucru îngrozitor, spuse Alexander fără pic de emoţie în glas. De neînchipuit că ar atenta cineva la viaţa unui agent Van Dorn.

Bell îi aruncă lui Alexander o privire aspră.

— Mă întreb numai cum de ştia Kelly unde locuiesc.

— Kelly era capul unei binecunoscute reţele de infractori din Barbary Coast, San Francisco, spuse Irvine. Ar fi putut vreunul dintre foştii tăi amici pe care i-ai băgat în puşcărie sau prieteni şi rude de-ale celor care au fost executaţi din cauză că i-ai arestat tu să fie din San Francisco?

— Nu îmi vine nici unul în minte, răspunse Bell. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că Banditul-Măcelar s-a aflat în spatele acestei tentative.

— Ştiind că lucrezi la caz, spuse Irvine, ar avea cu siguranţă un motiv.

— Nu ne vom odihni până nu îi vom da de capăt, interveni Alexander, iar lui Bell cuvintele lui îi sunară fără conţinut. Nu-ţi pot spune cât mă bucur să ştiu că eşti teafăr şi nevătămat, adăugă acesta, după care se întoarse şi intră în biroul său.

De îndată ce se îndepărtă suficient încât să nu îi mai audă,

Bell spuse:

— Încă un cui în coşciug, domnilor. Cheia locurilor bântuite de bandit chiar *este* San Francisco.

Capitolul 18

Când Bell, Irvine şi Curtis coborâră de pe feribot în Oakland, intrară în imensa clădire a staţiei de feriboturi şi se treziră într-un hol cu o înălţime de trei etaje, cu multe arcade în partea superioară şi cu lucarne de sticlă. Ieşiră la debarcader, chiar la capătul lui Market Street. În timp ce Irvine şi Curtis se duseră să caute un taxi, Bell se întoarse şi îşi ridică privirile înspre turnul cu ceas înalt de şaptezeci şi trei de metri, construit după modelul turnului cu clopot din secolul al doisprezecelea din Sevilla, cunoscut ca La Giralda. Acele lungi ale imensului orologiu arătau ora patru şi unsprezece minute. Bell se uită la propriul ceas şi constată că ceasul de pe clădirea staţiei de feriboturi era înainte cu un minut.

Din cauza aglomeraţiei foarte mari de la terminal după sosirea a patru feriboturi în acelaşi timp, agenţii nu reuşiră să găsească un taxi disponibil. Bell opri o trăsură trasă de cai, negocie preţul cu vizitiul şi îi spuse să îi ducă la Palace Hotel de pe Montgomery Street. După ce se instalară în trăsură, Curtis i se adresă lui Bell:

— Cum ţi-ai propus să colaborezi cu biroul Van Dorn din San Francisco?

— O să luăm cina cu directorul filialei. Se numeşte Horace Bronson. Am lucrat odată cu el în New Orleans. Este un tip simpatic şi foarte eficient. Când i-am trimis telegrama, mi-a răspuns şi s-a oferit să coopereze cu orice îi stă în putinţă. Mi-a promis că îşi va trimite agenţii să obţină de la comercianţii de arme numele tuturor persoanelor care au achiziţionat un pistol Colt automat de calibru 38.

Irvine îşi răsuci o ţigară între degete, fără s-o aprindă.

— În ce mă priveşte, eu am să încep cu băncile Cromwell şi Crocker şi voi vedea dacă pot să dau de urma vreunui număr de serie din bancnotele furate.

Bell îi spuse lui Irvine:

— Ai putea verifica şi la celelalte bănci mari, cum sunt Wells Fargo şi Banca Italiei, în cazul în care vreo bancnotă din cele furate s-ar găsi în posesia lor. Dacă spărgătorul este din San Francisco, ar fi logic să le fi plasat prin tot oraşul.

— Avem deja stabilit planul de acţiune, spuse Curtis. Eu o să văd dacă nu reuşesc să dau de vagonul cu Mobilă O'Brian.

Bell îşi întinse picioarele în trăsură şi zise:

— După ce ne întâlnim cu Bronson, o să scriu articolele despre falsul transport de bani către Banca San Miguel Valley din Telluride şi o să insist pe lângă directorii celor mai importante ziare ale oraşului să le publice.

Trăsura ajunse la magnificul Palace Hotel şi o luă spre Garden Court, intrarea elegantă a clădirii cu şapte etaje, cu balcoane de marmură albă lucioasă, cu peste o sută de coloane ornamentale. Lumina se filtra pe deasupra printr-o cupolă imensă realizată în întregime din vitralii.

Bell îi achită vizitiului tariful, în timp ce hamalii luară bagajele înăuntru. Cei trei detectivi Van Dorn pătrunseră într-un hol princiar foarte spaţios. După ce se înregistrară la recepţie, urcară în camerele lor cu ascensorul placat cu lemn roşu[8]. Bell aranjase să aibă camere care să comunice una cu alta, astfel încât să creeze un apartament mai mare.

— Uitaţi ce e, le spuse Bell lui Irvine şi Curtis, este aproape ora cinci, aşa că nu mai putem face nimic astăzi. Haideţi să ne spălăm, după care ieşim în oraş, mâncăm ceva ca lumea, dormim un somn zdravăn şi dis-de-dimineaţă ne apucăm de treabă.

— Eu nu am nimic împotrivă, încuviinţă Irvine, căruia îi ghiorăia stomacul de foame, căci nu mai puseseră nimic în gură de vreo opt ore.

— La ce restaurant te gândeşti să mergem? întrebă Curtis.

— Bronson este membru al Bohemian Club. A aranjat să luăm masa cu el în salonul de acolo.

— Sună destul de exclusivist.

— Habar n-ai *cât* de exclusivist, zâmbi Bell.

La ora opt, bărbaţii coborâră dintr-un taxi la intrarea dinspre Taylor Street a Bohemian Club, un stabiliment de elită. Fondat în 1872 ca loc de întâlnire al redactorilor de la ziare şi al oamenilor de artă şi scriitorilor, printre membrii acestuia se numărau şi Mark Twain, Bret Harte, Ambrose Bierce şi Jack London. De-a lungul anilor, oamenii influenţi care constituiau elita de afaceri a oraşului se alăturaseră clubului, devenind în curând grupul dominant. Femeile nu erau acceptate, iar soţiile şi invitatele necăsătorite ale membrilor trebuiau să intre pe uşa din spate.

În seara aceea, femeilor li se permisese să intre în sufragerie,

[8] Specie de conifer din California, Sequoia sempervirens (n. tr.).

pentru că Enrico Caruso era sărbătorit acolo, iar acesta ţinuse morţiş să fie prezentă şi soţia sa. Directorii clubului o consideraseră o ocazie specială, astfel că făcuseră una dintre puţinele excepţii.

Irvine şi Curtis îl urmară pe Bell în încăperea spaţioasă de la recepţie şi rămaseră câteva clipe în picioare, până când un tânăr înalt, cu un trup musculos bine întreţinut, se apropie de ei şi dădu mâna cu Bell, strângându-i-o cu putere.

— Isaac, mă bucur să te văd!

— Plăcerea este de partea mea, răspunse Bell, încântat să revadă un vechi prieten şi pregătit pentru o strângere de mână în stare să-i rupă oasele. Pari să fii într-o condiţie fizică excelentă.

— Încă mai am grijă de acest lucru, spuse el, după care îi salută printr-un gest al capului pe Irvine şi pe Curtis şi zâmbi. Bună, eu sunt Horace Bronson.

Avea vocea guturală, care se potrivea umerilor laţi ce păreau că ies dintr-o clipă în alta dintre cusăturile costumului său gri, elegant, croit pe măsura lui. Trăsăturile faciale îl făceau să arate ca un şcolar, sub coama de păr des decolorat de soare.

Bell făcu prezentările şi se amuză văzând expresia încordată de pe chipurile agenţilor săi şi felul în care clipeau în timp ce Bronson le strângea mâinile în laba lui imensă. Deşi conducea un birou cu zece agenţi în unul dintre cele mai mari oraşe, Bronson îl privea pe Bell ca pe un superior, căci acesta avea un rang mai înalt decât el în cadrul agenţiei. De asemenea, îl admira foarte mult pe Bell pentru experienţa lui vastă şi pentru reputaţia de invidiat în prinderea celor care încălcau legea. Şi, de asemenea, dator faţă de marele detectiv, care îl recomandase lui Van Dorn pentru postul din San Francisco.

— Veniţi pe aici, în sufragerie, spuse el cu căldură. Clubul este renumit pentru mâncărurile alese şi vinurile bune.

Bronson o luă înainte, trecând din holul mare şi impunător în sufragerie impresionantă şi spaţioasă, decorată princiar cu pardoseala, pereţii şi tavanul din mahon. Schimbă câteva cuvinte cu şeful de sală, după care îşi puse mâna pe umărul lui Bell.

— I-am cerut o masă pe care o rezerv de obicei când discut afaceri. Este într-un colţ al sălii de mese, unde nu putem fi auziţi.

Şeful de sală îi conduse la o masă separată de restul, dar care avea cu toate acestea o vedere bună asupra celorlalţi clienţi care luau cina în încăpere. Un ospătar care stătea în picioare lângă

masă le puse şervete pe genunchi şi aşteptă până când Bronson trecu în revistă lista de vinuri şi alese ceva. În momentul în care ospătarul se îndepărtă suficient încât să nu îi mai audă, Bronson se relaxă şi i se adresă lui Bell:

— Am verificat numărul companiilor care au vândut pistoale automate Colt de calibrul 38 încă de când acestea au fost introduse pe piaţă. În total sunt şaizeci şi şapte. Am numit patru agenţi să se ocupe de această investigaţie. Ar trebui să vină cu un răspuns în două sau trei zile, sau chiar mai devreme, dacă au noroc.

— Îţi mulţumesc, Horace, spuse Bell. O să ne ajute să câştigăm un timp preţios pentru a putea verifica restul indiciilor.

— Măcar atât să pot face şi eu, zise Bronson cu un zâmbet larg. Şi, în afară de asta, domnul Van Dorn mi-a ordonat să vă ofer întregul meu sprijin.

— Avem mare nevoie de orice ajutor.

— Mai aveţi şi alte indicii legate de Banditul-Măcelar?

— Va trebui să te rog să ţii numai pentru tine aceste informaţii. Am descoperit că banditul are spioni în interiorul agenţiei noastre.

— Poţi să ai încredere, îl asigură Bronson cu îngrijorare crescută. E greu de crezut că ar putea fi posibilă o astfel de intruziune. Van Dorn ştie despre acest lucru?

— Da, ştie, răspunse Bell.

Apoi Bell îi făcu lui Bronson o dare de seamă privind indiciile, aşa subţirele cum erau acestea, care îi aduseseră în San Francisco. Îi povesti cum Irvine reuşise să dea de urma numerelor de serie de pe bancnote, despre descoperirea lui Curtis privind vagonul de marfă cu care scăpa acesta şi despre ce aflase el însuşi despre culoarea de păr a banditului şi degetul lipsă. Relată totul pe îndelete, detaliat, însă fără să înfrumuseţeze lucrurile. Irvine şi Curtis mai adăugară şi ei câteva comentarii despre ceea ce descoperiseră în timpul propriilor investigaţii. După ce Bell îşi termină raportul, Bronson rămase tăcut preţ de câteva momente. În cele din urmă, spuse:

— Investigaţia ta aduce nişte progrese substanţiale, Isaac. Ai ceva tangibil, spre deosebire de acum câteva săptămâni, când nu exista nimic. Însă, din nefericire, este prea puţin ca să te ajute să-l identifici pe bandit.

— Aşa este, fu de acord Bell, însă acesta este un capăt de aţă, care poate duce la un fir, care poate duce la o funie.

Sosi vinul pe care îl alesese Bronson, un vin de colecţie Chardonnay de California de la Charles Krug, cea mai veche vinotecă din Napa Valley. După ceremonia degustării, vinul fu turnat în pahare. În timp ce studiară meniul, toate discuţiile despre bandit fură lăsate deoparte, iar ei savurară băutura şi stabiliră ce să comande.

— Ce te atrage? îl întrebă Bronson pe Bell.

— Văd că au aici momiţe în sos bechamel. Am de gând să le încerc, căci sunt înnebunit după momiţe.

— Astea nu sunt testicule de taur? întrebă Curtis.

— Nu, alea se numesc stridii din Munţii Stâncoşi, spuse Bronson râzând.

— Apreciate de gurmanzii din întreaga lume, explică Bell, momiţele sunt glandele timus de la viţel. Există două glande, una în gât şi cealaltă lângă inimă. Cea de la piept este considerată cea mai delicioasă de către maeştrii bucătari…

Bell se opri brusc în mijlocul frazei şi privi lung în partea cealaltă a salonului. Ochii violeţi i se îngustară, ca şi cum s-ar fi concentrat să vadă ceva la distanţă. Poziţia lui până atunci relaxată se încordă şi se îndreptă de spate, pierdut în gânduri.

— Ce s-a întâmplat, Isaac? îl întrebă Irvine. Arăţi de parcă ai fi văzut pe cineva care a înviat din morţi.

— Aşa şi este, murmură Bell, holbându-se la un cuplu care intrase pe uşă şi discuta cu şeful de sală.

Era o pereche izbitoare, care făcea ca toate capetele din sală să se întoarcă în direcţia lor. Amândoi aveau părul roşu ca focul. Femeia era de aceeaşi înălţime cu bărbatul, care era destul de scund.

Ea purta un costum galben din două piese în stil Empire, cu fusta cu crinolină în forma alungită a unui clopot şi cu o mică trenă pe podea. Bluza era brodată şi avea margini de dantelă, iar deasupra avea o jachetă scurtă cu un decolteu foarte adânc, ceea ce îi permitea să expună în toată splendoarea lui un colier magnific cu diamante. Într-o epocă dominată de formalism, pălăria ei la modă, ca-n *Văduva veselă*, lată şi cu borurile abundând de pene, era perfectă pentru o ţinută plină de stil. Umerii îi erau drapaţi cu o blană de vulpe.

Bărbatul purta un costum scump, negru, cu vestă. Un lanţ gros din aur îi ieşea dintr-un buzunar şi trecea printr-o cheotoare până la un alt buzunar din care atârna un ceas mare, incrustat cu diamante. Bărbatul avea o expresie plină de încredere în sine în

ochii cărora părea să nu le scape nimic. Examină salonul de parcă el ar fi fost proprietarul acestuia. Văzând mai multe persoane pe care le cunoştea, zâmbi uşor şi îşi înclină capul graţios. Perechea fu condusă la o masă din mijlocul salonului, plasată astfel încât să fie cu vizibilitate maximă pentru ceilalţi din încăpere. Se vedea că intrarea lor era regizată, dusă la îndeplinire cu o eleganţă sofisticată.

— Cine sunt cei doi care şi-au făcut această intrare spectaculoasă? îl întrebă Bell pe Bronson.

— El este Jacob Cromwell, proprietarul Băncii Naţionale Cromwell. Este membru al Bohemian Club. Femeia frumoasă care-l însoţeşte este sora lui.

— Sora?

— Da, se numeşte Margaret şi este membră a elitei sociale. Se ocupă cu operele de binefacere. Şi ea şi fratele ei sunt foarte bogaţi şi influenţi. Locuiesc în Nob Hill.

— Deci se numeşte Margaret Cromwell, şopti Bell. În Denver am cunoscut-o drept Rose Manteca.

Irvine se uită la Bell.

— Ea este femeia despre care ne-ai spus că era spioana Banditului-Măcelar?

— În afară de cazul în care are o soră geamănă, ea este, răspunse Bell.

— Dar este imposibil! exclamă Bronson ca şi cum ar fi auzit o glumă foarte bună. Presupunerea aceasta este extrem de ridicolă! Şi ea şi fratele ei fac mai multe pentru San Francisco decât jumătate din bogătaşii oraşului la un loc. Finanţează orfelinatele, asociaţia umanitară care se ocupă de animalele pierdute sau fără stăpân din oraş şi înfrumuseţarea oraşului. Oferă donaţii substanţiale unor cauze nobile. Sunt extrem de respectaţi şi de admiraţi.

— Ar fi într-adevăr greu de crezut, spuse Curtis. Dacă familia Cromwell deţine o bancă importantă din San Francisco şi dacă sunt deja bogaţi, care ar mai fi interesul lor să jefuiască şi să omoare?

— Domnişoara Cromwell este căsătorită? îl întrebă Bell pe Bronson.

— Nu, nu este căsătorită şi i s-a dus vestea că ar fi o tipă mai independentă.

— Nu este posibil să te fi înşelat când ai considerat-o spioana banditului? sugeră Irvine.

Bell o privi intens pe Margaret Cromwell, fără să se ferească, studiindu-i fiecare detaliu al feţei. Ea părea absorbită cu totul de conversaţia cu fratele ei şi nu se întoarse în direcţia lui.

— Poate m-am înşelat, murmură el fără prea multă convingere. Asemănarea dintre ea şi femeia pe care am întâlnit-o în Denver este izbitoare.

— Îl cunosc personal pe Cromwell, spuse Bronson. A cooperat cu Agenţia Van Dorn într-un caz de fraudă bancară pe care un grup de infractori o puseseră la cale pentru a înşela companiile locale. Pot să vă fac cunoştinţă.

Bell scutură din cap şi se ridică în picioare.

— Nu-ţi face griji. Mă duc să mă prezint singur.

Ocoli scaunele celor care luau cina şi îşi croi drum către masa celor doi Cromwell. Se apropie intenţionat din spate, astfel încât ea să nu-i remarce prezenţa decât în ultimul moment. Îl ignoră pe Cromwell şi o privi cu un zâmbet condescendent, întrebându-se care urma să fie reacţia ei.

— Îmi cer scuze, domnişoară Cromwell, însă cred că ne-am întâlnit în Denver. Mă numesc Isaac Bell.

Ea încremeni deodată şi nu se întoarse să-l privească. Se uita de partea cealaltă a mesei în ochii fratelui ei cu o expresie de neînţeles, poate de surpriză, sau consternare, sau altceva, poate şoc, sau suferinţă. Preţ de o clipă păru să nu ştie ce atitudine să adopte. Apoi îşi reveni cât ai clipi din ochi.

— Îmi pare rău, însă nu cunosc nici un Isaac Bell, răspunse ea netulburată, fără nici cel mai mic tremur în voce.

Rosti aceste vorbe fără să-şi ridice privirea spre el. Ştia prea bine că dacă ar fi făcut-o, ar fi fost exact ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac. Se bucură în sinea ei că era aşezată pe scaun, pentru că altfel i s-ar fi muiat picioarele şi s-ar fi prăbuşit la podea.

— Iertaţi-mă, spuse Bell, convins din reacţia ei că ea era cu adevărat femeia pe care o cunoscuse drept Rose Manteca. Mai mult ca sigur că v-am confundat cu altcineva.

Cromwell se ridicase din curtoazie şi îşi ţinea şervetul în mână. Se uită la Bell ca un boxer care îşi măsoară din priviri rivalul înainte să se dea semnalul pentru prima rundă. Nu lăsă să se vadă nici cea mai mică urmă de surpriză sau de nedumerire. Îi întinse mâna şi se prezentă:

— Jacob Cromwell, domnule Bell. Sunteţi membru al clubului?

— Nu, am fost invitat de către Horace Bronson, de la Agenţia

de Detectivi Van Dorn.

Bell îi strânse mâna lui Cromwell, gândindu-se că era ciudat că bancherul nu îşi scosese mănuşile în timpul mesei. Obiceiul de a investiga totul, dobândit în decursul anilor de activitate, îl făcu să arunce o privire la degetul mic de la mănuşa de pe mâna stângă. Materialul din zona degetului era plin, solid. Nu că s-ar fi gândit că ar fi fost cea mai mică şansă ca banditul să fie Cromwell. Ar fi fost o idee nebunească.

Cromwell dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Îl cunosc pe Horace. E un tip cumsecade. Face cinste agenţiei dumneavoastră.

Bell observă de aproape cum părul roşu al lui Cromwell era tuns scurt şi începea să se rărească în partea din spate a capului. Bancherul era scund şi subţire şi avea în gesturi mai degrabă o graţie feminină decât apucături masculine. Bell văzu în ochii acestuia aceeaşi expresie pe care o zărise odată la o puma pe care o împuşcase în Colorado. Era o expresie rece, aproape lipsită de viaţă, care venea din lăuntrul său.

— Da, aşa este.

— Bell? Nu cred că am mai auzit acest nume până acum, spuse Cromwell ca şi cum ar fi încercat să-l plaseze undeva. Alungă apoi gândul ca şi cum nu avea prea mare importanţă. Locuiţi în San Francisco?

— Nu, în Chicago.

Margaret tot nu reuşi să găsească forţa de a se uita la Bell. I se făcu extrem de cald. Disconfortul ei răbufni la suprafaţă şi chipul i se înroşi ca o cireaşă. Apoi se înfurie, nu atât pe Bell, cât pe ea însăşi din cauză că lăsa să i se vadă emoţia.

— Eu şi fratele meu am dori să rămânem singuri pentru a lua masa, domnule Bell. Dacă vreţi să ne scuzaţi…

El văzu cum i se înroşise gâtul lung şi fu încântat.

— Îmi cer mii de scuze pentru deranj, spuse Bell şi îl salută pe Cromwell printr-un gest al capului. Domnule Cromwell.

După care se întoarse şi se duse înapoi la masa lui.

De îndată ce fu sigur că Bell nu mai putea să îl audă, Cromwell pufni.

— Ce naiba caută *el* în San Francisco? Credeam că Red Kelly a avut grijă de el.

— După cum se pare, Kelly a dat greş, spuse Margaret cu un vag sentiment de satisfacţie în stomac.

— Şi de unde ştia că *tu* eşti aici?

— Nu te uita la mine, ripostă Margaret furioasă. Am călătorit cu trenul de la Denver la Los Angeles sub numele de Rose Manteca şi am cumpărat de acolo un cal sub o altă identitate. Pe urmă am călărit până la Santa Barbara, de unde am luat trenul către San Francisco, sub un cu totul alt nume. În nici un caz nu avea cum să mă urmărească.

— Ar trebui să considerăm acest lucru o simplă coincidenţă?

Ea arăta ca un câine rămas fără stăpân.

— Habar n-am. Pur şi simplu nu ştiu.

— Indiferent care sunt motivele care l-au adus în San Francisco, prezenţa lui aici nu poate decât să creeze probleme, spuse Cromwell, privind deschis, cu un zâmbet forţat, înspre masa celor patru agenţi. Nu cred că a pus deja lucrurile cap la cap, însă acum, că te-a văzut pe tine şi suspectând faptul că ai putea avea o legătură cu banditul, ştiind că eşti sora mea, o să-şi bage nasul peste tot.

— Poate a sosit vremea să-mi iau o vacantă.

— Nu e o idee rea.

— Îmi fac rezervare către Juneau, în Alaska, mâine dimineaţă, imediat cum mă trezesc.

— De ce tocmai Juneau? întrebă Cromwell. E un frig acolo de îngheaţă pietrele în perioada asta.

— Pentru că este ultimul loc unde s-ar gândi să mă caute, spuse Margaret, după care făcu o pauză şi în ochi îi apăru o expresie vicleană. Şi mai este şi faptul că tatăl lui Eugene, Sam Butler, îşi supraveghează acolo activităţile miniere, chiar lângă Juneau, adăugă ea şi râse, dând frâu liber emoţiilor. Astfel am şansa de a arunca o privire la interesele mele financiare viitoare.

— Draga mea surioară, spuse Cromwell cu un ton plăcut, eşti o sursă infinită şi permanentă de surprize. Apoi se uită cu îndrăzneală înspre Bell, în partea cealaltă a încăperii. Mă întreb, mormăi el, ce s-a întâmplat cu Red Kelly.

— Poate că l-a ucis Bell.

— Poate, şopti Cromwell. Dacă aşa stau lucrurile, Bell este mult mai periculos decât l-am considerat eu. Data viitoare mă voi ocupa personal de această problemă.

Când Bell reveni la masă, sosise deja felul de mâncare pe care-l comandase, momiţele. Luă furculiţa, abia aşteptând să guste specialitatea, însă fu oprit de întrebările tuturor celor de la masă.

— Ea era femeia despre care credeai că ai cunoscut-o în Denver? întrebă Bronson.

Bell evită să răspundă la întrebare, nedorind să mai insiste asupra unui subiect sensibil pentru Bronson.

— Probabil că m-am înşelat. Recunosc acest lucru. Însă asemănarea este chiar extraordinară!

— Ai ochiul format să remarci frumuseţea, îi spuse Bronson chicotind uşor.

— Cum ţi s-a părut Cromwell? întrebă Irvine. Crezi că va fi cooperant când voi stabili întâlnirea cu el pentru a discuta despre bancnotele furate care au trecut prin banca lui?

— Va trebui să-l întrebi pe Horace acest lucru. Nu am menţionat nimic despre investigaţia noastră. Părea destul de amabil, chiar dacă puţin cam cu nasul pe sus.

— Da, i s-a dus buhul că este arogant, spuse Bronson. Însă, până una-alta, este un tip destul de săritor şi sunt convins că va fi foarte cooperant.

— Vom vedea, zise Bell, reuşind să-şi guste momiţele în cele din urmă. După ce înghiţi, i se adresă lui Irvine: Cred că te voi însoţi la Banca Naţională Cromwell.

— Vrei să te mai întâlneşti o dată cu el? întrebă Bronson.

Bell încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Nu este neapărat o prioritate, spuse el, însă aş vrea să arunc o privire prin banca lui.

— Şi ce anume te aştepţi să găseşti acolo? întrebă Curtis mirat.

Bell ridică din umeri, însă în ochi îi sclipea o luminiţă.

— Ştiţi, nu am nici cea mai mică idee!

Capitolul 19

Marion stătea la biroul ei şi dactilografia o scrisoare, când doi bărbaţi îşi făcură apariţia în încăpere. Ea îşi ridică privirile de la maşina de scris Underwood. Un bărbat cu părul castaniu des, care îi stătea vâlvoi, îi zâmbi prietenos. Era foarte slab şi ar fi părut bolnav dacă nu ar fi avut chipul bronzat. Celălalt era înalt şi cu părul blond. Nu îi putu zări faţa, deoarece se întorsese cu spatele ca să studieze biroul somptuos decorat.

— Domnişoara Morgan?

— Da, vă pot fi de folos cu ceva?

— Numele meu este Irvine, se prezentă el şi îi întinse cartea de vizită de la agenţie. Eu şi colegul meu, Isaac Bell, suntem de la Agenţia de Detectivi Van Dorn. Avem întâlnire cu domnul Cromwell.

Ea se ridică în picioare, însă nu zâmbi.

— Desigur. Aveaţi întâlnire la ora nouă şi jumătate. Aţi ajuns cu cinci minute mai devreme.

Irvine făcu un gest cu braţul prin aer.

— Ştiţi cum se spune…

— Cine se scoală de dimineaţă departe ajunge? întrebă amuzată.

Bărbatul înalt cu părul blond se întoarse către ea şi spuse:

— Însă graba strică treaba.

— Foarte bine spus, domnule Bell… zise Marion cu vocea tărăgănată.

Privirile li se întâlniră, iar în momentul în care se uită în ochii lui albaştri-violeţi, Marion simţi ceva ce nu mai simţise niciodată până atunci. Observă că el avea în jur de un metru optzeci şi trei, iar trupul zvelt îi era îmbrăcat într-un costum de în elegant. Mustaţa voluminoasă avea exact aceeaşi culoare ca şi părul cânepiu, cu un aspect îngrijit. Nu era frumos în sensul de gingaş, dimpotrivă, trăsăturile lui erau aspre şi masculine. Exista o anumită duritate în înfăţişarea sa, un bărbat care se simţea în largul lui atât în ţinutul Vestului sălbatic, cât şi în confortul vieţii de la oraş. Ea îl privi deschis, lăsându-se pradă emoţiilor pe care de obicei şi le controla foarte bine. Nici un alt bărbat nu o emoţionase în acest fel până atunci, cel puţin nu de la prima întâlnire.

Şi Bell rămase foarte impresionat de frumuseţea lui Marion, de farmecul ei. Simţi cum îi fuge pământul de sub picioare când o privi la rândul lui. Părea delicată ca o salcie, dar în acelaşi timp şi puternică. Afişa o încredere în sine şi un calm care te făceau să te gândeşti că putea rezolva orice problemă oricât de complicată. Avea un trup armonios şi graţios şi, studiind-o de la talia subţire până la marginea înfoiată a fustei lungi, îşi putu da seama că avea picioarele lungi. Părul des şi lucios îi era adus în creştetul capului, de unde cădea într-o singură coadă lungă, îngustă, până aproape de talie. Bănui că era cam de aceeaşi vârstă cu el, cu o diferenţă de cel mult un an.

— Domnul Cromwell este ocupat? întrebă el, smulgându-se din gânduri şi revenind la scopul vizitei sale.

— Da… spuse ea bâlbâindu-se uşor, însă vă aşteaptă.

Bătu la uşa lui Cromwell, după care intră şi anunţă sosirea lui Bell şi a lui Irvine. După aceea se trase într-o parte şi le făcu semn să intre, în vreme ce Cromwell se ridică de la birou şi ieşi în întâmpinarea lor. Când trecu pe lângă Marion, înainte ca ea să închidă uşa, Bell îşi lipi intenţionat mâna de a ei. Ea îi simţi atingerea ca un şoc electric care îi străbătu tot corpul.

— Luaţi loc, domnilor, îi invită Cromwell. Horace Bronson zice că aţi descoperit nişte bancnote furate care au trecut prin banca mea.

Irvine nu păru să observe acest lucru, însă lui Bell i se păru foarte ciudat obiceiul lui Cromwell de a purta mănuşi.

— Aşa este, spuse Irvine, deoarece Bell îl lăsă pe el să poarte discuţiile. S-a raportat că una dintre bancnote, care avea numărul de serie 214.799, a fost depusă în banca dumneavoastră.

— Acest lucru este foarte posibil, admise Cromwell, jucându-se cu un trabuc pe care nu-l aprinsese. Presupun că era ori o bancnotă de cincizeci, ori una de o sută de dolari, pentru că noi nu înregistrăm nici o bancnotă sub aceste valori.

Irvine îşi verifică însemnările dintr-un carneţel.

— De fapt, bancnota a apărut la un negustor de pe Geary Street, la o florărie. Directorul, care se numeşte Rinsler, a luat legătura cu Agenţia de Detectivi Van Dorn din cauză că i s-a părut că bancnota e falsă. S-a dovedit că aceasta era bună. El a susţinut că a obţinut-o de la Banca Naţională Cromwell în momentul când a făcut transfer de bani lichizi într-un seif privat.

— Argumentele lui Rinsler sună puţin cam dubios, adăugă Bell.

Însă dacă a încălcat legea, acest aspect ţine de departamentul local de poliţie.

— Milioane de dolari trec prin această bancă în decursul unui an, spuse Cromwell. Nu văd de ce o singură bancnotă este atât de importantă.

— Pentru că o verificare a numărului de serie a demonstrat că aceasta provenea din spargerea unei bănci din Elkhorn, Montana, unde banditul a ucis patru persoane, funcţionari de bancă şi clienţi, explică Bell.

Cromwell mai aşteptă şi alte detalii, însă atât Bell, cât şi Irvine rămaseră tăcuţi. Irvine îşi revedea însemnările, însă Bell îl studia pe Cromwell. Bancherul îi susţinu privirea insistentă fără să-şi abată ochii în altă parte. Se simţea măgulit să ştie că se afla într-un joc al minţii cu cel mai bun agent pe care îl avea Van Dorn.

— Îmi pare rău, domnilor, spuse Cromwell, mutându-şi privirea de la Bell către trabucul său neaprins, nu prea îmi dau seama cum v-aş putea fi de folos. Dacă alte bancnote provenite din spargere au trecut prin Banca Cromwell, au ajuns demult în circulaţie şi nu există nici o posibilitate să le dăm de urmă şi nici de a afla cine a făcut depunerea.

— Este adevărat, răspunse Bell. Însă noi trebuie să verificăm fiecare indiciu, indiferent cât de mărunt.

— Bancnotele erau noi şi aveau numere de serie consecutive, explică Irvine. Credeţi că este posibil să le fi înregistrat înainte să fie puse în circulaţie?

— Este foarte posibil, deoarece, aşa cum am spus, înregistrăm bancnotele de cincizeci şi de o sută de dolari.

— Aţi putea să-l puneţi pe contabil să verifice înregistrările? întrebă Bell.

— Sunt bucuros să vă pot fi de ajutor, spuse Cromwell, după care făcu o pauză pentru a apăsa o sonerie de sub biroul său.

În câteva secunde, Marion Morgan deschise uşa, rămânând în picioare în cadrul ei.

— Domnişoară Morgan, vrei te rog să-i spui domnului Hopkins să vină în biroul meu?

— Sigur că da, spuse ea încuviinţând din cap.

Când apăru Hopkins, acesta nu arăta deloc aşa cum se aştepta Bell. În locul unui individ şters şi insignifiant, cu ochelari şi cu un creion după o ureche, care să-şi fi petrecut întreaga viaţă lucrând cu cifre şi hârţoage, Hopkins arăta ca un sportiv faimos, mare, solid şi agil în mişcări. Salută printr-un gest al

capului în momentul în care îi fură prezentaţi Bell şi Irvine.

— Domnul Bell şi domnul Irvine sunt de la Agenţia de Detectivi Van Dorn. Au venit aici pentru a verifica numerele de serie al unor bancnote care au fost furate în timpul spargerii unei bănci din Elkhorn, Montana. O bancnotă de cincizeci de dolari a fost depusă în banca noastră înainte de a-i fi dată unui client care a încasat un cec. Aceşti domni se gândesc că şi alte bancnote furate ar fi putut trece prin bancă. Ei ar dori ca dumneata să verifici lista cu numerele de serie pe care le-am înregistrat.

Hopkins zâmbi, cu o atitudine extrem de prietenoasă.

— Am nevoie de numerele de serie, zise el.

— Caută bancnotele consecutive sub şi peste numărul 214.799, răspunse Cromwell, din memorie.

— Imediat, domnule, încuviinţă Hopkins, care se înclină apoi uşor în faţa lui Bell şi Irvine. Ar trebui să am aceste numere, dacă există, în câteva ore.

— V-aş fi recunoscător, îi spuse Bell.

— Mai este şi altceva, domnilor? întrebă Cromwell, încheind întrevederea.

— Nu, atât, aţi fost extrem de amabil. Vă mulţumim.

Bell îl lăsă pe Irvine s-o ia înaintea lui către ascensor, iar el rămase mai în urmă. Se opri la biroul lui Marion şi se uită la ea.

— Domnişoară Morgan?

Ea îşi roti scaunul de la maşina de scris în direcţia lui, însă fu prea ruşinată să-l mai privească în ochi.

— Îmi dau seama că acest lucru o să vi se pară extrem de îndrăzneţ, însă dumneata arăţi ca o domnişoară căreia îi place riscul şi eu mă întrebam dacă nu ai face o excepţie de la prudenţă şi să iei cina cu mine în această seară?

Primul ei impuls fu să-l refuze, însă se deschisese undeva în interiorul ei o uşă interzisă şi în ea se dădu o adevărată luptă între principii şi dorinţă.

— Nu am voie să mă întâlnesc cu clienţii băncii. Şi, în afară de asta, cum pot şti dacă aş putea avea încredere într-un bărbat despre care nu cunosc absolut nimic?

El râse şi se aplecă înspre ea.

— În primul rând, nu sunt un client al băncii. Şi, în al doilea rând, dacă nu poţi avea încredere într-un detectiv dedicat meseriei sale, atunci în cine ai mai putea avea încredere? spuse el, după care se întinse şi îi luă mâna într-a lui.

Ea se simţi inundată de un val de anxietate, conştientă că

pierduse bătălia. Ultima barieră se sfărâmă cu totul şi, odată cu aceasta, încercarea ei finală de a se agăţa de ceva. Toate reţinerile o părăsiră complet.

— De acord, se auzi răspunzându-i, ca şi cum ar fi ascultat o cu totul altă persoană vorbind în locul ei. Ies de la serviciu la ora cinci.

— Bine, spuse el, puţin cam prea entuziast după părerea lui. Te aştept în faţa intrării principale.

Ea îl privi cum se îndepărtează înspre ascensor.

„Doamne, Dumnezeule, îşi zise. Trebuie să fiu nebună să iau cina cu un bărbat complet străin!”

Şi totuşi, în timp ce se mustra, în ochi îi apăru o sclipire.

Irvine îl aştepta pe Bell în ascensor.

— Ce-a fost asta?

— Am stabilit să iau cina cu secretara personală a lui Cromwell.

— Nu pierzi vremea, constată Irvine admirativ.

— Lucrurile nu au făcut decât să se aşeze la locul lor, explică Bell zâmbind.

— După cum te cunosc, pun rămăşag că mai ai şi un alt motiv.

— Ai putea spune că amestec plăcutul cu utilul.

— S-ar putea să te joci cu focul, îl avertiză Irvine pe un ton serios. Dacă îşi dă seama că te foloseşti de ea pentru a-ţi vârî nasul în afacerile lui Cromwell, ar putea să apară probleme.

— O să îmi fac griji pentru acest lucru la momentul potrivit, replică Bell liniştit.

În drum spre hotel, gândurile lui Bell nu erau îndreptate înspre partea utilă a acelei seri, ci mai degrabă înspre cea plăcută.

Capitolul 20

Marion nu putea deloc să-şi explice. Nu mai trăise senzaţia aceea de când era elevă şi băiatul visurilor ei îi zâmbise. Nu se mai întâmplase nimic altceva. Acesta nu se apropiase niciodată de ea şi nici nu îi vorbise. Iar acum, în timp ce stătea în faţa lui Bell la o masă intimă pentru două persoane, se simţi la fel de emoţionată ca o şcolăriţă.

La ora cinci fix, Bell o aşteptase într-un taxi la ieşirea din Banca Cromwell. Şoferul îi dusese direct la clădirea cu şapte etaje, unde se afla cel mai renumit restaurant franţuzesc din oraş, Delmonico's.

Urcaseră cu ascensorul până la ultimul etaj, unde şeful de sală îi condusese într-un separeu cu o fereastră mare prin care se vedea panorama oraşului şi a golfului.

Oamenilor care îşi permiteau nu li se părea anormal să comande zece feluri de mâncare, fiecare însoţit de un soi diferit de vin. Bell comandă stridii Rockefeller cu sos picant de curry, urmate de supă de pasăre, sturion din Marile Lacuri, pulpe de broască *a la poulette*, cotlete de porc, pui a la Kiev, friptură de vânat, cartofi fierţi şi mazăre.

Marion nu mai luase o cină atât de somptuoasă în viaţa ei. E adevărat că fusese invitată la un pahar de vin sau la cină de către burlaci înstăriţi din oraş, însă nici unul nu o tratase atât de generos. Era mai mult decât recunoscătoare că porţiile erau micuţe, însă regreta că nu-şi lărgise corsetul înainte de masă.

Ca desert, Bell comandă *crepes suzette*[9], deliciul flambat cu aromă de portocale. Când ospătarul veni la masa lor şi începu să întindă cu lingura compoziţia peste clătite, Marion se forţă să-l privească pe Bell în ochi.

— Pot să-ţi pun o întrebare, domnule Bell?

El o încurajă, zâmbindu-i.

— Cred că ne cunoaştem destul de bine ca să-mi spui Isaac.

— Aş prefera „domnul Bell", dacă nu te superi, spuse ea în ceea ce consideră că era atitudinea cuvenită.

— Cum doreşti, zise Bell, continuând să zâmbească.

---

[9] Clătite umplute cu o cremă pe bază de unt, coajă rasă de portocale şi lichior, care se servesc flambate (n. tr.).

— Cum de îţi poţi permite toate acestea din salariul de detectiv?

El râse.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că am făcut economii toată luna numai ca să te impresionez?

— Nici măcar o clipă, răspunse ea distant.

— Cromwell este cea mai mare bancă din San Francisco?

Ea rămase surprinsă de răspunsul pe care îl primi la întrebare.

— Nu, mai sunt încă două bănci mai mari şi una din ele este Wells Fargo. De ce întrebi?

— Familia mea deţine cea mai mare bancă din Noua Anglie[10].

Ea încercă să ia de bun ceea ce i se spusese, însă nu reuşi.

— Te-ai supăra dacă ţi-aş spune că nu te cred?

— Întreabă-l pe şeful tău. O să verifice afirmaţia mea.

Ea se încruntă, nedumerită.

— Atunci de ce lucrezi ca detectiv, când ai putea să fii preşedintele unei bănci?

— Pentru că întâmplarea face să mă pasioneze mai mult criminalistica decât operaţiunile bancare. Când stăteam la birou mă simţeam ca într-o capcană. Şi mai este şi provocarea de a-mi pune mintea cu cea a infractorului.

— Şi ai succes? întrebă ea, tachinându-l.

— Câştig de mai multe ori decât pierd, răspunse el cu sinceritate.

— Şi de ce eu? îl întrebă ea. De ce să mă inviţi la cină pe mine, o simplă secretară şi nu o persoană de rangul dumitale?

Bell nu se pierdu în exprimări prea pretenţioase:

— Pentru că eşti atrăgătoare, inteligentă şi sunt captivat.

— Dar nu mă cunoşti.

— Sper să reuşesc să schimb acest lucru, spuse el, sfredelind-o din nou cu privirea. Gata, prea multe discuţii. Hai să savurăm clătitele.

Când terminară desertul delicios, Bell îi ceru ospătarului să le aducă două pahare cu vin de Porto vechi de cincizeci de ani. Pe urmă se lăsă pe spate, simţindu-se mai mult decât sătul.

— Povesteşte-mi despre Jacob Cromwell.

Mâncarea şi vinul îşi făcuseră treaba. Marion era prea moleşită pentru a sesiza capcana în care era pe punctul de a cădea.

---

[10] Zonă din nord-estul Statelor Unite, care în prezent cuprinde statele Maine, New Hampshire, Vermont, Massachusetts, Connecticut şi Rhode Island (n. tr.).

— Ce ai vrea să ştii despre el?

— De unde vine, cum şi-a lansat banca, dacă e însurat... După întâlnirea cu el, mi s-a părut o persoană interesantă. Am auzit că el şi cu sora lui Margaret sunt principalii filantropi ai oraşului.

— Lucrez pentru domnul Cromwell de nouă ani, aşa că pot să spun cu certitudine că este un bărbat inteligent şi pătrunzător şi un burlac convins. A început afacerea cu banca în 1892 cu venituri foarte mici şi a trecut de criza din anii ’90. A făcut bani în cea mai grea perioadă a acesteia. Majoritatea băncilor din oraş ajunseseră în stadiul de a-şi închide afacerile în acele vremuri grele din punct de vedere economic, însă nu şi Banca Naţională Cromwell. Cu ajutorul unui management iscusit şi al unor principii bancare solide, el a construit un imperiu financiar cu venituri în valoare de mai multe milioane de dolari.

— Un bărbat plin de resurse, spuse Bell admirativ. În mod evident, s-a realizat prin propriile puteri.

Ea încuviinţă din cap.

— Dezvoltarea Băncii Naţionale Cromwell nu poate fi numită altfel decât un miracol financiar.

— De unde a avut banii pentru a deschide o bancă?

— Acesta este un mic mister. Nu vorbeşte niciodată despre afacerile lui de dinainte de lansarea unei bănci micuţe pe Market Street. Se spune că a început cu nici mai mult, nici mai puţin de cincizeci de mii de dolari. Când am intrat eu în serviciu, veniturile băncii depăşeau cu mult un milion.

— Ce fel de investiţii face cu averea pe care o are?

Ea îşi ridică mâinile într-un gest de neajutorare.

— Sincer, chiar nu ştiu. Nu a menţionat niciodată faţă de mine ceva despre veniturile lui personale, iar eu nu am văzut nici acte, nici corespondenţă legate de acest lucru. Presupun că îşi reinvesteşte profiturile în bancă.

— Dar familia lui? De unde vin el şi cu sora lui?

Încă o dată, Marion nu ştia nimic.

— Nu vorbeşte niciodată despre trecutul lui. O singură dată a menţionat că tatăl lui şi al lui Margaret avea o fermă în Dakota de Nord, într-un orăşel numit Buffalo. În afară de asta, legăturile lui de familie sunt îngropate în trecut.

— Sunt convins că are motivele lui, spuse Bell. Nu voia să o preseze prea mult pe Marion, aşa că schimbă subiectul către propria copilărie, povestindu-i despre cum crescuse el în înalta societate din Boston; cum studiase la Universitatea Yale şi cum,

spre dezamăgirea profundă a tatălui său, alesese să lucreze la Agenţia de Detectivi Van Dorn şi nu la banca familiei. Conduse discuţia astfel încât să ajungă tot la Cromwell.

— Cromwell mi s-a părut o persoană educată. Mă întreb unde şi-a făcut studiile.

— Margaret a pomenit odată că au făcut colegiul în Minnesota, zise Marion, tamponându-şi buzele cu şervetul după ce îşi termină de mâncat clătitele.

— Margaret este o femeie frumoasă, spuse el, atent să-i vadă reacţia.

Marion îşi ascunse cu greu antipatia faţă de sora lui Cromwell.

— Ştiu că este implicată în multe opere de caritate, însă nu este o persoană pe care să mi-o doresc în cercul meu de prieteni.

— Nu poţi avea încredere în ea? o iscodi Bell.

— Nu spune întotdeauna adevărul. Şi mereu zvonuri scandaloase, însă domnul Cromwell reuşeşte să le pună capăt. În mod ciudat, pe el nu par să-l deranjeze extravaganţele ei. Este aproape ca şi cum i-ar face plăcere.

— El călătoreşte mult?

— A, da, deseori pleacă să pescuiască în Oregon, se relaxează la cabana din pădurea de arbori sequoia aflată în proprietatea clubului Bohemian sau se duce la vânătoare în Alaska. De asemenea, participă la cel puţin trei conferinţe bancare pe an în diverse zone ale ţării. O dată pe an, el şi Margaret fac împreună turul Europei.

— Atunci înseamnă că nu el se ocupă de afacerile de zi cu zi ale băncii.

— Nu, nu, spuse ea clătinând din cap, domnul Cromwell ia întotdeauna legătura cu banca o dată pe săptămână cât timp este plecat. De asemenea, mai are şi un consiliu de directori din care fac parte minţile cele mai luminate din domeniu.

Ospătarul le aduse paharele de porto pe o tavă de argint. Ei sorbiră în linişte timp de câteva clipe, după care Marion i se adresă:

— De ce îmi pui toate aceste întrebări despre domnul Cromwell?

— Sunt un investigator. Sunt curios din fire.

Ea îşi dădu la o parte o şuviţă de pe frunte şi îşi netezi părul.

— Mă simt respinsă.

— Respinsă? repetă el, privind-o cu atenţie.

— Da, îmi pui toate aceste întrebări despre şeful meu şi nu m-

ai întrebat nimic despre mine. Majoritatea bărbaţilor pe care i-am cunoscut se interesau întotdeauna despre trecutul meu la prima întâlnire.

— Să îndrăznesc şi eu? o întrebă el, tachinând-o.

— Nu e nimic ieşit din comun, spuse ea, râzând. Viaţa mea este destul de anostă, de fapt. M-am născut în California, de partea cealaltă a golfului, în Sausalito. Mama a murit când eram destul de mică, iar tata, care a fost inginer la Compania de Căi Ferate Western Pacific, mi-a angajat profesori particulari până când am fost destul de mare să mă duc la prima şcoală de secretare din oraş. După absolvire, Jacob Cromwell m-a angajat şi de atunci lucrez la bancă, avansând de la o simplă funcţionară, care bătea documentele la maşină, la secretara lui personală.

— Ai fost căsătorită vreodată?

Ea zâmbi cu cochetărie.

— Am primit vreo două cereri în căsătorie, însă nu am mers niciodată în faţa altarului.

El îşi întinse braţul peste masă şi o luă de mână.

— Mai mult ca sigur va apărea într-o zi şi Făt-Frumos şi te vei îndrăgosti de el.

Ea îşi retrase mâna, mai mult pentru a arăta sigură pe sine decât pentru a-l respinge.

— Feţi-Frumoşi sunt foarte puţini. Şi totuşi, trebuie să găsesc unul în San Francisco.

Bell se hotărî să nu continue această discuţie. Voia neapărat să o mai invite şi altădată şi să vadă atunci unde îi va duce acea atracţie care acţionase asupra amândurora deopotrivă.

— M-am simţit bine în această seară. Nu mi se întâmplă prea des să mă bucur de compania unei femei atât de atrăgătoare şi care să poată susţine o conversaţie.

— Te pricepi să flatezi oamenii.

Bell renunţă s-o mai privească în ochi. Nu voia să-şi forţeze norocul, însă mai era o enigmă la care trebuia să primească un răspuns.

— Mai este ceva care mă nedumereşte la Cromwell, spuse el şi observă din expresia de pe chipul ei că era dezamăgită şi că se aşteptase ca el să pomenească ceva despre o nouă întâlnire, iar el simţi că ea începuse să-şi pună la îndoială sentimentele faţă de el.

— Ce anume? întrebă ea cu un ton care deveni deodată rece.

— Şi când l-am văzut prima dată în salonul de la clubul

Bohemian şi astăzi la el în birou, purta mănuşi. Le poartă întotdeauna când merge la masă sau când lucrează la birou?

Ea îşi pături şervetul şi îl puse pe masă, dându-i de înţeles că din punctul ei de vedere seara se încheiase.

— Când era copil, a fost victima unui incendiu. A suferit arsuri grave la ambele mâini, aşa că poartă mănuşi pentru a-şi acoperi cicatricile.

Bell se simţi vinovat pentru faptul că se folosise de Marion. Ea era o femeie plină de viaţă, frumoasă şi inteligentă. Se ridică, făcu înconjurul mesei şi îi trase scaunul.

— Îmi pare nespus de rău că am lăsat să primeze natura mea excesiv de curioasă de detectiv. Sper că mă vei putea ierta. Îmi vei acorda şansa de a mă revanşa faţă de dumneata?

Ea îşi dădu seama că era sincer şi se simţi puţin emoţionată, nutrind din nou speranţa că el era cu adevărat interesat de ea. Era mult mai atrăgător decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

— Bine, Isaac, voi mai ieşi o dată cu tine. Însă cu o condiţie: să nu mai pui întrebări!

— Fără întrebări, acceptă el înfiorat de plăcere când o auzi spunându-i pe numele mic. Promit!

Capitolul 21

După două zile, cei patru detectivi se întâlniră în birourile Agenţiei de Detectivi Van Dorn de la etajul cinci al clădirii Call de pe Market Street. Se aşezaseră în semicerc la o masă rotundă şi îşi împărtăşeau informaţiile obţinute. Rămăseseră numai în cămăşi, iar sacourile atârnau pe spătarele scaunelor. Toţi, în afară de unul, aveau cravate obişnuite, clasice, la cămăşile cu gulerele scrobite. Unul singur purta papion. Trei dintre ei beau cafea din ceşti cu sigla firmei Van Dorn, iar cel de-al patrulea bea ceai. Hârtii împrăştiate şi rapoarte acopereau toată masa.

— Am scris un articol în care se relatează cum unul dintre cele mai mari transporturi de până acum de bancnote proaspăt tipărite de Monetăria din San Francisco va fi trimis cu pază mare către oraşul minier Telluride din Colorado, pentru plata salariilor şi a unor prime pentru zece mii de mineri, le spuse Bell. Nu am precizat suma exactă, însă am lăsat să se înţeleagă că e în jur de cinci sute de mii de dolari.

— M-am folosit de relaţia pe care o am cu proprietarul ziarului ca să-l conving să publice articolul, zise Bronson. Va apărea în ziarele de mâine.

Irvine îşi roti uşor ceaşca în jurul farfurioarei şi spuse:

— Dacă banditul locuieşte în San Francisco, îl va incita să facă o nouă încercare.

— *Dacă* locuieşte în San Francisco, sublinie Curtis. Mergem la risc aici. Este posibil să fie doar o fundătură.

— Ştim că vagonul de marfă şi mai multe dintre bancnotele furate au ajuns aici, spuse Bell. Eu cred că există toate şansele ca el să locuiască aici, în zona golfului.

— Ar fi foarte bine dacă am şti sigur acest lucru, interveni Bronson cu voce îngrijorată, după care i se adresă lui Irvine: Spuneai că toate încercările tale de a da de urma bancnotelor furate nu au dus nicăieri.

— Un eşec total, admise Irvine. Indiciile erau prea vechi şi nu a fost posibil să identificăm bancnotele înainte de a fi intrat din nou în circulaţie.

— Băncile nu au nici o evidenţă în ceea ce priveşte persoana care le-a adus? se interesă Bronson.

Irvine scutură din cap.

— Casierii nu au cum să ştie, pentru că nu listează numerele de serie. Acest lucru se face mai târziu de către contabilii băncii. Până am făcut noi conexiunile, era deja prea târziu. Cel care a depus bancnotele a dispărut şi a fost uitat de multă vreme.

— Ce se mai aude cu vagonul de marfă? îl întrebă Bronson pe Curtis.

Curtis arăta de parcă tocmai îi murise cineva din familie.

— A dispărut, răspunse el neajutorat. Am făcut cercetări la calea ferată şi nu e nici urmă de el.

— Poate a fost trimis cu un tren de marfă care a ieşit din oraş, îşi dădu Bell cu presupusul.

— Trenurile de marfă de la Southern Pacific care au plecat în ultima săptămână nu au ataşat nici un vagon de marfa aparţinând Companiei de Mobilă O’Brian.

— Vrei să spui că nu a părăsit gara?

— Exact.

— Şi atunci de ce nu poate fi găsit? întrebă Bronson. Doar nu s-a evaporat pur şi simplu!

Curtis îşi ridică braţele în sus şi spuse:

— Ce-aş putea spune? Eu, împreună cu doi dintre agenţii tăi, am cercetat zona gării dintr-o parte în cealaltă. Vagonul nu este de găsit.

— Impiegaţii de mişcare de la Southern Pacific nu ştiu unde a fost dus vagonul după sosire? întrebă Bell.

— A fost mutat pe o linie secundară, lângă platforma de încărcare de la un depozit vechi. Am verificat. Nu era acolo.

Irvine îşi aprinse o ţigară şi expiră un nor de fum, după care întrebă:

— Ar fi putut să fie ataşat la un tren fără ca impiegatul de mişcare să ştie acest lucru?

— Acest lucru nu are cum să se întâmple, răspunse Curtis. Ar afla dacă un vagon ar fi ataşat oficial la un tren. Lăcătuşii de revizie au un formular în care trec numerele de serie de la un tren în ordinea în care sunt cuplate vagoanele. Când vagoanele de marfă sosesc la destinaţie, pot fi scoase de la capătul trenului înainte ca acesta să plece mai departe.

— Poate că banditul s-a gândit că vagonul de marfa nu îi mai e util acum şi atunci l-a scos din uz şi l-a distrus, fu de părere Bronson.

— Nu prea cred, spuse Bell, care căzuse pe gânduri. Eu cred că pur şi simplu a vopsit din nou vagonul, i-a dat un alt număr de

serie şi l-a trecut pe numele altei companii fictive.

— Asta nu va schimba nimic, spuse Curtis. Oricum ar fi, tot nu l-ar putea folosi.

— Ce vrei să spui? se miră Bell.

— Numai trenurile de la Compania de Căi Ferate Rio Grande Southern merg în Telluride.

— Şi ce-l împiedică să vopsească numele acelei companii peste cea cu Southern Pacific?

— Nimic. Numai că ar fi o pierdere de vreme. Rio Grande Southern circulă pe şine cu ecartament îngust. Trenurile de la Southern Pacific merg pe şine obişnuite, cu aproximativ treizeci de centimetri mai late. Sub nici o formă vagonul banditului nu poate merge pe astfel de şine.

— Ce prost am fost! murmură Bell. Am uitat că în Munţii Stâncoşi nu sunt decât şine cu ecartament îngust!

— Stai liniştit, îl îndemnă Bronson. Nici eu nu m-am gândit la asta.

Irvine izbi cu pumnul în masă, plin de frustrare, după care spuse:

— N-o să înghită momeala, ştiind că nu are cum să scape cu ajutorul vagonului său personal de marfa.

Bell zâmbi reţinut.

— Are el punctele lui tari, dar are şi slăbiciuni, spuse el. Mă bazez pe lăcomia şi pe orgoliul său, pe convingerea lui că este invincibil. Sunt convins că va muşca momeala şi că va încerca să jefuiască banca din Telluride. Provocarea este prea mare ca s-o ignore.

— Îţi doresc mult noroc, zise Bronson. Dacă există cineva care să-l poată prinde pe Măcelar, atunci tu eşti acela.

— Dar tu, Horace? Ai avut noroc să dai de urma pistolului banditului?

— Nimic încurajator, replică Bronson supărat. Noile achiziţii de arme de foc nu mai trebuie să fie înregistrate. Orice cumpărător nu face altceva decât să pună banii jos şi pleacă cu un pistol în mână. Nu am ajuns la nici o înţelegere cu vânzătorii. Chiar dacă îşi aduc aminte cui au vândut un pistol automat Colt de calibrul 38, tot n-o să ne dea nici un nume.

Irvine se uita în gol, cu privirea aţintite spre un perete.

— Se pare, domnilor, spuse el, că toate indiciile noastre obţinute cu greu nu au dus la nimic concret.

— La nimic concret, într-adevăr, murmură Bell încetişor. Însă

jocul nu s-a terminat, cel puţin nu încă. Tot mai avem o şansă să marcăm noi în final.

Capitolul 22

Cromwell stătea la masă şi îşi lua micul dejun, citind ziarul de dimineaţă. Împături prima secţiune de la un articol de pe prima pagină şi i-l dădu fără nici un comentariu lui Margaret, care stătea de partea cealaltă a mesei. Ea îl citi şi ochii îi sclipiră când îşi dădu seama despre ce era vorba, după care îşi ridică privirea spre el, întrebător:

— Ai de gând să te duci acolo?

— Mi se pare foarte tentant, răspunse el. E ca şi cum mi-ar fi aruncat cineva o mănuşă la picioare.

— Ce ştii despre Telluride?

— Numai ce am citit. Se află într-un canion. Are un cartier rău famat foarte mare, iar Butch Cassidy a dat o spargere la Banca San Miguel Valley în 1889.

— Şi a avut succes?

Cromwell dădu din cap în semn de încuviinţare.

— El şi cu banda lui au plecat de acolo cu peste douăzeci de mii de dolari.

— Presupun că te gândeşti că, dacă el a putut asta, atunci poţi şi tu.

— Cassidy a pus la cale o spargere de amatori şi a plecat de acolo călare, povesti Cromwell pe un ton plin de sine. Metodele mele sunt mai elaborate.

— Dacă Telluride se află într-un canion, atunci nu este decât un singur mod de a intra şi o singură cale de a ieşi de acolo. Un echipaj de poliţie ar avea timp să oprească un tren şi să verifice vagoanele.

— Oricum nu mă pot folosi de vagonul meu de marfa. Va trebui să-l las deoparte.

— Nu înţeleg.

— Calea ferată de la Telluride aparţine Companiei Rio Grande Southern. Şinele au ecartament îngust şi sunt prea apropiate pentru vagonul meu de la Southern Pacific. Va trebui să găsesc alte mijloace să plec din oraş fără să fiu în pericol de a fi capturat.

Margaret mai citi o dată articolul, după care spuse:

— Am un sentiment neplăcut în legătură cu acest lucru.

— Eu nu mă iau după sentimente. Eu lucrez numai cu fapte

concrete şi îmi asigur securitatea luând în consideraţie fiecare risc în parte, indiferent cât de minuscul.

Ea îl privi din partea cealaltă a mesei, în timp ce el îşi turna încă o ceaşcă de cafea.

— O să ai nevoie de ajutor de data aceasta.

— La ce anume te-ai gândit? o întrebă el privind-o pe deasupra ceştii.

— Vin şi eu cu tine.

— Şi cum rămâne cu excursia ta la Juneau, Alaska?

— O voi amâna, pur şi simplu.

Cromwell se gândi la acest lucru preţ de câteva momente.

— Nu pot să te pun într-o situaţie riscantă.

— Până acum nu ai dat greş, îi atrase atenţia Margaret, însă de data asta s-ar putea să ai nevoie de mine.

El se cufundă în tăcere un timp, apoi zâmbi.

— Sunt convins că ai veni cu mine chiar dacă ţi-aş porunci să nu o faci.

Ea râse.

— Am cedat eu până acum vreodată?

— Nici chiar atunci când eram copii, spuse el, amintindu-şi. Deşi erai cu doi ani mai mică decât mine, nu am reuşit niciodată să îţi impun ceva.

Ea îşi tamponă cu un şervet buzele roşii.

— Atunci rămâne stabilit. Lucrăm împreună la afacerea asta.

— Ai învins, suspină el. Însă sper că nu voi regreta după aceea că nu te-am expediat cu vaporul care pleacă în Alaska.

— Cu ce te-aş putea ajuta?

El îşi lăsă privirea în jos înspre masă, ca şi cum ar fi văzut pe aceasta o imagine abstractă, în vreme ce făcea cercuri cu furculiţa pe faţa de masă.

— Ia mâine un tren către Colorado şi apoi unul către Telluride.

Ea se uită lung la el.

— Vrei să plec înaintea ta?

El încuviinţă din cap.

— Vom face o schimbare faţă de rutina obişnuită. În loc să petrec eu o perioadă printre localnici, în care să studiez activităţile bancare, ai putea să faci tu acest lucru. Ca femeie, ai putea face o investigaţie amănunţită fără să trezeşti vreo suspiciune.

— O *femeie* în Telluride? spuse ea rămânând pe gânduri. Va trebui să mă dau drept prostituată.

— Mai bine pretinzi că eşti o femeie abandonată pe care soţul a părăsit-o pentru a face avere în mine şi pe urmă nu s-a mai întors. Astfel, nimeni nu va considera suspect faptul că vei pune întrebări şi îţi vei băga nasul peste tot.

— Dar ca să mă pot întreţine şi să am ce să mănânc va trebui să-mi găsesc de lucru într-un bordel.

— Faci cum vrei, zise el, cedând ca de obicei capriciilor surorii lui.

— Şi tu?

— Eu am să vin după câteva zile, după ce voi verifica transportul şi voi stabili cu certitudine planul spargerii şi al retragerii din zonă. Făcu o pauză şi se uită la ea cu o privire încărcată de iubire frăţească. Probabil că sunt nebun dacă te implic şi pe tine într-o întreprindere atât de riscantă.

— Şi eu sunt la fel de nebună, chicoti ea veselă, fremătând de încântare la gândul aventurii palpitante. Îi aruncă o privire feminină, care aducea cu expresia unei pisici pe cale să înşface un şoricel.

Bineînţeles, ideea de a acţiona ca o prostituată este o atracţie pe care o găsesc absolut extraordinară.

— Scuteşte-mă de detalii!

— Şi cum rămâne cu Isaac Bell? vru să ştie, redevenind brusc serioasă.

— Ce-i cu el? întrebă el ridicând din umeri.

— S-ar părea că apare peste tot, poate chiar şi în Telluride.

— Mi-a trecut şi mie prin cap, însă după ce voi verifica transportul de bancnote, cred că asta îl cam elimină din schemă. E prea ocupat să vâneze fantome prin San Francisco pentru a apărea din senin în Telluride.

— Nu am încredere în el mai mult decât am în mobila asta.

— Hai, înveseleşte-te, surioară dragă, o îndemnă el râzând. Aceasta va fi doar ca o simplă plimbare în parc, la fel ca şi celelalte spargeri. Ai să vezi!

Capitolul 23

Ziua de primăvară era proaspătă şi răcoroasă. Bell se îndepărtă de gara oraşului şi se îndreptă către intersecţia dintre Aspen Street şi Colorado Avenue, unde văzu o clădire din lemn cu trei etaje, în faţa căreia era o pancartă pe care scria „PENSIUNEA MAMIE TUBBS”. Ducea în mână o valiză uzată şi purta o haină veche de lână, pe sub care avea o vestă şi o cămaşă de flanel. Avea pantaloni din bumbac gros, aproape ca pânza de cort. Era încălţat cu nişte ghete care arătau de parcă ar fi mers cu ele mii de kilometri şi purta o pălărie veche cu calota pliată la mijloc, care îi stătea bine fixată pe cap. Deghizarea îi era desăvârşită de o pipă curbată în stilul irlandez, pe care o ţinea între dinţi. Bell mergea şchiopătând vizibil, ca şi cum nu ar fi putut mişca deloc piciorul stâng.

Pătrunse în holul pensiunii şi fu întâmpinat de Mamie Tubbs, o femeie jovială ale cărei forme te duceau cu gândul la o pară uriaşă. Părul cărunt îi atârna pe spate în două cozi împletite, iar chipul îi arăta ca o farfurie prevăzută cu nas.

— Salutare, străine, spuse ea cu o voce groasă ca de bărbat. Cauţi un loc unde să stai?

— Da, doamnă, răspunse Bell politicos. Abia am sosit în oraş.

— Şapte dolari pe săptămână cu tot cu mâncare, cu condiţia să fii la masă atunci când pun eu farfuriile pe ea.

El îşi vârî mâna într-un buzunar, scoase câteva bancnote făcute sul şi numără şapte dolari.

— Uitaţi aici banii în avans. Nu am prea mulţi, însă destui cât să mă ţină o vreme.

Ea îi remarcase şchiopătatul când intrase în holul pensiunii.

— Cauţi de lucru în mină?

Bell îşi bătu piciorul cu palma şi spuse:

— Zilele mele de miner au luat sfârşit în clipa în care am fost accidentat de o dinamită prost plasată.

Ea îl privi cu suspiciune, întrebându-se de unde avea să mai facă rost în viitor de bani pentru chirie.

— Şi unde crezi că ai să poţi găsi de lucru?

— Un prieten mi-a găsit o slujbă de îngrijitor la hotelul New Sheridan.

Ea zâmbi.

— Şi nu ţi-au putut da o cameră la subsol?

— Toate paturile de la subsol sunt ocupate de mineri, minţi Bell, căci habar nu avea dacă minerii dormeau în subsol.

Ştia că imaginea unui miner infirm o va satisface pe Mamie Tubbs suficient încât să nu împrăştie zvonuri prin oraş despre noul ei chiriaş. Femeia îl conduse în camera lui, unde acesta îşi despachetă lucrurile din valiză. Scoase un prosop înfăşurat în jurul unui pistol automat Colt Browning, un model din 1905 de calibrul 45, cu o magazie de douăzeci de gloanţe. Strecură arma sub pat, însă îşi păstră sub pălărie pistolaşul său Derringer pe care se baza mereu. Îşi strânse din nou legătura din jurul genunchiului, astfel încât să îi împiedice mişcarea normală.

La cină mâncă o tocană de vită în sala de mese a lui Mamie şi îi întâlni şi pe ceilalţi chiriaşi care locuiau la pensiune. Majoritatea lucrau ca mineri, însă erau şi câţiva vânzători şi o pereche, soţ şi soţie, care voiau să deschidă un restaurant. După cină, Bell se plimbă pe Pacific Avenue şi studie configuraţia oraşului.

Telluride – nume care se presupunea că însemna „drumul spre iad”[11] – apăruse după ce se descoperise aur în râul San Miguel.

Aurul, împreună cu zăcămintele de argint care se găseau din abundenţă în munţii San Juan, atrăsese rapid o armată de aventurieri şi de mineri în următorii cincizeci de ani. Prin 1906, în Telluride se găseau mai mulţi milionari pe cap de locuitor decât în New York City.

Minerii săpaseră în cele din urmă peste cinci sute de kilometri de tuneluri care străbăteau munţii din jur, unii înalţi de aproape patru mii de metri peste nivelul mării. Populaţia ajunsese să depăşească cinci mii de locuitori, iar în oraşul agitat în curând începuse să înflorească un stil de viaţă sălbatic şi nebunesc, amestecat cu o doză semnificativă de corupţie. Existau câteva zeci de cârciumi şi o sută optzeci de prostituate care să ţină armata de mineri într-o dispoziţie plăcută după turele lungi de câte douăsprezece ore din minele din Silver Bell, Smuggler-Union şi Liberty-Bell, la câte trei dolari pe zi.

Când soarele dispăru în spatele munţilor şi se lăsă întunericul, o puzderie de lumini se aprinseră pe toate străzile. În 1892, proprietarul minei L. L. Nunn angajase compania electrică Nikola Tesla pentru a construi prima centrală electrică de curent alternativ din lume, cu scopul de a transporta minereurile pe cabluri în interiorul muntelui şi pe minerii care nu locuiau în oraş.

---

[11] To hell you ride, (în limba engleză, în original) (n. tr.).

După ce fuseseră trase cabluri electrice de la centrală până în oraş, Telluride devenise primul oraş din istorie care avusese pe străzi felinare cu lumină electrică.

Bell trecu de „cuiburile” renumite unde îşi desfăşurau activitatea femeile îmbrăcate în roşu. Casele mai selecte erau numite Senatul şi Silver Belle[12]. Muzica răzbătea până în stradă şi auzi un cântăreţ interpretând la pian *Dill Pickles Rag*[13] şi alte piese ragtime Strada se numea Popcorn Alley şi îşi trăgea numele de la zgomotul produs de uşile care se închideau şi se deschideau încontinuu pe perioada nopţii.

Ajunse în centrul oraşului pe Colorado Avenue şi se uită la Prima Bancă Naţională din Telluride. A doua zi urma să îi întâlnească pe şeriful oraşului şi pe directorul băncii pentru a organiza primirea Banditului-Măcelar în cazul în care acesta muşcase momeala şi încerca să jefuiască banca. Trecu de vechea bancă San Miguel Valley pe care o jefuise Butch Cassidy cu şaptesprezece ani în urmă.

Aerul de seară se răcise după ce soarele coborâse dincolo de piscurile munţilor. Bell îşi dădu seama că aerul rarefiat de munte îl făcea să respire mai greu. Ignoră cârciumile de pe strada principală şi se îndreptă către hotelul New Sheridan. Pătrunse în holul hotelului şi-i ceru funcţionarului de la recepţie să-l vadă pe director. Într-un minut, un bărbat scund, cu faţa rumenă şi capul pleşuv, ieşi din birou cu paşi repezi, grăbiţi, ca un şoarece care fuge dintr-o gaură din perete. Zâmbi oficial, însă nu prea călduros în momentul când văzu aspectul modest al hainelor lui Bell.

— Îmi pare rău, toate camerele noastre sunt ocupate. Sheridan este plin.

— Nu doresc o cameră, spuse Bell. Sunteţi domnul Marshall Buckman?

Zâmbetul îi pieri treptat şi privirea i se îngustă.

— Da, eu sunt Buckman.

— Eu sunt Isaac Bell de la Agenţia de Detectivi Van Dorn.

Ochii lui Buckman reveniră la dimensiuni normale şi bărbatul se înclină în semn de salut.

— Domnule Bell, am primit telegrama dumneavoastră. Daţi-mi

---

[12] „Frumoasa de Argint”, joc de cuvinte cu denumirea minei Silver Bell, „Clopoţelul de Argint” (n. tr.).

[13] Melodie renumită, al cărei nume s-ar traduce „Murături cu mărar” (n. tr.).

voie să vă spun că Sheridan va coopera în orice mod posibil.

— Cel mai important lucru, explică Bell, este să confirmaţi oricui vă va întreba că lucrez la dumneavoastră ca îngrijitor.

— Da, de bună seamă, spuse Buckman cu un aer superior. Puteţi să vă bazaţi pe mine.

— Mulţumesc, domnule Buckman. Acum, dacă nu vă deranjează, cred că voi savura cel mai bun whisky pe care-l aveţi în barul dumneavoastră.

— Nu servim decât whisky superior de la cele mai bune distilerii. Nici o zeamă locală nu este tolerată la Sheridan.

Bell salută din cap, apoi se îndepărtă de Buckman şi se duse înspre bar. Se opri şi citi o placă pe care erau trecute regulile pentru clienţii hotelului:

> „Nu trageţi în pianist, face tot ce poate.
> Caii nu au voie la etaj.
> Nu aveţi voie mai mult de 5 într-un pat.
> Cheltuielile de înmormântare sunt suportate de hotel.
> Paturile 50, de cenţi, cu tot cu lenjerie, 75 de cenţi.”

La uşă se opri şi se dădu într-o parte, ca să lase să treacă pe lângă el o femeie a cărei faţă era ascunsă de o pălărie cu boruri largi. Nu reuşi să vadă decât că avea trăsăturile frumoase. Spre deosebire de el, ea nu îi acordă nici o atenţie bărbatului care şchiopăta alături, în timp ce se îndrepta către scările acoperite cu mochetă ce duceau spre camera ei.

Mult mai târziu, Bell se blestemă că nu o recunoscuse pe Margaret în blonda respectivă, la fel cum şi Margaret se învinovăţi că nu îl identificase pe bărbatul infirm decât când era deja prea târziu.

Capitolul 24

Bell le explică situaţia şerifului Henry Pardee şi directorului băncii, Murray Oxnard. Cei trei bărbaţi stăteau în jurul mesei şi luau micul dejun servit de soţia şerifului. Locuinţa lui Pardee se afla chiar în spatele sediului poliţiei şi al închisorii. Se duse la uşă, se asigură că e încuiată şi trase perdelele astfel încât nimeni să nu poată vedea înăuntru.

Şeriful îl impresionă în mod plăcut pe Bell. Pe peretele camerei de zi se găseau rafturi pline cu cărţi, din podea până în tavan, ticsite cu operele lui Shakespeare, Platon, Voltaire, Bacon şi Emerson, alături de mai multe volume în latină. Până atunci, Bell nu mai întâlnise nici un om al legii dintr-un orăşel care să fie atât de citit.

Pardee îşi trecu o mână prin coama deasă de păr cărunt, apoi se trase de mustaţa stufoasă.

— Vreţi să spuneţi, domnule Bell, că dumneavoastră credeţi că Banditul-Măcelar are de gând să dea lovitura la banca din oraşul nostru?

— Nu pot spune cu certitudine, răspunse Bell. Însă, dacă este consecvent firii sale, va fi atras de suma mare de bani de salarii care va fi trimisă băncii de către Prima Bancă Naţională din Denver.

— Nu am cunoştinţă de un astfel de transport de bani, interveni Murray Oxnard.

Era un bărbat înalt, liniştit, cu umeri laţi şi şolduri înguste. Arareori zâmbea, iar pe faţa lui era întotdeauna încremenită o expresie întunecată.

— Nu există nici un transport, explică Bell. Este o stratagemă ca să-l scoatem pe bandit din bârlogul lui.

Pardee bătu în masă cu degetele de la o mână.

— Dacă este atât de deştept precum am citit, atunci cu siguranţă o să facă săpături şi o să-şi dea seama că e o cacealma.

— Nu, domnule, zise Bell scuturând din cap. Directorii băncii din Denver au fost anunţaţi să pretindă că povestea aceasta este adevărată.

— Dacă îmi daţi voie să întreb, interveni Pardee, de ce aţi ales Telluride?

— Pentru că sunteţi plasaţi într-un canion închis ca o cutie, cu singura intrare şi ieşire către vest. Această situaţie îl face ideal pentru a-i închide calea de scăpare dacă nu-l prindem în timpul tentativei de jaf.

— Nu-mi place acest lucru, spuse Oxnard. Se ştie că banditul omoară fără să clipească. Nu-mi pot pune angajaţii în primejdie şi nici nu vreau să-mi murdăresc mâinile cu sângele lor.

— Nu am de gând să vă folosesc, pe dumneavoastră sau pe oamenii dumneavoastră, atunci când va avea loc jaful. Eu însumi şi încă unul dintre colegii de la Agenţia Van Dorn ne vom descurca la bancă. Un alt agent va supraveghea trenurile care vin şi pleacă, întrucât este cunoscut că banditul scapă de la locul crimei folosind un vagon de marfă.

— Dar cum rămâne cu clienţii mei? insistă Oxnard. Cine se va ocupa de tranzacţiile lor?

— Eu şi agenţii mei avem toată experienţa necesară pentru a conduce activităţile zilnice ale unei bănci. Dacă banditul ajunge până la ghişeul casierului, vom fi pregătiţi să-l întâmpinăm.

— Ştiţi cum arată? întrebă Pardee.

— În afara faptului că la mâna stângă îi lipseşte degetul mic şi că are părul roşcat, nu avem nici o descriere.

— Asta pentru că-i omoară pe toţi cei care l-ar putea identifica. Nu prea aveţi cu ce să mergeţi mai departe.

— Tot nu am destulă încredere ca să fiu de acord cu asta, spuse Oxnard. Unul dintre clienţii mei s-ar putea găsi la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit şi să fie împuşcat.

— Vom lua toate măsurile de prevedere necesare, insistă Bell cu gravitate. S-ar putea să fie puţin riscant, însă banditul trebuie oprit. A omorât deja mai mult de treizeci de oameni. Nimeni nu poate spune câţi vor mai muri până îl vom prinde şi vom opri omorurile.

— Cu ce vă pot fi de ajutor? întrebă Pardee, aruncându-i lui Oxnard o privire rece.

— Nu vă puneţi ajutoarele să patruleze în interiorul băncii ca să nu se sperie banditul, răspunse Bell. Fiţi pe fază – nu la vedere, dacă se poate – dar pregătiţi să acţionaţi dacă va fi nevoie. Vom stabili un semnal pentru momentul în care se hotărăşte să intre în acţiune.

Cu toate că Oxnard avea îndoielile lui în privinţa planului, Pardee îşi imagina deja notorietatea de care se va bucura dacă banditul ar fi fost prins în flagrant, în jurisdicţia lui. În ce-l privea,

discuţia era hotărâtoare, iar acum era încheiată. Mai avea doar o întrebare.

— Când e programat presupusul transport de bani?

— Mâine, îi răspunse Bell.

Oxnard se uită la el întrebător.

— Cum rămâne cu transportul care se găseşte deja în seif, pentru adevărata plată?

— Lăsaţi-l în casa de bani. Vă garantez că banditul n-o să pună mâna pe acei bani.

Pardee îşi răsuci vârful mustăţii.

— Aţi fost vreodată într-un oraş minier în zi de plată, domnule Bell?

— N-am avut onoarea aceasta, dar am auzit că poate fi destul de mare agitaţia.

— Aşa este, confirmă Oxnard cu un rânjet şters. La fiecare zi de plată parcă e iadul pe pământ, de la un capăt al oraşului la celălalt.

Pardee răspunse cu un rânjet identic:

— Da, bordelurile vor fi pline, până când minerii nu-şi vor fi cheltuit şi ultimul bănuţ din ce au câştigat cu greu pe whisky şi jocuri de noroc. Făcu o scurtă pauză şi se uită la Bell: Unde locuiţi, în caz că trebuie să iau legătura cu dumneavoastră?

— Stau la Pensiunea Mamie Tubbs.

— Un loc bun ca să nu ieşi în evidenţă, observă Oxnard. Mamie e o femeie cumsecade şi o bucătăreasă bună.

— Pot să garantez pentru tocana ei, spuse Bell cu umor.

După micul dejun, întâlnirea luă sfârşit. Bell şi Oxnard îi mulţumiră doamnei Pardee pentru micul dejun gustos. Apoi, cei trei bărbaţi ieşiră din casă şi se îndreptară pe jos către oraş, iar Pardee îi părăsi când ajunse în dreptul biroului şi al închisorii. Bell se duse cu Oxnard la bancă, pentru a studia interiorul.

Planul parterului arăta la fel ca la mii de alte bănci. Biroul directorului băncii se afla amplasat în spatele ghişeului casierului, care era închis cu sticlă, cu excepţia părţii din faţă cu sertarele de bani. Partea aceasta a ghişeului se deschidea printre nişte bare înguste. Încăperea unde se ţineau banii aducea mai mult cu un seif mare şi se găsea într-o firidă, într-o parte a holului. Bell află că era închis în timpul orelor de lucru şi se deschidea numai ca să se retragă numerar, sau când toţi banii lichizi şi monedele erau returnate, la sfârşitul zilei de lucru.

— Nu aveţi un seif? îl întrebă Bell pe Oxnard.

— Nu este nevoie. Banii pentru plăţi merg de obicei sus, la mine, cu pază armată, a doua zi după ce ajung aici.

— De ce a doua zi?

— Ne trebuie timp să-i numărăm şi să verificăm suma trimisă de la banca din Denver.

— Aşadar, banditul nu are prea multe opţiuni.

Oxnard dădu din cap aprobator.

— Dacă vrea să-şi facă jocul, atunci trebuie să fie mâine.

— Aţi văzut sau aţi avut contact cu noi deponenţi, sau oameni care au intrat în bancă şi după aceea au ieşit, pur şi simplu?

— Un supraveghetor nou de la mina Liberty Bell a deschis un cont de cecuri. Făcu o pauză şi se uită ţintă în tavan, gânditor. După aceea, a mai fost şi o femeie foarte atrăgătoare care a deschis un cont. Un cont foarte mic. Un caz foarte trist.

— Trist?

— Soţul ei a lăsat-o baltă în Iowa, pentru ca el să se ducă să facă avere în Colorado. Nu a mai auzit nimic de el, iar ultimul lucru l-a aflat de la un prieten, mecanic de tren. Acesta i-a spus că soţul ei i-a lăsat vorbă că se ducea la Telluride, să lucreze în mină. A venit aici sperând să-l găsească. Săraca de ea… Sunt şanse ca el să fie unul dintre numeroşii bărbaţi care au murit în mină.

— Mi-ar prinde bine numele supraveghetorului de mină, spuse Bell, ca să-l pot verifica.

— Vi-l aduc acuma. Oxnard se duse în biroul lui şi se întoarse în mai puţin de un minut. Numele lui este Oscar Reynolds.

— Mulţumesc.

Oxnard se uită lung la Bell.

— Nu o verificaţi şi pe femeie?

— Banditul nu a lucrat niciodată cu vreo femeie şi, de altfel, nici cu vreun bărbat. Întotdeauna a comis crimele de unul singur.

— Chiar şi-aşa, oftă Oxnard. Biata de ea. A deschis un cont pentru numai doi dolari. Ca să aibă ce mânca, va trebui probabil să lucreze în vreun bordel, pentru că locurile de muncă pentru femei sunt prea puţine în Telluride. Iar cele care există sunt ocupate de soţiile minerilor.

— Doar pentru siguranţă, aş dori să am şi numele ei.

— Rachel Jordan.

— Pe ea v-o amintiţi, constată Bell, râzând uşor.

Oxnard zâmbi.

— E uşor să reţii un nume, dacă e însoţit de o faţă drăguţă.

— A spus şi unde stă?

— Nu, dar pot presupune numai că în vreo speluncă. Îi aruncă lui Bell o privire şireată: O să o căutaţi?

— Nu, spuse Bell gânditor. Îmi vine greu să cred că o femeie ar fi Banditul-Măcelar.

Capitolul 25

Margaret nu ducea o viaţă de prostituată într-un bordel de pe Pacific Avenue. Se bucura de lux la hotelul New Sheridan. După ce-şi deschisese un mic cont la banca locală, ca să studieze planul parterului, să numere angajaţii şi să vadă unde erau plasaţi aceştia, precum şi tipul de seif, făcuse turul companiilor miniere ca să se intereseze despre un soţ dispărut de multă vreme, care de fapt nu existase niciodată. Efortul dădea substanţă poveştii ei şi în curând deveni subiect de bârfă în tot oraşul.

Mersese până într-acolo încât îi făcuse o vizită şerifului Pardee şi-i spusese şi lui aceeaşi minciună, ca să vadă cu ochii ei ce fel de om era. Doamna Alice Pardee intră în birou chiar în momentul când Margaret îi cerea şerifului ajutor pentru a-l găsi pe soţului ei. Lui Alice i se făcuse imediat milă de femeia în rochia de bumbac decolorată, care îşi spunea povestea tristă de soţie abandonată şi îşi căuta cu disperare soţul care o părăsise. Alice presupuse că această Rachel Jordan era pe jumătate lihnită de foame şi o invită acasă la ea la cină. Margaret acceptă şi veni în aceeaşi rochie ieftină, pe care o cumpărase în San Francisco dintr-un magazin de haine uzate pentru săraci.

În seara respectivă, Margaret se dădu în spectacol, oferindu-se s-o ajute pe Alice Pardee la pregătit masa, însă pentru soţia şerifului fu evident că musafira lor nu prea se simţea în largul ei printre oalele din bucătărie. Alice servi o masă preparată în casă, cu cotlete de oaie, cartofi fierţi şi legume gătite la abur, încununată de o plăcintă cu mere ca desert. După cină fu servit ceaiul, apoi se făcură cu toţii comozi în camera de zi, unde Alice interpretă câteva piese la o pianină veche.

— Spune-mi, doamnă Jordan, întrebă Alice, făcând o pauză ca să schimbe partitura muzicală, unde locuieşti?

— O femeie drăguţă, domnişoara Billy Maguire, m-a angajat ca ospătăriţă la „pensiunea” ei.

Pardee şi soţia lui schimbară nişte priviri îndurerate. Alice trase adânc aer în piept.

— Big Billy este matroana bordelului Silver Belle, spuse ea. Nu ştiai asta?

Margaret se strădui să pară nedumerită.

— Nu aveam nici o idee.

Alice crezu minciuna lui Margaret, Pardee însă, nu. El ştia că o femeie nu avea cum să nu recunoască diferenţa dintre o pensiune şi un bordel. Sămânţa îndoielii începu să-i încolţească în minte, însă soţia lui era copleşită de compasiune.

— Săraca de tine, spuse ea, cuprinzând-o cu braţul pe Margaret. Nu mai stai nici un minut la Silver Belle. Vei locui aici cu Henry şi cu mine până îţi vei găsi soţul.

— Dar s-ar putea să nu fie în Telluride, ripostă Margaret ca şi când ar fi fost pe cale să izbucnească în plâns. Atunci ar trebui să plec şi nu vreau să vă creez nici o neplăcere.

— Prostii, făcu Alice. Mergi chiar acum la localul lui Big Billy şi îţi aduci lucrurile aici. Eu voi pregăti patul liber pentru dumneata.

Margaret îşi intră în rol şi vărsă câteva lacrimi.

— Cum v-aş putea mulţumi vreodată? Cum v-aş putea vreodată răsplăti?

— Nici nu te mai gândi la asta! Eu şi Henry suntem mult prea bucuroşi să ajutăm un biet suflet aflat la necaz. E creştineşte să facem asta.

În timp ce-şi bea ceaiul, Margaret îndreptă firul conversaţiei înspre slujba lui Pardee, ca şerif.

— Mai mult ca sigur că aveţi o viaţă palpitantă, spuse ea. Telluride pare un oraş fără inhibiţii. Probabil că sunteţi foarte ocupat.

— Minerii ne pot crea foarte multe probleme, uneori, încuviinţă Pardee, însă infracţiunile serioase, cum sunt omorurile, nu se întâmplă decât o dată la şase luni sau cam aşa. E linişte, de când cu mişcările sindicale ale minerilor de acum doi ani, când guvernatorul a trimis armata să înăbuşe revoltele.

Margaret răspundea greu şi cu precauţie la întrebările lui Pardee despre soţul ei dispărut. În schimb, punea întrebări generale despre oraş şi despre mine.

— Probabil că trec prin bancă o mulţime de bani înspre companiile miniere, rosti ea ca din întâmplare.

Pardee dădu din cap a încuviinţare.

— Suma de bani pentru salarii se poate ridica la o valoare considerabilă.

— Şi nu vă e niciodată teamă de hoţi şi de tâlhari? întrebă ea nevinovat.

— Minerii sunt băieţi de treabă şi arareori înfăptuiesc vreo infracţiune. Cu excepţia ocazionalelor bătăi de prin cârciumi sau

a câte unui omor atunci când lucrurile scapă de sub control, oraşul este destul de liniştit.

— Când am fost la bancă, am văzut că aveţi un seif care pare destul de solid şi de sigur.

— E solid, nu-i vorbă, confirmă Pardee, aprinzându-şi pipa. Cinci bucăţi de dinamită nu l-au putut deschide.

— Şi directorul băncii e singurul care ştie combinaţia?

Lui Pardee i se păru straniu ca o întrebare ca aceasta să vină din partea unei femei, însă răspunse fără ezitare.

— De fapt, bolţurile încuietorii sunt astfel reglate încât să se deschidă în fiecare dimineaţă la orele zece. La orele trei după-amiaza directorul închide uşa şi potriveşte cronometrul.

— Cineva de la Silver Belle mi-a spus că Butch Cassidy a prădat banca locală.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, zise Pardee, râzând. De atunci nu am mai avut nici o spargere.

Margaret se temea să nu întindă coarda prea tare, însă erau informaţii de care avea nevoie pentru ca fratele său să aibă succes când va da spargerea.

— Salariile minerilor. Când ajung, sunt duse direct la companiile miniere?

Pardee dădu din cap în semn de încuviinţare şi continuă susţinând povestea lui Bell:

— Au venit astăzi şi au mers direct la bancă. Mâine vor fi număraţi şi vor merge către mine în ziua următoare.

— Sunt şi gărzi suplimentare în bancă, pentru protecţia banilor?

— Nu e nevoie, replică Pardee. Oricine ar încerca să jefuiască banca nu ar putea ajunge prea departe. Cu liniile de telegraf care se desfăşoară de-a lungul căii ferate, ar fi în puşi în alertă ofiţerii de ordine din tot ţinutul şi s-ar forma potere care să-i aştepte pe tâlhari când aceştia ar încerca să scape.

— Atunci o asemenea faptă este imposibil să fie încununată de succes.

— Cred că s-ar putea spune şi aşa, răspunse Pardee încrezător. Nu ar avea cum să aibă succes.

Margaret părăsi casa familiei Pardee şi se îndreptă spre Silver Belle. Imediat ce ieşi din raza lor vizuală, o luă pe o alee care ducea înspre hotelul New Sheridan, ca să-şi împacheteze hainele sărăcăcioase. Era mulţumită de ea însăşi şi nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Faptul că urma să stea cu şeriful şi soţia

acestuia îi asigura accesul în majoritatea locurilor din oraş. Până când avea să sosească fratele ei, ea va avea deja adunate suficiente informaţii astfel încât el să poată planifica o spargere fără greşeală.

Singura ei problemă era că nu avea idee unde se afla fratele ei. După câte ştia, el nu ajunsese în oraş, iar ziua următoare era singura în care puteau fi furaţi banii pentru salarii, înainte ca aceştia să ajungă la mine şi să fie distribuiţi minerilor. Începu să se simtă extrem de inconfortabil.

Capitolul 26

În dimineaţa următoare, o femeie cu părul negru mâna spre Telluride o cabrioletă trasă de un cal sur, bălţat. Drumul venea dinspre regiunea rurală din Montrose, o staţie terminus de cale ferată aparţinând de Compania de Căi Ferate Rio Grande Southern. Sosise de la Denver şi închiriase cabrioleta şi calul de la grajdul local. Era îmbrăcată cu o fustă lungă, din piele de ied, deasupra unei perechi de cizme de piele cu vârful ascuţit. Partea de sus a corpului era acoperită cu un pulover verde, frumos lucrat, pe sub haina din blană de lup. Pe cap purta, fixată ferm, o pălărie de cowboy, cu fundul plat. Era îmbrăcată după moda din Vest, însă nu în mod ostentativ.

O luă pe Colorado Avenue, trecu de judecătoria ţinutului San Miguel şi trase de frâie, oprind calul în faţa grajdului oraşului. Coborî din cabrioletă şi legă calul de unul din stâlpii de pripon. Proprietarul grajdului veni şi îşi scoase pălăria.

— Bună ziua, coniţă. Cu ce pot să vă fiu de folos?

— Păi, aş dori, dacă se poate, să-i daţi ceva calului să mănânce şi să bea nişte apă. Trebuie să mă întorc la Montrose în după-amiaza aceasta.

— Bine, coniţă, spuse proprietarul politicos, luat niţel pe nepregătite de o voce care avea o uşoară asprime în ea. O să mă ocup de asta. Între timp, o să aranjez şi roţile din faţă. Par niţel cam slăbite.

— Sunteţi foarte amabil, mulţumesc. A şi apropo, o să vină sora mea să ia cabrioleta şi o să vă plătească ea.

— Desigur, coniţă.

Femeia părăsi grajdul şi merse preţ de o stradă, până la hotelul New Sheridan. Se apropie de recepţie şi întrebă:

— Aveţi cazată aici la dumneavoastră o anume domnişoară Rachel Jordan?

Recepţionerul scutură din cap, se uită la femeia atrăgătoare şi spuse:

— Nu, doamnă, a părăsit hotelul noaptea trecută. Făcu o pauză, se întoarse şi scoase un plic din căsuţa pentru cheie şi corespondenţă. Dar a spus că, în caz că s-ar interesa cineva de dumneaei, să-i dăm asta.

Femeia îi mulţumi recepţionerului, ieşi pe trotuar, deschise

plicul şi citi biletul. Îl vârî în poşetă şi începu să meargă prin oraş. După o scurtă plimbare, ajunse la Cimitirul Copacului Singuratic, pe un deal la nord de râul San Miguel. Intră pe poartă şi trecu printre pietrele de mormânt, observând că majoritatea celor decedaţi muriseră în accidente de mină, avalanşe de zăpadă sau de silicoză.

O tânără drăguţă, blondă, stătea pe o bancă lângă un mormânt, bucurându-se de soare. Cu colţul ochiului zări o altă femeie apropiindu-se. Se îndreptă şi se uită lung la intrusă, care se oprise şi se uita în jos, la ea. Margaret izbucni în râs.

— Dumnezeule, Jacob, reuşi ea să spună într-un sfârşit. E cea mai ingenioasă deghizare a ta de până acum.

— M-am gândit eu că o vei aprecia, spuse Cromwell zâmbind.

— E un lucru bun că eşti scund, slab şi fragil.

— Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta până acum, zise el, după care îşi strânse stângaci fusta din piele de ied şi se aşeză pe bancă alături de Margaret. Spune-mi, dragă surioară, ce ai aflat de când eşti aici?

Margaret îi povesti cum se împrietenise cu şeriful şi cu soţia acestuia. Îi înmână o schiţă pe care o făcuse chiar ea cu interiorul Primei Bănci Naţionale din Telluride, precum şi o descriere a angajaţilor. Raportul ei includea sosirea unui transport de bani de la banca din Denver, care urmau să fie număraţi chiar în ziua aceea, înainte să fie trimişi a doua zi pentru plata minerilor.

Cromwell se uită la ceas.

— Mai e numai o oră înainte să se închidă banca. Pare cel mai potrivit moment ca să luăm banii şi să părăsim oraşul.

— Am observat un om dând târcoale depoului de căi ferate. N-aş putea spune cu siguranţă, însă bănuiesc că ar putea să fi fost unul dintre agenţii lui Van Dorn, care te aştepta să-ţi faci apariţia.

Cromwell păru să reflecteze.

— Chiar dacă Van Dorn şi-a trimis agenţii să supravegheze sosirea şi plecarea trenurilor pe durata transporturilor cu bani, e doar o vânătoare de fantome. Sub nici o formă nu au cum să ştie unde o să dau următoarea lovitură.

— Ei bine, dacă se uită după vagonul tău, e un lucru bun că l-ai revopsit, spuse ea, după care îl privi întrebătoare. Şi, mai precis, cum crezi că vom scăpa cu bine după ce vei da spargerea la bancă?

Cromwell rânji ca un lup.

— Cine ar suspecta două doamne curat îmbrăcate, atrăgătoare, care ies agale din oraş într-o cabrioletă trasă de un cal?

Ea îi cuprinse umerii cu mâna.

— Cel mai simplu plan este şi cel mai bun. Eşti sclipitor, frăţioare. Nu încetezi niciodată să mă uimeşti.

— Apreciez complimentul, zise el, ridicându-se în picioare. Nu avem prea mult timp la dispoziţie. Ne aşteaptă banii de salarii.

— Ce ai vrea să fac eu?

— Du-te la grajd şi ia de acolo calul şi cabrioleta. I-am spus proprietarului grajdului că o să treacă sora mea pe acolo să o ia. Apoi, aşteaptă-mă la uşa din spate a băncii.

În timp ce Curtis supraveghea gara şi depoul oraşului, Bell şi Irvine se ocupau de Banca Telluride. Bell stătea în biroul lui Murray Oxnard şi începuse să creadă că nu evaluase lucrurile cum trebuia. Mai erau doar zece minute până la închidere şi nu era nici urmă de bandit. Jucând rolul unui casier, Irvine se pregătea să închidă ghişeul, aşteptând să vadă dacă mai venea vreun ultim client.

Bell aruncă o privire în jos, la Coltul automat de calibru 45, pe care îl ţinea într-un sertar deschis al biroului şi regretă că nu avea să-l folosească împotriva Banditului-Măcelar. Să-i zboare creierii gunoiului ăluia era prea puţin, se gândea Bell. Nu după ce omorâse atâţia oameni nevinovaţi. Moartea lui ar fi scutit contribuabilii de costurile unui proces. Acum, Bell era forţat să se recunoască învins şi să o ia de la capăt cu puţinele indicii pe care le descoperise împreună cu agenţii lui.

Irvine se duse până la uşa biroului şi se sprijini cu umărul de toc.

— Nu pot să neg că a fost o încercare bună, rosti el.

— Se pare că banditul nu a muşcat din momeală, spuse Bell tărăgănat.

— Poate că nu a citit articolul din ziar pentru că nu locuieşte în San Francisco.

— S-ar părea că aşa stau lucrurile.

Chiar în acel moment se deschise uşa şi o doamnă cu o fustă din piele de ied intră în bancă, cu pălăria trasă atât de mult peste ochi, încât îi acoperea chipul. Bell se relaxă când văzu ceea ce părea o femeie bine îmbrăcată. Îi făcu un semn din cap lui Irvine,

care se duse înapoi în spatele ghişeului de casier şi spuse:

— Cu ce vă pot fi de folos, doamnă?

Cromwell ridică uşor capul, ca să-l poată privi pe Irvine în faţă. Încremeni recunoscându-l instantaneu pe agentul lui Van Dorn care, cu numai câteva zile înainte, stătuse cu Bell şi Bronson în sufrageria de la clubul Bohemian. Nu-i răspunse lui Irvine, de teamă ca vocea să nu-l dea de gol. Cromwell deveni foarte tensionat dându-şi seama că era o capcană. Păstră un moment de tăcere, căutând febril în minte nişte alternative. Avantajul lui era că nu fusese recunoscut de către agent, deghizat în femeie şi că acesta nu suspecta faptul că banditul se afla la mai puţin de un metru de el, de cealaltă parte a ghişeului.

L-ar fi putut împuşca pe agent şi să ia banii din seif, sau ar fi putut pur şi simplu să se întoarcă şi să părăsească banca. Alese a doua variantă şi tocmai se pregătea să se retragă în grabă când Bell ieşi din birou. Cromwell îl recunoscu imediat. Pentru prima dată în cariera lui de infractor, se simţi cuprins de panică.

— Cu ce vă pot fi de folos, doamnă? repetă Irvine, întrebându-se vag de ce femeia nu-i răspunsese de prima dată.

Deja Bell se uita la el cu o privire întrebătoare, ca şi cum clienta i s-ar fi părut cunoscută. Bell era un maestru al identificărilor şi avea memorie fotografică atunci când era vorba de chipurile oamenilor. Ochii săi trădau faptul că încerca să-şi aducă aminte unde o mai văzuse. Apoi privirea îi căzu pe mâinile lui Cromwell, care erau acoperite de mănuşi de piele. Dintr-odată, ca şi cum ar fi văzut o fantomă, îşi dădu seama că se afla faţă în faţă cu banditul. Simţi acest lucru ca pe o lovitură de ciocan în moalele capului. Bell căscă ochii şi reuşi să îngaime:

— *Dumneata!*

Cromwell nu mai pierdu nici o secundă. Îşi vârî mâna în poşeta mare, de pânză şi scoase dintr-o mişcare Coltul de calibru 38, care avea o cârpă groasă înfăşurată în jurul ţevii. Fără cea mai mică ezitare, îndreptă Coltul spre pieptul lui Irvine şi apăsă pe trăgaci. O bubuitură puternică răsună în holul băncii. Pe urmă întoarse arma şi trase în Bell, înainte ca Irvine să atingă podeaua.

Dacă Bell nu s-ar fi întors instinctiv şi nu şi-ar fi azvârlit corpul pe deasupra biroului, prăvălindu-se la podea în spatele acestuia, ar fi încasat glonţul drept în stomac. Saltul violent îl salvă, însă glonţul reuşi totuşi să îl nimerească în coapsă. De-abia simţi durerea. Dintr-o singură mişcare se ridică şi înşfăcă arma din

sertarul biroului. Fără să-şi permită luxul vreunui răgaz, trase o dată înspre Cromwell, glonţul trecând la mai puţin de un centimetru de gâtul banditului. Apoi, mai rapid decât ar fi lovit trăsnetul, amândoi bărbaţii traseră încă o dată, cele două împuşcături fiind atât de apropiate, încât sunară ca una singură.

Cel de-al doilea glonţ al lui Cromwell îl nimeri pe Bell în tâmplă, zgâriindu-i pielea. Vederea lui Bell se înceţoşă, după care îşi pierdu cunoştinţa, simţind cum se prăbuşeşte într-un hău de întuneric. Sângele îi ţâşni din rană şi îi acoperi partea laterală a capului. Nu fusese o rană mortală, însă lui Cromwell, care era încă în picioare, i se păru ca şi cum lui Bell i-ar fi zburat jumătate din cap.

Banditul nu ieşi nici el nevătămat din această confruntare. Glonţul lui Bell îl străpunse în zona taliei, fără să atingă însă vreun organ intern. Se împletici, dar întinzând mâna şi prinzându-se de marginea ghişeului reuşi să nu se prăbuşească la podea. Stătu acolo în picioare câteva momente, luptându-se cu durerea. Apoi se întoarse şi descuie uşa din spate, dându-se la o parte când Margaret năvăli înăuntru.

— Am auzit împuşcături de afară, strigă ea, şocată. Ce n-a mers bine?

— A fost o capcană, murmură el, în timp ce furia luă locul fricii. Îşi ţinea o mână deasupra rănii, iar cu cealaltă arătă cu ţeava Coltului înspre podeaua biroului. L-am omorât pe Isaac Bell.

Margaret păşi în birou şi se uită la capul însângerat al agentului lui Van Dorn şi o expresie plină de groază îi apăru în ochi când îl recunoscu pe Bell, în ciuda sângelui care acoperea o mare parte din chipul acestuia.

— Dumnezeule! îngăimă ea, simţind că i se face greaţă, însă slăbiciunea îi trecu rapid când se întoarse şi văzu că şi fratele ei sângera. Eşti rănit! exclamă ea.

— Nu e aşa de rău pe cât pare, spuse el printre dinţii încleştaţi.

— Trebuie să ieşim de aici. Împuşcăturile îl vor aduce pe şerif şi vor stârni jumătate din oraş.

Margaret jumătate îl cără, jumătate îl târî pe fratele ei rănit prin uşa din spate a băncii. Afară se aflau calul şi cabrioleta. Îşi folosi toată puterea ca să îl aşeze pe bancheta cabrioletei, desfăcu frâul calului de la stâlpul gardului şi se urcă şi ea. Ridică biciul să îndemne calul să o ia la galop, însă el o prinse de

încheietură.

— Stai, mergi încet, ca şi cum am fi două femei care au ieşit să se plimbe. Ar bate la ochi dacă am ieşi în trap din oraş.

— Şeriful este un bărbat deştept. Îl cunosc. Nu-l poţi păcăli cu uşurinţă.

— Nici măcar un bărbat deştept nu o să suspecteze o femeie că ar fi jefuit o bancă şi ar fi omorât doi bărbaţi, mormăi Cromwell.

La capătul aleii, Margaret îndreptă cabrioleta înspre o stradă lăturalnică şi apoi o luă spre vest, către marginea oraşului.

Cromwell îşi scoase haina din blană de lup şi o înfăşură în jurul abdomenului, ca să acopere sângele care îi îmbiba puloverul. Strecură Coltul într-una din cizmele sale de cowboy şi se lăsă pe spate, încercând să-şi păstreze mintea limpede, neluând în seamă durerea care îi pulsa în coapsă.

Bell îl instruise pe şeriful Pardee că avea să tragă un foc de armă ca semnal că banditul îşi făcuse apariţia. Pardee însă îşi dădu seama că lucrurile nu stăteau prea grozav când auzi cinci împuşcături, unele înfundate, precum încărcăturile de dinamită din una dintre minele din apropiere. Ieşi în grabă în stradă dintr-un magazin de unelte unde se ascunsese, temându-se ca nu cumva chiar femeia pe care o văzuse intrând în magazin să fi fost împuşcată de bandit.

Văzându-l îndreptându-se în fugă către bancă, patru dintre ajutoarele lui săriră din ascunzătorile lor şi îl urmară în grabă, în timp ce un al cincilea alergă spre depoul feroviar ca să-l avertizeze pe Curtis. În mână cu un Smith Wesson cu piedica trasă, Pardee se năpusti pe uşa băncii. La început, nu văzu pe nimeni. Irvine era întins pe jos, în spatele ghişeului, iar Bell zăcea de cealaltă parte a biroului. Apoi dădu ocol ghişeului şi îl văzu pe agentul lui Van Dorn întins la podea într-o băltoacă de sânge. Îl verifică pe Irvine şi constată că era mort, după care pătrunse în birou şi îl găsi pe Bell.

— E pe ducă? întrebă unul dintre subordonaţii săi, un bărbat mare cât un urs, cu un burdihan uriaş care se revărsa pe deasupra pantalonilor cu bretelele întinse gata să se rupă şi care stătea ţeapăn în picioare, având la îndemână o puşcă cu ţeava retezată.

— Glonţul nu a făcut decât să-i zgârie puţin craniul, răspunse Pardee. E încă în viaţă.

— Şi femeia cum e?

Mintea lui Pardee nu asimilă pe moment informaţia. Abia apoi pricepu.

— Femeia care a intrat în bancă înainte de împuşcături?

— Da, aceea.

— Probabil că a fost răpită de bandit.

— Dar nu am văzut pe nimeni să intre în bancă înaintea ei sau după ea.

Pardee se ridică în picioare confuz şi neîncrezător. Ar fi fost nevoie de întreaga lui imaginaţie ca să creadă că Banditul-Măcelar era o femeie.

— Cu siguranţă că banditul a intrat pe uşa din spate.

— Nu ştiu, domnule şerif, spuse ajutorul acestuia, scărpinându-se pe bărbie. Uşa ar fi trebuit să fie încuiată pe dinăuntru, ca întotdeauna.

Pardee se repezi la uşa din dos şi o găsi descuiată. O deschise dintr-o smucitură şi aruncă o privire în susul şi în josul aleii, dar nu văzu pe nimeni.

— Mii de draci! mormăi el. A reuşit să scape!

— E imposibil să fi ajuns prea departe, spuse ajutorul de şerif.

— Adună oamenii! se răsti Pardee, după care îi făcu semn altui ajutor de şerif, care stătea la intrarea în bancă. Ia legătura cu Doc Madison! Spune-i că agentul lui Van Dorn e doborât cu o rană la cap şi să vină aici cât mai repede posibil. Pardee îngenunche şi-l examină rapid pe Bell încă o dată. Mai spune-i că se pare că agentul a mai încasat un glonţ şi în picior.

De îndată ce ajutorul ieşi pe uşă, Pardee o luă la goană, îndreptându-se spre calul priponit de stâlpul din faţa biroului. Nu părea posibil, gândi el, ca totul să fi mers chiar atât de prost. Abia în clipa aceea îi trecu prin minte că banditul era un bărbat deghizat în femeie şi că biata văduvă pe care o găzduiseră el şi soţia lui era complicea acestuia.

De îndată ce ieşiră din Telluride şi trecură de drumul care ducea spre sud, la minele din Ophir, Margaret dădu bice calului şi îl forţă să o ia la galop prin canion şi apoi în josul şoselei care se îndrepta înspre vest, către Monrose. În timpul celor zece minute de când părăsise banca, Cromwell avusese timp să se gândească. Arătă înspre un luminiş care ducea către un pod peste râul San Miguel. Era un drum de acces lăsat în paragină, folosit de către echipele de întreţinere ale companiei feroviare

pentru repararea şinelor.

— Ieşi de pe drum, îi spuse Jacob lui Margaret. Treci podul şi îndreaptă-te spre terasament.

Ea se întoarse şi se uită la el.

— Parcă spuneai că nu o să bănuiască niciodată două femei într-o cabrioletă?

— Asta era înainte să-mi treacă prin minte că şeriful şi oamenii lui supravegheau banca.

— Era de la sine înţeles, dar ce legătură are asta cu fuga noastră?

— Cum, nu vezi, dragă surioară? Eu am fost ultimul care a intrat în bancă şi nu am mai ieşit. Dacă ceea ce spui este adevărat, Pardee nu e un prost. Trebuie să fi analizat situaţia şi probabil acum suntem amândoi daţi în urmărire. Însă nu-i va trece niciodată prin cap să ne caute pe terasament. Va fi sigur că mergem pe drum.

— Şi dacă nu ne găseşte, ce crezi că va face atunci?

— Va merge înapoi pe urmele sale, gândindu-se că poate ne-am ascuns în copaci pe când potera lui călare a trecut pe lângă noi.

Până atunci, noi vom fi într-un tren care pleacă din Montrose, îmbrăcaţi ca doi bărbaţi.

Ca de obicei, Cromwell era mult superior urmăritorilor săi când venea vorba de isteţime. Deşi se simţea umilit de felul cum Bell îi întinsese capcana, se consolă întru câtva cu ideea că îl omorâse pe faimosul agent al lui Van Dorn.

Exact cum prezisese, şeriful şi potera lui îşi concentrară atenţia în josul străzii, de unde nu se vedeau şinele de cale ferată printre copaci şi, negăsind nici un semn al trecerii lor, se întorseseră în grabă înspre Telluride pe acelaşi drum. Fu o călătorie cu hurducături peste traversele de cale ferată, însă era compensată de faptul că reuşiseră să-l păcălească pe Pardee, care avea să rămână cu mâna goală.

Capitolul 27

Bell fu transportat la spitalul Telluride, unde rămase sub îngrijirea medicului oraşului. Primul glonţ din Coltul lui Cromwell îi intrase şi ieşise prin coapsă, provocându-i doar nişte răni uşoare. Doctorul îi spuse că se va vindeca în cel mult o lună. Pe urmă îi pansă rana de la cap, cosându-i-o la fel de precis ca un croitor care peticeşte un buzunar rupt.

După ce ignoră recomandările medicului de a rămâne câteva zile în spital, Bell şchiopătă până la gară pentru a lua următorul tren către Denver. Îşi acoperi capul cu o pălărie pentru a-şi ascunde bandajul şi privi cu ciudă împreună cu Curtis cum sicriul în care se afla trupul neînsufleţit al lui Irvine fu ridicat în vagonul de bagaje de ajutoarele şerifului Pardee. Pe urmă se întoarse şi îi întinse mâna lui Pardee.

— Domnule şerif, nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru cooperarea dumneavoastră. Vă sunt recunoscător.

Pardee dădu mâna cu Bell.

— Îmi pare rău pentru prietenul dumneavoastră, spuse cu sinceritate. Avea familie?

— Din fericire, nu avea nevastă şi copii, însă locuia cu o mamă în vârstă.

— Biata de ea… Presupun că se va muta la azilul pentru săraci.

— Va fi îngrijită cum trebuie într-un azil de bătrâni decent.

— Un azil de bătrâni decent nu este ieftin. Avea bani Irvine?

— Nu, replică Bell, dar eu am.

Pardee se abţinu să mai pună întrebări.

— Ce-ar fi fost dacă lucrurile ar fi ieşit aşa cum ne-am fi dorit noi. Planurile noastre bine puse la punct au fost un fiasco, într-adevăr, spuse Bell, urmărind cum uşa vagonului de bagaje se închise după sicriu. Banditul m-a dus de nas.

— Nu e vina dumneavoastră, spuse Pardee. Ne-a dus de nas pe toţi, iar eu am fost cel mai mare prostănac. Acum sunt sigur că văduva nevoiaşă pe care eu şi nevasta mea am luat-o sub oblăduirea noastră complota împreună cu el. Ar fi trebuit să fiu suspicios când a scos informaţii de la mine despre operaţiunile băncii.

— Dar nu i-aţi spus că se punea la cale o capcană. Cromwell

nu ar fi intrat niciodată în bancă dacă ar fi suspectat ceva.

Pardee scutură din cap.

— Ţi-au crezut povestea de la cap la coadă. Dacă am fi bănuit că va purta haine de femeie, atunci nu ne-am fi gândit de două ori înainte să-l împuşcăm ca pe un câine.

— Potrivit rapoartelor despre celelalte spargeri, nu s-a deghizat niciodată în femeie până acum.

— Chiar dacă am dat greş, eu şi oamenii mei ar fi trebuit să-i prindem. Am crezut prosteşte că vor rămâne pe drum. Nu mi-a trecut prin cap că ar putea folosi terasamentul ca pe un drum de evadare decât în momentul în care a fost prea târziu. Până când mi-am dat seama cum m-au păcălit, erau dispăruţi de mult.

— Au fost verificate listele de pasageri din Montrose?

— I-am telegrafiat şefului gării, însă ei deja plecaseră cu trenul către Grand Junction, răspunse Curtis. Nu reţinea dacă fuseseră două femei care să se fi urcat în tren, însă a observat doi bărbaţi. Unul din ei arăta de parcă ar fi fost bolnav.

— Am descoperit urme de sânge pe treptele din spatele băncii, spuse Pardee cu un zâmbet subţire. Cred că l-ai împuşcat.

— Însă nu destul de grav încât să-l opresc, murmură Bell.

— I-am telegrafiat şerifului ţinutului. Şi-a pus ajutoarele să caute în toate trenurile din Grand Junction, însă nu au găsit două femei care călătoreau împreună.

Bell se rezemă într-un baston pe care i-l dăduse Pardee.

— Încep să-mi dau seama cum funcţionează mintea banditului. A revenit la hainele de bărbat şi a îmbrăcat-o şi pe sora lui tot ca un bărbat. Şeriful, care căuta două femei, nu i-a suspectat niciodată.

— Un bărbat deştept, Cromwell ăsta.

— Da, recunoscu Bell, chiar este.

— Încotro vă duceţi de aici? întrebă Pardee.

— Înapoi în Denver şi o luăm de la capăt.

— Acum însă cunoaşteţi numele banditului şi obiceiurile sale.

— Da, numai că ne este imposibil să facem un dosar. Nici un procuror federal nu ar pierde vremea cu un caz cu atât de puţine probe.

— Îl veţi prinde, rosti Pardee cu încredere.

— Vom munci şi mai mult acum că avem şi un motiv personal să-l vedem spânzurat, spuse Bell.

Când Bell şi Curtis ajunseră în Denver seara târziu, un car

mortuar aştepta pentru a-l duce pe Irvine la capela funerară locală.

— Era prietenul meu cel mai apropiat, mărturisi Curtis. O voi consola pe mama lui şi mă voi ocupa de aranjamentele pentru înmormântare.

— Mulţumesc, spuse Bell. Iar eu mă voi ocupa de cheltuieli.

Bell luă un taxi până la hotelul Brown Palace. Intră în apartament, îşi scoase hainele şi se relaxă într-o cadă cu apă fierbinte, proptindu-şi piciorul rănit pe marginea căzii pentru a nu-şi uda bandajul. Închise ochii şi-şi lăsă mintea să rătăcească asupra evenimentelor ce avuseseră loc în ultimele zile. Bell ştia acum că femeia pe lângă care trecuse în hotelul New Sheridan fusese Margaret Cromwell. Când fratele lui intrase în bancă pe uşa din faţă, ea îl aştepta în spate, cu un cal şi o cabrioletă. Imaginea lui Cromwell deghizat în femeie îl îngreţoşă, însă nu putea decât să aibă tot respectul pentru mintea ageră, calculată a Banditului-Măcelar. Evitarea poterei şerifului Pardee luând-o cu cabrioleta pe terasamentul de cale ferată era opera unui geniu.

La început, Bell se gândi că Jacob Cromwell nu îşi va forţa norocul încercând să dea o nouă spargere. Posibilitatea părea să fie foarte îndepărtată, însă, aşa cum făcuse cu toţi criminalii pe care îi prinsese, Bell începu să-şi croiască drum spre mintea lui Cromwell. Se antrenase pentru a putea gândi la fel ca banditul. Cu cât Bell reflecta mai mult la asta, cu atât devenea din ce în ce mai convins că Jacob Cromwell se credea invincibil şi imun la orice investigaţie din partea oamenilor legii, în special a celor de la Agenţia de Detectivi Van Dorn.

Următoarea mişcare trebuia să fie foarte bine gândită. Tocmai trecea în revistă diverse alternative pentru a aduna dovezi ca să-l poată aresta pe Cromwell, când auzi pe cineva bătând la uşă. Sprijinindu-se pe piciorul teafăr şi simţindu-se uşor ameţit din cauza rănii de la cap, Bell ieşi neîndemânatic din cadă, îşi puse un capot şi merse şchiopătând până la uşă. După ce o deschise, rămase surprins să-l vadă pe Joseph Van Dorn.

Van Dorn se uită la bandajul din jurul capului lui Bell, unde apăruse o pată roşiatică şi zâmbi reţinut.

— Nu aş putea spune că arăţi prea bine.

— Intraţi, domnule şi simţiţi-vă ca acasă!

Van Dorn îl studie pe agentul rănit. Era îngrijorat, însă făcu un efort să pară nonşalant.

— Te doare tare?

— Nimic ce aspirina nu poate rezolva.

Van Dorn păşi în apartament şi se uită în jurul său.

— Îmi plac agenţii care călătoresc cu tot confortul, mai ales când nu se folosesc de banii mei.

— Să sun la room service să aducă ceva de mâncat sau de băut?

Van Dorn flutură din mână.

— Nu, mulţumesc, am luat masa în trenul de la Chicago chiar înainte să ajungă în Denver. Un pahar de vin de Porto ar fi binevenit.

Bell telefonă la room service, transmise dorinţa lui Van Dorn şi puse receptorul în furcă.

— Nu mă aşteptam ca tocmai şeful cel mare să călătorească peste o mie cinci sute de kilometri doar ca să mă vadă pe mine.

— O întrevedere nu este numai adecvată, ci şi vitală pentru investigaţie. Van Dorn se afundă într-un fotoliu capitonat foarte moale. Prefer un raport detaliat în loc de câteva cuvinte scurte într-o telegramă. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat în Telluride şi să nu omiţi nimic.

— Aproape totul a mers prost, spuse Bell cu o expresie dezamăgită.

— Nu te mai învinui, îl consolă Van Dorn. Aş vrea să am câte un dolar pentru fiecare plan pe care l-am conceput şi care s-a terminat prost.

Un chelner aduse un pahar de vin de Porto, apoi Bell îşi petrecu următoarele patruzeci de minute aducându-i la cunoştinţă lui Van Dorn planul pe care-l pusese la cale pentru a-l prinde pe Banditul-Măcelar şi cum Cromwell îl întorsese împotriva sa şi a şerifului Pardee. Îi povesti despre moartea lui Irvine şi despre propriile răni, terminând cu faptul că se trezise în spitalul din Telluride. Când Bell termină de povestit, Van Dorn îl întrebă:

— Eşti convins că Jacob Cromwell este Banditul-Măcelar?

— Deghizarea lui a fost genială, iar eu şi Irvine am fost prinşi cu garda jos. Însă nu există nici o îndoială că l-am recunoscut pe Jacob Cromwell în persoana din bancă îmbrăcată în femeie. Atât eu, cât şi Pardee am identificat-o de asemenea şi pe sora lui, Margaret, care venise în oraş pentru a-l ajuta pe fratele ei să comită spargerea.

Van Dorn scoase o tabacheră din buzunarul vestei, alese un trabuc lung şi subţire şi îi dădu foc cu un chibrit pe care-l aprinse

cu unghia de la degetul mare.

— Nu are nici un sens. Dacă acest Cromwell este bogat, deţine o bancă cu un capital de ordinul milioanelor şi locuieşte în Nob Hill, din San Francisco, de ce ar risca totul comiţând un lanţ de spargeri şi de crime?

— Din câte am descoperit, a folosit banii furaţi pentru a-şi realiza capitalul propriei băncii.

— Dar de ce acum, când se bucură de siguranţă din punct de vedere financiar, iar banca sa are o bază stabilă? De ce să continue cu crimele?

Bell privi printr-o fereastră la cerul albastru de deasupra oraşului.

— Răspunsul cel mai simplu ar fi că omul este nebun. I-am făcut profilul psihologic. Sunt sigur că omul jefuieşte şi omoară doar pentru că-i place. Banii nu mai sunt demult scopul său. Şi-au pierdut importanţa. Ca un om dependent de whisky sau de opiu, el este împins spre infracţiune şi crimă. Consideră că nu poate fi atins în nici un fel de către lege. Se crede invincibil şi socoteşte că fiecare act criminal este o provocare pentru a înfrânge legea.

— Trebuie să recunoşti, spuse Van Dorn suflând un inel mare de fum albăstrui, până acum a reuşit să ne facă şi pe noi şi pe toţi oamenii legii de la vest de Mississippi să arătăm ca o grămadă de amatori.

— Cromwell nu este infailibil. Este om, iar oamenii fac greşeli. Iar când va sosi momentul potrivit, eu intenţionez să fiu acolo.

— Ce ai de gând să faci de acum încolo?

Bell făcu o grimasă.

— As vrea ca toată lumea să înceteze să mă întrebe acest lucru.

— Deci?

Privirea lui Bell era concentrată şi calmă şi o aţinti asupra lui Van Dorn.

— Mă întorc la San Francisco pentru a construi un caz împotriva lui Cromwell.

— Din câte mi-ai povestit, acest lucru nu va fi uşor. Ai puţine probe ca să poţi construi un caz. Un avocat al apărării te-ar nimici şi nimic mai mult în boxa martorilor. Ar râde de faptul că ai identificat un bărbat îmbrăcat în femeie, afirmând că ar fi imposibil să faci diferenţa. Şi, fără nici un alt martor şi fără amprente, va trebui să-ţi spun că lupţi pentru o cauză pierdută.

Bell îl fixă pe Van Dorn cu o privire îngheţată.

— Sugeraţi să renunţ la investigaţie?

Van Dorn îl privi furios.

— Nu sugerez nimic de acest gen! Nu fac decât să scot în evidenţă faptele. Ştii foarte bine că acesta este cazul numărul unu ca prioritate al agenţiei. Nu ne vom odihni până când Cromwell nu se va afla după gratii.

Bell îşi atinse uşor partea laterală a capului, ca şi cum ar fi verificat dacă rana mai era acolo sau nu.

— Cum termin de pus cap la cap nişte informaţii de aici din Denver, mă voi întoarce la San Francisco.

— Pot aranja să te ajute o echipă de agenţi. Nu trebuie decât să spui.

Bell scutură din cap.

— Nu. Avându-l pe Curtis ca mâna mea dreaptă şi susţinut de Bronson şi de echipa sa de la birou, am toţi oamenii de care am nevoie. Mai bine să continuăm să lucrăm sub acoperire, fără o armată de agenţi care să creeze complicaţii.

— Ce zici de colonelul Danzler şi Departamentul de Investigaţii Criminalistice din Washington? Ar putea guvernul să ne fie de ajutor în această chestiune?

— Da, dar numai la momentul potrivit. Cromwell are o influenţă extraordinară asupra elitei politice şi a celei financiare din San Francisco. Este un mare filantrop. Dacă reuşim să găsim destule dovezi pentru a-l acuza, prietenii săi îl vor înconjura din toate părţile şi ne vor pune piedici la fiecare pas. La momentul respectiv vom avea nevoie de tot sprijinul pe care ni l-ar putea oferi guvernul federal.

— Care-i planul tău?

— Momentan nu am stabilit nici un plan. Cromwell stă liniştit şi fericit, fără să ştie că ne apropiem de el pe zi ce trece.

— Dar tu nu eşti mai aproape de a-l prinde acum faţă de cum erai acum trei săptămâni!

— Da, dar acum sunt în avantaj.

Sprâncenele lui Van Dorn se ridicară de curiozitate şi murmură sceptic:

— Care-i avantajul ăla?

— Cromwell nu ştie că încă mai sunt în viaţă.

— Va fi o adevărată lovitură când va vedea că ai scăpat cu bine.

Bell zâmbi uşor.

— Contez pe acest lucru.

Capitolul 28

Rana provocată de glonţul lui Bell nu era gravă. Cromwell rezistă, îngrijindu-şi-o la un medic până când reveni cu Margaret la San Francisco, unde plaga de la şold îi fu curăţată, dezinfectată, cusută şi bandajată. Medicul, un vechi prieten, nu pusese nici o întrebare, însă Cromwell îi spusese oricum o minciună despre cum se împuşcase singur din greşeală în timp ce curăţa un pistol. Dat fiind că soţia lui primise o donaţie generoasă de la Cromwell pentru proiectul de care se ocupa, compania de balet din San Francisco, doctorul nu trimise nici un raport poliţiei şi promise că incidentul nu va fi menţionat niciodată.

Cromwell reveni la biroul său de la bancă şi îşi reîncepu numaidecât activitatea obişnuită de administrare a imperiului său financiar. Primul său proiect pentru acea zi era să scrie un discurs pentru inaugurarea unui spital pentru bătrâni, finanţat şi construit graţie propriei generozităţi. Modestia nu se număra printre virtuţile sale, aşa că dăduse spitalului numele de Jacob Cromwell Sanitarium. O chemă la el pe Marion Morgan ca să-i transcrie notele pentru discurs. Ea se aşeză pe un scaun de lângă birou şi se uită la el.

— Scuzaţi-mă că vă întreb, domnule Cromwell, dar vă simţiţi bine? Sunteţi cam palid.

El se forţă să zâmbească, în vreme ce, instinctiv, îşi duse uşor mâna la şold.

— Am răcit din cauză că am pescuit noaptea. Dar aproape că mi-a trecut, spuse el, după care îi înmână însemnările, se roti în scaunul său de piele şi îşi aruncă privirea pe fereastră, privind spre oraş. Dactilografiază-mi discursul şi, te rog, ia-ţi libertatea de a face orice completare consideri că ar fi necesară.

— Da, domnule, spuse Marion, apoi se ridică să iasă din biroul lui Cromwell, însă la uşă avu o ezitare. Scuzaţi-mă, însă mă întrebam dacă aţi mai auzit ceva despre detectivul de la Agenţia Van Dorn.

Cromwell se roti dinspre fereastră şi o privi curios.

— Isaac Bell?

— Da, cred că aşa se numea.

Acesta nu îşi putu reţine un uşor rânjet de satisfacţie în vreme

ce îi răspunse:

— E mort. Am auzit că a fost ucis în timpul unei spargeri la o bancă din Colorado.

Marion îşi simţi inima de parcă i-ar fi fost zdrobită între două blocuri de gheaţă. Nu îi venea să creadă cuvintele lui Cromwell. Îi tremurară buzele şi se întoarse cu spatele, pentru ca acesta să nu îi observe expresia de şoc de pe chipul ei gingaş. Abia reuşind să se controleze, nu mai rosti nici un cuvânt, ieşi din birou şi închise uşa.

Marion se aşeză la biroul ei ca într-un fel de transă. Nu înţelegea de ce simţea atâta durere din cauza unui bărbat pe care nu prea îl cunoştea şi cu care luase o singură dată cina. Cu toate acestea, îi putea vedea chipul în minte de parcă acesta ar fi stat în picioare în faţa ei. Legătura scurtă care se crease între ei fusese întreruptă cu cruzime. Nu îşi putea explica sentimentul de tristeţe şi nici nu încercă. Se simţea ca şi cum şi-ar fi pierdut un prieten drag. Cu mâinile tremurânde, introduse o foaie de hârtie în maşina de scris şi începu să transcrie însemnările lui Cromwell pentru discursul său.

După-amiaza târziu, la ora cinci, Cromwell stătea pe treptele unei clădiri noi, cu trei etaje, din cărămidă roşie, situată la intersecţia Geary şi Fillmore Street şi asculta introducerea lungă şi plină de înflorituri a primarului oraşului, Eugene Schmitz, un prieten apropiat al lui Cromwell, care beneficiase de contribuţii substanţiale transferate în secret în contul său personal de la Banca Cromwell. O mulţime de vreo cinci sute de persoane participa la inaugurare, împreună cu membrii departamentelor de pompieri şi de poliţie, lideri politici şi peste cincizeci de pacienţi în vârstă, care stăteau nemişcaţi în scaunele lor cu rotile.

Remarcile lui Cromwell fură scurte şi la obiect. El se referi cu modestie la persoana lui ca la „un umil mesager al Domnului” care alesese să-i ajute pe cei care nu puteau să-şi poarte singuri de grijă. În momentul când termină, aplauzele fură politicoase şi reţinute, potrivit ocaziei. Se tăie panglica de la intrarea principală, iar Cromwell fu felicitat cu entuziasm. El dădu mâna cu toţi cei care îl felicitară. Dădu un adevărat spectacol îmbrăţişându-i pe toţi pacienţii care aşteptau să intre în clădire. Primarul Schmitz îi dărui o placă de bronz pentru eforturile sale filantropice şi anunţă că, din acel moment, ziua de 12 aprilie va fi

cunoscută drept Ziua Jacob Cromwell.

Croindu-şi drum printr-un grup mare de admiratori şi de persoane care voiau să-l salute, Cromwell ajunse în parcare, unde îl aştepta un Mercedes Simplex. Margaret era deja aşezată la volan, arătând încântător în rochia ei verde de lână şi cu o capă pe umeri.

— Foarte bine, frăţioare! încă o binefacere în numele familiei Cromwell.

— Nu strică niciodată să ai prieteni sus-puşi şi nici să te bucuri de adoraţia sărăcimii urât mirositoare.

— Nu erai *tu* cel cu acţiunile umanitare? îl întrebă ea sarcastic.

— Eu ce-aş putea spune despre proiectele *tale* de binefacere care nu ştiu cum de ajung să fie publicate în paginile mondene ale ziarelor? ripostă el.

— *Touche*!

Cromwell se duse în faţa maşinii şi învârti manivela. Margaret trase şocul şi apăsă ambreiajul. Motorul porni şi scoase, pufăind, un zgomot gutural. Cromwell urcă în maşină, în vreme ce Margaret împinse şocul, băgă în viteză şi dădu drumul la ambreiaj. Mercedesul Simplex ţâşni pe stradă între un tramvai şi un camion care transporta bere. După atâta timp, Cromwell era obişnuit cu felul nebunesc de a conduce al surorii sale şi se relaxă pe locul lui, însă era pregătit să sară în cazul în care vedea că se apropie un dezastru.

— Mergi spre Pacific Heights şi opreşte în parcul Lafayette.

— Ai vreun motiv anume?

— Putem să ne plimbăm pe alei în timp ce stăm de vorbă.

Ea nu-l mai întrebă nimic altceva. Mercedesul Simplex urcă uşor panta către Pacific Heights. Coti după Fillmore Street şi o luă pe Sacramento Street până ajunse la parc, apoi opri la capătul unei alei care şerpuia printre copaci. O plimbare de cinci minute îi duse până în punctul cel mai înalt al parcului, care le oferi o frumoasă vedere panoramică asupra oraşului.

— Despre ce voiai să vorbim? întrebă Margaret.

— M-am decis să mai dau o spargere.

Ea se opri din mers şi se uită supărată la el.

— Trebuie să fie o glumă!

— Sunt cât se poate de serios.

— Dar de ce? Ce ai avea de câştigat? Aproape că ai fost prins în Telluride. De ce să sfidezi din nou soarta fără nici un scop?

— Pentru că îmi plac provocările. Şi, în afară de asta, îmi place

să fiu un erou de legendă în timpul vieţii.

Ea se întoarse şi se uită în altă parte, copleşită.

— Asta-i o prostie!

— Tu nu poţi să înţelegi, spuse el petrecându-şi braţul în jurul taliei ei.

— Înţeleg că e o nebunie şi că într-o bună zi norocul te va părăsi şi te vor spânzura.

— Nu chiar acum, în orice caz, spuse el. Nu atâta vreme cât cel mai bun agent al lor zace în mormânt.

Margaret îşi aduse aminte de ochii de culoarea aceea incredibilă albastru-mov şi de braţul lui Bell în jurul taliei ei în timp ce dansau la Brown Palace. Păru să-şi audă vocea ca venind de foarte departe:

— Bell mort, greu de crezut!

El o privi plin de curiozitate.

— Zici asta de parcă te-ai fi îndrăgostit de el.

Ea ridică din umeri şi încercă să pară indiferentă.

— A, era un tip care arăta bine, într-un mod destul de ciudat. Bănuiesc că alte femei îl considerau foarte atrăgător.

— Oricum, nu mai are nici o importanţă, Isaac Bell ţine acum de domeniul trecutului, spuse Cromwell, conducând-o pe sora lui înapoi spre automobil. Am de gând să-i păcălesc pe toţi cei de la Van Dorn şi pe toţi ceilalţi poliţişti fără minte care vor să mă spânzure. N-o să suspecteze niciodată că voi comite o altă infracţiune atât de curând, la o bancă dintr-un oraş la care nu s-ar gândi niciodată. Vor fi luaţi pe nepregătite încă o dată.

Lui Margaret îi apărură lacrimi în ochi, le şterse cu batista, nefiind sigură dacă emoţiile îi fuseseră stârnite de moartea lui Bell sau de nebunia fratelui ei.

— Unde va fi de data asta?

— În San Diego, aici, în California.

— E aproape la noi acasă.

— Cu atât mai bine, spuse Cromwell. Retragerea mea va fi cu atât mai uşoară.

— Ce face ca San Diego să fie atât de special?

— Faptul că Banca Wells Fargo din oraş prosperă de pe urma depunerilor şi a antreprenorilor maritimi din port. Şi faptul că mi-ar plăcea să-i dau o lovitură celui mai mare competitor al meu.

— Eşti nebun!

— Nu-mi spune aşa! se răsti el.

— Dar tu cum te-ai putea descrie? Tot ce am realizat ar putea

să se prăbuşească dintr-odată la pământ dacă vei fi prins.

— Acest lucru nu se va întâmpla atâta timp cât vor avea de-a face cu o minte strălucită, spuse Cromwell plin de orgoliu.

— Şi când ai să te opreşti? îl întrebă Margaret.

— În momentul în care Banca Cromwell va fi la fel de mare ca Banca Wells Fargo, iar eu voi fi încoronat regele oraşului San Francisco, rosti el cu o sclipire răutăcioasă în privire.

Margaret ştia că nu avea nici un rost să îl mai contrazică. Fără ştirea lui, ea îşi plasase în secret o parte din valori la Banca Wells Fargo, unde lui nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să caute. Bijuteriile scumpe pe care le achiziţionase erau puse la păstrare într-o cutie de valori. Dacă vreodată avea să se întâmple ce era mai rău şi fratele său ar fi fost prins şi spânzurat, ea ar fi părăsit San Francisco şi s-ar fi dus în Europa să trăiască o viaţă de lux până avea să îşi găsească un soţ nobil şi bogat.

Ajunseră la automobil şi Jacob o ajută pe sora lui să se aşeze la volan. În timp ce rotea manivela, încrederea în sine a lui Cromwell era copleşitoare. Ca un vapor care naviga cu toate pânzele pe o mare învolburată, pericolul devenise o provocare care îi produsese dependenţă. La gândul că îi va întrece încă o dată cu ascuţimea minţii sale pe toţi ofiţerii de poliţie din Vest, chipul i se lumină ca al unui fanatic religios care tocmai fusese martorul unui miracol.

Nici unul din ei nu dădu vreo atenţie unui bărbat care stătea pe o bancă din apropierea maşinii, îmbrăcat în haine de muncitor, ţinând în poale o cutie de scule şi fumând relaxat o ţigară.

Capitolul 29

Trenul cu care călătorea Bell îl aduse în San Francisco la ora opt dimineaţa. Pe la nouă se întâlni cu Curtis, cu Bronson şi cu încă cinci dintre agenţii acestuia. Toţi erau aşezaţi în jurul unei mese de conferinţe, de două ori mai mare decât cea din biroul din Denver. Bell arăta extrem de obosit şi rănile încă îl deranjau, însă ignoră durerea, aşa cum făcuse şi cu loviturile de mai înainte şi îndură ca un soldat.

— Domnilor, începu el, ştiind acum că suspectul nostru numărul unu în cazul Banditului-Măcelar este Jacob Cromwell, îi vom pune sub supraveghere atât pe el, cât şi pe sora lui, Margaret, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Ceea ce înseamnă că vom fi la curent cu orice mişcare vor face în afara palatului lor din Nob Hill, adăugă Bronson.

Unul dintre agenţi ridică o mână.

— Domnule, vom avea nevoie de fotografii pentru identificare, căci majoritatea dintre noi nu avem nici cea mai mică idee cum arată.

Bronson luă un dosar voluminos de pe masă.

— Li s-au făcut fotografii în timp ce circulau prin oraş.

— Cine i-a fotografiat? întrebă Bell.

Bronson zâmbi şi arătă cu un gest al capului înspre unul dintre agenţii săi de pe partea cealaltă a mesei.

— Dick Crawford este un fotograf excelent.

— Şi cei doi Cromwell nu au devenit suspicioşi când un fotograf i-a urmărit prin oraş şi apoi i-a pozat? întrebă Curtis.

Bronson îi făcu un semn lui Crawford.

— Dick, spune-le cum te-ai descurcat fără ca ei să-şi dea seama.

Crawford avea faţa îngustă, posomorâtă, cu un maxilar mic, sprâncene stufoase şi capul chel. Era o persoană serioasă, nu exprima nici un fel de amuzament.

— M-am îmbrăcat cu o salopetă şi am cărat după mine o cutie cu scule care avea la un capăt un mic orificiu pentru obiectivul aparatului foto. Nu a trebuit decât să bag mâna în cutie pentru a regla distanţa şi pentru a face fotografia. Nu numai că habar nu au avut de acest lucru, dar nici măcar nu mi-au aruncat vreo privire, spuse el, după care puse pe masă un aparat foto şi

explică modul lui de funcţionare: Ceea ce vedeţi aici este un aparat foto Kodak Quick Focus care face fotografii de dimensiunea unor cărţi poştale.

În timp ce vorbea Crawford, Bronson împărţi celor prezenţi fotografiile care-i înfăţişau pe Jacob şi Margaret Cromwell.

— Veţi observa că fotografiile sunt neobişnuit de clare şi de distincte, continuă Crawford. Caracteristica unică a acestui aparat foto este faptul că, spre deosebire de altele care au reglaj setat pentru distanţă, eu am putut face acest lucru utilizând rotiţa pe care o vedeţi în lateral. Pe urmă nu a trebuit decât să apăs un buton şi partea din faţă a obiectivului se regla la distanţa corectă pentru expunere.

Toată lumea examină fotografiile. Acestea îi înfăţişau pe cei doi Cromwell, singuri sau împreună, cum mergeau pe stradă, ori ieşeau din magazine sau din restaurante. Mai multe fotografii îl înfăţişau pe Jacob Cromwell cum intra şi ieşea din propria bancă. Două îl prezentau ţinându-şi discursul la inaugurarea spitalului pentru bătrâni. Crawford îi urmărise chiar şi în parcul Lafayette şi îi fotografiase în timp ce mergeau pe o alee. Bell se arătă interesat în special de fotografiile în care Margaret se afla la volanul unei maşini cu aspect exotic.

— Un Mercedes Simplex, spuse el admirativ. Cei doi Cromwell au gusturi bune în materie de automobile.

Bronson examină fotografiile în care se vedea maşina.

— Pare scumpă. Ce viteză poate atinge?

— Cel puţin o sută zece, poate o sută treizeci de kilometri la oră, răspunse Bell.

— Mă îndoiesc că ar exista în San Francisco vreo maşină care s-o poată ajunge dacă ar fi s-o urmărească, interveni un agent cu părul stufos de la capătul mesei.

— Acum *este*, spuse Bell, cu chipul străbătut de un zâmbet larg. A fost descărcată dintr-un vagon de marfă în dimineaţa aceasta, explică el, după care se uită la Curtis. Am dreptate, Arthur?

Curtis încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Automobilul tău se află în depozitul de mărfuri de la Southern Pacific. Am plătit un băiat care lucrează la calea ferată să o cureţe puţin.

— Ai trimis o maşină aici de la…

— Chicago, îi încheie Bell propoziţia.

— Sunt foarte curios, spuse Bronson. Ce automobil poate fi

atât de special, încât l-ai transportat tocmai de la Chicago?

— O maşină rapidă poate fi foarte utilă. Şi, în afară de asta, după cum se vede, este mai mult decât potrivită să se ia la întrecere cu Mercedesul Simplex al lui Cromwell, dacă va fi cazul.

— Ce marcă este? întrebă Crawford.

Este un Locomobile, răspunse Bell. A fost condusă de Joe Tracy, care a ajuns pe locul al treilea în 1905, în cursa pentru Cupa Vanderbilt din Long Island.

— Ce viteză prinde? întrebă Bronson.

— Poate ajunge până la două sute patruzeci de kilometri la oră pe drum drept.

În încăpere se lăsă tăcerea. Toţi cei din jurul mesei erau surprinşi şi neîncrezători. Nici unul dintre ei nu văzuse şi nici nu auzise vreodată despre vreun mijloc de locomoţie care să poată merge atât de repede. Cursele profesioniste cu maşini de serie competitive nu ajunseseră încă pe Coasta de Vest.

— De necrezut! spuse Bronson admirativ. Nu îmi pot imagina cum ar putea ceva să meargă cu o viteză de o sută şaizeci de kilometri la oră.

— Poţi să mergi cu ea pe stradă? întrebă Curtis.

Bell încuviinţă din cap.

— I-am instalat apărători şi faruri, iar transmisia a fost modificată pentru traficul stradal.

— Trebuie să mă duci şi pe mine o dată cu maşina asta, spuse Bronson.

— Cred că se poate aranja, zise Bell râzând.

Bronson îşi redirecţionă interesul către fotografiile celor doi Cromwell.

— Aveţi vreo idee ce va face banditul în continuare?

— După Telluride, fu de părere Curtis, eu pun rămăşag că zilele lui de jaf şi de omucideri au luat sfârşit.

— Ar părea logic, dacă tot ştie că suntem pe urmele lui, încuviinţă Bronson.

— Nu putem fi siguri de acest lucru dacă el consideră că toţi martorii de la eşecul din Telluride sunt morţi, inclusiv eu, spuse Bell. Este un om nebun, împins spre jaf şi crimă. Eu nu cred că se va putea opri vreodată. Cromwell crede că niciodată nu i se va da de urmă. Pur şi simplu nu se potriveşte cu tiparul celor ca Black Bart, James Gang, Dalton, sau Butch Cassidy. În comparaţie cu Cromwell, aceştia nu au fost decât nişte amatori.

Unul dintre agenţi se uită la Bell cu admiraţie crescândă.

— Deci crezi că va da din nou lovitura.

— Aşa cred.

— Poate că l-ai fraierit cu povestea despre Telluride, spuse Bronson. Însă dacă este atât de deştept pe cât spui tu, Cromwell nu va face şi a doua oară aceeaşi greşeală, ca să cadă într-o altă capcană.

Bell scutură din cap.

— Nu sunt prea multe speranţe în această privinţă, din păcate. Pentru moment, nu putem decât să încercăm să-i ghicim intenţiile şi, dacă nu vom reuşi să facem asta, vom continua să adunăm dovezi incriminatoare până când vom reuşi să-l punem sub acuzare. Măcar ştim că nu este infailibil.

— Este aici, în faţa ochilor noştri, mormăi Bronson.

Bell îşi turnă o ceaşcă de cafea dintr-un ibric de pe masa de conferinţe şi spuse:

— Avantajul nostru este că el nu ştie că fiecare mişcare îi este urmărită. Va trebui să fiţi foarte atenţi şi să nu îi faceţi pe el sau pe sora lui să suspecteze ceva. Dacă vom putea să ne ţinem pe urmele lui data viitoare când va părăsi oraşul pentru o nouă spargere, vom avea şansa să oprim valul lui de infracţiuni.

Bronson se uită în jurul mesei la agenţii lui.

— S-ar părea că ştim ce avem de făcut, domnilor. Vă las să stabiliţi între voi turele de supraveghere. Am primit o telegramă de la domnul Van Dorn. Ne transmite să facem tot ce putem să-l oprim. Doreşte ca Banditul-Măcelar să fie prins indiferent de costuri sau de eforturi.

Bell i se adresă lui Bronson:

— Mă întreb dacă ai putea să-mi faci o favoare.

— Nu trebuie decât să spui ce doreşti.

— Sună la biroul lui Cromwell şi cere să vorbeşti cu Marion Morgan. Spune-i că o suni extrem de confidenţial şi că va trebui să nu vorbească cu nimeni despre acest lucru, nici măcar cu şeful ei. Roag-o să se întâlnească cu tine la intersecţia Montgomery şi Sutter Street, din apropiere de Banca Cromwell, în timpul pauzei de prânz.

— Şi dacă mă întreabă în ce scop?

Bell zâmbi strâmb.

— Atunci fii rezervat şi spune-i doar că este urgent.

— O să fac tot posibilul să par oficial, zise Bronson râzând.

După conferinţă, Bell şi Curtis luară un taxi până la depozitul

Southern Pacific. Se duseră la comisar, verificară maşina să vadă dacă nu suferise vreo avarie şi, negăsind nimic nelalocul lui, semnară actele.

— E o frumuseţe! exclamă Curtis admirativ, uitându-se la automobil.

Acesta era de culoare roşu-deschis, iar pe radiatorul sclipitor, din alamă, se afla un vultur de bronz cu aripile desfăcute, pe pieptul căruia era montată sonda de temperatură. În spatele grilei radiatorului se găsea capota sub forma acoperişului unui hambar. Rezervorul mare, cilindric, era montat în spatele celor două locuri. Cauciucurile înguste erau prinse de roţile imense cu spiţe din lemn care parcurseseră în viteză străzile întortocheate din Long Island în timpul cursei pentru Cupa Vanderbilt.

Bell se urcă în maşină în spatele volanului imens, montat pe un ax lung, porni maşina din contactul de pe bordul din lemn, fixă acceleraţia de lângă volan şi trase şocul. Apoi băgă presiune în rezervorul de benzină cu o pompă de mână, pentru a împinge combustibilul în carburator. Abia după aceea se duse în faţa maşinii, apucă manivela cu mâna dreaptă şi o învârti cu putere. Motorul pufni şi porni de la a doua rotaţie, cu un zgomot puternic de la ţeava de eşapament. Pe urmă Bell, însoţit de Curtis, se aşeză la volan pe bancheta îmbrăcată cu piele roşie şi împinse şocul, în timp ce lăsă acceleraţia până la ralanti. După ce lăsă în jos frâna de mână cu mânerul de alamă, împinse schimbătorul şi băgă maşina în viteza întâi. Apoi apăsă acceleraţia şi ridică piciorul de pe pedala de ambreiaj, atrăgându-le atenţia unor muncitori de la depozit, care începură să aclame când maşina elegantă o luă din loc.

În timp ce Locomobilul se deplasa cu viteză pe un drum paralel cu şinele de cale ferată, Curtis întrebă, vorbind mai tare:

— Ne întoarcem la birou acum?

Bell scutură din cap.

— Arată-mi pe unde s-o iau până la depozitul în faţa căruia era parcat vagonul de marfă de la Compania de Mobilă O'Brian.

— Atunci ia-o la stânga la următoarea intersecţie şi traversează calea ferată, îl direcţionă Curtis.

După câteva minute, Bell parcă Locomobilul în spatele depozitului gol şi opri motorul. Curtis o luă înainte şi urcară pe o rampă până la platforma de încărcare. Pe linia secundară nu se afla decât un singur vagon de marfa.

— Aici ai găsit falsul vagon de marfa al lui Cromwell? întrebă

Bell.

— Da, în urma consultării documentelor de transport de la Southern Pacific, răspunse Curtis. Am verificat vagoanele de marfa ale companiei. Vagonul 16.173 nu mai este înregistrat în documentele cu mărfuri de la Southern Pacific. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el. E ca şi cum s-ar fi evaporat peste noapte.

Bell examină părţile laterale ale vagonului parcat de-a lungul platformei de încărcare.

— Ar fi putut să fie revopsit şi să i se fi dat un număr de serie nou.

— Este foarte posibil, admise Curtis, după care se uită la număr şi dădu din cap în semn de încuviinţare. Vagonul 16 455. O să-l verific.

— Vagonul ăsta a fost vopsit de curând, rosti Bell încet. Nu are nici măcar o zgârietură!

Ai dreptate, murmură Curtis gânditor. Arată ca şi cum de-abia a ieşit din fabrică.

Bell se duse la uşa vagonului de marfa şi luă în mână un lacăt de bronz care proteja ceea ce se afla în interior.

— De ce ar fi încuiat un vagon de marfa de pe o linie secundară?

— Poate a fost încărcat cu marfa şi urmează să fie cuplat la un tren.

— Mi-ar plăcea să ştiu ce se află înăuntru, spuse Bell gânditor.

— Să-l deschidem? întrebă Curtis cu nerăbdare crescândă.

Bell scutură uşor din cap.

— Mai bine lăsăm lucrurile aşa cum sunt pentru moment. Până nu verificăm numărul de serie, nu avem cum să ştim care este treaba cu vagonul ăsta. Iar dacă îi aparţine lui Cromwell, îşi va da seama că am umblat la lacăt.

— Dacă am dovedi că acesta este vagonul de marfă pe care l-a folosit ca să scape de la locul faptelor, l-am putea aresta.

— Nu e chiar aşa de simplu. S-ar putea să fie pur şi simplu un vagon gol care a fost plasat temporar pe această linie secundară. Cromwell nu e prost. Nu ar lăsa în urma lui dovezi care să poată fi descoperite. Este foarte posibil ca înăuntru să nu se afle nimic incriminator, sau cel puţin nu suficient cât să-l punem cu gâtul în laţ.

Curtis ridică din umeri, înţelegând care era situaţia.

— O să fim cu ochii pe el, însă mă îndoiesc că îl va folosi prea curând, dacă îl va mai folosi vreodată, având în vedere că în

Telluride a fost la un pas de a fi prins.

— Şi mai devreme sau mai târziu, va afla că sunt încă în viaţă şi e conştient de faptul că l-am identificat, spuse Bell cu un zâmbet larg. Şi atunci chiar va face ca lucrurile să fie interesante.

Marion puse telefonul în furcă şi se uită înspre uşa care ducea spre biroul lui Cromwell. Era închisă, ca de obicei. Aproape întotdeauna lucra de unul singur, rezolvându-şi treburile de zi cu zi la telefon sau prin sistemul de difuzoare pe care le instalase în interiorul băncii.

Îşi ridică privirile înspre un ceas de perete Seth Thomas Regulator, al cărui pendul se mişca dintr-o parte în cealaltă. Acele acestuia indicau cifrele arabe corespunzătoare orei douăsprezece fără trei minute. Când pusese în furcă receptorul telefonului, după ce ascultase instrucţiunile lui Bronson, sentimentele sale fuseseră împărţite între loialitatea faţă de Cromwell – dacă ar fi trebuit să-i comunice despre telefon – şi emoţia crescândă care o încerca la ideea de a participa la o acţiune secretă. Pentru că o ruptură clară avusese loc între ea şi Cromwell în ultimul an, în special din noaptea aceea din Barbary Coast, când el şi Margaret se comportaseră atât de bizar. De atunci simţea mai puţină loialitate şi respect faţă de el. Nu mai era omul în care ajunsese să aibă încredere timp de atâţia ani. Devenise distant şi rezervat, rece şi nepoliticos cu ea în cea mai mare parte a timpului.

Minutarul făcu un clic şi ajunse deasupra acului care indica ora. Era douăsprezece, iar ea îşi luă poşeta, îşi puse pălăria pe cap şi ieşi din birou, în tot acest timp nescăpând din ochi uşa închisă de la biroul lui Cromwell. Nu coborî cu liftul, ci o luă în jos pe scări. Trecu prin uşile mari de la intrare, după care străbătu în grabă Sutter Street către intersecţia cu Montgomery. Străzile şi trotuarele erau aglomerate în perioada pauzei de prânz şi îi luă mai bine de zece minute. Când ajunse la colţ, rămase acolo privind în jur, însă nu văzu pe nimeni care să se uite în direcţia ei sau care să se îndrepte către ea. Nu îl întâlnise niciodată pe Bronson şi nu avea nici cea mai mică idee cum arăta acesta.

După un minut, atenţia îi fu atrasă, la fel ca şi celorlalţi pietoni, de o maşină mare, roşie, care se deplasa prin trafic fără efort. Părea să zboare pe deasupra asfaltului, deşi nu se deplasa cu mai mult de treizeci şi ceva de kilometri la oră. Vopseaua

roşie fusese lustruită de mână, ca să se obţină luciul. Totul la ea exprima forţă şi eleganţă.

Concentrată fiind asupra maşinii, nu îi dădu atenţie bărbatului de la volan până când acesta opri în dreptul ei şi îi spuse:

— Urcă, te rog, Marion.

Ea se albi, ducându-şi o mână la gât, surprinsă să se afle în faţa lui Isaac Bell şi a ochilor lui violeţi.

— Isaac, murmură ea în stare de şoc. Jacob mi-a spus că ai murit. El întinse o mână şi o trase pe scaunul pasagerului cu o uşurinţă şi o forţă care o uimiră.

— Trebuie să vezi ca să te convingi, nu să crezi tot ce auzi.

Fără să ia în seamă mulţimea care se adunase în jurul maşinii, Bell îşi petrecu braţul pe după talia lui Marion. Pe urmă o luă în braţe şi o sărută.

— Isaac! exclamă ea când îi dădu drumul. Protestul ei exprima însă mai mult bucuria decât jena. Nu în faţa atâtor oameni!

În acel moment, mulţimea care se adunase să se uite la maşină îşi îndreptă atenţia înspre bărbatul şi femeia de pe locurile din faţă. Începură să-i aplaude şi să-i încurajeze. Bell se trase înapoi şi zâmbi şmechereşte.

— Nu am reuşit niciodată să rezist unei femei frumoase, le spuse el. Marion aproape că se lăsă pradă clipei, aproape, însă nu de tot.

— Te rog, hai să plecăm de aici, insistă ea.

Bell râse, făcu un gest cu degetul la pălărie în semn de salut către oamenii care îl ovaţionau şi băgă Locomobilul în viteza întâi. Apăsă uşor piciorul pe pedala de acceleraţie şi reintră în trafic. Merse înainte pe Montgomery Street, după care o luă la stânga spre cartierul chinezesc. Coti pe o alee şi opri maşina în spatele unui restaurant mare în stil mandarin, vopsit în roşu şi auriu şi cu acoperişul ca o pagodă. Un îngrijitor se înclină în faţa lui.

— Am eu grijă de maşina dumneavoastră, domnule.

Bell îi dădu un bacşiş care îl făcu pe bărbat să-i iasă ochii din orbite.

— Mă bazez pe dumneata, îi spuse Bell, apoi o ajută pe Marion să coboare din maşină.

— Împărăteasa din Shanghai, zise ea, cu privirile îndreptate către intrarea decorativă. Întotdeauna mi-am dorit să iau masa aici.

— Localul mi-a fost recomandat cu căldură.

— Mă întrebam eu cum de ştiai de parcarea din spate.

După ce pătrunseră în holul lung, fură întâmpinaţi de către o femeie frumoasă cu părul lăsat pe spate, negru şi lucios, îmbrăcată cu o rochie mulată din mătase chinezească, cu şliţuri lungi pe ambele părţi. Aceasta îi conduse sus într-o încăpere micuţă, un separeu pentru luat masa şi îi invită să ia loc. În timp ce ei studiară meniul, li se aduse un ceainic din care li se turnă în ceşti.

— Şchiopătai, începu ea.

— O mică amintire din Telluride, Colorado.

Când îşi scoase pălăria, băgă de seamă şi bandajul de pe capul lui. Se încruntă şi îşi ridică sprâncenele întrebător.

— O altă amintire?

Bell încuviinţă şi zâmbi curajos. Marion se uită în ochii lui şi privirea i se înceţoşă.

— Nici nu ştii cât mă bucur că nu ai fost omorât.

— Însă şeful tău şi-a dat toată silinţa.

— Domnul Cromwell! exclamă ea, iar atitudinea i se schimbă de la compasiune la surpriză. Nu înţeleg!

— El este cel care a tras în mine şi care l-a ucis pe agentul lui Van Dorn care îmi era prieten.

— Doar nu vorbeşti serios!

— Fie că îţi place sau nu, Jacob Cromwell este Banditul-Măcelar care a jefuit peste douăzeci de bănci în ultimii doisprezece ani şi a ucis în jur de patruzeci de oameni nevinovaţi.

— Asta e nebunie curată! spuse Marion, muşcându-şi buza de jos. Arăta de parcă s-ar fi pierdut şi nu avea unde să se mai ducă. Nu ar fi avut cum să facă aşa ceva.

— Tot ce am spus este adevărat, continuă Bell pe un ton mai blând. Avem dovezi. Poate nu suficiente pentru a-l condamna, însă toate îl indică pe Cromwell.

— Dar el a ajutat atâţia oameni nevoiaşi! protestă ea.

— Numai de faţadă, spuse Bell cu răceală. Şi-a construit un zid în jurul imperiului său, păzit de o armată de cetăţeni onorabili care îi consideră pe el şi pe Margaret nişte oameni generoşi, care doresc să-i ajute pe cei săraci din bunătatea inimilor lor. Nu este decât o prefăcătorie. Lui Cromwell puţin îi pasă de cei bătuţi de soartă. Nu face decât să-i folosească pentru a-şi promova propriile interese. În ochii politicienilor corupţi ai oraşului, el nu ar putea comite nici o faptă reprobabilă atâta timp cât îi susţine

cu donaţii secrete.

Confuză, Marion sorbi din ceai, iar mâna îi tremură în mod vizibil.

— Pur şi simplu refuz să cred acest lucru, murmură ea.

Bell se întinse peste masă şi îi prinse ambele mâini într-ale sale.

— Crede-mă, Marion, este adevărat. M-am uitat în ochii lui şi l-am recunoscut în clipa în care m-a împuşcat în banca din Telluride.

Ea îşi retrase mâinile şi le împreună.

— Of, Isaac, totul e prea greu de crezut. De ce ar sparge Jacob băncile, când deţine deja a doua bancă din San Francisco ca mărime? Ideea aceasta este prea absurdă pentru a fi adevărată.

— Nu am cum să-ţi răspund la asta, Marion. La început a furat banii pentru a-şi construi propria bancă. Însă după ce s-a îmbogăţit, jafurile şi crimele au devenit o obsesie. Am văzut multe cazuri ca al lui Cromwell. Jafurile şi crimele sunt pentru el ca un fel de narcotic. Nu se poate abţine şi va continua să ucidă până în momentul în care îl voi opri.

Ea îşi ridică privirea, îndreptându-şi-o de partea cealaltă a mesei, spre ochii lui violeţi plini de sensibilitate. Aceştia deveniseră întunecaţi şi reci.

— Tu, Isaac? Chiar trebuie să fii tu acela?

— Nu pot să-l las aşa, să continue să omoare oameni nevinovaţi, explică Bell, rostind cuvintele fără intonaţie, ca şi cum ar fi citit un capăt de acuzare la tribunal. Nu am de gând să-l las să-şi bată joc de lege şi să continue să trăiască în libertate, ducând viaţa unui Moş Crăciun plin de bani. Şi acest lucru este valabil şi pentru sora lui, Margaret, mai adăugă el. E înfundată şi ea până la gâtul ei cel frumuşel în operaţiunile lui malefice.

Marion îşi plecă în jos capul, confuză, iar pălăria îi acoperi ochii.

— Îi ştiu pe Jacob şi pe Margaret de ani de zile şi totuşi nu i-am cunoscut deloc.

— Este greu, spuse Bell încet, însă va trebui să accepţi acest lucru.

Ea îşi înălţă din nou capul, iar marginea din faţă a pălăriei ei înflorate se ridică până când el reuşi să o privească direct în ochii verzi ca o mare de corali.

— Cu ce aş putea eu să ajut? întrebă ea încet.

— În primul rând, trebuie să te prefaci că nu ştii absolut nimic.

Îţi vei continua îndatoririle de secretară credincioasă. Agenţii noştri îi vor ţine pe amândoi, frate şi soră, sub supraveghere constantă. Nu va trebui decât să raportezi orice ţi se pare suspicios sau neobişnuit în privinţa acţiunilor lui Jacob.

— Vrei să spui, desigur, să îţi raportez *ţie*.

— Da, spuse el încuviinţând din cap.

Ea avu deodată sentimentul că era folosită, că interesul lui Bell pentru ea era doar cel datorat unei informatoare. Se răsuci într-o parte, astfel încât el să nu-i vadă lacrimile care i se adunaseră în ochi. Bell simţi imediat la ce se gândea. Îşi mută scaunul până când ajunse suficient de aproape încât să-şi pună braţul în jurul umerilor ei.

— Ştiu la ce te gândeşti, Marion şi nu este adevărat. Ştiu că îţi ceri să comiţi un act de trădare, însă sunt vieţi care atârnă de cealaltă parte a balanţei. Şi totuşi, este mult mai mult de atât. Este vorba de mult mai mult decât de faptul de a-ţi solicita ajutorul, spuse el, după care se opri câteva clipe pentru a-şi face curaj. M-am îndrăgostit de tine, Marion. Nu aş putea să explic de ce s-a întâmplat aşa, deodată, însă acesta este adevărul. Trebuie să mă crezi.

Marion îi privi chipul şi nu văzu decât dragoste şi afecţiune. Temerile îi dispărură într-o clipă, se întinse şi îl sărută apăsat pe buze. Când se dădu înapoi, îi zâmbi ştrengăreşte.

— Cred că îţi închipui despre mine că sunt o destrăbălată.

El râse când o văzu cum roşeşte.

— Deloc. Chiar mi-a făcut plăcere.

Apoi ochii ei căpătară o expresie de blândeţe.

— Trebuie să recunosc că am simţit ceva când mi-am ridicat privirea şi te-am văzut cum stăteai acolo, în birou.

De data aceasta, el fu cel care o sărută pe ea. După un moment destul de lung, se retrase şi zâmbi.

— Poate că ar fi cazul să comandăm ceva înainte să ne dea afară pentru comportament necorespunzător.

Capitolul 30

După ce Marion reveni de la masa de prânz pe care o luase împreună cu Bell, în timp ce dactilografia o scrisoare, Cromwell o chemă la el în birou. Ea îşi ascunse nervozitatea evitând să-l privească în ochi în timp ce-i vorbea.

— Marion, eu voi participa la Conferinţa Naţională pentru Băncile Comunităţii. Aceasta are loc la Los Angeles anul acesta, între douăzeci şi opt şi treizeci martie. Vrei, te rog, să te ocupi de aranjamentele de călătorie şi să-mi rezervi o cameră la hotelul Fremont din centru?

— Ca să fiţi în Los Angeles pe douăzeci şi opt va trebui să plecaţi mâine, constată Marion. Este foarte din scurt.

— Îmi dau seama, spuse Cromwell ridicând din umeri. Nu aveam de gând să particip, însă m-am răzgândit.

— Doriţi să închiriaţi un vagon particular?

— Nu. Îi voi lăsa să vină cu vagoane particulare pe preşedinţii de la băncile Crocker şi Wells Fargo. Când călătoresc în interes de afaceri, îmi place să merg ca un om de rând, astfel încât clienţii mei să vadă că mă ocup cât se poate de bine de interesele lor şi că nu le risipesc banii de pomană.

Marion se ridică în picioare, foşnindu-şi fustele.

— Am să mă ocup de asta.

De îndată ce reveni în biroul ei, ridică receptorul şi, cu o voce coborâtă, aproape în şoaptă, îi ceru centralistei să-i facă legătura cu Agenţia de Detectivi Van Dorn. Când Marion îşi spuse numele persoanei care răspunse la telefon, i se făcu imediat legătura cu Bell.

— Isaac?

— Marion? Tocmai aveam de gând să te sun şi să te invit la cină şi pe urmă să mergem la teatru.

Ea fu încântată că el se bucura să-i audă vocea.

— Am nişte informaţii pentru tine, spuse ea serios. Jacob pleacă din oraş.

— Ştii unde se duce?

— La Los Angeles, răspunse ea. Va participa la Conferinţa Naţională pentru Băncile Comunităţii. Este o adunare a bancherilor, unde schimbă ultimele noutăţi în materie de operaţii bancare.

— Când are loc?
— Între douăzeci şi opt şi treizeci luna asta.
Bell reflectă câteva clipe.
— Va trebui să plece mâine cu trenul dacă vrea să ajungă la Los Angeles până pe douăzeci şi opt.
— Da, aşa este, încuviinţă Marion. Numaidecât ce închid telefonul, va trebui să mă ocup de rezervări. Va merge cu vagonul de călători, ca un pasager obişnuit.
— Nu e genul şefului tău să facă economii.
— Spunea că îi va impresiona pe clienţii Băncii Cromwell dacă vor vedea că nu risipeşte veniturile băncii.
— Tu ce părere ai, Marion? Călătoria aceasta este de-adevăratelea?
Ea răspunse fără nici o ezitare:
— Ştiu că în zilele acestea va avea loc o Conferinţă Naţională pentru Băncile Comunităţii în oraşul Los Angeles.
— Voi avea grijă ca unul dintre agenţii noştri să-l însoţească pe parcursul călătoriei.
— Mă simt vinovată că fac asta pe la spatele lui, şopti ea plină de remuşcări.
— Nu regreta nimic, iubito, îi răspunse Bell cu tandreţe. Jacob Cromwell este un om rău.
— La ce oră să te aştept? întrebă Marion, bucuroasă să schimbe subiectul legat de Cromwell.
— Vin să te iau la ora şase, astfel încât să luăm cina înainte de a merge la teatru.
— Mergem cu maşina ta roşie de curse?
— Te deranjează?
— Nu, îmi place senzaţia produsă de viteză.
— Ştiam eu că era ceva la tine care m-a atras din prima, râse Bell.
Marion închise telefonul, surprinsă să constate că inima îi bătea într-un ritm mai rapid.

Din instinct şi ştiind că Bell şi agentul acestuia, Irvine, îşi băgaseră nasul peste tot înainte să-i omoare, Cromwell făcu nişte pregătiri minuţioase pentru a-şi acoperi cu şi mai mare grijă urmele. Era convins că odată cu pierderea a doi dintre agenţi, Van Dorn va pune şi mai mare zel în investigaţie şi va cerceta şi mai în profunzime fiecare fir. Se putea aştepta la şi mai mulţi agenţi care să apară şi care să pună şi mai multe întrebări

referitoare la banii furaţi care fuseseră puşi în circulaţie prin comercianţi şi alte bănci din oraş.

Ca să fie perfect în siguranţă, Cromwell îl chemă pe impiegatul şef de la Southern Pacific şi îl informă că îi va trimite o cerere scrisă pentru a-şi muta vagonul de marfă, care avea acum numărul de serie 16.455 şi care se afla în magazia abandonată, la o nouă locaţie, de partea cealaltă a golfului, în Oakland. După câteva minute, ordinul fu primit de către şeful depoului, care trimise o locomotivă ce se cuplă la vagon şi îl tractă până la un feribot.

Cromwell mai făcu o comandă pentru un tren special, un vagon particular Pullman tras de o locomotivă şi un tender, cu destinaţia San Diego. Comanda fu trecută prin Compania de Mobilă O'Brian din Denver, care avea un cont de durată la ei şi era un client respectat al Companiei de Căi Ferate Southern Pacific.

Numai după aceea se lăsă pe spate în scaun, îşi aprinse o ţigară scumpă şi se relaxă, complet asigurat că se afla din nou cu zece paşi în faţa oricărei suspiciuni cât de mici pe care ar fi putut s-o aibă Van Dorn sau orice altă agenţie de detectivi. Poate că s-ar fi umflat şi mai mult în pene dacă ar fi ştiut că înainte ca Bronson să fi putut trimite un agent să supravegheze pe oricine s-ar fi apropiat de vagonul de marfa, acesta fusese deja mutat pe feribot şi transportat până la o linie secundară a căilor ferate Southern Pacific din Oakland.

Capitolul 31

A doua zi, dimineaţa devreme, Cromwell îşi luă rămas bun de la Margaret şi se urcă în limuzina sa Rolls-Royce. Abner conduse maşina cu grijă prin traficul oraşului către gara Southern Pacific pentru trenurile care se îndreptau direct către nord sau sud şi care nu trebuiau să traverseze golful. Opri la intrarea în gară, deschise portiera maşinii şi îi înmână o valiză lui Cromwell.

În timp ce Rolls-ul se îndepărta de locul unde staţionase, Cromwell intră în gară în pas lejer, îi arătă biletul funcţionarului de la intrare şi se alătură celorlalţi pasageri care se deplasau încolo şi încoace pe peron. Urcă treptele de la cel de-al treilea vagon.

Un agent de la Van Dorn îl privi cum se urcă în tren, apoi se mai plimbă pe acolo până când trenul se puse în mişcare, asigurându-se că Jacob Cromwell nu coborâse înapoi pe peron. Numai după aceea agentul se sui şi el în ultimul vagon şi începu să treacă dintr-un vagon în altul, până când ajunse la cel în care se urcase Cromwell. Spre marea sa uimire, nu reuşi să-l vadă nicăieri pe Cromwell. Alarmat, agentul se repezi în celelalte vagoane, căutând până când ajunse la uşa încuiată a vagonului de bagaje. Nici urmă de Cromwell. Pe urmă se duse în grabă înapoi în spatele trenului, gândindu-se şi la posibilitatea că bancherul scăpase, însă Cromwell nu era de găsit nicăieri.

Fără să fie văzut, Cromwell traversase vagonul de pasageri şi coborâse pe partea cealaltă, pe urmă trecuse peste calea ferată înspre un alt peron, unde staţiona trenul special pe care-l comandase. Se urcă în propriul vagon, unde apoi se relaxă în luxul şi opulenţa a ceea ce era un adevărat iaht pe roţi. Îşi scoase haina, se lăsă lejer pe spate într-un fotoliu tapiţat cu catifea şi deschise ziarul de dimineaţă. Un ospătar îi servi micul dejun care îi fusese pregătit special de către bucătarul personal al trenului. Citea relaxat din *San Francisco Chronicle* când trenul plecă din gară şi trecu pe linia principală cu destinaţia Los Angeles, cu doar cincisprezece minute în urma orarului obişnuit al trenul de pasageri în care Marion îi rezervase un loc.

— Nu am primit nici o veste de la agentul meu, aşa că pot presupune în linişte că Cromwell este acum în drum spre Los

Angeles, spuse Bronson.

Bell îşi ridică privirea de pe o hartă care înfăţişa San Francisco şi marele oraş cu care se învecina înspre sud.

— Trenul lui trebuie să sosească în Los Angeles în seara asta la ora patru şi jumătate. Mi s-a spus că va sta la hotelul Fremont.

— Am avut noroc. Am reuşit să-i telegrafiez lui Bob Harrington, care conduce biroul Van Dorn din California de Sud, înainte ca inundaţiile din sud să întrerupă comunicaţiile. Acesta va trimite un agent de-al său deghizat ca taximetrist care să-l ia pe Cromwell şi să-l ducă la hotel. Omul meu din tren i-l va indica acestuia. De acolo, agenţii lui Harrington vor putea să-l supravegheze îndeaproape.

— Călătoria lui pare destul de inofensivă, spuse Bell încet. Însă eu nu am încredere în el. Pregăteşte ceva. Simt asta cu fiecare celulă.

— Nu are cum să ajungă prea departe dacă va încerca să facă ceva, rosti Bronson încrezător. Dacă va face chiar şi cea mai mică mişcare nelalocul ei, vreo doisprezece agenţi vor tăbărî pe el şi îl vor doborî ca o tonă de cărămizi.

Bell se duse în spate, într-un birou gol şi o sună pe Marion la bancă.

— Ai supravieţuit seara trecută? o întrebă el drăgăstos.

— M-am simţit minunat, mulţumesc. Mâncarea a fost extraordinară, iar piesa excelentă.

— Acum că pisica nu-i acasă, ce-ar fi ca şoricelul să vină şi să se joace pe masa… de prânz, să zicem?

— Sunt disponibilă.

— Vin să te iau din faţa băncii.

— O să fiu în locul unde ne-am mai întâlnit şi până acum, spuse ea fără nici o ezitare. Nu aş vrea ca relaţia noastră să fie publică. Dacă vreunul dintre funcţionarii băncii mă vede cum mă urc în maşina ta roşie extravagantă, este posibil să discute după aceea şi acest lucru va ajunge la urechile lui Jacob.

— Atunci, la aceeaşi oră, în acelaşi loc, zise el înainte să pună receptorul în furcă.

Ceva mai târziu în aceeaşi dimineaţă, un mesager de la Western Union sosi în viteză în birou.

— Am un mesaj urgent pentru domnul Horace Bronson, spuse el secretarei, respirând zgomotos din cauză că venise alergând de la biroul Western Union.

Bronson tocmai ieşea din baia de pe coridor.

— Eu sunt Bronson. Îl iau eu, spuse el, îi aruncă o monedă mesagerului şi apoi desfăcu plicul. În timp ce citea mesajul, buzele i se strânseră, iar fruntea i se încreţi. Se repezi prin birouri până dădu de Bell.

— Am dat de belea, anunţă el.

— Ce belea? întrebă Bell.

— Omul meu l-a pierdut pe Cromwell.

Bell se clătină, luat complet pe nepregătite.

— Cum putea să-l piardă într-un tren?

— Probabil că Jacob Cromwell s-a urcat în tren şi apoi a sărit imediat pe partea cealaltă fără să fie văzut.

— Agentul tău ar fi trebuit să ne alerteze mai devreme, se răsti Bell furios.

— Trenul plecase din gară şi nu a avut cum să coboare până când nu a oprit la San Jose, explică Bronson. A trimis o telegramă de acolo.

— Ar fi economisit treizeci de minute dacă ar fi folosit un telefon.

— Nu te poţi baza pe liniile telefonice, care sunt mereu în reparaţii, explică Bronson ridicând neajutorat din umeri.

Bell se lăsă să cadă pe un scaun, surprins şi furios că se lăsase păcălit atât de uşor.

— Va jefui şi va ucide din nou, zise el, roşu la faţă de furie. Ticălosul îşi bate joc de noi.

— Măcar dacă am şti unde, spuse Bronson, depăşit de evenimente.

Bell se duse la fereastră şi privi pe deasupra acoperişurilor clădirilor. Se uita la ele fără să le vadă, pierdut în gânduri. În cele din urmă se întoarse şi spuse:

— Cromwell se joacă cu noi, rosti el încet. Se aşteaptă ca noi să alergăm acum ca nişte curci bete, întrebându-ne încotro a apucat-o.

— Mai mult ca sigur se îndreaptă în sens opus faţă de cel căruia i l-a spus secretarei, spuse Bronson, privindu-l lung pe Bell. Asta dacă ea nu ne-a minţit.

Bell nu îi văzu privirea. Îi trecuse şi lui prin minte acelaşi lucru. Nu făcu decât să scuture din cap.

— Nu, sunt convins că Marion a spus adevărul.

Bronson se duse la o hartă a Statelor Unite care era atârnată pe un perete. Se uită la ea perplex.

— Mă îndoiesc că se îndreaptă către nord, înspre Oregon sau

Washington. Probabil că s-a întors la staţia de feriboturi, a traversat golful şi a luat un tren către est.

Un zâmbet începu să lumineze treptat chipul lui Bell.

— Pun rămăşag pe Locomobilul meu că Jacob Cromwell se îndreaptă către sud.

Bronson se uită la el.

— De ce s-ar îndrepta spre sud dacă ne-a trimis pe o pistă greşită?

— Ştiu cum gândeşte omul nostru, explică Bell pe un ton care nu lăsa loc de replică. Deşi nu ştie că fiecare mişcare îi este urmărită, el nu-şi asumă riscuri şi se gândeşte bine la fiecare posibilitate.

Bronson îşi privi ceasul de buzunar.

— Nu mai este nici un alt tren până la prânz.

— E prea târziu, constată Bell. Are un avans prea mare.

— Dar de unde ştim asta, atâta vreme cât a sărit din tren?

— I-a spus lui Marion o poveste de adormit copiii cum că va călători cu vagonul de pasageri, astfel încât clienţii săi să îl creadă genul de tip modest şi fără pretenţii. Pun rămăşag pe douăzeci de dolari că a închiriat un tren particular.

Starea de spirit a lui Bronson păru să se îmbunătăţească.

— Harrington îşi poate pune agenţii să-l urmărească în momentul în care acesta ajunge în Los Angeles.

Bell scutură din cap.

— Agenţii lui nu vor putea să-l identifice. Agentul tău a coborât din tren în San Jose pentru a te anunţa că Jacob Cromwell nu este acolo. Probabil că acum aşteaptă trenul următor ca să se întoarcă la San Francisco.

— Asta ar fi o problemă, fu de acord Bronson. Însă tot l-ar putea înşfăca în momentul când va ajunge la hotelul Fremont.

— Asta *dacă* domnul Cromwell se va caza la Fremont, spuse Bell cu ironie. Dat fiind că a coborât din trenul de pasageri, este puţin probabil ca restul poveştii pe care i-a servit-o domnişoarei Morgan să fie adevărată.

— Şi atunci, dacă nu se duce la Los Angeles, încotro se îndreaptă?

— Cromwell ar putea să-şi oprească trenul în orice loc de pe acest traseu, însă eu cred că el îşi continuă drumul trecând prin Los Angeles.

— *Prin*? întrebă Bronson nedumerit. Adică până unde?

— Până în ultimul loc unde ne-am aştepta ca el să se ducă să

dea o spargere, destinaţia cea mai puţin probabilă.

— Şi care ar fi aceasta?

— San Diego.

Bronson reflectă în tăcere preţ de mai multe momente. În cele din urmă, spuse:

— Probabilitatea este destul de mică.

— Poate. Însă altceva nu avem, zise Bell. A demonstrat deja că nu comite jafuri numai în oraşele miniere. De ce nu şi un oraş cu o bancă unde-şi depun profiturile comercianţii şi proprietarii marilor ferme din zona Californiei de Sud?

— O fi probabilitatea foarte mică, însă nu ne permitem să o trecem cu vederea. Măcar de-aş avea cum să-l previn pe Harrington să-şi trimită oamenii la terminalul de cale ferată din San Diego, să facă cercetări în legătură cu un tren particular! Numai că liniile telefonice şi telegraful de la San Jose la Los Angeles sunt încă scoase din uz din cauza inundaţiilor.

Bell scutură din cap.

— Cromwell este prea inteligent să intre cu trenul lui direct în oraş. Îl va opri undeva, pe o linie secundară şi va apela la un alt mijloc de transport ca să poată ajunge în oraş, probabil motocicleta pe care a folosit-o şi cu ocazia altor spargeri.

— Măcar dacă Harrington ar avea o descriere a lui! spuse Bronson.

— Oricum nu l-ar putea identifica, pentru că probabil va fi deghizat.

Optimismul lui Bronson dispăru dintr-odată.

— Şi atunci ce am putea face?

Bell zâmbi.

— Va trebui să mă duc la San Diego şi să mă confrunt cu el personal.

— Dar nu este posibil, spuse Bronson. Până reuşim noi să închiriem un tren expres, să-l punem pe şine şi să plecăm din oraş, el deja îşi va fi dus la capăt acţiunile murdare şi va fi pe drumul de întoarcere spre San Francisco.

— Foarte adevărat, încuviinţă Bell. Însă, cu puţin noroc, aş putea ajunge la Los Angeles înaintea trenului lui şi să-l aştept acolo.

— Şi cum ai de gând să ajungi înaintea lui în Los Angeles, vrei să îţi iei zborul pe o pasăre mai mare? întrebă Bronson cu sarcasm.

— Nu am nevoie de o pasăre mai mare, zise Bell, aruncându-i

lui Bronson o privire şmecherească. Am ceva la fel de rapid. Pe urmă zâmbi cu tristeţe şi adăugă: însă mai întâi va trebui să anulez o întâlnire.

Capitolul 32

Marele Locomobil roşu străbătu oraşul San Francisco ca un taur dezlănţuit pe străzile Pamplonei, din Spania, în timpul Fiestei San Fermin. Bell se lăsase pe spate în scaunul de piele roşie, ţinând strâns cu ambele mâini volanului cu spiţe, întorcând maşina cu palmele în sus, folosind forţa bicepşilor pentru a întoarce mecanismul rigid la curbe şi colţuri de stradă.

Era ora zece fără cincisprezece minute.

Alături de el, pe scaunul din dreapta, stătea Bronson, a cărui treabă era să menţină ridicată presiunea benzinei. La fiecare câteva minute, scotea mânerul pompei montat pe panoul de lemn de deasupra podelei în pantă, împingându-l în faţă şi trimiţând benzină în carburator. În afară de alimentarea motorului mare şi „flămând”, luase în primire şi slujba de navigator, de vreme ce Bell nu cunoştea zona rurală a Californiei. În timp ce Bell conducea, Bronson îşi proptise picioarele în podea şi îşi împinsese spatele în scaunul de piele, pentru a nu fi aruncat pe asfalt, simţindu-se ca şi când ar fi fost proiectat pe gura unui tun.

Nedorind să-şi ridice nici una din mâini de pe volan, Bell îi încredinţase lui Bronson şi sarcina de a suna din claxonul mare cu goarnă. Agentului părea să-i placă să claxoneze oamenii şi maşinile din trafic, în special la intersecţii. Nu după mult timp însă, începu să-l doară mâna.

Bronson era îmbrăcat cu un pardesiu lung de piele şi purta ghete. Capul îi era acoperit de o cască din piele cu ochelari imenşi, care îl făceau să arate ca o bufniţă în căutarea unei rozătoare. Ochelarii erau o necesitate, de vreme ce Locomobilul nu avea parbriz.

Maşina nu parcursese o sută de metri, când Bronson începu să regrete că ţinuse morţiş să-l însoţească pe Bell în această cursă nebună până la San Diego într-o maşină deschisă, pe drumuri care nu erau cu mult mai bune decât uliţele de ţară.

— Cum sunt frânele pe minunea asta mecanică a ingineriei? întrebă Bronson sarcastic.

— Nu grozave, răspunse Bell. Singurele frâne se află pe axul ce pune în mişcare lanţul la roţile din spate.

— Trebuie să mergi atât de repede prin oraş? protestă

Bronson.

— Trenul particular al lui Cromwell are mai mult de o oră avans, urlă Bell, încercând să acopere zgomotul scos de ţevile de eşapament. Avem nevoie de fiecare minut pe care-l putem câştiga.

Pietonii, auzind bubuitul gutural venind de pe stradă, urmat de trâmbiţatul straniu de la claxonul cu goarnă, rămâneau împietriţi la vederea Locomobilului roşu năpustindu-se asupra lor. Nevenindu-le să creadă ce vedeau, ieşeau repede de pe carosabil, până când maşinăria se îndepărta. Ţevile de eşapament duble, abia ieşind din partea stângă a capotei, huruiau ca un tun.

Doi muncitori care cărau un geam mare cu ramă de-a lungul străzii, îngheţară, complet şocaţi, în vreme ce maşina trecu pe lângă ei, iar mugetul exploziv al ţevilor de eşapament ale Locomobilului le sparse sticla din mâini. Nici Bell, nici Bronson nu se mai uitau în spate, concentrându-se exclusiv asupra traficului care era când intens, când lejer, obligându-l pe Bell să rotească volanul cu violenţă când la dreapta, când la stânga, ca şi cum ar fi condus printr-o cursă cu obstacole. Marea lui satisfacţie venea în momentul când îndrepta automobilul în direcţia în care voia, iar aceasta răspundea ca şi cum i-ar fi anticipat gândurile.

Bell jongla cu piciorul de la pedala de acceleraţie la cea de frână şi iar la cea de acceleraţie, în timp ce gonea pe străzi, executând viraje strânse la intersecţiile de pe şoseaua principală care ducea spre ieşirea din oraş, dorindu-şi să fi fost un vrăjitor care să poată face traficul să dispară. Bell trecu la milimetru pe lângă un camion, aruncând Locomobilul într-un drift pe patru roţi pentru a evita coliziunea. Învârti rama groasă din lemn a volanului cu îndârjire, în timp ce plonjă printre maşinile care se deplasau dezordonat pe stradă. Şoferii celorlalte vehicule motorizate se holbau uimiţi de viteza maşinii când aceasta trecea ca fulgerul pe lângă ei, dispărând rapid în faţă. Caii înhămaţi la cabriolete şi căruţe se cabrau la zgomotul pe care căruţaşii îl credeau o voce venită din adâncurile iadului.

Pe măsură ce se apropiau de marginea de sud a oraşului, traficul începu să se rărească. Bell încetini Locomobilul la o curbă strâmtă ce dădea în drumul principal din sud care era paralel cu linia de cale ferată. Respiră uşurat când văzu rărindu-se automobilele şi căruţele. Era de asemenea recunoscător pentru faptul că acum avea destul loc pentru a-şi devia cursul, ocolind

orice vehicul care-i bloca drumul. Automobilul imens era incredibil de receptiv. Bell apăsă acceleraţia până la doi centimetri de podea, maşina ţâşnind ca o rachetă de-a lungul drumului ce continua drept, cu puţine curbe. Cu cât mergea Locomobilul mai repede, cu atât oferea un sentiment mai mare de stabilitate, în vreme ce lanţurile de pe axuri zdrăngăneau cu un zgomot metalic puternic.

Curând, drumul deveni drept şi rural. Comunităţi agrare pitoreşti apăreau la orizont şi dispăreau repede în urma automobilului, într-o dâră de praf. Se perindară oraşele San Carlos, Menlo Park şi apoi San Jose, care erau legate între ele de El Camino Real, vechiul drum folosit în anii 1700 de călugării franciscani care construiseră douăzeci şi una de misiuni, fiecare la distanţă de câte o zi una de cealaltă.

Bucurându-se de un drum drept, deschis şi cu puţin trafic, Bell apăsă acceleraţia până în podea şi forţă automobilul să meargă pe cât de repede putea. Locomobilul era acum în elementul său, alergând la fel de iute ca la întrecerea Vanderbilt Cup, prima maşină americană care se calificase la un eveniment internaţional de viteză. Ca un cal de curse care se retrăsese şi după aceea fusese reintrodus la curse, Locomobilul bubui pe şosea ca un elefant înnebunit, cilindrii cavernoşi ai motorului său puternic învârtind arborele cotit cu cea mai mare uşurinţă.

Bell îndrăgea maşinăria asta mare. Avea un simţ excepţional al temperamentului şi capriciilor sale. Se mândrea cu puterea şi simplitatea acesteia, se simţea ameţit de viteza produsă de motorul mare şi bubuitor şi conducea ca posedat de demoni, amuzându-se de vastul nor de praf învârtejit pe care Locomobilul îl azvârlea în urma sa.

Bronson se uită la Bell, care purta o jachetă scurtă de piele şi pantaloni strâmţi de călărie, cu bocanci. Purta ochelari de protecţie, însă nu şi cască, preferând să audă zgomotul motorului. Avea o privire care exprima o concentrare nemăsurată. Părea determinat să-l înfrângă pe Cromwell la propriul joc. Bronson nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de hotărât şi de înverşunat. Se întoarse şi îşi examină harta. Pe urmă îl bătu pe Bell pe umăr.

— Este o bifurcaţie la drumul din faţa noastră. Virează la stânga. Drumul e mai bun spre interior decât cel de-a lungul coastei. În ritmul acesta, Salinas va apărea la orizont într-o oră. După aceea, Soledad.

— Cum stăm cu timpul? întrebă Bell nevrând să-şi ridice mâinile de pe volan, ca să-şi scoată ceasul de buzunar.

— Este unsprezece şi zece, răspunse Bronson tare, acoperind zgomotul ţevilor de eşapament. Fără să ştim cât de repede mergem, nu am nici un mod de a afla cât timp am câştigat şi dacă am câştigat, faţă de trenul lui Cromwell.

Bell dădu din cap în semn că înţelesese.

— Automobilul nu are vitezometru sau turometru, însă bănuiesc că viteza noastră e de peste o sută patruzeci şi patru de kilometri la oră.

Bronson se obişnuise treptat cu vântul ce îl izbea în faţă şi cu stâlpii de telegraf perindându-se pe lângă ei cu o viteză fulgerătoare. Dădură însă peste o porţiune de drum foarte accidentat, iar Bronson îşi dădu seama curând cum ar fi în interiorul zornăitului unui şarpe cu clopoţei înnebunit. Prinse braţul scaunului său într-o strângere de muribund cu o mână, iar cu cealaltă continuă să acţioneze vitejeşte pompa de benzină.

Străbătură în goană drumul de ţară îngust şi denivelat şi traversară în ţinutul Monterey înainte să ajungă la comunitatea agrară Salinas. Peisajul rural de pe marginea şoselei era nespus de frumos, înverzindu-se sub soarele primăvăratic. Din fericire, drumul principal prin oraş era liniştit, cu doar unul sau două automobile şi câteva căruţe trase de cai, oprite de-a lungul trotuarelor. Oamenii auziră mugetul bubuitor al eşapamentului Locomobilului apropiindu-se de marginea oraşului. Se întoarseră şi se uitară înmărmuriţi la maşinăria mare şi roşie ca focul, care trecea ca glonţul prin centrul oraşului. Nu aveau timp să-şi astâmpere curiozitatea, căci maşina care şarja puternic se şi îndrepta spre sud, spre zona rurală.

— Care-i următorul oraş? întrebă Bill.

Bronson îşi consultă harta.

— Soledad.

— Cât de departe e?

— La vreo patruzeci de kilometri. Ar fi bine să umplem rezervorul acolo, pentru că sunt mai bine de trei sute de kilometri până la următorul oraş mai mare, spuse Bronson, după care se întoarse şi privi la uriaşul rezervor cilindric din alamă montat în spatele scaunelor.

— Cât încape în el?

— O sută şaptezeci de litri.

— Ar trebui să fie un garaj în Soledad pentru automobile şi

utilaje agricole.

Nici nu apucă să termine Bronson de rostit aceste cuvinte, că se şi dezumflă cauciucul de pe stânga spate în urma unei lovituri de o piatră ascuţită de pe drum. Locomobilul şerpui vreo două sute de metri până ce Bell reuşi să-l readucă sub control şi să-l oprească.

— Era doar o chestiune de timp, rosti Bell resemnat. Una dintre situaţiile neplăcute care apar la cursele auto.

Ieşi din maşină şi, în mai puţin de trei minute, împinse un cric sub osia din spate, în vreme ce Bronson scoase unul din cele două cauciucuri de rezervă din spatele automobilului. Bell îndepărtă janta şi o înlocui în mai puţin de zece minute. Schimbase cauciucuri care se uzaseră la viteze mai mult decât periculoase de nenumărate ori de când era proprietarul Locomobilului. Apoi separă anvelopa de jantă, azvârlindu-i-o lui Bronson.

— Este o trusă de vulcanizare sub scaunul tău. Astupă gaura în timpul mersului. O s-o montez la loc după ce ajungem la Salinas.

De-abia porniseră din nou la drum, pe o porţiune destul de netedă, când se întrezări o căruţă cu fân trasă de un atelaj de cai. Ţăranul, crezând că era singurul pe şosea, conducea chiar pe mijlocul drumului, lăsând doar câţiva metri între el şi şanţul năpădit de buruieni dincolo de care se găseau gardurile ce înconjurau câmpurile de anghinare, ardei iuţi, ciuperci şi lăptuci.

Bell începu să încetinească, însă nu avu altă soluţie decât să scoată Locomobilul pe jumătate în afara carosabilului şi să treacă la doar câţiva centimetri de căruţa cu fân, fără să-i rămână astfel destul loc pentru o depăşire lină. Distruse aproape zece metri dintr-un gard şubred de lemn, din fericire fără să provoace avarii grave maşinii. Numai aripa din faţă dreapta fusese îndoită şi deformată, zgâriind cauciucul când acesta nimeri într-o groapă din drum. Bell nu se uită în spate ca să-l mai vadă pe ţăranul care îşi scutura pumnul şi îl înjura de mama focului, în vreme ce caii săi se cabrară, aproape răsturnând căruţa pe o parte. Acesta nu fu mai bucuros nici când fu inundat de norul de praf scuipat de roţile din spate ale Locomobilului.

— Ţăranul acesta s-a înfuriat de-a binelea, spuse Bronson, întorcându-se pe scaun şi uitându-se în spate.

— Probabil că el a construit gardul pe care l-am distrus şi era proprietarul acestuia, spuse Bell cu un zâmbet sarcastic.

La un mai mult de şaisprezece kilometri în faţă, Soledad intră în peisaj. Numit aşa după misiunea Nuestra Senora de la Soledad, care fusese înfiinţată cu mai bine de o sută de ani în urmă, orăşelul constituia un punct feroviar important în acea zonă pentru a transporta spre pieţe cât mai rapid produsele cultivate acolo. Bell încetini imediat la intrarea în oraş şi găsi numaidecât un garaj de unde putea cumpăra benzină pentru Locomobil. În timp ce Bronson şi proprietarul turnau bidoane de combustibil în rezervorul cel încăpător, Bell se luptă cu aripa boţită din faţă dreapta, îndoind-o înapoi pentru a nu mai atinge roata. Pe urmă luă camera pe care o vulcanizase Bronson, o introduse din nou înăuntrul cauciucului, pe care îl remontă pe jantă, după care o prinse pe aceasta în spatele Locomobilului.

— Băieţi, sunteţi prima maşină dintr-o cursă care o să treacă pe aici? întrebă proprietarul garajului, îmbrăcat într-o salopetă unsuroasă.

— Nu, suntem numai noi, răspunse Bell râzând.

Proprietarul garajului se uită la automobilul prăfuit şi avariat şi clătină din cap.

— Băieţi, trebuie să vă grăbiţi foarte tare.

— Într-adevăr, aşa e, spuse Bell, îndesând în mâna proprietarului garajului mai multe bancnote decât făcea preţul benzinei.

El rămase acolo, scărpinându-se în cap, în vreme ce Locomobilul porni bubuind, devenind rapid un punctişor roşu pe strada principală a orăşelului, după care pătrunse în ţinutul fermelor agricole.

— Băieţii ăştia trebuie să fie nebuni, bombăni el. Sper că ştiu că nu se poate trece pe podul de peste Solvang Creek.

Cincisprezece minute mai târziu, la o distanţă de treizeci de kilometri de Soledad, le apăru în faţă o curbă bruscă spre stânga, în pantă abruptă. Un indicator ce stătea pe marginea drumului le trecu fulgerător prin faţă.

— Ce spunea? întrebă Bell.

— Ceva despre un pod e tot ce am reuşit să văd, răspunse Bronson.

O baricadă formată din bârnele transversale folosite la căile ferate bloca mijlocul drumului şi Bell putu să zărească partea superioară a unui pod care arăta de parcă se rupsese în două de la mijloc. O echipă de oameni munceau la repararea traversei din mijloc, în vreme ce o alta instala stâlpii şi repuneau în funcţiune

firele de telefon şi telegraf ce fuseseră rupte de o revărsare fulgerătoare a apelor.

Bell îşi ridică brusc piciorul de pe acceleraţie şi roti cu putere volanul. Îşi înţepeni amândouă picioarele pe frână, blocând roţile din spate, şerpuind astfel spatele maşinii de-a lungul şoselei, forţând Locomobilul să încetinească într-un drift pe toate patru roţile. Îndreptă faţa automobilului în ultima secundă şi zburară peste marginea pantei, plonjând în josul malului abrupt al unei râpe. Aterizară într-o explozie de praf de la ceva mai puţin de şase metri înălţime peste o întindere lată de apă, cu o adâncime de jumătate de metru, care curgea înspre ocean.

Şasiul mare de oţel şi motorul masiv, împinse de inerţie, se izbiră cu o erupţie enormă de apă maronie care se abătu deasupra Locomobilului într-un val gigantic. Impactul violent îi zdruncină pe Bell şi pe Bronson din fiecare încheietură. Apa se revărsă pe deasupra radiatorului şi peste capotă înainte să-i inunde pe cei doi bărbaţi, potopul de noroi udându-i până la piele. Simţind din plin şocul talazului, se simţiră ca şi cum ar fi condus printr-o maree.

Apoi automobilul voluminos ţâşni în aer pe malul opus, scuturându-se şi lepădându-se de apa pârâului. Bell împinse instantaneu acceleraţia în podea, sperând, împotriva tuturor aşteptărilor, că motorul masiv nu se va îneca şi nu-l va lăsa baltă. Ca printr-un miracol, bujiile, alternatorul şi carburatorul supravieţuiseră pentru a-şi continua treaba şi menţinură uriaşele camere de combustie în patru cilindri să funcţioneze fără nici o greşeală. Ca un armăsar de încredere, Locomobilul se avântă pe malul opus până când ajunse din nou pe teren drept, iar Bell regăsi drumul.

Extrem de uşuraţi după ce scăpară ca prin urechile acului de dezastru, Bell şi Bronson îşi scoaseră ochelarii şi-i şterseră de mizeria şi noroiul care fuseseră împroşcate pe lentile.

— Ar fi fost frumos din partea omului de la garaj dacă ne-ar fi prevenit, spuse Bronson, îmbibat în mâzga aceea îngrozitoare.

— Poate că oamenii din partea locului nu sunt prea vorbăreţi din fire, glumi Bell.

— Acolo a fost locul unde inundaţiile au distrus liniile de telefon şi de telegraf.

— Îl vom contacta pe omologul tău de la biroul din Los Angeles cu prima ocazie cu care oprim să punem benzină.

Drumul se netezi şi păru să fie bine întreţinut pentru următorii

o sută cincizeci de kilometri. Bell, cu urechile ciulite pentru a auzi cel mai mic rateu al cilindrilor puternici de la motor, lăsă Locomobilul să alerge cât de repede putea peste drumul pietros şi noroios, mulţumit că nu erau curbe strânse şi mai ales pentru că nu se spărseseră cauciucurile.

În cele din urmă, norocul îl părăsi în momentul în care ajunse pe o porţiune de drum plină cu pietre, netezită însă de la ploile nenumărate. Încetini pentru a proteja anvelopele, însă o piatră ascuţită se prinse într-una dintre ele şi după nici o sută de metri o dezumflă complet. Una din rezerve fu aruncată rapid pe ax, Bronson vulcaniză camera încă o dată, Bell continuând cursa nebună către Los Angeles.

San Louis Obispo şi Santa Maria se apropiară şi se îndepărtară din nou. Apoi altitudinea scăzu, în timp ce drumul continua de-a lungul Coastei Pacificului. Oceanul licări albastru sub cer, devenind alb în momentul în care îşi arunca talazurile pe plaja nisipoasă, presărată cu roci negre.

Când ieşiră din Santa Barbara, îşi luară zborul peste o denivelare mai mare de pe şosea, izbindu-se de partea cealaltă cu un impact care-l lăsă pe Bronson aproape fără suflare şi profund uimit de faptul că maşina rămăsese întreagă şi nu se desfăcuse în bucăţele.

Intrară în Santa Barbara, unde făcură plinul cu benzină, umplură radiatorul cu apă şi montară roata de rezervă. Opriră rapid şi la depoul feroviar, unde Bronson trimise o telegramă colegului său Bob Harrington, rugându-l să-i aştepte la terminalul de cale ferată din Los Angeles.

În loc să o apuce pe drumul înşelător şi sinuos numit şi „Viţa-de-vie” peste trecătoarea Tejon înainte să coboare spre Los Angeles, Bronson îl îndemnă pe Bell să meargă de-a lungul căii ferate pe unde curbele erau mai line. Drumul aspru forţă şasiul automobilului în timp ce acesta trecu prin trecătoarea îngustă de sub piscul înalt de o mie două sute de metri, însă rezistă până când ajunseră la panta lungă care ducea în jos în valea San Fernando.

În sfârşit, ce fusese mai greu trecuse. De-aici nu mai aveau mult şi cu fiecare kilometru se apropiau de trenul particular al lui Cromwell. Potrivit estimărilor de timp ale lui Bronson, nu erau decât cu cincisprezecece minute în urma acestuia. Cu puţin noroc, ar fi putut chiar să ajungă la terminalul de cale ferată din Los Angeles înaintea Banditului-Măcelar.

Cea mai îmbucurătoare era priveliştea clădirilor înalte din depărtare. Pe măsură ce se apropiau de marginile oraşului, traficul începea să se înteţească. Bronson se minună de rezistenţa fizică a lui Bell. Ochii lui albaştri, duri nu se dezlipiseră de drum nici o clipă. Omul parcă fusese făcut să stea la volanul unei maşini de mare viteză, gândi Bronson. Se uită la ceas. Acele de pe cadran arătau patru şi douăsprezece minute. Parcurseseră în medie nouăzeci de kilometri pe oră la o rută de şase sute de kilometri.

Traficul se intensifica pe măsură ce se apropiau de centrul oraşului, iar Bell îşi începu rutina de-acum bine cunoscută de a ocoli căruţele trase de cai, cabrioletele şi automobilele. Fu extrem de uşurat când drumul de ţară se transformă în sfârşit într-unul pavat cu cărămizi. Depăşea tramvaiele mari şi roşii care se deplasau pe şine în centrul oraşului. Era surprins de numărul de automobile pe lângă care trecea în viteză, fără să ştie că de fapt erau peste două mii care circulau pe străzile oraşului ca un furnicar, cu o populaţie de o sută douăzeci de mii de oameni.

Bell constată că arterele Oraşului îngerilor erau cu mult mai late decât cele din San Francisco şi reuşi să scoată un timp mai bun, având un spaţiu mai larg pentru a face manevre în trafic. Trecură de centru, întorcând capetele celor uimiţi de viteza Locomobilului roşu. Un ofiţer de poliţie suflă în fluier şi se înfurie când Bell îl ignoră şi goni mai departe. Poliţistul sări pe bicicletă şi începu urmărirea, însă rămase curând cu mult în urmă, până când automobilul dispăru cu totul din vedere.

Marele depou de căi ferate apăru în peisaj în momentul în care Bell luă o curbă pe două roţi. Un bărbat într-un costum maro, cu o pălărie cu boruri mari, stătea la intrare pe bordură, agitându-şi braţele cu frenezie. Bell opri maşina în faţa lui Bob Harrington, agentul lui Van Dorn responsabil cu operaţiunile din sudul Californiei. La început, Harrington nu-l recunoscu pe Bronson. Bărbatul în haina de piele încrustată cu nămol şi caschetă arăta ca o fantomă până să-şi ridice ochelarii de protecţie.

— Dumnezeule, Horace, nu te-am recunoscut, rosti bărbatul agitat, cu chipul bronzat şi trăsături ascuţite.

La un metru nouăzeci şi opt cât avea, Harrington era mai înalt decât Bronson şi Bell. Bronson păşi pe trotuar înţepenit şi-şi întinse muşchii îndureraţi.

— M-aş mira ca propria mamă să mă recunoască, spuse el, după care se întoarse şi arătă înspre Bell, care stătea încă obosit

în spatele volanului. Bob, acesta este Isaac Bell. Isaac, Bob Harrington.

Bell îşi scoase mănuşa de şofat şi dădu mâna cu Harrington.

— Mă bucur să te cunosc, Bob.

— Am auzit multe despre realizările tale, Isaac. Este o onoare să te cunosc în persoană.

Bell nu mai pierdu timpul cu politeţuri.

— Care e situaţia trenului particular al lui Cromwell? Am ajuns la timp pentru a-l opri?

Harrington scutură încet din cap.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta, însă trenul de pasageri care era în orar în mod obişnuit a oprit în Ventura pe o linie secundară şi l-au lăsat să treacă. Când a ajuns în Los Angeles, a evitat depoul şi a luat-o pe linia expres, spre San Diego. În felul acesta, a câştigat o jumătate de oră.

— Acum cât timp? întrebă Bell deznădăjduit.

— Acum aproximativ douăzeci de minute.

— Am fi ajuns cu zece minute înaintea lui, replică Bronson morocănos.

Bell se uită la Locomobilul obosit, întrebându-se dacă mai era destulă forţă în el pentru ultimul sprint. El ştia, fără să se privească în oglindă, că era chiar mai extenuat decât automobilul.

Harrington îi studie pe cei doi bărbaţi epuizaţi.

— Îmi pot pune agenţii din San Diego să-l reţină pe Cromwell când trenul său va opri în depoul de acolo.

— E prea deştept ca să coboare la depou, spuse Bell. Va opri trenul în afara oraşului şi va intra folosindu-se de una dintre multele sale deghizări.

— Încotro crezi că se îndreaptă?

— Către una dintre băncile locale.

— Către care? vru să ştie Harrington. Sunt cel puţin zece.

— Cea care are cei mai mulţi bani.

— Chiar crezi că un bandit va încerca să jefuiască de unul singur banca San Diego Wells Fargo? întrebă Harrington cu scepticism. E cea mai sigură bancă din sudul Californiei.

— Un motiv în plus pentru el ca să încerce, răspunse Bell. Cromwell adoră provocările.

— Voi telefona înainte şi îmi voi plasa nişte oameni la intrare.

Bell clătină din cap cu îndoială.

— Îi va observa şi va anula spargerea. Dacă nu-l prindem

asupra faptei, tot nu vom avea destule probe pentru a-l condamna. Iar agenţii tăi habar nu au cum arată şi, chiar dacă ar şti, tot n-ar putea să vadă dincolo de deghizarea sa. Este într-adevăr foarte bun.

— Nu putem sta degeaba şi să-l lăsăm să se plimbe nestingherit prin bancă, protestă Bronson. Îi va ucide pe toţi cei din interior.

Bell se întoarse spre Harrington.

— Spune-le agenţilor tăi să închidă banca până ce eu şi Horace ajungem acolo.

— Nu vă continuaţi drumul spre San Diego? întrebă Harrington neîncrezător.

— Ba da, spuse Bell simplu în timp ce se urca obosit în spatele volanului Locomobilului. Care-i cea mai rapidă ieşire din oraş înspre sud?

— Rămâneţi pe drumul care merge de-a lungul căilor ferate. Vă va duce direct la San Diego.

— În ce stare e drumul?

— Este bine întreţinut până acolo, spuse Harrington. Se uită cu îndoială la maşina obosită. Ar trebui să scoateţi un timp bun dacă vă ţine maşina.

— Ne-a adus până aici, zise Bell cu un zâmbet scurt. Ne va duce până la capăt.

— Anunţă-i pe agenţi că suntem pe drum, adăugă Bronson obosit.

Arăta ca un om ce se ducea spre spânzurătoare.

Harrington rămase câteva momente cu ochii le Locomobilul care bubuia pe drum în jos. Pe urmă scutură încet din cap şi se duse până la cel mai apropiat telefon.

Zece minute mai târziu, Bell ajunse la periferia oraşului şi îndreptă ornamentul în formă de vultur de pe radiatorul mare din alamă înspre drumul deschis ce ducea la San Diego. Chiar şi după cursa nebună de la San Francisco, Bronson încă se mai minuna de cunoştinţele lui Bell şi de arta sa de a sincroniza rotaţiile motorului, de a evalua momentul precis în care să apese pe ambreiaj şi să manevreze schimbătorul lung din alamă care alterna vitezele nesincronizate.

Deşi extenuat, gândurile lui Bell erau împărţite între drumul din faţa sa şi imaginea lui Jacob Cromwell jefuind o altă bancă şi omorându-i pe toţi cei de acolo. Cu cât se apropiau de destinaţie, devenea şi mai tensionat, iar sângele îi clocotea de adrenalină, în

vreme ce motorul credincios huruia cu aceeaşi constanţă ca aceea a unui puls sănătos.

Capitolul 33

Timpul trecea cu repeziciune, iar Locomobilul înghiţi distanţa de aproape două sute de kilometri dintre cele două oraşe în aproape două ore. Ultima geană de lumină sclipea peste ocean înspre vest în momentul când ei coborâră de pe muntele Soledad către inima oraşului care se deschidea în faţa lor ca un covor de clădiri aurite de razele soarelui la apus. Deşi Locomobilul era prevăzut cu faruri uriaşe cu acetilenă, Bell nu dorea să oprească maşina pentru a le aprinde.

— Cum stăm cu benzina? întrebă Bell cu vocea guturală, având gura plină de praf.

Bronson se întoarse într-o parte, deşurubă capacul de la rezervorul mare de benzină şi introduse un beţigaş în interior, până la fundul acestuia. Scoase înapoi beţigaşul şi se uită la partea umedă care acoperea doar vârful.

— Să spunem că va trebui să terminăm cursa numai cu vaporii de la benzină.

Bell încuviinţă din cap fără să răspundă. Efortul depus începuse să-l ajungă. După ore întregi de condus în care răsucise volanul masiv într-o mie de mişcări pentru a putea întoarce roţile din faţă, braţele îi amorţiseră, ca şi cum nu mai aparţineau de propriul corp. Gleznele şi genunchii îl dureau şi ele de la acţionarea ambreiajului, a acceleraţiei şi a pedalei de frână. Şi la ambele mâini făcuse băşici sub mănuşile de piele pe care le folosea la şofat. Cu toate acestea, Bell conducea la viteză maximă pe ultimii kilometri, forţând Locomobilul să salte în faţă către destinaţia finală ca un urs în urmărirea unui ren.

Locomobilul era şi el suprasolicitat. Cauciucurile Michelin erau aproape zdrenţuite, roţile şontâcăiau de la bătăile îndurate, motorul credincios începuse să scoată zgomote neobişnuite, iar de la radiator ieşea abur. Cu toate acestea, maşina aceasta minunată mergea înainte.

— Mă întreb ce este în mintea lui Cromwell, spuse Bell. E prea târziu să mai comită azi vreo infracţiune. Banca va fi închisă până mâine dimineaţă.

— Azi e vineri, răspunse Bronson. Băncile din San Diego rămân deschise până la ora nouă seara.

Se deplasau cu viteză pe India Street, paralel cu şinele de cale

ferată, iar depoul se afla nu mai departe de un kilometru şi jumătate, când Bell îşi luă pentru o clipă ochii de la drum şi se uită în direcţia unui tren cu un singur vagon care încetinea, pregătindu-se să oprească.

Locomotiva care trăgea vagonul particular Pullman se opri pe o linie secundară la o distanţă de patru şine de la stradă. Fumul se ridica leneş, în vreme ce mecanicul elibera vaporii prin ţevile de evacuare. Fochistul se urcase deasupra tenderului şi se pregătea să ia apă dintr-un rezervor mare de lemn. Din pricina întunericului care se lăsa din ce în ce mai tare, luminile se aprinseră în vagonul Pullman, staţionat la un kilometru şi jumătate de depou şi de centrul oraşului.

Bell ştiu în aceeaşi clipă că acela era trenul particular al lui Cromwell. Nu ezită nici o secundă. Roti volanul foarte tare spre stânga şi manevră Locomobilul care se zguduia puternic peste şinele de cale ferată. După ce trecu peste trei şine, toate cele patru cauciucuri foarte uzate se sparse, iar maşina parcurse restul distanţei până la tren rostogolindu-se pe jantele roţilor, scoţând scântei ca nişte meteoriţi când se ciocneau de şinele de metal.

Bronson nu rosti nici o vorbă. Încremenise plin de confuzie şi şocat, până când văzu trenul şi îşi dădu seama ce voia Bell să facă.

Emoţia i se transformă în entuziasm când îşi dădu seama că, după cei aproximativ opt sute de kilometri de condus nebuneşte, ajunseseră în cele din urmă la o distanţă atât de mică de ţelul călătoriei.

Bell opri Locomobilul de-a curmezişul şinelor de cale ferată, în faţa locomotivei. După ce îşi făcuse datoria până la capăt, automobilul boţit rămase posac, cu motorul supraîncălzit hârâind, cu radiatorul scoţând abur şi mirosind a cauciuc topit. Cursa lui nebunească şi sălbatică ajunsese la capăt în faţa obiectivului pe care-l urmărise pe cărările iadului.

— S-ar putea să acţionăm cam în pripă, spuse Bronson. El încă nu a încercat să dea spargerea la bancă. Nu îl putem aresta fără să fi comis vreo infracţiune.

— Poate. Şi totuşi, pe drumul de la San Francisco am avut multe la care să mă gândesc. Mai bine îl prindem acum pe Cromwell, înainte să aibă timp să acţioneze. Dacă va vedea din nou capcana pe care i-o vom întinde, suntem pierduţi. Şi, în afară de asta, aici nu se află pe terenul lui. Nu poate chema un avocat

scump care să-l scoată pe cauţiune.

Bell era conştient că nimeni nu avusese timp să coboare din tren în cele câteva minute de când opriseră. Se dădu jos din automobil şi se îndreptă cu mersul nesigur spre vagonul Pullman, durerea, usturimea şi amorţeala părăsindu-l treptat. Se opri brusc şi se strecură între vagonul Pullman şi tenderul de cărbune, în timp ce doi oameni se chinuiau să dea jos o motocicletă din vagon, pe terenul de lângă şine.

Aşteptă cu răbdare preţ de câteva minute, până când un bărbat îmbrăcat în uniformă de mecanic coborî din vagonul Pullman şi îşi aruncă un picior peste şaua motocicletei, o Harley-Davidson. Bărbatul stătea cu spatele la Bell, care veni tiptil pe lângă vagonul Pullman şi se opri numai când ajunse la mai puţin de un metru şi jumătate de el, urmărindu-l cum se apleacă să deschidă valva combustibilului către carburator şi să pornească motorul.

— Harley este o motocicletă bună, însă mie îmi place mai mult marca Indian, îl abordă Bell calm.

Bărbatul de pe motocicletă încremeni la sunetul cunoscut al vocii. Se întoarse încet şi văzu în spatele lui o fantomă. O lumină stranie cădea de la felinarele de deasupra lor, de-a lungul liniei secundare de cale ferată. Silueta purta o haină scurtă de piele, nişte pantaloni mulaţi şi ghete murdare. Ochelarii de protecţie îi erau ridicaţi peste cap, lăsând la iveală şuviţe de păr blond pe care se vedea noroi uscat. Însă nu era nici o îndoială în privinţa feţei, a ochilor pătrunzători şi a musteţei înnegrite de praf care îi acoperea buza superioară.

— *Dumneata*!

— Nu e prea original, spuse Bell cinic. Însă dacă tot am folosit şi eu aceeaşi expresie la banca din Telluride, nu te voi critica pentru atâta lucru.

O linişte care păru să nu se mai sfârşească se lăsă peste cei doi bărbaţi, însă lui Cromwell nu îi trebuiră mai mult de două secunde pentru a-şi da seama că apariţia fantomatică era cu adevărat Isaac Bell. Cromwell nu făcea decât să stea acolo cu o neîncredere crescândă, iar chipul îi deveni brusc palid.

— Dar erai mort! reuşi el să rostească. Te-am împuşcat!

— De două ori, ca să fim corecţi, preciză Bell cu o voce foarte ascuţită.

Înşfacă cu mâna dreaptă pistolul automat Colt din 1905 de calibrul 45 şi îl îndreptă direct între ochii lui Cromwell, după care

îl încremeni în această poziţie de parcă era turnat în ciment.

Pentru prima dată în viaţa lui, Jacob Cromwell fusese luat complet pe nepregătite. Mintea lui agilă, prea încrezătoare în sine, nu luase niciodată în calcul felul cum va trebui să reacţioneze dacă va fi pus vreodată în situaţia de a fi prins. Nu se gândise niciodată la ceva ce era de neînchipuit pentru el. Întotdeauna se considerase de neatins. Iar acum stătea faţă în faţă cu cel mai mare inamic al său, care ar fi trebuit să fie mort. Se simţi la fel ca un căpitan a cărui corabie imposibil de scufundat se lovea de nişte stânci.

Pistolul Colt de calibrul 38 al lui Cromwell se afla în buzunarul de la haină, însă el ştia că Bell îi va împrăştia creierii înainte să poată ajunge la el. Încet, îşi ridică braţele în aer, într-o atitudine jalnică de înfrângere.

— Şi acum ce se va întâmpla? întrebă el.

— Îţi voi împrumuta trenul pentru a te duce înapoi la San Francisco. Acolo, te voi preda poliţiei, până în momentul în care vei fi judecat pentru crimă şi spânzurat.

— Ai totul foarte bine pus la punct.

— Ziua aceasta trebuia să vină odată şi odată, Cromwell. Trebuia să renunţi atunci când erai în avantaj.

— Nu ai cum să mă arestezi. Nu am comis nici o infracţiune.

— Şi atunci, de ce eşti deghizat în mecanic de căi ferate?

— De ce nu mă împuşti acum, să terminăm cu toată povestea? întrebă Cromwell, revenindu-i aroganţa obişnuită.

— Ar fi o pedeapsă prea mică pentru crimele pe care le-ai comis, spuse Bell caustic. E mai bine să ai timp suficient să te gândeşti la cum se va strânge ştreangul în jurul gâtului tău de ucigaş.

Bronson apăru din spatele vagonului Pullman, ţinându-şi în mână pistolul Smith Wesson cu dublă acţiune, de calibrul 44, îndreptat către pieptul lui Cromwell.

— Bine lucrat, Isaac. L-ai prins pe prietenul nostru de aici înainte să poată săvârşi o altă infracţiune.

Bell îi înmână lui Bronson o pereche de cătuşe Tower placate cu nichel şi cu încuietoare dublă. Agentul nu pierdu nici o clipă şi le prinse de încheieturile lui Cromwell. Pe urmă îl percheziţionă meticulos pe bandit şi descoperi pistolul automat Colt de calibru 38.

— Arma cu care ai comis treizeci şi şase de crime, spuse Bronson cu vocea îngheţată.

— De unde ai mai apărut şi dumneata? întrebă Cromwell când îl văzu pe Bronson, ştiind cu certitudine că oamenii aceia nu ar fi ezitat nici o clipă să-l împuşte, dacă ar fi făcut cea mai mică mişcare de a încerca să fugă.

— Isaac ne-a adus cu automobilul lui de la San Francisco, răspunse el ca şi cum ar fi vorbit despre un lucru banal.

— Imposibil! exclamă Cromwell neîncrezător.

— Şi eu credeam la fel, spuse Bronson, în timp ce-l ajuta pe Cromwell să urce treptele de la vagonul Pullman, apoi scoase altă pereche de cătuşe şi le puse în jurul gleznelor lui Cromwell, după care îl împinse fără menajamente pe o canapea.

Bell se întoarse şi privi cu tristeţe Locomobilul avariat. Un bărbat cu abdomenul proeminent, îmbrăcat în salopetă, cu chipiu de mecanic de locomotivă şi cărând un recipient cu petrol, veni din spate şi se uită la automobil cu o privire uimită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum a ajuns epava asta pe calea ferată, în faţa locomotivei mele?

— E o poveste lungă, spuse Bell cu sfârşeală în voce.

— Şi ce-o să se întâmple cu ea?

Bell vorbi încet, aproape cu evlavie:

— Va fi transportată înapoi la fabrica din Bridgeport, Connecticut, unde va fi refăcută până va ajunge rabla asta? întrebă mecanicul, scuturând din cap. La ce bun să-ţi mai baţi capul?

Bell se uită la Locomobil cu o expresie drăgăstoasă în privire şi exclamă:

— Pentru că merită!

Capitolul 34

— Eşti un prost dacă îţi închipui că poţi să mă răpeşti şi să scapi uşor, spuse Cromwell cu un ton dispreţuitor. Nu ai nici o autoritate să mă arestezi fără un mandat. De îndată ce ajungem la San Francisco, avocaţii mei vor cere să mă eliberaţi. După ce voi pune într-o lumină proastă Agenţia de Detectivi Van Dorn, voi pleca liber ca pasărea cerului. Pe urmă voi lansa o serie de procese care vor distruge agenţia voastră şi o vor acoperi de ruşine.

Cromwell stătea prins în cătuşe de o canapea voluminoasă din mijlocul vagonului de zi. Avea încheieturile, picioarele, chiar şi gâtul legate cu benzi de oţel, care erau prinse cu lanţuri de nişte inele din podeaua din faţa zonei de marfă a vagonului. Nu îşi asumaseră nici un risc. Patru agenţi Van Dorn bine înarmaţi din biroul de la Los Angeles se aflau în vagon la o distanţă mai mică de trei metri de bandit şi îşi ţineau pe genunchi puştile cu baionetă, încărcate şi pregătite.

— Poate că ai avea o şansă să faci pe grozavul cu amicii tăi de la primărie, spuse Bell. Însă nu vei pleca liber de acolo decât aşa cum pleacă un porc spre măcelărie.

— Eu sunt nevinovat, spuse Cromwell fără intonaţie. Pot să dovedesc că nu am nici o legătură cu spargerile la bănci de care mă acuzi. Unde îţi sunt dovezile? Unde îţi sunt martorii?

— Eu sunt unul dintre martori, răspunse Bell. Te-am recunoscut în ciuda deghizării tale în femeie în Telluride, înainte să mă împuşti.

— *Dumneata*, domnule Bell? Ce juriu din San Francisco ţi-ar crede mărturia? Procesul ar fi o farsă. Nu ai cum să-mi aduci nici măcar o învinuire, ce să mai spun de condamnare!

Bell îi zâmbi şiret lui Cromwell.

— Nu sunt eu singurul martor. Mai sunt şi alţi oameni din oraşele unde ai comis crimele care te pot identifica.

— Nu mai spune! Cromwell se lăsă pe spate pe canapea, ca şi cum nu ar fi avut nici cea mai mică grijă din lume. Din ce am citit despre Banditul-Măcelar, întotdeauna a folosit deghizări în timpul infracţiunilor sale. Cum ar putea să fie identificat?

— Va trebui să aştepţi şi vei vedea.

— Sunt un om foarte influent în San Francisco, continuă

Cromwell cu convingere. Am contribuit masiv la alegerea tuturor judecătorilor curţii superioare şi federale. Îmi sunt datori. Acelaşi lucru l-aş putea spune despre cetăţenii onorabili din San Francisco. Chiar dacă ai reuşi să mă aduci în faţa unui complet de judecată, nici un juriu format din oameni din oraşul meu nu mă va condamna, în nici un caz dacă vor lua în consideraţie miile de dolari pe care le-am cheltuit pentru ei.

— Îţi joci cartea înainte să te uiţi la ea, spuse Bell. Un judecător federal va fi trimis de la Washington pentru a-ţi audia cazul, iar procesul va fi mutat în altă parte, într-un loc unde să nu fii iubit de toată lumea.

— Îmi permit cei mai buni avocaţi din toată ţara, continuă Cromwell cu aroganţă. Nici un juriu, indiferent de judecătorul care va prezida cazul, nu mă va condamna pentru infracţiuni cu atât de puţine dovezi, unde mai pui că mă bucur de reputaţia de om îndrăgit de sărmanii din San Francisco.

Bronson se înnegurase la chip de dezgust. Avu nevoie să-şi adune toată voinţa ca să nu-i tragă un pumn lui Cromwell.

— Să spui asta familiilor victimelor pe care le-ai ucis cu sânge rece. Să le spui *lor* cum banii pe care i-ai furat s-au cheltuit ca să duci o viaţă luxoasă de bancher într-un conac din Nob Hill.

Cromwell zâmbi cu insolenţă şi nu replică. Trenul începu să încetinească. Bronson se duse la una dintre ferestre şi se uită afară.

— Ajungem la Santa Barbara. Mecanicul va opri probabil să ia apă.

— Aş vrea să cobor la depou, spuse Bell. Este o chestiune minoră de care aş vrea să mă ocup.

În clipa când trenul opri, Bell sări de pe scări pe peron şi dispăru repede în depou. După zece minute, când mecanicul acţionă fluierul locomotivei, atenţionând că urma să pornească, Bell veni în fugă şi se urcă înapoi în vagonul Pullman.

— Ce-a fost asta? întrebă Bronson.

Cromwell suspectă imediat că se întâmplase ceva care nu era tocmai în interesul său. Se foi pe locul lui şi se aplecă în faţă să audă mai bine.

— Liniile telefonice au fost reparate, îi răspunse Bell lui Bronson, după care îşi coborî privirile înspre Cromwell, cu un zâmbet sardonic. Am sunat la biroul Agenţiei Van Dorn şi le-am dat instrucţiuni colegilor noştri să o ia în custodie pe sora dumitale, drept complice.

— Eşti nebun! strigă Cromwell.
— Cred că am putea dovedi că este implicată şi ea în infracţiunile comise de Banditul-Măcelar.
Cromwell dădu să se ridice de pe canapea, cu chipul răvăşit de ură, însă fu oprit pe loc de lanţurile de care era legat.
— Porc mizerabil ce eşti! şuieră el printre dinţi. Margaret nu a avut nici o legătură cu toate aceste lucruri. Ea nu a ştiut nimic din ce am… Ezită înainte să spună ceva care să-l incrimineze. Se lăsă uşurel înapoi pe canapea, recăpătându-şi stăpânirea de sine şi aroganţa. Ai să plăteşti scump pentru faptul că implici o femeie nevinovată în acuzaţiile astea ridicole. Margaret se va reîntoarce în salonul ei în mai puţin de o oră după ce va fi acuzată pe nedrept de nişte infracţiuni despre care nu ştie absolut nimic.
Bell îl privi lung în ochi pe Cromwell, cu calmul unei pantere pe punctul de a devora o antilopă.
— Margaret va vorbi, rosti Bell cu fermitate. Va spune tot ce ştie în efortul ei de a-şi salva fratele. Va minţi, bineînţeles, însă se va împotmoli în o mie de detalii la care nu va şti cum să răspundă. Margaret va fi martora care te va conduce fără să-şi dea seama către spânzurătoare.
— Chiar dacă aş fi vinovat, Margaret nu ar rosti niciodată nici măcar un cuvânt împotriva mea, ripostă Cromwell cu convingere.
— Ba o va face, dacă va şti că îşi va petrece în închisoare tot restul zilelor sale. Asta şi în plus, pierderea unui stil de viaţă luxos. Să depună mărturie la proces va fi destul de simplu dacă va trebui să plătească un preţ foarte mare în cazul în care nu o va face.
— O subestimezi foarte mult pe Margaret.
— Nu prea cred, zise Bell calm.
Cromwell zâmbi încordat.
— Nu ai să poţi niciodată să faci legătura dintre Margaret şi infracţiuni, nu mai mult decât ai să poţi convinge vreodată un juriu că sunt vinovat.
Bell se uită la bancher.
— Eşti vinovat?
Cromwell râse şi arătă printr-un gest al capului înspre cei din vagon.
— Să recunosc de faţă cu martori că eu sunt Banditul-Măcelar pe care-l căutaţi? Fii serios, Bell! şuieră el, omiţând de data aceasta să i se mai adreseze cu „domnule”. Nu faci decât să

mergi pe bâjbâite şi ştii prea bine acest lucru.

În clipa următoare, Bell trase mănuşa de pe mâna stângă a lui Cromwell şi scoase la iveală un tub de metal din locul unde fusese cândva degetul mic al acestuia.

— O să vedem, spuse Bell gânditor. Om trăi şi om vedea.

Bell nu îşi asumă nici un risc. Când ajunseră în San Francisco, dădu ordin mecanicului să treacă de depoul principal şi să se îndrepte către o linie secundară. Bronson avea pregătită o mică armată de agenţi care să-l escorteze pe Jacob Cromwell la o ambulanţă, unde acesta fu legat de o targă pe durata transportului prin oraş.

— Nu ne putem asuma riscul să-l ducem pe Cromwell în închisoarea de stat, fu de părere Bell. Are dreptate când spune că prietenii lui l-ar scoate de acolo în mai puţin de o oră. Duceţi-l de partea cealaltă a golfului, la închisoarea de stat din San Quentin. Îl ţinem la răcoare până când vom fi gata să îi aducem acuzarea oficială.

— Toţi reporterii de la toate ziarele din oraş vor fi gata să relateze acest eveniment, zise Bronson.

— Vor trimite ştirea prin telegraf în toată ţara, la fiecare ziar de aici şi până în Bangor, în Maine, completă Bell cu un zâmbet răutăcios. Acum tot ce trebuie să facem este să avem grijă să nu ne scape printre degete. Cromwell va încerca să mituiască orice gardian care se va afla în preajma lui.

— Îl cunosc pe directorul închisorii San Quentin, spuse Bronson. Este un tip corect şi de neînduplecat. Cromwell îşi va pierde vremea dacă îşi închipuie că l-ar putea mitui să-l lase să scape.

— Să nu crezi că n-o să încerce, spuse Bell, privindu-l pe Cromwell în vreme ce acesta era transferat fără menajamente în ambulanţă. Acoperiţi-i capul, astfel încât să nu-l recunoască nimeni. Pune-l pe director să jure că va păstra secretul şi spune-i să-l trimită la carceră, departe de ceilalţi prizonieri. Îi vom da directorului dimineaţă toate actele necesare.

— Şi Margaret? Mă îndoiesc că vreun judecător care a fost sponsorizat de Cromwell va completa actele pentru arestarea ei.

— Va trebui să acţionezi cum se cuvine, îl instrui Bell. Pune presiune asupra ei. În clipa când va şti că fratele ei se află în custodia noastră şi că ar putea să se prăbuşească şi ea odată cu el, pun rămăşag că Margaret îşi va aduna toţi banii de care

dispune şi îşi va lua picioarele la spinare. Şi apoi va cădea exact în mâinile noastre.

Înainte să se îndrepte către biroul lui Bronson, Bell se opri la un ghişeu de telegraf şi îi trimise un mesaj detaliat lui Van Dorn, raportând capturarea cunoscutului Bandit-Măcelar. Mai ceru, de asemenea şi tot ajutorul pe care i-l putea oferi colonelul Danzler de la guvernul federal.

Cromwell avusese dreptate într-o privinţă. Margaret plecă de la departamentul de poliţie în mai puţin de treizeci de minute după ce fusese escortată acolo de către doi oameni de la agenţia Van Dorn. Avocaţii lui Cromwell se aflau deja acolo aranjând cauţiunea în clipa în care sosise ea. Chiar şi şoferul personal era prin apropiere ca s-o conducă acasă, aşteptând în faţă în Rolls-Royce, staţionat într-o zonă unde parcarea era interzisă. Un magistrat al curţii apăruse în mod miraculos pentru a semna actele necesare pentru eliberare. Unui reporter care se întâmplase să se afle pe acolo pentru a scrie despre un caz de furt îi făcuse impresia că arestarea lui Margaret şi eliberarea ei aproape imediată nu fuseseră decât o formalitate aranjată dinainte.

Între timp, Bronson şi agenţii lui conduseră ambulanţa, transportându-l pe Cromwell pe feribotul care îi duse de partea cealaltă a golfului, în Marin County, iar de acolo până la închisoarea de stat din San Quentin. Aşa cum afirmase Bronson, directorul se dovedi foarte cooperant şi chiar mândru să-l ţină în închisoarea lui pe faimosul Bandit-Măcelar, până când Bell şi Bronson puteau să aranjeze chemarea acestuia în faţa instanţei.

După ce părăsi biroul telegrafului, Bell se duse la banca lui Cromwell. Luă ascensorul până la biroul principal şi se apropie de biroul lui Marion.

— Ia-ţi pălăria, îi zise el fără nici un preambul, pe un ton neutru. Îţi iei liber pentru restul zilei.

Ea se clătină, fiind luată complet prin surprindere de apariţia lui bruscă după trei zile în care nu mai ştiuse nimic de el. Se simţi copleşită de afecţiunea pe care i-o purta. Îşi dădu seama că nu avea nici o şansă să i se împotrivească şi totuşi îi răspunse:

— Nu pot să plec oricând îmi vine mie să fac asta. Aş putea să-mi pierd slujba.

— Slujba ta e deja pierdută. Şeful tău se află după gratii, o

anunţă el, după care se duse în spatele ei şi îi trase scaunul, ca să o ajute să se ridice în picioare.

Ea se urni încet uitându-se nedumerită la el.

— Ce vrei să spui?

— Spectacolul s-a terminat. Îl reţin pe Cromwell până în momentul în care obţin mandatul necesar pentru arestarea lui şi documentele pentru a-l acuza.

Aproape ca şi cum s-ar fi mişcat prin ceaţă, ea îşi luă pălăria şi poşeta dintr-un dulap din spatele biroului, după care rămase acolo în picioare, nefiind sigură ce altceva ar fi putut să facă. Privirea îi alunecă într-o parte şi îşi coborî ezitant ochii în podea, nevenindu-i să creadă. Niciodată nu îi trecuse prin cap că ar fi fost posibil ca Jacob Cromwell, în ciuda infracţiunilor sale, să fie cu toate acestea o persoană vulnerabilă.

Bell o mai văzuse pe Marion îmbujorându-se şi mai înainte şi întotdeauna era impresionat de reacţia ei timidă. Îi luă pălăria dintre degete şi i-o aşeză pe cap într-un unghi care îi dădea un aer ştrengăresc.

— Îmi place cum îţi stă aşa, spuse el râzând.

— Ei bine, mie nu, zise ea cu o iritare tipic feminină în voce, în vreme ce îşi aranja pălăria în poziţia potrivită pe părul ei minunat. Unde mă duci acum?

— Jos pe plajă, unde putem să ne plimbăm pe nisip şi să discutăm despre evenimentele care s-au petrecut recent.

— Mergem cu frumosul tău automobil? întrebă ea şi fu surprinsă să vadă expresia îndurerată care apăru pe chipul acestuia.

— Mă tem că nu vom mai putea merge cu el nicăieri prea curând, răspunse Bell.

Capitolul 35

Construcţia închisorii din San Quentin începuse în mod promiţător de Ziua căderii Bastiliei, pe 14 iulie 1852. De ce mai târziu îşi primise numele după un deţinut faimos care fusese închis acolo pentru crimă, Miguel Quentin, nimeni nu ştia precis. Cuvântul „San” înseamnă „sfânt” în limba spaniolă. Quentin nu fusese nici pe departe un sfânt, însă numele lui rămăsese împământenit, iar închisoarea devenise cunoscută drept San Quentin.

Cea mai veche închisoare de stat din California avusese parte de prima ei execuţie în 1893, când fusese spânzurat acolo Jose Gabriel pentru uciderea unui cuplu în vârstă pentru care lucra. Şi femeile erau închise acolo, într-o clădire separată. Până în 1906, peste o sută de prizonieri muriseră între zidurilor închisorii, fie în urma crimelor comise între condamnaţi, fie a sinuciderilor sau a unor cauze naturale. Morţii erau îngropaţi în cimitirul situat în exteriorul zidurilor închisorii.

Richard Weber, directorul închisorii, era un bărbat înalt, agil ca un gimnast şi plin de energie, un individ pasionat de muncă şi dedicat serviciului său. Bine făcut, solid ca o stâncă, acesta afişa un zâmbet permanent, care îi curba uşor colţurile gurii. O persoană care ţinea strict la disciplină, dar în favoarea reeducării, el îşi punea deţinuţii să muncească la fabricarea de diverse produse, să lucreze în grădină şi să participe la o mulţime de programe educaţionale. Faptul că-i retribuia cu sume mici de bani pe deţinuţi, împreună cu recompensarea lor prin reducerea sentinţelor, îi crease reputaţia de director de închisoare dur, însă corect.

Bronson avusese mare dreptate când susţinuse că Weber nu putea fi mituit. Acesta era cunoscut ca o persoană care nu se deda la acte de corupţie sau luare de mită. Catolic practicant, Weber şi soţia aveau opt copii. Salariul său de director al celei mai mari închisori de stat era destul de mare, însă rămânea prea puţin pentru vreo extravaganţă. Visul său de a se retrage la pensie undeva la o fermă din valea San Joaquin nu rămăsese decât atât, un simplu vis. Deşi se spune deseori că fiecare om are un preţ, toţi cei care îl cunoşteau pe directorul Weber îl considerau incoruptibil. Însă, după cum se dovedi în cele ce vor

urma, sub învelişul acela dur de integritate era şi el doar un simplu om.

Curând după ce Cromwell fu trimis la carceră, Weber îl vizită pe banditul bancher în celula lui minusculă care se afla cu două etaje sub clădirea principală a închisorii. După ce îi dădu ordin gardianului să descuie uşa de oţel, Weber pătrunse în celulă şi se aşeză pe un scăunel pliant pe care-l adusese cu el.

— Domnule Cromwell, i se adresă el politicos, bine aţi venit la San Quentin!

Cromwell se ridică de pe pat şi îl salută printr-un gest al capului.

— Poate ar trebui să spun că vă sunt recunoscător pentru ospitalitate, însă acest lucru ar fi o minciună.

— Din câte am înţeles, nu veţi rămâne la noi decât pentru o scurtă perioadă de timp.

— Până când voi fi dus în faţa instanţei federale, zise Cromwell. Aşa v-a spus Bronson, de la Agenţia de Detectivi Van Dorn?

Weber dădu din cap în semn de încuviinţare.

— A spus că aşteaptă instrucţiuni de la Departamentul de Investigaţii Criminalistice din Washington.

— Ştiţi motivul pentru care am fost arestat?

— Mi s-a spus că sunteţi faimosul Bandit-Măcelar.

— Sunteţi la curent cu statutul meu în cadrul comunităţii? întrebă Cromwell.

— Da, sunt, răspunse Weber. Sunteţi proprietarul Băncii Cromwell şi un filantrop apreciat.

— Şi credeţi că un astfel de om ar putea să jefuiască bănci şi să ucidă zeci de oameni?

Weber se foi în scaun.

— Trebuie să recunosc că această idee mi se pare puţin cam exagerată.

Cromwell se pregătea să îi dea lovitura.

— Dacă v-aş da cuvântul meu că nu am comis nici o infracţiune şi că acestea sunt nişte acuzaţii false ale guvernului Statelor Unite pentru a-mi prelua banca, mi-aţi da drumul de aici?

Weber reflectă pentru o clipă, apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău, domnule Cromwell, însă nu am autoritatea de a vă elibera.

— Chiar dacă acuzaţiile oficiale nu au fost încă formulate?

— Am fost asigurat că acuzaţiile sunt formulate chiar în această clipă.

— Dacă eu vă garantez că nu intenţionez să evadez, însă trebuie să mă duc direct la avocaţii mei din oraş şi să obţin actele de eliberare necesare de la un magistrat al curţii, atunci mi-aţi permite să părăsesc închisoarea?

— Aş permite, dacă aş avea posibilitatea, spuse Weber. Însă ca director al închisorii, nu pot permite ca dumneata să părăseşti această închisoare înainte ca actele de eliberare să se afle în mâinile mele. În afară de asta, agenţii de la Agenţia Van Dorn patrulează afară, dincolo de zidurile închisorii, pentru a vă împiedica să evadaţi.

Cromwell se uită de jur împrejurul său la celula din beton, lipsită de ferestre, cu uşa de oţel.

— S-a întâmplat vreodată ca vreun deţinut să scape de la carceră?

— Nu şi la San Quentin.

Cromwell făcu o pauză pentru a-şi întinde capcana.

— Să presupunem – doar ca presupunere, domnule director – că m-aţi duce dumneavoastră personal la San Francisco?

Weber îl privi cu interes.

— Ce anume vă gândiţi să faceţi?

— Mă predaţi la biroul procurorului ţinutului Harvath şi cincizeci de mii de dolari bani gheaţă vor fi livraţi la casa dumitale din perimetrul închisorii printr-un mesager particular exact la o oră după aceea.

Directorul cântări oferta lui Cromwell preţ de câteva momente. Ştia că nu era o ofertă făcută la întâmplare. Bancherul deţinea multe milioane de dolari, iar oferta era în bani gheaţă, ceea ce nu lăsa nici o posibilitate de a fi depistaţi în situaţia în care anchetatorii din poliţie ar fi venit să-şi bage nasul. Cincizeci de mii de dolari era o sumă imensă. Ar fi putut să ţină banii ascunşi până la pensionarea sa. Weber îşi făcu nişte calcule şi îşi dădu seama că era mai mult decât suficient să-şi cumpere o fermă de prima mână în acel stat. Era o ofertă pe care nici măcar un bărbat onest şi integru nu o putea refuza.

În cele din urmă, Weber se ridică de pe scaun, se îndreptă către uşa de oţel şi bătu de trei ori în ea. Uşa se deschise şi gardianul în uniformă intră.

— Acoperă faţa prizonierului cu o glugă şi du-l în biroul din spatele casei mele. Eu o să aştept acolo, spuse el, după care

părăsi celula.

Zece minute mai târziu, gardianul îl împinse pe Cromwell în biroul lui Weber.

— Scoate-i gluga şi cătuşele! ordonă Weber.

În clipa în care gluga fu îndepărtată şi-i fură scoase cătuşele de la mâinile şi picioarele lui Cromwell, gardianului i se ordonă să iasă din încăpere.

— Cred că pot să mă bazez pe cuvântul dumitale de gentleman că voi primi compensaţia de care pomeneai la o oră după ce te voi lăsa în siguranţă în incinta primăriei.

Cromwell încuviinţă solemn din cap.

— Puteţi să fiţi sigur de acest lucru, veţi avea banii în această după-amiază.

— E destul de bine aşa, spuse Weber, după care se ridică şi se îndreptă către un dulap. Reveni cu o rochie de damă, o pălărie, o poşetă şi un şal. Îmbrăcaţi-vă cu astea. Sunteţi un bărbat mic de statură şi cam de aceeaşi înălţime cu soţia mea. Vă veţi deghiza până când vom trece de poarta interioară şi de cea principală. Să ţineţi capul în jos, iar gardienii nu vor băga de seamă. Ea mă însoţeşte deseori cu maşina prin zonă sau până în oraş.

— Şi cum rămâne cu agenţii de la Agenţia Van Dorn care patrulează în faţa zidurilor exterioare?

— Eu sunt ultimul om pe care l-ar suspecta de trădare, explică Weber zâmbind ironic.

Cromwell se uită la haine şi râse.

— Ce vă amuză aşa? întrebă Weber.

— A, nimic, răspunse Cromwell. Doar că am mai făcut acest lucru şi altădată.

După ce Cromwell se îmbrăcă cu hainele soţiei directorului, îşi înfăşură şalul în jurul gâtului şi îşi trase pălăria în jos, astfel încât să îi acopere barba care începuse să-i crească pe obraji.

— Sunt gata, anunţă el.

Weber îl scoase din birou şi îl duse prin curte la garajul în care se afla automobilul său Ford, model T. Cromwell învârti manivela fără nici o greutate şi se aşeză pe locul din dreapta. Maşina porni pe drumul cu pietriş înspre poarta interioară şi trecu de ea, în timp ce directorul făcu semn cu mâna. La poarta principală fu cu totul altă treabă. Acolo, doi gardieni se apropiară de director pentru a obţine autorizaţia lui specială pentru a deschide poarta.

— Eu şi Shari ne ducem în oraş să cumpărăm un cadou pentru ziua de naştere a surorii ei, explică el fără intonaţie.

Gardianul din partea stângă a maşinii îl salută pe director după cum îi cerea datoria şi îi făcu semn să treacă. Gardianul din partea dreaptă se uită lung la Cromwell, care se prefăcu preocupat să găsească ceva în poşetă. Gardianul îşi îndoi picioarele ca să se uite pe sub pălăria ei, însă Weber prinse mişcarea şi se răsti la el:

— Nu te mai zgâi atâta şi deschide poarta!

Gardianul se îndreptă şi îi făcu semn mecanicului din turn care controla mecanismul, iar acesta deschise uşile masive din oţel.

Imediat ce acestea se deschiseră suficient cât să treacă printre ele cu Fordul, Weber împinse şocul şi îşi ridică piciorul de pe pedala ambreiajului. Automobilul ţâşni din loc şi curând începu să scoată sunete explozive pe drumul către zona de îmbarcare pentru feribotul de San Francisco.

Capitolul 36

— Ce-a făcut?! urlă Bell în telefon.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bronson, intrând în birou în momentul în care Bell închidea telefonul.

Bell se uită la el, cu chipul schimonosit de furie.

— Prietenul tău, corectul şi incoruptibilul director de la San Quentin, i-a dat drumul lui Cromwell.

— Nu pot să cred! izbucni Bronson neîncrezător.

— Ba poţi foarte bine să crezi! sări Bell. Tocmai am vorbit cu Marion Morgan, secretara personală a lui Cromwell. Mi-a spus că acesta a intrat în biroul lui acum cinci minute.

— Trebuie să se fi înşelat!

— Ba are perfectă dreptate, spuse Curtis din uşă. Pe urmă i se adresă lui Bronson: Unul dintre agenţii dumitale care o urmărea pe sora lui, Margaret, l-a văzut cum a coborât treptele de la primărie şi s-a urcat în automobilul ei.

— Directorul Weber să ia mită, murmură Bronson. Nu m-aş fi gândit niciodată la asta!

— Cromwell i-a oferit probabil răscumpărarea unui rege, spuse Bell.

— Agenţii mei de la închisoare mi-au raportat că Weber a plecat în automobilul său împreună cu soţia sa ca să facă nişte cumpărături în oraş.

— Nu ar fi pentru prima dată când Cromwell se deghizează în femeie, murmură Bell furios. Fără îndoială că şi-a aruncat apoi rochia cât colo în momentul în care nu au mai fost în raza vizuală de la San Quentin, înainte să se urce pe feribot.

— Şi acum ce facem? întrebă Curtis.

— I-am telegrafiat colonelului Danzler, şeful Departamentului de Investigaţii Criminalistice al Statelor Unite. El va aranja ca un judecător federal să emită un mandat de arestare pentru Cromwell, care să nu poată fi respins de sistemul orăşenesc sau de stat. În clipa în care vom avea în mână acest mandat, vom putea să-l scoatem pe Cromwell din circulaţie de-a binelea.

— Asta o să dureze cel puţin patru zile pe calea ferată, observă Bronson. Şi dacă va încerca să fugă din ţară? Nu avem nici un mijloc legal de a-l opri.

— Nu aveam nici un mijloc legal să-l arestăm nici în San

Diego, replică Bell. O să-l înşfăcăm din nou şi o să-l ţinem la răcoare într-un loc secret până când vor sosi actele.

Bronson păru neîncrezător.

— Înainte să putem pune mâna din nou pe Cromwell, amicii lui, primarul, şeful poliţiei şi şeriful statului îl vor proteja cu o armată de poliţişti şi oameni ai legii înarmaţi până în dinţi. Cei şapte agenţi ai mei vor fi în număr prea mic, într-un raport de unu la douăzeci, dacă vor încerca să-l prindă.

— Cromwell are o influenţă atât de mare? întrebă Curtis.

— Gradul de corupţie din San Francisco face ca Tammany Hall, maşinăria politică a oraşului New York, să arate ca o mănăstire de măicuţe, spuse Bronson. Cromwell s-a întrecut pe sine însuşi pentru a menţine oficialităţile oraşului bogate şi cu osânza groasă.

Bell zâmbi cu şiretenie.

— Şi noi vom avea propria armată, spuse el încet. Colonelul Danzler va chema regimentul armatei care e staţionat la Presidio, dacă îi voi cere acest lucru.

— S-ar putea să avem nevoie de ei mai repede decât crezi, zise Bronson. Dacă Cromwell îşi scoate toate lichidităţile din bancă şi mai închiriază un tren, se va afla dincolo de graniţa cu Mexicul, liber ca pasărea cerului, înainte ca noi să putem mişca un deget măcar.

— Are dreptate, încuviinţă Curtis. După cum stau lucrurile, suntem neajutoraţi. Nu avem cum să-l atingem. Până când Danzler poate lua legătura cu comandantul de la Presidio şi să dea ordin trupelor să vină mărşăluind în oraş, va fi deja prea târziu. Banii de mită ai lui Cromwell îi vor unge drumul afară din oraş.

Bell se lăsă pe spate în scaun şi îşi fixă privirile în tavan.

— Nu neapărat, spuse el tărăgănat.

— Ce i-o mai fi trecând prin mintea aceea întortocheată? întrebă Curtis.

— Să presupunem că preşedintele Statelor Unite i-ar cere preşedintelui de la Căile Ferate Southern Pacific să nu îi închirieze lui Cromwell nici un tren?

Bronson se uită la el.

— Este posibil aşa ceva?

— Colonelul Danzler are o mare influenţă în Washington, rosti Bell dând din cap. Van Dorn mi-a spus că el şi preşedintele Roosevelt sunt foarte apropiaţi. Au luptat cot la cot la San Juan

Hill, în război. Cred că pot afirma cu certitudine că l-ar putea convinge pe preşedinte să facă acest lucru.

— Şi dacă Cromwell închiriază un vapor? îi veni lui Bronson ideea.

— Atunci o navă de război a Statelor Unite va fi trimisă să oprească vaporul pe mare, îl va lua pe Cromwell şi îl va aduce la San Francisco. Până atunci, vom fi în posesia mandatelor necesare pentru arestarea şi trimiterea lui în faţa curţii.

— Sună ca şi cum ai avea acoperite toate posibilităţile, îi spuse Bronson admirativ.

— Cromwell este un muşteriu alunecos, constată Bell. Dacă există vreo posibilitate de a scăpa din plasa noastră, se va gândi cu siguranţă la ea. Făcu o pauză să se uite la ceasul de pe perete. Patru şi treizeci şi cinci. Am o întâlnire la cină la ora şase.

— Cu Marion Morgan? întrebă Curtis cu un zâmbet şiret. Am impresia că în afară de faptul că stă cu ochii pe Cromwell, între voi doi s-a înfiripat ceva.

— Este o domnişoară extraordinară, încuviinţă Bell printr-o mişcare a capului, după care se ridică în picioare şi îşi trase haina pe el. A aranjat să luăm cina la ea acasă.

— Prietenul nostru e un tip norocos, fu de părere Bronson, făcându-i din ochi lui Curtis.

— Am pierdut noţiunea timpului, spuse Bell. În ce zi suntem?

— Marţi, 17 aprilie, răspunse Curtis. Pe urmă adăugă cu umor: Iar anul e 1906.

— Anul îl ştiam, spuse Bell în vreme ce ieşea pe uşă. Ne vedem cu toţii dimineaţă.

Din nefericire, unul dintre cei trei bărbaţi din încăpere nu avea să mai prindă ziua următoare.

Margaret opri Mercedesul sub o arcadă care adăpostea vehiculele de la uşa principală a conacului, înainte să treacă în curtea din spate. De când îl luase pe fratele ei din faţa primăriei, îl condusese la bancă, unde acesta petrecuse două ore închis în birou. După ce ieşise, se îndreptară direct spre Nob Hill, fără să discute. Şoferul lor apăru din garajul care adăpostea caleştile şi băgă maşina înăuntru. De îndată ce păşiră în holul de la intrare, Margaret îşi scoase pălăria şi o trânti pe pardoseală, uitându-se la fratele ei cu flăcări în priviri.

— Sper că eşti satisfăcut că ai aruncat pe apa sâmbetei toată agoniseala noastră de până acum.

Cromwell se îndreptă cu pasul unui om bătrân către camera de zi şi se lăsă extenuat într-un scaun.
— Am făcut greşeala de a-l subestima pe Bell, explică el. M-a prins înainte să pot da lovitura la banca din San Diego.
Margaret simţi cum îi fuge pământul de sub picioare şi întreaga ei dispoziţie se schimbă deodată.
— Isaac este în viaţă? L-ai văzut?
El o fixă cu privirea şi îi spuse cu un umor sec:
— Pari să manifeşti un interes neobişnuit faţă de el. Te bucuri că duşmanul nostru încă mai face umbră pământului?
— Dar spuneai că l-ai omorât în Telluride.
Cromwell vorbi ca şi cum ar fi descris o încărcătură de cărbune.
— Aşa am crezut, însă se pare că a supravieţuit. Este singura greşeală pe care am făcut-o în douăzeci de ani.
— Atunci el este cel care te-a adus înapoi de la San Diego şi te-a băgat la San Quentin.
Cromwell dădu din cap în semn de încuviinţare.
— Nu avea nici un drept să facă acest lucru. A încălcat legea. Iar acum Bell se va da peste cap să mă proclame drept Banditul-Măcelar şi să mă trimită la spânzurătoare.
— Nu va fi uşor să plecăm din oraş. Detectivii de la Agenţia Van Dorn ne urmăresc fiecare mişcare.
— Nu am nici cea mai mică intenţie să îmi iau tălpăşiţa ca un hoţ în noapte. A sosit vremea ca toţi cei cărora le-am oferit favoruri şi finanţări să îmi întoarcă serviciile, împiedicându-i pe cei de la Agenţia Van Dorn să pună mâna pe noi până când vom fi gata să plecăm în linişte către zone mai însorite.
Ea se uită la el cu hotărâre, gândindu-se la ce aveau de făcut.
— Îi vom angaja pe cei mai buni avocaţi din New York. Va fi imposibil să te condamne. Îi vom face pe Isaac Bell şi Agenţia de Detectivi Van Dorn de râsul naţiunii.
— Nu am nici cea mai mică îndoială că vom învinge la proces, spuse el liniştit, uitându-se la sora lui cu o expresie serioasă pe chip. Însă se va termina cu admirata noastră instituţie din San Francisco. Banca va suferi un dezastru financiar, fiindcă e de aşteptat ca majoritatea clienţilor noştri să plece la băncile concurente de teama unui scandal. Banca Naţională Cromwell îşi va închide uşile, concluzionă el, după care făcu o pauză de efect. Doar dacă nu…
— Doar dacă nu? întrebă ea, întâlnindu-i privirea

neînduplecată.

— Ne transferăm în mare secret valorile într-un alt oraş, din altă ţară, unde vom putea să lansăm un nou imperiu financiar, sub un alt nume.

Margaret se relaxă în mod vizibil în momentul în care începu să-şi dea seama că nu era chiar totul pierdut şi că stilul ei de viaţă nu se va duce pe apa sâmbetei în cele din urmă.

— La ce oraş şi la ce ţară te-ai gândit? Mexic? Brazilia, poate?

Cromwell zâmbi cu viclenie.

— Draga mea surioară, nu pot decât să sper că şi domnul Bell gândeşte la fel ca şi tine.

Se simţea pe deplin satisfăcut, considerând că nu avea nevoie decât de trei ore în dimineaţa următoare pentru a se ocupa de transportul rezervelor de bani lichizi din banca sa. Cât timp stătuse la birou, aranjase ca titlurile bancare să fie deja trimise din ţară prin telegraf. Iar el şi cu Margaret nu mai aveau altceva de făcut decât să-şi împacheteze câteva lucruri şi să încuie casa, lăsând-o pe seama unui agent imobiliar să o vândă. Iar apoi nu va mai fi decât o nimica toată, odată ce vor trece graniţa şi vor lăsa Statele Unite în urma lor.

Bell stătea uitându-se gânditor la focul care ardea în şemineul din apartamentul lui Marion, în vreme ce ea trebăluia prin bucătărie. El adusese o sticlă de Cabernet Sauvignon, California Beringer 1900 şi băuse deja jumătate de pahar când Marion intră în încăpere şi începu să aşeze masa. El îşi ridică privirea şi simţi o dorinţă puternică de a se duce la ea şi de a o săruta pe buze.

Arăta fermecător, cu silueta ei elegantă în formă de clepsidră, cu rotunjimi ample şi sânii plini. Era îmbrăcată cu o bluză din satin roz cu dantelărie care cădea în cascade şi care îi ajungea până sub bărbie, făcând să pară şi mai lung gâtul său graţios. Fusta lungă era de asemenea de culoare roz şi cădea ca o cupă de crin întoarsă.

Chiar şi aşa, cu un şorţ mare în faţă, care îi acoperea jumătate din partea de sus, tot arăta elegantă. Părul blond de culoarea grâului strălucea la lumina lumânărilor de pe masă. Era pieptănat pe spate şi prins cu o fundă de mătase, dezvăluindu-i urechile delicate. Bell îşi stăpâni dorinţa de a o săruta şi se mulţumi s-o privească.

— Nu e nici o specialitate, spuse ea, venind lângă el şi aşezându-se pe braţul fotoliului în care stătea el. Sper că îţi place

friptura la cuptor.

— Am o pasiune pentru friptura la cuptor, susţinu el, pierzându-şi complet controlul, trăgând-o pe genunchii lui şi sărutând-o lung şi pătimaş. Ea se încordă, apoi tremură, iar ochii îi deveniră imenşi şi îi fură străbătuţi de un val verde ca adâncul mării. Când se desprinseră din îmbrăţişare, se clătină puţin. Ochii îi deveniră îndrăzneţi şi expresia galeşă. Respiraţia i se înteţi şi se lăsă pradă senzualităţii, o senzaţie profundă pe care nu o mai trăise cu nici un alt bărbat. Încet, se ridică de pe genunchii lui şi se îndreptă, nesigură pe picioare, dându-şi pe spate o şuviţă de păr care îi alunecase de la tâmplă.

— Ajunge cu asta, mai ales dacă nu vrei să mănânci o friptură la cuptor arsă de-a binelea.

— Şi cât trebuie să mai sufăr aşa, cu stomacul gol?

Ea râse şi spuse:

— Încă zece minute. Aştept să se mai înmoaie puţin cartofii.

El o privi întorcându-se în bucătărie, cu mersul la fel de graţios ca al unei gazele. În timp ce ea aşeza farfuriile pe masă, el umplu încă o dată paharele, apoi se aşezară. Mâncară în linişte timp de câteva momente, după care Bell spuse:

— Totul este delicios. Într-o zi, vei fi soţia minunată a unui bărbat norocos.

Cuvintele o învăluiră ca o adiere caldă care îi mângâie ceafa şi un val de roşeaţă îi acoperi sânii, întărindu-i sfârcurile. În străfundurile fiinţei, ea spera că sentimentele lui se îndreptau în direcţia respectivă, însă se şi temea ca nu cumva afecţiunea pe care i-o purta să dispară, iar el să plece într-o seară, pierzându-se în întuneric, fără să se mai reîntoarcă vreodată.

Bell îşi dădu seama de confuzia lui Marion, însă îi fu teamă să abordeze acest subiect. Prin urmare, schimbă subiectul de conversaţie.

— Cât timp a rămas Cromwell în bancă astăzi?

— Cea mai mare parte a timpului şi-a petrecut-o în birou şi părea foarte secretos. A mai făcut şi trei drumuri până jos, la seif, povesti ea, iar emoţia i se transformă rapid în mânie.

Era furioasă pe ea însăşi pentru că îi răspundea cu vorbele potrivite, în loc să îşi exprime calm sentimentele faţă de el.

— Ai vreo idee ce are de gând să facă?

— Părea foarte misterios, zise ea scuturând din cap, după care îşi ridică privirea înspre el şi un zâmbet firav îi apăru pe buze. Însă cât timp a stat în seif, m-am strecurat în biroul lui şi am

aruncat o privire peste hârtiile care erau împrăştiate pe masa de lucru.

El aştepta ca ea să continue, însă ea îl lăsă câteva momente să se perpelească, ca şi cum s-ar fi răzbunat că îi ignorase sentimentele faţă de el.

— Completa nişte formulare bancare şi transferuri de bani.

— Normal. Ne-am gândit deja că el şi cu Margaret au de gând să fugă din ţară şi să transfere fondurile băncii la o destinaţie anume. Sub nici o formă Cromwell nu va rămâne în oraş să se lupte cu noi în faţa curţii federale.

— Cam aşa se pare, spuse Marion încetişor, dorind să-şi petreacă timpul în care erau împreună într-un mod mai apropiat şi mai personal.

— Ai putea să-mi spui unde trimitea fondurile băncii?

— Nu erau completate decât sumele, spuse ea clătinând din cap, nu şi băncile care urmau să le primească.

— Şi ce crezi că făcea în seif?

— Nu pot decât să bănuiesc că împacheta în lăzi rezervele de bani lichizi, pregătindu-se să-i transporte la o altă bancă, în oraşul unde şi-au propus să se ducă.

— Eşti o femeie foarte inteligentă, spuse el, zâmbind. Şi dacă ai fi în locul lui Jacob şi al lui Margaret, unde te-ai duce?

— Nu ar fi în siguranţă nicăieri în Europa, răspunse Marion fără nici o ezitare. Băncile de pe continent colaborează cu guvernul Statelor Unite pentru îngheţarea fondurilor ilegale. Sunt mult prea multe alte ţări unde şi-ar putea ascunde banii şi unde să înceapă să-şi construiască un nou imperiu.

— Ce părere ai de Mexic? întrebă Bell, impresionat de intuiţia lui Marion.

— Margaret nu ar putea niciodată să trăiască în Mexic, replică ea scuturând din cap. Locul acela e prea primitiv pentru gusturile ei. Buenos Aires din Argentina ar putea fi o posibilitate. Oraşul este foarte cosmopolit, însă nici unul din ei nu ştie o boabă de spaniolă.

— Singapore, Hong Kong, Shanghai? sugeră Bell. Crezi că vreunul dintre aceste oraşe ar prezenta vreun interes pentru ei?

— Poate Australia sau Noua Zeelandă, spuse ea gânditoare. Însă în decursul timpului în care am lucrat pentru el am învăţat un lucru: Jacob nu gândeşte la fel ca majoritatea oamenilor.

— Şi experienţa mea cu el m-a condus la aceeaşi concluzie, confirmă Bell.

Marion tăcu, în acest timp servindu-l cu încă o porţie de friptură, cartofi şi legume.

— Ce-ar fi să-ţi laşi mintea să se odihnească puţin şi să te bucuri de rezultatul muncii *mele*? îi propuse ea zâmbind.

— Iartă-mă, spuse el cu sinceritate. Am fost o companie plicticoasă la această cină.

— Sper că îţi place tarta cu lămâie şi bezea ca desert.

— Îmi place la nebunie tarta cu lămâie şi bezea, spuse el râzând.

— Aşa ar fi şi de aşteptat. Am făcut cât să ajungă la o mică armată.

Terminară felul principal de mâncare şi Isaac se ridică să o ajute la strânsul mesei. Ea îl împinse înapoi pe scaun.

— Unde crezi că te duci? îl întrebă ea.

El se uită la ea ca un băieţaş certat de mama lui.

— Voiam să te ajut.

— Stai jos şi termină-ţi vinul, rosti Marion cu hotărâre. Musafirii nu muncesc la mine în casă, în special musafirii de sex masculin.

El o privi cu şiretenie.

— Şi dacă nu aş fi un musafir?

Ea se întoarse cu spatele, de teamă să nu se vadă cât era de tulburată.

— Păi atunci, te-aş pune să repari o ţeavă spartă, o balama de o uşă care scârţâie şi un picior rupt de la masă.

— Să ştii că aş putea face asta, spuse el cu convingere. Întâmplarea face că sunt foarte îndemânatic.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Un fiu de bancher care să fie îndemânatic?

El se prefăcu jignit.

— Nu am lucrat numai în banca tatălui meu. La paisprezece ani am fugit de acasă şi m-am alăturat circului Barnum şi Bailey. Am ajutat la ridicarea şi strângerea corturilor, am hrănit elefanţii şi am făcut tot felul de reparaţii la circ, povesti el, după care făcu o pauză şi o expresie de tristeţe i se aşternu pe chip. După opt luni, m-a găsit tatăl meu, m-a dus acasă cu forţa şi m-a trimis înapoi la şcoală.

— Asta înseamnă că ai absolvit colegiul.

— Harvard. Phi Beta Kappa[14], în economie.

— Şi un tip deştept pe deasupra, adăugă ea, de-a dreptul impresionată.

[14] Magna cum laude (n. tr.).

— Dar tu? se interesă el. Unde ai făcut şcoala?

— Am făcut parte din prima promoţie care a absolvit la Universitatea Stanford. Mi-am luat licenţa în drept, însă imediat după aceea am descoperit că firmele de avocaţi nu aveau obiceiul să angajeze femei, aşa că am intrat în sistemul bancar.

— Acum e rândul meu să fiu impresionat, spuse Bell cu sinceritate. S-ar părea că mi-am întâlnit perechea.

Deodată, Marion nu mai spuse nimic şi pe chip i se aşternu o expresie stranie. Bell se gândi că se întâmplase ceva. Se grăbi la ea şi îşi petrecu braţul în jurul ei.

— Ţi-e rău?

Ea se uită la el cu ochii ei verzi ca o mare de corali. Păreau mai întunecaţi din cauza concentrării. Pe urmă reuşi să îngaime:

— Montreal!

— Ce ai spus? o întrebă, aplecându-se înspre ea.

— Montreal… Jacob şi Margaret au de gând să fugă dincolo de graniţa cu Canada, la Montreal, unde el ar putea să deschidă o altă bancă.

— De unde ştii acest lucru? o întrebă Bell, surprins de atitudinea ciudată a lui Marion.

— Tocmai mi-am amintit că am văzut mâzgălit numele oraşului Montreal pe o bucată de hârtie, lângă telefonul lui, explică ea. Nu m-am gândit că e ceva cu adevărat important şi am alungat ideea din minte. Acum însă totul are sens. Ultimul loc unde autorităţile i-ar căuta pe cei doi Cromwell ar fi în Canada. Ei ar putea să-şi asume cu uşurinţă alte identităţi şi să plătească oamenii potriviţi pentru a deveni nişte cetăţeni respectabili şi să pună bazele unei instituţii financiare solvente.

Expresia de confuzie dispăru de pe chipul lui Bell.

— Se potriveşte foarte bine, şopti el. Canada este probabil ultimul loc unde ne-am gândi să căutăm. Drumul cel mai comun pe care infractorii l-au folosit ca să scape de-a lungul anilor este pe la graniţa de sud cu Mexicul, de unde de obicei se îndreptă şi mai spre sud. Pe urmă, încet, uită de cei doi Cromwell şi deveni tăcut, blând şi drăgăstos şi o luă în braţe. Ştiam eu că era un motiv pentru care m-am îndrăgostit de tine, spuse el cu vocea coborâtă şi guturală. Eşti mai deşteaptă decât mine.

Ea tremură din tot corpul şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului său.

— O, Doamne, Isaac şi eu te iubesc.

El îi sărută uşor buzele şi o duse în braţe din camera de zi în

dormitor. Ea se dădu puţin înapoi şi îşi ridică privirea înspre el, cu o expresie ştrengărească în ochi.

— Şi cum rămâne cu tarta cu lămâie şi bezea? întrebă ea.

El îşi coborî privirea spre chipul ei încântător şi râse.

— Putem s-o mâncăm şi la micul dejun.

Bell nu ar fi putut să prevadă şi cu atât mai puţin să ştie, că în câteva ore tarta nu va deveni decât o amintire înceţoşată.

Capitolul 37

Considerat o emblemă a Vestului, în 1906, San Francisco era un oraş al contradicţiilor. Un scriitor îl descria ca pe un Babilon al grandilocvenţei, un Paris al romantismului şi un Hong Kong al aventurii. Altul a mers şi mai departe, numindu-l „poarta către paradis”.

Poate că era dinamic şi interesant, însă, în realitate, San Francisco era un oraş în dezvoltare, murdar, plin de funingine, urât mirositor, zgomotos, corupt şi vulgar, cu mai puţin farmec decât Londra anilor 1700. În acest loc, bogăţia incredibilă se împletea cu cea mai sordidă sărăcie. Fumul de cărbune provenind de la vapoarele cu aburi, locomotive, topitorii, sobele şi hornurile caselor învăluia străzile deja pavate cu bălegarul a mii de cai. Nu exista nici o staţie de tratare a apelor uzate, iar cerul înnegurat deborda de mirosuri fetide.

Majoritatea clădirilor erau construite din lemn. Comandantul pompierilor din oraş descria totul, începând de la casele îngrijite din Telegraph Hill, la vilele elegante din Nob Hill şi terminând cu maghernitele şi cocioabele din cartierele mărginaşe, ca pe o mare de butoaie cu pulbere care aşteptau să li se dea foc. Această imagine şi acest mit aveau să se schimbe dramatic în două minute şi jumătate.

La ora 5:12, în dimineaţa zilei de 18 aprilie, soarele începuse să lumineze cerul dinspre răsărit. Felinarele cu gaz de pe străzi fuseseră stinse, iar tramvaiele începură să iasă din depou huruind şi pregătindu-se pentru obişnuitul dute-vino în susul şi în josul numeroaselor dealuri din oraş. Muncitorii matinali se îndreptau spre slujbele lor, în vreme ce alţii, care lucraseră în orele târzii ale nopţii, se întorceau spre casă. Brutarii se aflau deja în faţa cuptoarelor. Poliţiştii din tura de dimineaţa devreme încă îşi făceau rondul, aşteptându-se la o altă zi fără incidente, în timp ce un vânt uşor, care nu mai purta cu el ceaţa obişnuită, bătea dinspre vest. Însă la ora 5:12, viaţa liniştită din San Francisco şi din împrejurimile sale fu zguduită de un muget puternic şi înfricoşător care venea din adâncimile pământului, la câţiva kilometri sub nivelul mării, dincolo de podul Golden Gate. Infernul se pogorâse asupra oraşului San Francisco.

Primul şoc zgudui satele din împrejurimi şi fu simţit în toată

zona golfului. Douăzeci şi cinci de secunde mai târziu, undele de şoc înspăimântătoare ale cumplitului seism loviră oraşul ca o mână monstruoasă care mătură teancurile de cărţi de pe o masă.

Stânca faliei San Andreas, ai cărei pereţi se frecau unii de alţii de milioane de ani, se fisură brusc, în vreme ce placa tectonică nord-americană de sub pământ şi cea a Oceanului Pacific, de sub ape, se desprinseră din strânsoare şi îşi schimbară poziţia în direcţii opuse, una spre nord, iar cealaltă înspre sud. Forţa de neimaginat a cutremurului se îndreptă către oraşul lipsit de apărare cu o viteză mai mare de zece mii de kilometri la oră, într-o dezlănţuire dezastruoasă, care avea să lase în urmă un număr de morţi şi de distrugeri nemaiîntâlnit până atunci.

Unda de şoc lovi cu o repeziciune sălbatică. Pavajul străzilor dinspre părţile de est şi de vest începu să se ridice, pentru ca imediat după aceea să cadă în fisurile formate, în timp ce unda cutremurului se rostogolea în continuare necruţătoare, făcând clădirile din calea sa să vibreze şi să se clatine ca nişte sălcii în timpul unui uragan. Lemnul, mortarul şi cărămizile nu fuseseră menite să reziste unui atac atât de violent. Una câte una, clădirile începură să se prăbuşească, iar zidurile acestora se surpau în stradă într-o avalanşă de praf şi dărâmături. Toate ferestrele magazinelor de pe bulevardele principale pocniră şi se sfărâmară pe trotuare, într-o explozie de cioburi ascuţite.

Clădirile înalte de cinci sau de zece etaje din centrul de afaceri al oraşului se prăbuşiră într-un bubuit înfiorător, care se auzi ca o detunătură de tun. Crăpături se căscau şi pe urmă se închideau la loc pe străzi, unele umplându-se cu apa de dedesubt, care se revărsa în rigole. Şinele tramvaielor era contorsionate şi îndoite ca nişte spaghete. Şocurile cele mai violente durară ceva mai mult de un minut înainte să scadă în intensitate, deşi replici intermitente mai mici ale seismului continuară să fie simţite timp de câteva zile.

Când lumina zilei pătrunse prin tot acel haos, tot ce mai rămăsese din oraşul imens cu clădiri înalte, cu un număr enorm de magazine, birouri, bănci, teatre, hoteluri, restaurante, cârciumi şi bordeluri, case şi apartamente, era doar o suprafaţă de aproape două sute de kilometri pătraţi de mormane de zidărie distrusă, lemnărie crăpată şi metal contorsionat. Deşi păruseră rezistente, majoritatea clădirilor nu fuseseră întărite cu beton armat şi se prăbuşiseră în primele treizeci de secunde ale

cutremurului. Clădirea primăriei, cel mai impresionant edificiu la vest de Chicago, era căzută la pământ, distrusă complet şi bucăţi întregi din coloanele sale turnate în fier zăceau în stradă. Palatul Justiţiei era un schelet de grinzi din oţel mutilate. Academia de Ştiinţe dispăruse ca şi cum nu ar fi existat vreodată. Clădirea Poştei mai era încă în picioare, însă fusese şi ea foarte afectată. Teatrul Majestic nu avea să mai găzduiască niciodată vreo reprezentaţie. Numai redutabila clădire Wells Fargo cu şase etaje refuzase să se prăbuşească, în ciuda interiorului care era distrus.

Mii de hornuri căzuseră printre primele. Nici unul nu fusese prevăzut cu întărituri în caz de cutremur. Fiind atât de înalte deasupra acoperişurilor, neavând nici un pic de flexibilitate şi fără fortificaţii, se cutremuraseră şi pe urmă se frânseseră, căzând peste case şi pe străzile care erau deja ticsite de moloz. Mai târziu se dovedi că mai mult de o sută de persoane muriseră în propriile paturi din cauza hornurilor care îi striviseră.

Casele din lemn de două sau trei etaje se clătinaseră ca nişte beţivi în toate direcţiile, contorsionate din temelii şi strâmbate în unghiuri groteşti. Surprinzător, rămăseseră intacte, însă se mişcaseră din temelii chiar mai mult de şase metri, unele dintre ele traversând trotuarul până în mijlocul străzii. Deşi pereţii exteriori erau intacţi, interioarele erau distruse în totalitate, podelele se prăbuşiseră, grinzile se rupseseră, iar mobila şi oamenii din interior fuseseră striviţi pur şi simplu şi îngropaţi sub moloz. Casele mai modeste din partea săracă a oraşului se năruiseră într-o grămadă de grinzi şi de bârne de susţinere crăpate.

Cei care supravieţuiseră cutremurului erau împietriţi din cauza şocului, neputând să dea glas traumei nici măcar în şoaptă. În vreme ce norii uriaşi de praf începuseră să se aşeze, ţipetele răniţilor sau ale celor blocaţi între structurile căzute se auzeau ca nişte tânguiri înăbuşite. Chiar şi după ce trecuse prima undă puternică a seismului, pământul încă mai era zguduit de replicile care continuau să arunce ziduri de cărămidă în stradă şi care, la rândul lor, provocau alte vibraţii şi huruituri ciudate.

Puţine oraşe din istoria civilizaţiei omeneşti suferiseră distrugeri la o scală atât de mare ca San Francisco. Şi totuşi, era doar primul act dintr-o serie de cataclisme şi mai terifiante care de-abia începuseră.

Şocul cutremurului aruncă patul pe care-l ocupau Isaac şi

Marion în partea cealaltă a camerei lor. Apartamentul în care se aflau huruia şi se zgâlţâia într-o serie de convulsii. Zgomotul era asurzitor din cauza farfuriilor care se spărgeau de podea, a rafturilor bibliotecii care cădeau şi împrăştiau cărţile pe jos şi a ramelor de fotografii care erau smulse de pe pereţi. Pianina se rostogoli ca un bolovan de pe un munte pe podeaua în pantă şi alunecă în stradă, pentru că zidul frontal al casei se desprinsese în întregime de restul clădirii şi se prăbuşise într-o avalanşă de dărâmături pe strada din faţă.

Bell o apucă pe Marion de braţ, când cărând-o, când târând-o după el pe sub ploaia de moloz până la tocul uşii, sub care se opriră pentru următoarele treizeci de secunde, în vreme ce zgomotul asurzitor deveni din ce în ce mai puternic. Podeaua se mişca sub picioarele lor precum o mare pe furtună. De-abia avuseseră timp să se adăpostească sub tocul uşii, când hornul uriaş de deasupra clădirii se rostogoli şi se prăbuşi prin cele două apartamente de deasupra, făcându-se fărâme pe podea la un mai puţin de câţiva metri distanţă de ei.

Bell îşi dădu seama că tot balamucul din jurul lor se datora unui cutremur. În copilărie, mai trecuse printr-unul aproape la fel de puternic ca acesta din San Francisco în timp ce călătorea cu părinţii săi în China. Se uită în jos la chipul palid al lui Marion, care îi întoarse privirea, năucită şi paralizată din cauza şocului. Încercă să-i zâmbească pentru a-i da curaj, în timp ce forţa cutremurului smulse podeaua salonului din grinzile în care era prinsă şi o făcu să se prăbuşească peste apartamentul de dedesubt. Bell nu putu decât să se gândească la bieţii locatari, care fie fuseseră omorâţi, fie încercau să supravieţuiască într-un fel sau altul.

Timp de aproape un minut întreg, rămaseră în picioare, ţinându-se strâns de tocul uşii, în vreme ce lumea lor se preschimbă într-un coşmar care întrecea orice imaginaţie.

Apoi, treptat, vibraţiile îşi pierdură din intensitate şi o linişte sinistră cuprinse ruinele apartamentului. Norul de praf care provenea de la tencuiala tavanului le umplea nările, făcându-i să respire cu dificultate. Doar în acel moment îşi dădu seama Bell că mai erau încă în picioare, strângând cu putere tocul uşii, Marion îmbrăcată cu o cămaşă de noapte subţire, iar el cu o bluză de pijama. Bell văzu că părul ei lung şi strălucitor devenise alb de la pulberea fină a tencuielii, care încă mai plutea în aer ca o ceaţă. Se uită prin dormitor. Arăta ca şi cum cineva ar fi

aruncat pe jos conţinutul unui coş de gunoi. Îşi puse braţul în jurul taliei lui Marion şi o trase înspre dulap, unde hainele lor încă mai atârnau pe umeraşe, neatinse de praf.

— Îmbracă-te cât mai repede, spuse el cu fermitate. Clădirea nu e stabilă şi s-ar putea prăbuşi în orice moment.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, complet confuză. A fost o explozie?

— Nu, cred că a fost un cutremur.

Marion privi dezastrul din camera ei şi clădirile dărâmate de pe cealaltă parte a străzii.

— Doamne, Dumnezeule! rosti ea cu respiraţia întretăiată. Peretele a căzut! Pe urmă descoperi că dispăruse pianina. Ah, nu, pianina bunicii! Unde a dispărut?

— Cred că tot ce a mai rămas din ea se află în stradă, îi răspunse Bell cu compasiune. Hai să nu mai pierdem timpul vorbind. Grăbeşte-te şi pune pe tine nişte haine. Trebuie să ieşim de aici.

Marion fugi înspre dulap, părând să-şi fi revenit din şocul iniţial, iar Bell îşi putu da seama că era la fel de puternică precum cărămizile care căzuseră în jurul lor. În timp ce el îşi punea costumul pe care-l purtase cu o seară în urmă, Marion îşi trase pe ea o bluză din bumbac, peste care îşi puse o vestă aspră din lână şi o fustă, pentru a o proteja de briza rece care bătea dinspre mare. Nu era numai o femeie frumoasă, gândi Bell, ci şi chibzuită şi practică.

— Ce facem cu bijuteriile mele, cu pozele de familie, cu lucrurile de valoare? întrebă ea. N-ar trebui să le iau cu mine?

— Ne vom întoarce mai târziu după ele, asta dacă nu se prăbuşeşte clădirea.

Se îmbrăcară în mai puţin de două minute şi el o conduse pe lângă gaura căscată în podea de hornul în cădere şi pe lângă mobila care zăcea cu fundul în sus, până la uşa de la intrare a apartamentului. Marion avu impresia că se afla într-o altă lume când privi afară prin locul unde fusese cândva peretele căzut şi când îşi văzu vecinii care începuseră să rătăcească derutaţi pe stradă.

Uşa era înţepenită complet. Cutremurul mişcase clădirea şi blocase uşa în toc. Bell ştia că ar fi fost inutil să încerce să împingă uşa cu umărul. Se balansă pe un picior şi îşi făcu vânt cu celălalt. Uşa nu dădu nici cel mai mic semn că ar ceda. Bell aruncă o privire în jur prin încăpere, iar Marion fu surprinsă de

puterea cu care acesta ridică în braţe canapeaua masivă şi o lansă înspre uşă, ca pe un berbec. La a treia lovitură uşa se despică şi se balansă violent, prinsă doar într-o balama.

Spre bucuria lor, casa scărilor rămăsese intactă şi cobora în spirală până la etajul de jos. Bell şi Marion reuşiră să iasă afară; în faţa clădirii dădură peste un munte de dărâmături, format după ce peretele din faţă se prăbuşise şi acoperise toată strada. Partea frontală a clădirii arăta de parcă ar fi fost secţionată cu un topor uriaş.

Marion se opri brusc, iar ochii i se umplură de lacrimi la vederea pianinei bunicii sale, care zăcea zdrobită în vârful movilei de moloz. Bell observă doi bărbaţi care îşi croiau drum printre dărâmături, într-o căruţă trasă de doi cai. O lăsă singură pe Marion pentru câteva clipe, se îndreptă către cei doi bărbaţi şi vorbi cu ei, părând să negocieze ceva. Cei doi încuviinţară din cap, iar Bell se întoarse.

— Ce-a fost asta? întrebă Marion.

— Le-am oferit cinci sute de dolari ca să ia pianina şi să o transporte până la depozitul lui Cromwell de lângă depou. Când lucrurile vor reintra în normal, voi avea grijă să fie reparată.

— Mulţumesc, Isaac.

Marion se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe Bell pe obraz, uimită că un bărbat putea să fie atât de grijuliu cu un lucru atât de lipsit de importanţă în mijlocul unui asemenea dezastru.

Armata de oameni care se adunase în mijlocul străzii părea ciudat de liniştită. Nu se auzeau bocete sau ţipete, nimeni nu era isteric. Toţi vorbeau în şoaptă, bucuroşi că erau în viaţă, însă neştiind ce să facă în continuare, sau unde să se ducă şi nici dacă nu avea să urmeze o nouă replică a cutremurului. Mulţi dintre oameni erau încă în pijamale. Mamele îşi ţineau strâns la piept copiii sau bebeluşii speriaţi, în vreme ce bărbaţii vorbeau între ei, evaluând stricăciunile pe care le suferiseră casele lor. Liniştea cuprinse oraşul în ruine. Răul cel mai mare trecuse, aşa gândeau toţi. Şi totuşi, cea mai mare tragedie încă nu avusese loc.

Bell şi Marion se îndreptară către intersecţia străzilor Hyde şi Lombard şi văzură şinele tramvaielor care acum şerpuiau ca un râu argintiu sub cartierul Russian Hill. Norul de praf se încăpăţâna să planeze deasupra dărâmăturilor, împrăştiindu-se încet şi purtat înspre est de briza de la malul mării. Începând cu pontoanele din jurul staţiei de feriboturi de la vest de Fillmore

Street şi de la golful din nord până departe în zona de sud, fostul oraş impunător nu mai era acum decât o mare imensă de ruine şi dărâmături.

Numeroase hoteluri şi pensiuni se prăbuşiseră, omorând sute de oameni care dormeau profund în momentul în care lovise cutremurul. Ţipetele şi plânsetele celor prinşi între ruine şi ale celor răniţi grav se auzeau până în vârful dealului.

Sute de stâlpi de electricitate se răsturnaseră, iar firele de înaltă tensiune plesniseră, răsucindu-se în toate părţile ca nişte şerpi cu clopoţei şi aruncând scântei din vârfurile secţionate. În acelaşi timp, conductele de gaz ale oraşului crăpaseră şi răspândeau acum vaporii ucigători. Cisternele de kerosen sau benzină depozitate în subsolul fabricilor se rostogoleau înspre firele electrice şi, în momentul în care le atingeau, izbucneau în explozii de flăcări portocalii. În casele distruse, cărbunii din hornurile dărâmate aprindeau mobila şi lemnăria. În scurt timp, din pricina vântului, incendiile mari şi mici se uniră într-un holocaust de proporţii uriaşe. În doar câteva minute, atmosfera oraşului fu acoperită de o pătură de fum de la incendiile izbucnite pretutindeni în San Francisco, care aveau să dureze trei zile şi să răpească sute de vieţi până aveau să fie stinse în cele din urmă. Mulţi dintre cei răniţi sau blocaţi între dărâmături, care nu putuseră să fie salvaţi la timp, aveau să rămână neidentificaţi, cu trupurile incinerate şi transformate în cenuşă de flăcările imense.

— Va fi şi mai rău, mult mai rău decât acum, spuse Bell. Se întoarse înspre Marion. Vreau să mergi în parcul Golden Gate. Acolo vei fi în siguranţă. Eu voi veni mai târziu să te iau.

— Tu unde te duci? şopti ea şi se înfioră la gândul că va rămâne singură.

— La biroul Van Dorn. Oraşul va avea nevoie de toţi oamenii de ordine disponibili pentru a ajuta ca acest haos să nu scape de sub control.

— De ce nu pot rămâne aici, lângă apartament?

Bell se uită din nou la incendiul care se extindea din ce în ce mai mult.

— E doar o chestiune de câteva ore până ce focul va ajunge în Russian Hill. Nu poţi rămâne aici. Crezi că poţi merge pe jos până în parc?

— Mă descurc eu, spuse ea, dând curajoasă din cap. Apoi se ridică pe vârfuri şi îi cuprinse gâtul cu braţele. Te iubesc, Isaac

Bell. Te iubesc atât de mult, încât mă doare.

Bell îşi puse braţele în jurul taliei ei subţiri şi o sărută.

— Şi eu te iubesc, Marion Morgan, îi şopti el. Avu o scurtă ezitare, după care reuşi să se desprindă de ea. Hai, fii fată bună şi du-te!

— Te voi aştepta la podul de la iaz.

Bell o ţinu de mână încă un moment înainte să se întoarcă cu spatele şi să-şi croiască drum prin masa de oameni care se îngrămădeau în mijlocul străzii, la distanţă cât mai mare de clădiri, fiindcă o serie de replici uşoare se făceau simţite în oraş.

Bell o luă pe unul dintre şirurile lungi de trepte care coborau de pe Russian Hill. Erau despicate în multe locuri, însă drumul spre Union Street nu era blocat. Apoi o apucă pe o scurtătură către Stockton şi se îndreptă spre Market Street. Scena distrugerii luase proporţii cu mult mai mari decât orice şi-ar fi putut imagina vreodată.

Nici un tramvai nu circula şi toate automobilele, dintre care multe modele noi erau rechiziţionate de la reprezentaţii auto, precum şi vehiculele trase de cai, erau folosite pe post de ambulanţe pentru a transporta răniţii la spitalele improvizate care apăruseră în pieţele principale ale oraşului. Corpurile celor morţi, cele care putuseră să fie recuperate, erau transportate în depozitele care fuseseră şi ele transformate în morgi temporare.

Zidurile care se surpaseră nu striviseră doar oamenii lipsiţi de noroc care mergeau pe trotuare, ci şi caii care trăgeau impresionanta flotă de vagoane de marfă a oraşului. Fuseseră doborâţi la pământ cu zecile şi îngropaţi sub tone de cărămidă. Bell văzu un căruţaş şi un cal striviţi de un stâlp de electricitate care se prăbuşise peste cisterna lor de lapte.

Ajuns în Market Street, Bell se strecură printre rămăşiţele unui cadru de uşă care rămăsese în picioare şi care fusese odată intrarea în clădirea ziarului *Hearst Examiner*. Îşi căută refugiu din calea unei cirezi de vite care scăpase din staulele de pe pontoanele din port. Înnebunite de spaimă, animalele se îmbulziră pe stradă şi dispărură aproape imediat după aceea, înghiţite de unul dintre hăurile deschise de unda violentă a cutremurului care spintecase străzile.

Lui Bell nu-i venea să creadă că strada principală a oraşului, impunătoare, cu clădirile sale măreţe, se schimbase peste noapte. Nu se mai vedea furnicarul de vehicule, îmbulzeala oamenilor fericiţi şi mulţumiţi care munceau sau care îşi făceau

cumpărăturile în inima zonei de afaceri a oraşului. Acum bulevardul era aproape de nerecunoscut. Clădirile înalte zăceau în ruine, coloanele înalte cu streşini decorative şi ornamentaţii fuseseră smulse de pe faţade şi aruncate talmeş-balmeş pe trotuar şi pe carosabil. Birourile enorme şi vitrinele magazinelor erau sparte. Firmele luminoase care înainte de seism făceau reclamă magazinelor din interior zăceau acum împrăştiate printre ruine.

Pe măsură ce îşi croia drum printre dărâmături, Bell văzu că străzile dinspre partea de sud erau cuprinse de flăcări. Ştia că era doar o chestiune de timp până când aveau să rămână doar nişte schelete fumegânde din marile hoteluri, clădirile guvernamentale, zgârie-norii cu birouri, imensele centre comerciale şi teatre. În oraş nu existau decât mult prea puţini pompieri şi aproape toate conductele subterane de apă se spărseseră în timpul cutremurului. Apa se scursese din sutele de hidranţi şi guri de evacuare ale oraşului, pentru ca după aceea acestea să sece complet. Pompierii, neajutoraţi în lupta cu incendiile care izbucneau la fiecare pas, începură o luptă eroică, încercând să repare conductele de apă.

După ce se feri de automobilele care transportau răniţii, strecurându-se printre movilele de cărămizi, Bell zări clădirea Call. La prima vedere, acest zgârie-nori de douăsprezece etaje părea să fie într-o stare bună, însă când se apropie mai mult, Bell observă că una din bazele laterale ale clădirii se deplasase mai bine de o jumătate de metru înspre trotuar. Nici unul dintre lifturi nu mai funcţiona. Urcă scările până la etajul cinci, unde se aflau biroul Agenţiei Van Dorn şi păşi peste grămezile de moloz care căzuseră din tavan. După urmele de paşi din molozul de pe jos, Bell îşi dădu seama că şi alte persoane mai trecuseră pe acolo. Mobila împrăştiată peste tot în timpul cutremurului fusese aşezată la loc, acolo unde se aflase înainte.

Bell intră în sala de conferinţe şi îi găsi pe patru dintre agenţii lui Van Dorn, printre care şi pe Bronson, care se năpusti spre el şi-i strânse mâna cu putere.

— Nici nu ştii cât mă bucur să te văd în viaţă! Mi-era teamă să nu fii pe undeva, zăcând pe sub o tonă de dărâmături.

Bell reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Zidul din faţă de la clădirea în care stătea Marion s-a prăbuşit, iar apartamentul ei e un dezastru. Făcu o pauză şi se uită în jur. Nevăzându-l pe Curtis, întrebă:

— Ai vreo veste de la Art?

Schimbul de priviri dintre cei patru nu-i lăsă loc de vreo îndoială.

— Art a dispărut, se presupune că a fost strivit sub tone de cărămidă în vreme ce venea de la hotelul Palace spre birou, răspunse Bronson cu gravitate. Din informaţiile pe care am reuşit să le obţinem până acum, s-ar părea că doi dintre agenţii mei sunt fie răniţi, fie deja morţi. Nu ştim încă sigur. Cei pe care îi vezi aici sunt singurii care au scăpat nevătămaţi.

Bell simţi cum i se strânge inima în piept. Văzuse şi cunoscuse moartea, însă pierderea cuiva drag era o durere care nu trecea uşor.

— Curtis mort, îngăimă Bell. Era un bărbat cumsecade, un prieten de nădejde şi unul dintre cei mai buni detectivi cu care am lucrat vreodată…

— Şi eu am pierdut oameni buni, spuse Bronson încet. Însă acum trebuie să încercăm să trecem peste suferinţa asta.

Bell se uită la el.

— Ai vreun plan la care te-ai gândit?

— M-am întâlnit cu şeful poliţiei şi i-am oferit serviciile agenţiei noastre. În ciuda divergenţelor pe care le-am avut în trecut, s-a bucurat mult de ajutorul nostru. Vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a combate jafurile şi a-i băga după gratii pe cei care vor încerca să jefuiască morţii şi casele dărâmate. Din fericire, închisoarea a fost construită ca o fortăreaţă şi e încă în picioare.

— Îmi pare rău că nu mă pot alătura ţie şi celorlalţi, Horace, însă am o altă treabă de rezolvat.

— Da, înţeleg, spuse Bronson încet. Jacob Cromwell.

Bell dădu din cap aprobator.

— Cutremurul şi toată nebunia de după aceea îi oferă oportunitatea ideală de a fugi din ţară. Intenţionez să-l opresc.

— Mult noroc, Isaac, îi ură Bronson, dând mâna cu el şi rotind-o pe cealaltă în jurul lui, arătând încăperea în care se aflau. Clădirea aceasta nu e sigură. Şi dacă nu se va prăbuşi singură, va fi distrusă cu siguranţă de incendiul care se apropie. Va trebuie să luăm dosarele şi să o abandonăm.

— Unde vă voi putea găsi?

— Ne vom stabili sediul central la Casa Vămii, care nu a fost decât foarte puţin avariată. Unităţile armate care vin să restabilească ordinea şi să ajute la stingerea incendiilor îşi vor stabili sediul tot acolo.

— Unul dintre noi trebuie să-i raporteze domnului Van Dorn despre ce s-a întâmplat.

— E imposibil, spuse Bronson clătinând din cap. Toate liniile de telegraf sunt căzute.

Bell dădu încă o dată mâna cu Bronson.

— Şi ţie mult noroc, Horace. Vă voi contacta de îndată ce aflu ceva despre Cromwell.

Bronson zâmbi.

— Pun pariu că în Chicago, unde locuieşti tu, nu se întâmplă asemenea grozăvii.

— Ai uitat de marele incendiu din Chicago din 1871? râse Bell. Cel puţin dezastrul de aici a venit de la Dumnezeu. Incendiul din Chicago a fost provocat de o vită care a răsturnat un felinar.

După ce îşi luă rămas-bun, Bell refăcu drumul înapoi pe scările întortocheate care duceau înspre dezastrul din Market Street. Îşi făcu loc rapid, trecând printre dărâmături şi pe lângă mulţimea de oameni care se adunaseră să privească focul care ardea acum în cartierul chinezesc şi înainta necruţător spre principalul cartier de afaceri al oraşului.

Ajunse la hotelul Palace, care rezistase mai bine decât clădirea Call. Chiar la intrare se afla un bărbat pe care Bell îl recunoscu imediat: Enrico Caruso, cel care jucase rolul lui Don Jose în Carmen cu o noapte înainte la Grand Opera House şi care aştepta în timp ce valetul său îi scotea bagajele pe trotuar. Era îmbrăcat cu o haină de blană lungă şi largă direct peste pijamale şi fuma un trabuc. Când trecu pe lângă el, Bell îl auzi pe marele tenor bombănind:

— Ce loc nenorocit! Ce loc nenorocit! Nu mai vin niciodată aici!

Lifturile nu funcţionau din cauza lipsei de curent, însă scările nu erau prea pline de moloz. După ce intră în camera lui, Bell nu îşi mai bătu capul să-şi strângă hainele. Nu vedea nici un motiv pentru care s-ar fi încurcat cu bagaje. Aruncă doar câteva obiecte personale într-o valiză mică. Cum nu luase în consideraţie eventualitatea vreunui pericol care să-i ameninţe viaţa în San Francisco, Bell îşi lăsase în cameră revolverul Colt de calibrul 45 şi pistolul Derringer. Puse Coltul în valiză, iar pistolul Derringer în locul său special din pălăria sa.

În timp ce străbătea Powell Street şi se îndrepta către vila lui Cromwell din Nob Hill, Bell văzu un grup de bărbaţi care se străduiau din răsputeri să ridice o grindă uriaşă dintr-un morman

de dărâmături care înainte fusese un hotel. Unul dintre ei îi făcu semn, strigându-i:

— Vino să ne ajuţi!

Bărbaţii se chinuiau cu disperare să elibereze o femeie care era prinsă între dărâmături, în vreme ce rămăşiţele din jur începuseră să ardă cu putere. Era încă îmbrăcată în cămaşă de noapte, iar Bell observă că avea părul castaniu şi lung. Îi strânse mâna o clipă şi îi spuse cu blândeţe:

— Curaj! Te vom scoate de aici!

— Soţul meu şi fetiţa, sunt bine?

Bell se uită întrebător la feţele mohorâte ale salvatorilor. Unul dintre ei scutură uşor din cap.

— Îi vei vedea curând, spuse el, simţind căldura intensă a focului apropiindu-se.

Bell îşi reuni forţele cu ceilalţi, încercând în van să-i ajute să ridice grinda care bloca picioarele femeii. Era o acţiune zadarnică. Grinda cântărea tone şi nu putea fi clintită de şase bărbaţi. Femeia dădea dovadă de curaj şi îi privea tăcută cum se chinuiau să o salveze, până când flăcările începură să-i ardă cămaşa de noapte.

— Vă rog! Nu mă lăsaţi să ard! imploră ea.

Unul dintre bărbaţi, un pompier, o întrebă cum o chema şi îi scrise numele pe o bucată de hârtie pe care o avea în buzunar. Ceilalţi bărbaţi se retraseră din faţă căldurii puternice şi a flăcărilor ameninţătoare, neîmpăcaţi cu faptul că pierduseră lupta pentru salvarea femeii. Cămaşa de noapte îi luă foc şi femeia începu să ţipe. Fără nici o ezitare, Bell ridică pistolul şi o împuşcă în frunte, chiar între ochi. Pe urmă, fără să mai arunce o privire înapoi, el şi pompierul fugiră în stradă.

— A trebuit să o faci, îl consolă pompierul pe Bell, punându-i mâna pe umăr. Să arzi de viu este cea mai urâtă moarte. Nu puteai să o laşi să sufere.

— Nu, nu puteam să fac asta, spuse Bell cu ochii în lacrimi. Numai că e o amintire îngrozitoare pe care nu o voi uita cât voi trăi!

Capitolul 38

Cromwell se trezi în patul său şi zări candelabrul din mijlocul camerei legănându-se ca un pendul, cu ornamentele sale de cristal lovindu-se zgomotos între ele. Mobila se mişca în jurul lui de parcă era posedată de demoni. Un tablou voluminos înfăţişând o vulpe căzu de pe perete, făcând un zgomot puternic în momentul în care atinse pardoseala lustruită din lemn de tec. Toată casa scârţâia din încheieturi, în vreme ce blocurile de piatră ale pereţilor se frecau unul de celălalt.

Margaret intră clătinându-se în camera lui, chinuindu-se să rămână în picioare în timp ce cutremurul continua. Nu avea nimic pe ea în afară de cămaşa de noapte, fiind prea şocată să mai aibă timp să-şi ia un capot. Faţa îi era albă ca hârtia, ochii căprui-aurii i se măriseră de spaimă, iar buzele îi tremurau.

— Ce se întâmplă? îngăimă ea.

El se întinse înspre ea şi o trase lângă el.

— Un cutremur, surioară dragă. Nu trebuie să te înspăimânţi aşa. O să treacă. Ce a fost mai rău a trecut deja.

Cuvintele îi erau liniştite şi calme, însă ea îi zări încordarea nervoasă din privire.

— O să cadă casa pe noi? întrebă ea temătoare.

— Casa asta în nici un caz, spuse el cu convingere. Este construită ca Stânca Gibraltarului.

Nici nu apucă să termine de rostit aceste cuvinte, că hornurile mari de deasupra începură să se clatine şi în final să alunece la vale. Din fericire, acestea erau construite pe zidurile exterioare ale casei şi se prăbuşiră în afară, fără să pătrundă prin acoperiş. Cea mai mare parte a stricăciunilor apăru în câteva secţiuni din peretele exterior care înconjura casa, care crăpară şi se prăbuşiră la pământ cu un zgomot asurzitor. În cele din urmă, cutremurul începu să scadă din intensitate.

Casa rezistase pe parcursul celui mai cumplit cutremur şi îşi păstrase integritatea structurală, arătând ca şi înainte, cu excepţia zidului exterior şi a celor trei hornuri căzute. Cum casa era construită din piatră, căptuşită în interior cu o placă de carton vopsit sau cu tapet şi pentru că tavanul era din mahon, nu apărură nori de praf de la tencuiala căzută.

— O, Doamne, murmură Margaret. Ce-o să ne facem?

— Ai grijă de casă. Cheamă servitorii şi vezi dacă au păţit ceva. Pe urmă pune-i la treabă să cureţe mizeria. Pentru cei din afară vezi să pară ca şi cum restaurarea casei ar fi cea mai mare prioritate a ta. Însă începe să împachetezi numai lucrurile de valoare şi hainele care consideri că sunt esenţiale pentru plecarea noastră din ţară.

— Ai uitat de detectivii de la Agenţia Van Dorn, spuse ea, ridicându-şi iute privirea.

— Cutremurul se va dovedi o adevărată binecuvântare pentru noi. Oraşul este într-un haos total. Bell şi cu colegii lui detectivi de la Agenţia Van Dorn au acum de rezolvat probleme mai presante decât să ne supravegheze pe noi.

— Dar tu? întrebă Margaret, strângându-şi cămaşa de noapte în jurul trupului.

— Eu mă duc la bancă să termin golirea seifului de toate lichidităţile. Am pus în cufere cea mai mare parte a valutei încă de ieri. Când totul va fi împachetat, eu şi Abner vom transporta cuferele cu Rolls-ul până la depozit şi le voi încărca în vagonul meu pentru călătoria noastră către graniţa cu Canada.

— Spui asta de parcă va fi foarte simplu, zise ea sec.

— Cu cât mai simplu, cu atât mai bine, replică el, după care se dădu jos din pat şi se îndreptă către baie. Mâine pe timpul ăsta vom trage pentru totdeauna cortina peste San Francisco, iar în câteva luni vom lansa un nou imperiu bancar în Montreal.

— Cam cât te-ai gândit că o să avem?

— Am transferat deja cincisprezece milioane prin telegraf către patru bănci canadiene diferite, în patru provincii diferite, sublinie el. O să mai transportăm încă patru milioane cu noi în bancnote.

Un zâmbet larg se întinse pe chipul lui Margaret, lăsând brusc deoparte teama de cutremur.

— E mai mult decât aveam când am sosit în San Francisco acum doisprezece ani.

— Mult mai mult, spuse Cromwell încrezător. Cu nouăsprezece milioane mai mult, ca să fim mai precişi.

Bell ajunse la douăzeci de minute după ce Cromwell îşi părăsise conacul de pe Cushman Street. Examină casa şi fu surprins să vadă doar nişte stricăciuni superficiale, după ce tocmai fusese martorul distrugerilor masive ale clădirilor din partea centrală a oraşului. Se căţără pe grămada de cărămizi

căzute care fuseseră cândva un zid înalt de doi metri şi jumătate şi merse pe alee, îndreptându-se către uşa de la intrare. Trase de cordonul soneriei, se dădu mai în spate şi aşteptă. După un minut care părea că nu se mai termină, uşa se deschise şi o menajeră se uită întrebător la Bell.

— Ce doriţi? întrebă ea, lăsând deoparte toată politeţea oficială după spaima trasă în timpul cutremurului.

— Sunt de la Agenţia de Detectivi Van Dorn şi am venit să vorbesc cu domnul Cromwell.

— Domnul Cromwell nu este acasă. A plecat curând după cutremurul acesta îngrozitor.

El zări o siluetă care se apropia prin perdelele care acopereau geamul de la uşă.

— Ştii cumva dacă s-a dus la bancă?

Menajera se retrase, făcându-i loc lui Margaret, care apăru în prag. Ea îl studie cu atenţie pe bărbatul din faţa uşii, îmbrăcat cu un costum acoperit de praf, noroi şi funingine. Chipul îi era înnegrit de funingine, iar ochii purtau povara nenorocirilor prea mari pe care le văzuse. Îl recunoscu cu dificultate.

— Isaac, tu eşti?

— Nu chiar în cea mai bună stare, mă tem. Însă da, eu sunt, confirmă el şi îşi scoase pălăria. Mă bucur să te văd, Margaret. Mă bucur că ai supravieţuit cutremurului fără nici o zgârietură.

Ochii ei întunecaţi erau mari şi blânzi, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată. Se dădu la o parte din uşă.

— Intră, te rog.

El intră şi văzu că ea era ocupată să cureţe mizeria care se aşternuse pe pardoselile conacului, în cea mai mare parte farfurii sparte, bibelouri de porţelan şi abajururi Tiffany. Era îmbrăcată cu o fustă comodă din bumbac de culoare roşie şi un pulover de lână, peste care îşi pusese un şorţ lung. Avea părul strâns într-o coadă în creştetul capului, cu şuviţe care îi cădeau de-a lungul obrajilor. În ciuda hainelor obişnuite, atmosfera din jurul ei era plină de un farmec dulce. Fie că purta o rochie scumpă de mătase, fie o rochie obişnuită de lucru, Margaret era oricum o femeie încântătoare. Îl conduse în salonul de zi şi îl pofti să se aşeze pe un scaun din apropierea şemineului, a cărui cenuşă se împânzise peste covor în momentul în care se prăbuşise hornul.

— Doreşti o ceaşcă de ceai?

— Mi-aş da şi sufletul pentru o ceaşcă de cafea.

Ea se întoarse către menajeră, care îl auzise şi nu făcu decât

să încuviinţeze din cap, apoi se îndreptă grăbită către bucătărie. Lui Margaret îi fu greu să se uite direct în ochii hipnotizanţi ai lui Bell. Îşi dădu seama că dorinţa pe care o simţise şi mai înainte în prezenţa lui devenea din ce în ce mai puternică.

— Ce treabă ai cu Jacob? îl întrebă ea fără nici un preambul.

— Cred că ştii foarte bine răspunsul la această întrebare, zise el pe un ton neutru.

— Nu ai cum să-l iei din nou cu forţa. Nu şi în San Francisco. Cred că ştii deja acest lucru.

— Tu şi cu el aţi mituit prea mulţi politicieni corupţi în acest oraş ca să puteţi fi vreodată traşi la răspundere pentru infracţiunile voastre, rosti Bell cu amărăciune, apoi făcu o pauză şi se uită în jur la servitorii care făceau curăţenie prin casă şi care aşezau mobilele şi obiectele de decor la locul lor. S-ar părea că aveţi de gând să rămâneţi în oraş.

— De ce nu? spuse ea, prefăcându-se indignată. Acesta este oraşul nostru. Avem aici o afacere înfloritoare şi prieteni apropiaţi. Avem inimile deschise faţă de sărmanii care trăiesc aici. Şi atunci, ce motiv am putea avea să plecăm?

Bell aproape că era tentat să o creadă pe Margaret. Era pricepută, se gândi el, amintindu-şi de noaptea în care dansaseră împreună la hotelul Brown Palace. Foarte pricepută.

— Jacob s-a dus la bancă?

— S-a dus să vadă ce stricăciuni s-au produs.

— Am văzut ce a mai rămas din Market Street. Aproape toate clădirile sunt în ruină, doar câteva au mai rămas în picioare, iar Banca Cromwell se află chiar în mijlocul infernului care creşte văzând cu ochii.

Margaret nu păru să fie afectată de acest lucru.

— Jacob a construit banca astfel încât să reziste o mie de ani, aşa cum a făcut şi cu această casă, care, după cum vezi, a supravieţuit cutremurului, în timp ce conacele mai pretenţioase din Nob Hill au fost puternic afectate sau chiar distruse. Casa Cromwell a fost construită să reziste.

— Fie cum spui, Margaret, zise Bell cu gravitate, însă vă previn, pe tine şi pe Jacob, să nu vă treacă prin cap să părăsiţi oraşul.

Pe Margaret o cuprinse mânia şi îi replică îmbăţoşată:

— Să nu mă ameninţi şi să nu crezi nici o clipă că poţi să-l sperii pe fratele meu! Nu faci decât să joci la cacealma, Isaac. Nu ai nici o autoritate, nici o influenţă în acest oraş. Eu şi fratele

meu vom rămâne aici mult timp după ce vei pleca tu.

Se îmbăţoşă şi el la rândul lui.

— Mă declar învins în această privinţă. Nu am nici o influenţă în acest oraş sau în ce priveşte maşinăria politică de aici. Însă în momentul în care veţi trece dincolo de graniţele lui, voi doi îmi veţi aparţine mie. Poţi să te bazezi pe acest lucru.

— Ieşi afară! îi strigă ea pe un ton violent. Ieşi afară în clipa aceasta!

Pentru o clipă care parcă nu se mai termina, se uitară unul la celălalt cu priviri fioroase, plini de o ostilitate subită. Pe urmă Bell se ridică încet şi îşi puse pălăria pe cap, îndreptându-se către uşa de la intrare. Margaret sări în picioare şi îi strigă:

— Nu o să mai pui niciodată mâna pe fratele meu! Nici măcar într-o mie de ani! Doar peste cadavrul meu!

El se opri ca să îi mai arunce o ultimă privire.

— Preferam să nu fi spus acest lucru, îi zise el, după care dispăru pe uşă.

Abner strecură cu pricepere Rolls-Royce-ul pe drumul accidental până la Banca Naţională Cromwell de la intersecţia Sutter şi Hyde Street, ocolind grămezile de cărămizi şi grupurile de oameni care umpleau străzile. La un colţ, un poliţist opri maşina şi îi dădu ordin lui Abner să se ducă la Pavilionul Mecanicilor, clădirea imensă cu arenă care adăpostea o arhivă gigantică şi unde se ţineau târguri, evenimente sportive şi concerte. Din nevoia disperată a unei clădiri pentru urgenţe, oraşul transformase pavilionul în spital şi morgă. Poliţistul insistă ca Rolls-ul lui Cromwell să fie pus în serviciu ca ambulanţă pentru oamenii răniţi.

— Am o altă întrebuinţare pentru maşina mea, ripostă Cromwell cu aroganţă, după care se adresă şoferului prin tub: Continuă drumul către bancă, Abner.

Poliţistul îşi scoase revolverul şi îl îndreptă către Abner.

— Solicit în mod personal această maşină şi mă voi asigura că vă duceţi direct la pavilion, altfel îl voi împuşca în cap pe şofer şi voi da maşina cuiva cu mai multă decenţă.

Cromwell nu se arătă impresionat.

— E un discurs frumos, domnule ofiţer, însă maşina rămâne în posesia mea.

Chipul poliţistului se înroşi de mânie şi gesticulă cu revolverul.

— Nu am de gând să vă mai avertizez încă o dată... rosti

poliţistul, pe urmă se dădu pe spate din cauza şocului, cu ochii mari, în timp ce pieptul îi era străpuns de un glonţ de la pistolul Colt de calibrul 38 al lui Cromwell. Rămase în picioare preţ de câteva clipe, nedumerit, până când i se opri inima şi atunci se prăbuşi pe caldarâm.

Nu apăru nici o ezitare, nici o grijă, nici o remuşcare. Abner ieşi repede din spatele volanului, înşfacă trupul neînsufleţit de parcă nu ar fi fost decât un manechin şi îl aşeză pe locul din faţă. Apoi îşi reluă poziţia în spatele volanului, trecu maneta în viteza întâi şi porni maşina.

Pe străzi era o agitaţie cumplită, oameni care ţipau, tunetul câte unei clădiri care se năruia şi zgomotele strident ale echipamentelor de stingere a incendiilor, astfel încât nimeni nu băgă de seamă uciderea poliţistului. Cei câţiva oameni care îl văzură căzând la pământ se gândiră că era rănit şi că fusese luat de un şofer care îşi folosea automobilul pe post de ambulanţă.

— Te ocupi tu de el, da? întrebă Cromwell pe tonul cu care s-ar fi adresat unui servitor ca să arunce un gândac mort la gunoi.

— Am să am grijă de acest lucru, răspunse Abner prin tub.

— Când termini, vino cu maşina la intrarea pentru marfa din spatele băncii. Intră pe uşa din spate, ai cheia de acolo. O să am nevoie să mă ajuţi să car mai multe cufere până la automobil.

— Da, domnule.

În momentul în care Rolls-Royce-ul ajunse la colţul dintre Sutter şi Market Street şi când Cromwell văzu apropierea infernului şi amploarea distrugerilor, începu să se teamă de ceea ce va găsi când vor ajunge la bancă. Teama lui crescândă se transformă rapid în uşurare în momentul în care clădirea apăru în raza lui vizuală.

Banca Naţională Cromwell supravieţuise cutremurului aproape fără nici o urmă. Structura de piatră de neclintit fusese la înălţimea asigurărilor lui Cromwell că va ţine o mie de ani. Nu se dărâmase nici unul dintre pereţi, sau dintre coloanele voluminoase. Singura deteriorare vizibilă erau ferestrele cu vitralii care se spărseseră şi ale căror cioburi transformau trotuarul din jurul băncii într-un caleidoscop de culori.

Abner opri Rolls-ul şi deschise portiera din spate. Mai mulţi funcţionari de la bancă se agitau în faţa intrării principale. Veniseră la lucru mai mult din obişnuinţă, fără să ştie cum să abordeze altfel tragicul eveniment din viaţa lor. Cromwell coborî din maşină şi nici nu apucă bine să urce treptele, că aceştia îl

înconjurară, vorbind cu toţii deodată, bombardându-l cu întrebări. El îşi ridică mâinile să facă linişte şi le vorbi calm:

— Vă rog, vă rog, duceţi-vă acasă şi staţi cu familiile voastre. Nu aveţi ce să faceţi aici. Vă promit că vi se vor plăti salariile până când această calamitate îngrozitoare va lua sfârşit şi afacerile vor reveni la normal.

Era o promisiune mincinoasă. Nu numai că nu avea nici cea mai mică intenţie să continue să le plătească salariile în timp ce banca era închisă, însă putea să vadă că flăcările care ardeau prin cartierul de afaceri al oraşului se aflau la o distanţă de numai câteva ore de a ajunge şi la clădirea băncii. Deşi pereţii erau din piatră şi de nezdruncinat, grinzile din lemn de pe acoperiş erau extrem de predispuse la ardere, ceea ce ar fi făcut rapid ca din toată clădirea să nu mai rămână decât o carcasă goală.

De îndată ce angajaţii se îndepărtară de bancă, Cromwell scoase un set de chei mari de alamă din buzunarul hainei şi descuie uşa masivă de bronz de la intrare. Nu îşi mai bătu capul să o încuie după el, ştiind că focul va consuma în curând toate dovezile din interior. Se îndreptă direct către seif. Lacătul cu temporizator fusese setat să pornească combinaţia la ora opt. Era şapte şi patruzeci şi cinci. Cromwell se îndreptă calm spre un fotoliu din piele aflat la biroul funcţionarului de la împrumuturi, şterse praful, se aşeză şi îşi scoase un trabuc dintr-o tabacheră pe care o ţinea în buzunarul de la piept. Simţindu-se perfect stăpân pe situaţie, se lăsă pe spate, îşi aprinse trabucul şi suflă un nor de fum albăstrui spre tavanul ornamentat al holului principal. Cutremurul, se gândi el, nu putea să vină într-un moment mai potrivit. Era posibil să piardă câteva milioane, însă asigurarea avea să acopere orice stricăciune provocată clădirii băncii. Competitorii lui îşi blocaseră veniturile în împrumuturi, însă Cromwell îşi ţinea întotdeauna veniturile în bani lichizi şi învestite pe hârtie. În clipa în care se va afla că părăsise oraşul, examinatorii bancari vor tăbărî asupra Băncii Naţionale Cromwell ca nişte vulturi. Cu puţin noroc, clienţii lui puteau să mai obţină zece cenţi la fiecare dolar învestit.

La ora opt fix, mecanismul seifului scoase un sunet, în vreme ce zăvoarele se deschideau unul câte unul. Cromwell se duse la seif şi răsuci roata imensă, care semăna cu timona unui vapor, o mai răsuci o dată şi eliberă barele din locaşurile lor. Apoi trase de uşa cu balamalele gigantice bine unse şi o deschise la fel de uşor

ca şi cum ar fi fost ataşată la un dulap de bucătărie, după care intră.

Trecură două ore până termină de încărcat în cinci cufere mari din piele patru milioane de dolari în bonuri de tezaur cu valoare mare, convertibile în aur. Sosi şi Abner, după ce ascunsese cadavrul poliţistului sub podeaua prăbuşită a unui magazin de unelte şi duse cuferele în Rolls. Cromwell era întotdeauna impresionat de forţa brută a irlandezului. El însuşi de-abia putea urni de pe podea un capăt al unui cufăr plin, pe când Abner îl sălta cu totul pe un umăr şi abia dacă scotea vreun icnet.

Rolls-ul era parcat la subsol, la intrarea de serviciu folosită de camioanele şi vagoanele blindate care aduceau valuta sau monedele de la Monetăria din San Francisco, aflată în apropiere. Cromwell îl ajută pe Abner să încarce compartimentul spaţios din spate, după care le acoperi cu nişte pături pe care le adusese de acasă. Sub ele puse mai multe pernuţe luate de pe scaunele din holul băncii, aşezându-le astfel încât să pară că erau nişte cadavre.

Cromwell reveni în interiorul băncii şi lăsă deschis seiful, astfel încât conţinutul acestuia să fie distrus. Pe urmă ieşi afară şi se urcă în faţă, în secţiunea decapotabilă a Rolls-ului, alături de Abner.

— Du-te la depozitul nostru de lângă calea ferată, îl instrui el pe acesta.

— Va trebui să facem un ocol pe la pontoanele din nord ca să evităm incendiile, dacă vreţi să ajungem la calea ferată, spuse Abner, punând maşina în viteza întâi. Trecu pe la periferia cartierului chinezesc care era mistuit de flăcări şi se îndreptă către nord, spre Black Point.

Deja clădirile din lemn se dezintegrau în grămezi de cenuşă care ardeau mocnit, iar hornurile sparte arătau ca nişte pietre de mormânt înnegrite. Unele străzi erau destul de libere ca să poată conduce pe ele, iar Abner le evită pe cele pe care nu se putea trece din cauză că erau blocate de moloz. Rolls-ul fu oprit de două ori de către poliţie, cu intenţia de a-l rechiziţiona pentru a fi folosit ca ambulanţă, însă Cromwell nu făcu decât să arate înspre grămezile din spate acoperite de pături, care păreau nişte cadavre şi spuse că se îndreptau către morgă. Poliţiştii se dădură atunci înapoi şi le făcură semn să treacă mai departe.

Abner fu nevoit să-şi croiască drum printre mulţimile de oameni sau sinistraţii ale căror case arseseră şi care îşi duceau

cu ei puţinul avut. Nu mai era nici un semn de panică. Oamenii se mişcau încet, ca şi cum ar fi ieşit duminica la plimbare. Nu discutau decât prea puţin între ei şi doar câţiva se mai uitau înapoi înspre locurile unde fuseseră locuinţele lor înainte de calamitate.

Cromwell fu uimit de intensitatea şi iuţeala cu care focul mistuia o clădire din apropiere. Coloana înaltă de foc trimise o ploaie de scântei şi de resturi către acoperiş, care în două sau trei minute deveni o torţă aprinsă. Apoi o pălălaie de flăcări cuprinse întreaga clădire şi o arse în întregime în mai puţin timp decât îţi lua să fierbi nişte apă.

Începură să sosească trupe armate de la obiectivele militare care înconjurau zona, pentru a menţine ordinea şi pentru a-i ajuta pe pompieri în lupta cu flăcările. Zece companii de artilerie, infanterie, cavalerie şi corpul medical – o mie şapte sute de oameni cu totul – mărşăluiau prin oraş cu arme şi cu centuri de cartuşe, pregătiţi să păzească de la vandalizare ruinele, băncile şi seifurile de depozitare, oficiile poştale şi Monetăria. Aceştia primiseră ordin să împuşte pe oricine era prins furând.

Trecură de o caravană de soldaţi în patru automobile ale căror locuri din spate erau încărcate cu cutii de dinamită aduse de la atelierele de praf de puşcă din California. În câteva minute, exploziile zdruncinară oraşul deja devastat, pe măsură ce casele şi magazinele erau detonate şi aduse la acelaşi nivel pentru a domoli furia focului. Pierzând bătălia, armata începu rapid să dinamiteze străzi întregi într-o ultimă încercare de a stăvili înaintarea catastrofală a focului.

O lumină de un galben palid, bolnăvicios îşi făcu loc prin stratul din ce în ce mai gros de fum. Razele soarelui nu ajungeau deasupra ruinelor, cu excepţia zonelor de la periferia oraşului. Mingea lipsită de strălucire a soarelui părea roşie şi mai mică decât de obicei. Trupele armate, pompierii şi poliţiştii se retraseră din flăcări, mânându-i pe sinistraţi spre vest, la distanţă de holocaustul iminent.

Abner răsucea volanul Rolls-ului în timp ce evita molozul de pe străzi şi mulţimea de oameni care se luptau să ajungă la terminalul feribotului, cu speranţa de a traversa golful către Oakland. În cele din urmă, ajunse la nişte şine de cale ferată şi merse pe drumul paralel până la depoul principal al Companiei Southern Pacific, iar de acolo la depozitul lui Cromwell. Urcă cu maşina pe o rampă şi opri lângă vagonul de marfă care era

aşezat pe platforma de încărcare. Observă numărul de serie pictat pe o latură: 16.455.

Cromwell nu ştia că Bell aflase că vagonul de marfă nu era ceea ce părea. Numai că agentul care avea misiunea să îl supravegheze fusese chemat de către Bronson pentru alte însărcinări ca urmare a cutremurului. Totul părea să fie în siguranţă. Cromwell examină lacătul de la uşa mare glisantă a vagonului de marfa, pentru a se asigura că nu fusese spart. Satisfăcut, introduse o cheie şi îndepărtă lacătul, care era mai mult de formă decât pentru protecţie. Pe urmă se aplecă sub vagon şi se strecură printr-o trapă în vagon. Ajuns înăuntru, trase zăvoarele grele care sigilau uşa din interior şi o deschise.

Fără să primească vreo instrucţiune, Abner începu să care din Rolls cuferele grele pline cu bancnote, ridicându-le până la nivelul vagonului, de unde Cromwell le trăgea înăuntru. Când ultimul milion de dolari din cele patru fu scos din limuzină, Cromwell îşi coborî privirea spre Abner şi îi spuse:

— Du-te înapoi acasă, ia-o pe sora mea şi bagajele pe care le are, pe urmă întoarce-te aici.

— Dumneavoastră rămâneţi, domnule Cromwell? întrebă Abner.

Cromwell încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Am nişte afaceri de încheiat la biroul impiegatului de mişcare.

Abner ştia că era o sarcină aproape imposibilă să facă drumul dus-întors de la depozit până la conacul din Nob Hill, însă îl salută pe Cromwell ca de obicei şi îi spuse:

— O să fac tot posibilul să o aduc în siguranţă aici pe sora dumneavoastră.

— Dacă este cineva care să poată face acest lucru, tu eşti acela, Abner, spuse Cromwell. Am încredere deplină în tine, adăugă Cromwell, după care închise uşa glisantă a vagonului de marfa şi coborî prin trapă. În vreme ce Abner conducea Rolls-ul în jos pe rampă, îl văzu pe Cromwell croindu-şi drum printre şine, către ghereta impiegatului.

Capitolul 39

Bell coborî pe jos din Nob Hill şi se opri să ajute o echipă de oameni care îndepărtau nişte grinzi de lemn şi cărămizi sfărâmate ale unui mic hotel prăbuşit. De sub dărâmături, se puteau auzi suspinele unui băieţel. Bell şi ceilalţi bărbaţi lucrară cu ardoare, aruncând molozul într-o parte ca să ajungă la plânsetele care îţi rupeau inima.

După aproximativ o oră, dădură în cele din urmă de un mic spaţiu care se crease şi care-l protejase pe băiat să nu fie zdrobit. După încă douăzeci de minute, reuşiră să-l elibereze şi îl transportară la o maşină care avea să-l ducă în grabă la unul dintre punctele de prim ajutor. Cu excepţia gleznelor, care păreau să fie fracturate, băiatul nu mai suferise alte vătămări, în afară de nişte contuzii.

Bell bănui că băieţelul nu avea mai mult de cinci ani. În timp ce copilul plângea după mama şi tatăl lui, salvatorii se uitară cu regret unul la celălalt, ştiind că părinţii acestuia şi, foarte posibil, fraţii şi surorile lui zăceau zdrobiţi sub hotelul prăbuşit. Fără un cuvânt, plecară cu toţii la treburile lor, întristaţi, bucuroşi însă că reuşiseră să-l salveze măcar pe el.

După încă două străzi, Bell trecu pe lângă un soldat care supraveghea un grup de oameni care se grăbeau să îndepărteze cărămizile de pe stradă şi să le depoziteze pe trotuar. Lui Bell i se păru că unul dintre bărbaţi, cu un profil frumos conturat, avea un chip familiar. Se opri din curiozitate şi întrebă un om mai în vârstă, care supraveghea operaţiunea, dacă nu ştia cine era acel bărbat care „se oferise” voluntar să cureţe strada.

— Este nepotul meu, spuse bărbatul mai în vârstă, râzând. Se numeşte John Barrymore. Este actor şi joacă într-o piesă care se numeşte *Dictatorul*. Sau ar fi mai bine dacă aş spune că *juca*, pentru că teatrul a fost distrus.

— Mi s-a părut mie că-l recunosc, spuse Bell. L-am văzut în *Macbeth*, la Chicago.

Străinul scutură din cap şi zâmbi sarcastic.

— A fost nevoie de un act divin să-l scoale pe Jack din patul lui şi de Armata Statelor Unite pentru a-l pune la treabă.

Soldatul încercă să-l pună şi pe Bell la muncă, să adune cărămizile de pe stradă, însă Bell îi arătă legitimaţia de la

Agenţia Van Dorn şi plecă mai departe. Mulţimile se mai împrăştiaseră, iar străzile erau aproape goale, cu excepţia soldaţilor călare pe cai şi a câtorva persoane care se plimbau pe străzi ca să se uite la incendii.

În timpul care îi fu necesar lui Bell să străbată cele opt străzi până la banca lui Cromwell, centrul oraşului, pe ambele părţi ale Market Street, ardea sălbatic. Zidul de flăcări se afla la o distanţă de doar şase străzi de bancă în momentul când ajunse la treptele care duceau la uşile masive din bronz. Un tânăr soldat, care nu avea mai mult de optsprezece ani, îl opri pe Bell şi îl ameninţă cu baioneta de la capătul puştii.

— Dacă ai de gând să jefuieşti banca, eşti un om mort, îi spuse acesta pe o voce foarte serioasă.

Bell îi arătă legitimaţia de la Agenţia Van Dorn şi îl minţi, spunându-i:

— Am venit aici ca să verific banca, să văd dacă nu există dosare sau bancnote care ar mai putea fi salvate.

Soldatul îşi lăsă puşca în jos.

— Bine, domnule, puteţi trece.

— Ce-ar fi să mă însoţeşti? S-ar putea să am nevoie de nişte muşchi în plus pentru a ridica ceva de valoare.

— Îmi pare rău, domnule, spuse soldatul, am primit ordin să patrulez pe strada din faţa incendiului pentru a preveni furtişagurile. Vă sugerez să nu petreceţi prea mult timp înăuntru. Nu va dura mai mult de o oră până când focul va ajunge în această zonă.

— Voi avea grijă, îl asigură Bell, după care urcă treptele şi împinse una din uşi, pe care din fericire Cromwell o lăsase neîncuiată. În interior, banca arăta ca într-o zi de duminică. Ghişeele funcţionarilor, birourile, mobilierul păreau să aştepte reînceperea activităţii de luni dimineaţa. Singura stricăciune vizibilă erau ferestrele cu vitralii.

Bell fu surprins să găsească deschisă uşa de la casa de bani. Intră şi băgă numaidecât de seamă că majoritatea bancnotelor lipseau de acolo. Nu rămăseseră decât monedele de argint şi de aur şi bancnotele cu valoare mai mică de cinci dolari în sertarele funcţionarilor şi în recipientele şi containerele lor separate. Jacob Cromwell venise şi plecase. Timpul pe care Bell îl petrecuse ajutând la salvarea vieţii băieţelului îl împiedicase să îl prindă pe Cromwell când sustrăgea lichidităţile din bancă.

În mintea lui Bell nu mai exista nici un dubiu că Jacob

Cromwell intenţiona să se folosească de dezastru pentru a fugi din oraş şi să treacă graniţa. Blestemă faptul că Locomobilul său nu funcţiona. Faptul că trebuise să-şi croiască drum pe jos printre ruine îl costa timp şi îl storcea de puteri. Părăsi banca şi se îndreptă către Casa Vămii, care se afla, de asemenea, pe traseul incendiului.

Marion nu ascultă în întregime instrucţiunile lui Bell. În ciuda sfatului acestuia, ea se urcă înapoi în apartament pe treptele şubrezite. Îşi împachetă într-un geamantan mare fotografiile de familie, obiectele personale şi bijuteriile, punând deasupra câteva dintre hainele ei cele mai scumpe. Zâmbi în vreme ce împături două rochii şi o capă de mătase. Numai o femeie şi-ar salva lucrurile frumoase, se gândi ea. Unui bărbat nici că ar putea să-i pese mai puţin să-şi salveze costumele de ocazie.

Marion cără geamantanul pe scări în jos şi se alătură celorlalţi oameni de pe stradă care rămăseseră fără locuinţe şi care-şi târau după ei cuferele pline cu câteva obiecte personale, lenjerie de pat şi obiecte de preţ. Pe măsură ce urcau greoi dealurile din oraş, nici unul nu se mai uită înapoi la casele şi la apartamentele lor, nedorind să se mai gândească la ruinele caselor în care trăiseră în pace şi în confort până în ziua aceea.

Zeci de mii de oameni se îndepărtau în noapte de incendiile necruţătoare. În mod ciudat, nu era nici panică, nici dezordine. Nici una dintre femei nu plângea, nici unul dintre bărbaţi nu părea mânios din pricina nenorocirii care se abătuse asupra lor. În spatele lor, şiruri de soldaţi se retrăgeau din faţa flăcărilor, îndemnând mulţimea să meargă în continuare şi presându-i pe cei care obosiseră şi se opriseră să se odihnească.

Căratul cuferelor grele în susul şi în josul colinelor abrupte, stradă după stradă, kilometru după kilometru, deveni în cele din urmă o povară prea grea. Mii de cufere şi conţinutul lor fură abandonate, posesorii acestora fiind complet extenuaţi. Unii oameni găsiră lopeţi şi îşi îngropară cuferele în locuri pustii, sperând să le recupereze după stingerea incendiilor.

Marion îşi descoperi o forţă şi o voinţă de care nu fusese conştientă până atunci. Îşi căra sau târa după ea geamantanul ca şi cum ar fi fost pierdută într-un fel de letargie. Se chinui aşa ore întregi, fără ca vreun bărbat să îşi ofere ajutorul. Bărbaţii şi familiile lor erau ocupaţi cu toţii în încercarea eroică de a-şi salva propriul avut. În cele din urmă, când Marion nu mai putu să-şi

care geamantanul mai departe, un adolescent o întrebă dacă putea să o ajute. Marion izbucni în plâns şi îi mulţumi pentru că îi sărise în ajutor.

Încă nu era ora cinci dimineaţa când ea şi băiatul ajunseră la parcul Golden Gate şi întâlniră un soldat care îi direcţionă către corturile pentru sinistraţi. Ea intră în unul dintre acestea, mulţumindu-i adolescentului, care refuză oferta ei de bani şi se lăsă să cadă pe un pat de campanie, unde adormi profund în mai puţin de zece secunde.

Când Bell ajunse la Casa Vămii, era ca şi cum ar fi mers printr-un zid de foc. Deşi noaptea târziu oraşul era luminat de lucirea portocalie fantasmatică şi oscilantă. Mulţimea fugea de flăcări, însă nu înainte să încarce în grabă în căruţe bunuri luate din case şi magazine, grăbindu-se să se pună în siguranţă în ultima clipă. Focul se apropia de Casa Vămii din trei părţi şi ameninţa toată strada. Soldaţii de pe acoperişurile clădirilor din vecinătate duceau o luptă permanentă să stingă flăcările şi să salveze Casa Vămii, al cărei nivel superior fusese afectat foarte puternic de seism. Etajele inferioare erau totuşi întregi şi erau utilizate drept centru operaţional de armată şi de un detaşament de soldaţi şi de marinari cărora li se dăduse misiunea să furnizeze şi să menţină furtunurile de apă pentru stingerea incendiilor.

Bell trecu printre gărzile armatei care erau postate de jur împrejurul clădirii şi păşi înăuntru. Într-o încăpere în care se ajungea din holul principal îl găsi pe Bronson consultându-se cu încă doi poliţişti şi cu un ofiţer de armată deasupra unei hărţi la scară mare care era întinsă pe o masă de conferinţe.

Bronson văzu oprindu-se în uşă un bărbat acoperit de cenuşă, cu faţa înnegrită de funingine şi preţ de câteva secunde nu îl recunoscu. Pe urmă un zâmbet i se întinse pe faţă şi veni să-l îmbrăţişeze pe Bell.

— Isaac, cât mă bucur să te văd!

— Îmi dai voie să mă aşez puţin, Horace? întrebă Bell la capătul puterilor. Am mers foarte mult pe jos.

— Sigur că da, spuse Bronson şi îl conduse până la un scaun care se afla în faţa unui birou. Dă-mi voie să-ţi aduc o ceaşcă de cafea! Cu tot infernul care ne înconjoară, nu avem nici o posibilitate să o reîncălzim, însă nimeni nu pare să acorde importanţă acestui lucru!

— Mi-ar face mare plăcere, mulţumesc.

Bronson turnă o ceaşcă de cafea dintr-un vas emailat şi o aşeză pe biroul din faţa lui Bell. Un bărbat înalt, cu ochii de culoare cafenie-aurie ca topazul, cu părul castaniu-închis, dezordonat, îmbrăcat cu o cămaşă albă imaculată şi cu cravată veni spre ei şi se opri lângă Bronson.

— S-ar părea că nu e una dintre cele mai bune zile ale dumitale, i se adresă el lui Bell.

— Cam aşa ceva, răspunse Bell.

Bronson se întoarse către străin.

— Isaac, acesta este scriitorul Jack London. Scrie un articol despre cutremur.

Bell înclină din cap şi dădu mâna cu acesta fără să se ridice în picioare.

— Mi se pare că veţi avea suficient material pentru zece cărţi.

— Una ar fi suficientă, spuse London zâmbind. Aţi putea să-mi povesteşti câte ceva din ce aţi văzut?

Bell îi oferi lui London o scurtă descriere a ceea ce văzuse prin oraş, lăsând la o parte povestea ororii de a o împuşca pe femeia care luase foc între dărâmături. Când Bell se opri, London îi mulţumi şi se duse la o masă, unde se aşeză şi începu să-şi organizeze însemnările.

— Cum te-ai descurcat cu Cromwell? El şi cu sora lui au supravieţuit?

— Sunt în viaţă, bine mersi şi se îndreaptă către graniţă să iasă din ţară.

— Eşti sigur? întrebă Bronson.

— Am ajuns prea târziu la banca lui Cromwell. Seiful era curăţat de toate bancnotele mai mari de cinci dolari. Cred că a strâns cam trei, poate patru milioane.

— Nu va putea să părăsească oraşul. Nu cu harababura care este acum. Cheiul este supraaglomerat cu mii de refugiaţi care încearcă să treacă înspre Oakland. Sub nici o formă nu ar avea cum să ia cu el atâţia bani în doar două valize.

— Găseşte el o cale, spuse Bell, savurând cafeaua rece şi simţindu-se din nou aproape uman.

— Dar Margaret? A plecat şi ea cu el?

— Nu ştiu, spuse Bell clătinând din cap. Am trecut pe la ei pe acasă înainte de prânz, iar Margaret se comporta de parcă ea şi Jacob aveau de gând să rămână în oraş şi să se lupte cu noi la tribunal.

După ce am aflat că el a plecat cu toate bancnotele pe care le

avea în bancă, nu am putut să mă mai întorc la Nob Hill, din cauza valului de foc care înainta. Şi aşa, de-abia am ajuns până aici.

— Şi Marion? întrebă Bronson cu luare-aminte.

— Am trimis-o la parcul Golden Gate. Ar trebui ca acolo să fie în siguranţă.

Bronson se pregăti să-i răspundă, însă fu întrerupt de un băiat nu mai mare de doisprezece ani, care năvăli în încăpere. Purta o şapcă mare pentru capul lui, un pulover gros şi tenişi, iar pantalonii scurţi îi ajungeau până la genunchi. Era evident faptul că alergase o distanţă destul de mare, pentru că nu mai avea suflu şi abia mai putea să vorbească.

— Îl… îl caut pe… domnul Bronson, reuşi el să îngaime după ce se opri de mai multe ori.

Bronson îşi ridică privirea, interesat.

— Eu sunt Bronson, răspunse el. Ce treabă ai cu mine?

— Domnul Lasch…

Bronson se uită la Bell.

— Lasch este unul dintre agenţii mei. A venit şi el la întâlnirea noastră la scurtă vreme după cutremur. Stă de pază la un depozit guvernamental de la calea ferată. Continuă, băiete!

— Domnul Lasch a spus că îmi veţi da cinci dolari dacă vin aici şi vă spun ce a spus el.

— Cinci dolari? se miră Bronson, uitându-se suspicios la băiat. O grămadă de bani pentru un băiat de vârsta ta!

Bell zâmbi, scoase o bancnotă de zece dolari din portofel şi i-o întinse băiatului.

— Cum te cheamă, băiete?

— Stuart Leuthner.

— Ai venit de departe, tocmai de la calea ferată, prin foc şi prin harababura asta, spuse Bell. Ia zece dolari şi spune-ne ce ţi-a zis Lasch.

— Domnul Lasch a spus să îi zic domnului Bronson că vagonul de marfă parcat în faţa depozitului domnului Cromwell a dispărut.

Bell se aplecă înspre băiat, cu chipul brusc înnegurat.

— Mai spune o dată, îl îndemnă el.

Băiatul se uită la Bell, cu teamă în privire.

— A spus că vagonul de marfă al domnului Cromwell a dispărut.

Bell se uită la Bronson.

— La naiba! bombăni el. *Chiar* a plecat din oraş! Apoi îi mai dădu băiatului încă o bancnotă de zece dolari. Unde sunt părinţii tăi?

— Ajută la distribuirea raţiilor alimentare în piaţa Jefferson.

— Ar fi mai bine să te duci să-i cauţi. Cred că sunt îngrijoraţi din pricina ta. Şi ai grijă, stai la distanţă de foc!

Ochii lui Stuart se măriră în clipa în care văzu cele două bancnote de câte zece dolari.

— O, Doamne, Dumnezeule, douăzeci de dolari! O, mulţumesc mult, domnule, spuse el, după care se întoarse şi o rupse la fugă din clădire.

Bell se lăsă să cadă înapoi în scaunul din faţa biroului.

— Un tren? murmură el. De unde până unde a făcut rost de o locomotivă?

— Tot ce ştiu este că fiecare feribot este supraîncărcat cu refugiaţi care pleacă înspre Oakland, traversând golful. De acolo, Southern Pacific adună fiecare tren de pasageri pe o arie de o sută şaizeci de kilometri, pentru a-i duce departe de această zonă. Sub nici o formă nu avea cum să închirieze o locomotivă, un echipaj şi un tender.

— Şi totuşi, vagonul lui de marfă nu a plecat de acolo de unul singur.

— Crede-mă, spuse Bronson, nici un vagon de marfă nu este transportat cu feribotul către Oakland. Numai oameni. Singurele trenuri care funcţionează sunt cele care sosesc cu ajutoare dinspre est.

Bell se ridică din nou în picioare, cu ochii reci, ţintuindu-l pe Bronson cu privirea.

— Horace, am nevoie de un automobil. Nu pot să pierd ore în şir parcurgând pe jos porţiunea din oraş care nu este în flăcări.

— Încotro ai de gând să te duci?

— Mai întâi, trebuie s-o găsesc pe Marion şi să mă asigur că este bine, răspunse Bell. Pe urmă mă duc la calea ferată şi la impiegatul de mişcare. Dacă Cromwell a închiriat sau a furat un tren pentru a-l transporta în afara oraşului, trebuie să existe o însemnare în acest sens la biroul impiegatului.

Bronson zâmbi cu şiretenie:

— Un Ford Model K ar merge?

Bell îl privi surprins.

— Noul Model K are un motor în şase cilindri şi patruzeci de cai putere. Ai aşa ceva?

— L-am împrumutat de la proprietarul bogat al unui magazin universal. Este al tău dacă promiţi să-l aduci înapoi până mâine la prânz.

— Îţi rămân dator, Horace!

Bronson îşi puse palmele pe umerii lui Bell.

— Poţi să te răscumperi faţă de mine dacă îi prinzi pe Cromwell şi pe diabolica lui soră.

Capitolul 40

Marion dormi şase ore. Când se trezi, văzu că în cort mai apăruseră alte cinci femei. Una stătea şi plângea pe patul ei. Două arătau confuze şi pierdute, în vreme, ce celelalte, mai puternice, se oferiră voluntare să ajute la hrănirea suferinzilor în spaţiile din parc care fuseseră amenajate ca bucătării. Marion se ridică de pe patul ei, îşi netezi hainele şi se îndreptă împreună cu noile sale prietene către cele câteva corturi mari ridicate de către armată ca spitale de urgenţă.

Imediat fu instruită de către un doctor să trateze şi să bandajeze răni mai simple, deoarece medicii erau ocupaţi cu operaţiile, ajutând la salvarea vieţilor celor grav răniţi. Marion pierdu noţiunea timpului. Alungă somnul şi extenuarea lucrând de zor într-un adăpost pentru copii. Mulţi dintre aceştia erau atât de curajoşi, că i se sfâşia inima. După ce îngriji tăieturile şi contuziile unei fetiţe de trei ani care îşi pierduse familia, îşi întoarse capul cu ochii în lacrimi când micuţa îi mulţumi cu o voce firavă. Se duse la patul următor şi îngenunche lângă un băieţel care fusese adus de la sala de operaţii după ce îi fusese fixat piciorul rupt. În timp ce îl învelea cu pătura, simţi o prezenţă în spatele ei. Pe urmă auzi o voce familiară:

— Scuză-mă, soră, însă mi-a căzut braţul. Crezi că l-ai putea repara?

Marion se răsuci pe călcâie şi se aruncă în braţele deschise ale lui Isaac Bell.

— O, Isaac, mulţumesc lui Dumnezeu că eşti bine! Am fost îngrijorată pentru tine.

Bell zâmbi larg prin murdăria de pe faţă.

— Nu sunt chiar în cea mai bună formă, însă încă mă mai ţin pe picioare.

— Cum ai reuşit să mă găseşti?

— Sunt detectiv, ai uitat? Spitalul de urgenţă a fost primul lucru unde am venit să caut. Ştiam că mergi pe urmele lui Florence Nightingale şi că ai o inimă prea mare ca să nu sari în ajutorul celor care au nevoie, în special al copiilor, spuse el, după care o strânse în braţe şi îi şopti la ureche: Sunt mândru te tine, doamnă Bell.

Ea se dădu înapoi şi se uită nedumerită în ochii lui.

— Doamna Bell?

Bell continuă să zâmbească.

— Nu e tocmai un moment sau un loc romantic, aşa cum s-ar potrivi pentru o cerere în căsătorie, însă vrei să fii soţia mea?

— Isaac Bell, cum îndrăzneşti să-mi faci una ca asta? strigă ea, după care se înmuie, îi trase capul înspre ea şi îl sărută. Când îi dădu drumul, îi spuse cu timiditate: Sigur că vreau. E cea mai bună ofertă pe care am avut-o de dimineaţă.

Lui Bell îi pieri zâmbetul, i se strânseră buzele, iar vocea îi deveni mai aspră.

— Nu pot să stau decât un minut. Cromwell şi Margaret şi-au luat tălpăşiţa din San Francisco. Atâta vreme cât mai pot să respir, nu pot să las un ucigaş ticălos aşa cum e Cromwell să rămână în libertate.

Fervoarea lui o înspăimântă pe Margaret, însă îl îmbrăţişă cu putere.

— Nu se întâmplă în fiecare zi ca o fată să fie cerută în căsătorie de către iubitul ei, care apoi o ia la fugă. Îl mai sărută o dată, după care îi spuse: Să vii înapoi, ai auzit?

— De îndată ce-mi stă în putinţă.

— Am să te aştept aici. Nu cred că vreunul dintre noi va pleca prea curând din orăşelul înjghebat aici.

Bell îi ridică mâinile şi i le sărută pe amândouă. Pe urmă se întoarse şi ieşi din cort.

Nu avea rost ca Bell să se reîntoarcă la conacul lui Cromwell din Nob Hill pentru a vedea dacă dispăruse şi Margaret. Era convins că plecase şi ea împreună cu fratele ei.

Casele ca nişte palate ale celor bogaţi şi influenţi nu mai erau acum decât nişte ruguri imense. Din fiecare parte a oraşului se auzeau flăcările vuind, zgomotele zidurilor care se prăbuşeau şi exploziile de dinamită.

Fordul Model K era uşor, rapid şi rezistent pe deasupra. Se căţăra pe grămezile de moloz de pe străzi ca o capră de munte. Fără să ştie, Bell parcurse aproape acelaşi traseu pe care îl parcurseseră Cromwell şi Abner, trecând prin zona de nord delimitată de apă, departe de incendiu. De-abia dacă trecuse o jumătate de oră de când plecase de la Marion, când opri maşina pe rampa de la depozitul lui Cromwell, convingându-se şi singur că vagonul de marfa lipsea într-adevăr.

Locomotivele de schimb cuplau vagoane la trenurile de

pasageri pentru a-i evacua pe refugiaţi înspre partea de sud a statului, care încă mai avea drumuri deschise, în vreme ce vagoanele de marfa erau trimise să transporte rezerve de hrană şi medicamente de la Los Angeles. Conduse Fordul în depou, pe lângă şine, până ajunse la o clădire din lemn cu un indicator deasupra acoperişului, pe care scria „BIROUL IMPIEGATULUI DE MIŞCARE”. Bell opri maşina, sări din ea direct pe pământ şi intră înăuntru.

Mai mulţi funcţionari erau ocupaţi cu pregătirea actelor necesare pentru mersul trenurilor şi nimeni nu îşi ridică privirea în momentul în care intră Bell.

— Unde aş putea să-l găsesc pe impiegatul şef? îl întrebă el pe un funcţionar îngropat în muncă.

Bărbatul arătă o uşă printr-un gest al capului.

— Acolo.

Bell îl găsi pe impiegatul de mişcare scriind nişte numere pe o tablă uriaşă unde erau afişate trenurile care veneau şi plecau din depou. Pe birou văzu o plăcuţă pe care scria: „MORTON GOULD”. Era un bărbat mic de statură, cu bărbia trasă înapoi şi cu nasul precum ciocul unei păsări de pradă. Pe tablă se vedeau peste treizeci de trenuri diferite împărţite pe liniile care se întindeau ca o pânză de păianjen. Bell nu se putu abţine să nu se întrebe care dintre ele includea şi vagonul de marfă al lui Cromwell.

— Domnul Gould?

Gould se întoarse şi se trezi în faţa unui bărbat care arăta ca şi cum ar fi parcurs iadul dintr-o parte în cealaltă.

— Nu vezi că sunt ocupat? Dacă vrei să prinzi un tren să pleci din oraş, va trebui să te duci la depoul de la Southern Pacific, sau la ce a mai rămas din acesta.

— Mă numesc Bell. Lucrez la Agenţia de Detectivi Van Dorn. Caut un vagon de marfă cu numărul de serie 16 455.

Gould făcu un semn înspre tablă.

— Southern Pacific s-a făcut luntre şi punte ca să transporte în afara oraşului mii de oameni rămaşi fără casă, cu flota noastră de feriboturi şi remorchere, până la Oakland, unde am adunat trenuri de pasageri care aşteaptă să îi evacueze din zonă. Peste o mie patru sute de vagoane vin aici din toată ţara. Vagoanele – de pasageri sau de marfă – de partea aceasta a golfului, toate cele trei sute, sunt trimise în alte zone ale statului. Cum te gândeşti că aş putea să ţin evidenţa unui singur vagon?

Bell se uită ţintă în ochii lui Gould.

— Acest vagon despre care spuneam îi aparţinea lui Jacob Cromwell.

Văzu ceea ce căuta, un indiciu abia perceptibil.

— Nu cunosc nici un Jacob Cromwell, spuse Gould, după care făcu o pauză pentru a se uita temător înspre Bell. Despre ce e vorba?

— Ai trimis o locomotivă să tracteze vagonul lui personal de marfă.

— Eşti nebun! Nu aş trimite locomotive să tracteze trenuri particulare în timpul unei situaţii de urgenţă.

— Cu cât te-a plătit?

Impiegatul îşi ridică mâinile.

— Nu aş putea să fiu plătit de un om pe care nu-l cunosc. E ridicol!

— Care era destinaţia trenului lui Cromwell? întrebă Bell, ignorând minciuna lui Gould.

— Uite ce e, spuse Gould, cu privirea tot mai temătoare, vreau să pleci de aici, agent Van Dorn sau nu.

Bell îşi scoase pălăria şi făcu o mişcare ca şi cum şi-ar fi curăţat banda din interior. Următorul lucru pe care îl văzu impiegatul fu ţeava unui pistol îndreptată către el. Bell presă ţeava dublă într-o parte a orbitei ochiului stâng al lui Gould.

— Dacă nu-mi spui adevărul în următoarele şaizeci de secunde, voi trage, iar glonţul îţi va desfigura chipul în mod oribil, asta pe lângă faptul că îţi va distruge ambii ochi. Vrei să-ţi petreci restul vieţii ca un orb mutilat?

Chipul lui Gould se schimonosi de groază.

— Eşti nebun!

— Ai cincizeci de secunde până nu ai să mai vezi deloc!

— Nu poţi să faci asta!

— Ba pot şi am s-o şi fac dacă nu-mi spui ceea ce doresc să aflu.

Expresia rece, împreună cu vocea îngheţată, fu suficientă ca să-l convingă pe Gould că detectivul de la Agenţia Van Dorn nu glumea deloc. Privi în jur cu disperare, ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare, însă Bell continuă fără milă.

— Treizeci de secunde, spuse el, trăgând cocoşul de la pistol.

Umerii lui Gould se prăbuşiră, iar privirea i se umplu de groază.

— Nu, te rog, murmură el.

— Vorbeşte!

— Bine, făcu Gould, coborându-şi vocea. Cromwell a venit aici. Mi-a plătit zece mii de dolari bani lichizi pentru a-i tracta vagonul cu o locomotivă rapidă şi a-l ghida spre sud.

Bell miji ochii încercând să priceapă.

— Spre sud?

— Este singura direcţie prin care se poate ieşi din oraş, răspunse Gould. Toate feriboturile sunt utilizate pentru a-i evacua pe oameni către Oakland şi ca să aducă înapoi trenurile cu ajutoare. Nu exista nici o altă cale pe unde să poată pleca.

— În ce direcţie?

— Către San Jose, după care pe lângă golf către nord, până când trenul lui o va lua către est pe linia principală, peste munţi, traversând Nevada până ajunge la Salt Lake City.

— Când a plecat din depou? întrebă Bell.

— De vreo patru ore.

Bell continuă să-l preseze.

— Când e programat să ajungă la Salt Lake City?

Gould clătină din cap cu nişte gesturi rapide.

— Nu aş putea spune. Mecanicul va trebui să petreacă o grămadă de timp pe liniile secundare, ca să treacă de trenurile cu ajutoare, care au prioritate. Dacă are noroc, trenul lui va ajunge în Salt Lake City cel mai târziu mâine după-amiază.

— Ce tip de locomotivă ai repartizat să tracteze vagonul particular al lui Cromwell?

Gould se aplecă deasupra unui birou şi-şi consultă însemnările făcute cu majuscule.

— I-am repartizat numărul 3.025, o locomotivă Pacific 4-6-2, fabricată de Baldwin.

— O locomotivă rapidă?

Gould încuviinţă din cap.

— Avem puţine care să fie mai rapide.

— Şi când vei mai avea una disponibilă?

— De ce întrebi?

— Vreau să-mi dai cea mai rapidă locomotivă pe care o ai, răspunse Bell, ameninţându-l pe Gould cu pistolul. Aceasta este o situaţie de urgenţă. Trebuie să prind trenul lui Cromwell.

Gould consultă tabla cea mare.

— Am numărul 3.455, o locomotivă Atlantic 4-4-2 fabricată la Baldwin. E mai rapidă decât Pacificul. Numai că e în depoul din Oakland pentru reparaţii.

— Cât mai durează până va fi gata?

— Atelierul de reparaţii ar trebui s-o aibă gata de drum în vreo trei ore.

— O iau, spuse Bell fără ezitare. Să treci cheltuielile în contul Van Dorn.

Gould arăta ca şi cum avea de gând să protesteze şi să se certe cu Bell, însă, după ce se uită lung la pistol, se răzgândi.

— Dacă mă denunţi, aş putea să-mi pierd funcţia şi să mă bage la închisoare.

— Dă-mi locomotiva şi fă-mi legătura către San Jose prin Salt Lake City şi n-am să scot o vorbă.

Gould oftă recunoscător şi începu să pregătească documentele pentru a elibera o rută pentru locomotiva solicitată de Agenţia de Detectivi Van Dorn. Când termină, Bell luă actele şi le examină preţ de o clipă. Satisfăcut, părăsi biroul fără să mai rostească nici o vorbă, se urcă în Ford şi conduse către staţia de feriboturi.

Capitolul 41

Apropiindu-se de staţia de feriboturi, Bell îşi aruncă o pătură peste cap în timp ce trecu printr-o ploaie de scântei. Îşi dădu seama că nu mai exista cartierul chinezesc, în urma lui rămânând doar sute de grămezi de ruine carbonizate, care ardeau mocnit. Staţia de feriboturi supravieţuise doar cu nişte stricăciuni minore la turnul cu ceas. Bell observă că ceasul se oprise la ora 5:12, adică ora la care avusese loc cutremurul.

Străzile şi trotuarele din jurul staţiei de feriboturi erau ticsite de oameni. Mii de persoane plecau, temându-se că oraşul va fi distrus în întregime. Era o adevărată nebunie şi foarte mult zgomot în mulţimea confuză de oameni, unii înfăşuraţi în pături şi încărcaţi cu toate obiectele personale pe care fuseseră în stare să le care pe feribot. Unii împingeau landouri sau cărucioare de copii şi, cu toate acestea, chiar şi în mijlocul acestui coşmar, toţi erau politicoşi, curtenitori şi grijulii faţă de cei din jurul lor.

Bell se opri alături de un tânăr care părea doar să stea şi să privească de pe chei focul care se vedea peste stradă. Îi arătă o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Dacă ştii cum să conduci o maşină, du acest automobil la Casa Vămii, unde i-o vrei preda lui Horace Bronson de la Agenţia de Detectivi Van Dorn şi aceştia vor fi ai tăi.

Ochii tânărului se măriră de nerăbdare, nu atât pentru a primi banii, cât pentru şansa de a conduce un automobil.

— Da, domnule, spuse el bucuros. Ştiu cum să conduc maşina Maxwell a unchiului meu.

Bell privi amuzat cum băiatul schimbă vitezele şi porni pe strada aglomerată. Pe urmă întoarse şi se alătură mulţimii care se retrăgea din faţa ruinării oraşului.

În trei zile, peste două sute douăzeci şi cinci de mii de oameni părăsiseră peninsula pe care era situat San Francisco, toţi fiind transportaţi gratuit de Compania de Căi Ferate Southern Pacific înspre zona către care doreau să se îndrepte. Timp de douăzeci şi patru de ore de la cutremur, feriboturi supraîncărcate plecaseră din San Francisco către Oakland din oră în oră.

Bell arătă legitimaţia de la Agenţia Van Dorn şi se urcă pe un feribot numit *Buena Vista*. Găsi un loc afară, deasupra roţilor cu zbaturi şi se întoarse să se uite la flăcările care se ridicau la

aproape o sută de metri în aer, iar fumul la peste trei sute. Arăta ca şi cum întregul oraş ar fi fost un foc de tabără uriaş.

După ce coborî pe cheiul din Oakland, un funcţionar de la căile ferate îl îndrumă către atelierul de reparaţii în care se afla locomotiva lui. Monstrul, ca un mamut din oţel, era impresionant privit de aproape. Era vopsit în negru de la grătarul situat în faţă şi până în spate, la tenderul de cărbuni. Bell observă că acoperişul cabinei era situat la o înălţime de cel puţin cinci metri de la şine. Imensele roţi de tracţiune aveau un diametru de doi metri. La vremea ei, locomotiva de tip Atlantic era o operă de artă în domeniul mecanicii.

Lui Bell i se păru urâtă şi cu aspect banal. Numărul 3.455 era pictat cu litere mici, albe pe o latură a cabinei; „SOUTHERN PACIFIC”, cu majuscule, trecea dintr-o parte în alta a tenderului, care furniza cărbunele şi apa pentru cazanul sub presiune. Bell se duse la un bărbat îmbrăcat în salopetă de mecanic şi care purta o şapcă vărgată cu cozoroc. Bărbatul ţinea în mână o canistră mare cu gâtul lung plină cu ulei şi se îngrijea de ungerea articulaţiilor bielelor de cuplare care făceau legătura dintre cilindrul pistonului şi rotile de tractare.

— E o locomotivă foarte bună, spuse Bell admirativ.

Mecanicul îşi ridică privirea. Era mai scund decât Bell şi avea şuviţe de păr cărunt care îi ieşeau pe sub şapcă. Faţa îi era aspră şi ridată de la anii de activitate în care îşi scosese capul pe fereastra locomotivei în bătaia vântului şi a curentului creat de viteza de deplasare. Sprâncenele stufoase i se curbau deasupra unei perechi de ochi albaştri precum cerul. Bell estimă că era mai tânăr decât părea.

— Nici una nu e mai bună ca *Adeline*, răspunse mecanicul.

— *Adeline*?

— E mai uşor de ţinut minte decât cele patru cifre ale sale. Majoritatea locomotivelor poartă un nume de femeie.

— Adeline pare a fi foarte puternică, spuse Bell cu admiraţie.

— A fost construită pentru transport masiv de pasageri. A ieşit de la Compania de Locomotive Baldwin cu doar cinci luni în urmă.

— Ce viteză poate atinge? întrebă Bell.

— Depinde câte vagoane tractează.

— Să spunem că nici unul.

Mecanicul se gândi preţ de o clipă.

— Pe un drum lung, drept şi pe o rută deschisă, fără nimic în

faţă, ar ajunge până la o sută şaizeci de kilometri la oră.

— Eu mă numesc Bell, se prezentă el şi îi întinse mecanicului actele. Am închiriat locomotiva dumitale pentru o însărcinare specială.

Mecanicul examină hârtiile.

— Echipament pentru un detectiv de la Agenţia Van Dorn, hm… Şi ce-i aşa de special?

— Ai auzit vreodată de Banditul-Măcelar?

— Cine n-a auzit? Am citit în ziare că e un ucigaş foarte periculos.

Bell nu se mai pierdu în explicaţii detaliate.

— Mergem după el. A închiriat o locomotivă de tip Pacific pentru a-i tracta vagonul personal. Se îndreaptă către Salt Lake City, înainte s-o ia înspre graniţa cu Canada. Presupun că are un avans de vreo cinci ore.

— Mai degrabă şase, până când luăm cărbunele şi facem o şarjă de vapori.

— Mi s-a spus că au fost necesare nişte reparaţii. Sunt finalizate? Mecanicul dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Atelierul a înlocuit o articulaţie defectă la una dintre roţile de direcţie.

— Cu cât pornim mai repede, cu atât mai bine, spuse Bell, după care făcu o pauză şi întinse mâna către mecanic. Apropo, pe mine mă cheamă Isaac Bell.

Mecanicul îi strânse mâna viguros.

— Nils Lofgren, spuse el. Iar pe fochistul meu îl cheamă Marvin Long.

Bell îşi scoase ceasul din buzunar şi verifică ora.

— Ne vedem în patruzeci şi cinci de minute.

— O să fim la platforma de încărcare cu cărbune chiar în dreptul liniei ferate.

Bell se grăbi către terminalul din Oakland, până ajunse la o clădire din lemn, unde se afla sediul de la Western Union. Telegrafistul îi spuse că nu era disponibilă decât o singură linie cu Salt Lake City şi că va dura mai multe ore până când mesajele vor fi transmise. Bell îi prezentă misiunea pe care o avea, iar telegrafistul fu foarte cooperant.

— Ce mesaj aveţi? întrebă el. O să am grijă să fie trimis imediat la biroul nostru din Salt Lake.

Mesajul lui Bell fu următorul:

Către directorul biroului Van Dorn din Salt Lake City. Este imperativ să opriţi locomotiva care tractează vagonul de marfa cu numărul 16.455. În acesta se află Banditul-Măcelar. Fiţi foarte precauţi. Este extrem de periculos. Opriţi-l şi reţineţi-l până sosesc.

Isaac Bell, agent special.

Aşteptă până când telegraful înregistră mesajul, după care părăsi biroul şi se îndreptă către locul unde Lofgren şi Long alimentau locomotiva cu apă şi cărbune. Se urcă în cabină şi făcu cunoştinţă cu Long, un bărbat greoi, cu umerii largi şi cu muşchi voluminoşi care îi ieşeau în relief prin mânecile cămăşii de blugi. Nu purta chipiu, iar părul său roşu aproape că avea aceeaşi culoare cu flăcările care se vedeau în spatele uşii de la focar. Acesta îşi scoase o mănuşă de piele şi îi întinse lui Bell o mână aspră şi bătătorită de la nenumăratele ore în care mânuise lopata pentru cărbuni.

— Suntem gata când doriţi, anunţă Lofgren.

— Atunci să pornim! răspunse Bell.

În vreme ce Long întreţinea focul, Lofgren se aşeză în partea dreaptă a cabinei, trase maneta Johnson la locul ei, deschise cilindrii şi trase de două ori de sfoara de deasupra capului său, făcând aburul să şuiere, pentru a semnaliza că trenul era pe punctul de a porni. Pe urmă apucă mânerul lung al controlerului de mers şi îl trase înapoi. *Adeline* începu să se deplaseze şi prinse treptat viteză.

Zece minute mai târziu, Lofgren primi semnalul de a se muta pe linia principală către est. Trase înapoi mânerul controlerului de mers, iar locomotiva Atlantic masivă începu să se deplaseze în faţă. Încet, trenul se strecură afară din depou. Long începu să întreţină focul, uşor, constant şi suficient de puternic. În cei cinci ani de când se ocupa de menţinerea focului la locomotive, îşi dezvoltase o tehnică prin care focul nu era nici prea slab, nici prea puternic. Lofgren trase cu putere de controlerul de mers, roţile de tracţiune se frământară în mijlocul unei emisii zgomotoase de abur şi un fum negru ieşi din partea de sus a cutiei de fum.

Bell se aşeză uşurat pe locul din stânga cabinei, convins că după această urmărire avea să-l prindă pe Cromwell şi să-l predea autorităţilor din Chicago, viu sau mort. Vibraţia locomotivei pe şine i se părea la fel de lină, făcându-l să se simtă ca şi cum ar fi plutit într-un balon deasupra unui lac de munte,

iar aburul care propulsa roţile de tracţiune şi căldura plăcută care venea de la focar păreau să aibă un efect liniştitor asupra bărbatului în misiune.

Înainte să ajungă la Sacramento şi s-o ia înspre est prin munţii Sierra Nevada, Bell alunecă în scaun, căscă şi închise ochii. În mai puţin de un minut dormea profund, cu tot ţăcănitul roţilor locomotivei care se deplasa cu viteză, spre Sierra Nevada şi Trecătoarea Donner.

Capitolul 42

Pieptul puternic al lui Abner Weed şi umerii lui de taur transpirau puternic în vreme ce arunca în focar cărbunii cu lopata. Era o artă pentru a crea un foc eficient, însă el nu avea nici cea mai mică idee cum. El nu făcea decât să arunce cărbunii în foc prin uşa deschisă, ignorând comentariile mecanicului, care striga la el că prea mult cărbune nu avea decât să scadă temperatura focului.

Abner preluase această activitate numai ca să-i mai dea o pauză fochistului, Ralph Wilbanks, un bărbat mare, solid, care obosise curând după cele câteva ore de susţinere a temperaturii necesare vaporilor pentru a menţine viteza uriaşei locomotive Pacific pe culmile abrupte ale munţilor Sierra Nevada. Se înţeleseseră ca o oră să alimenteze cu cărbuni şi o oră să se odihnească.

Abner rămase vigilent în timpul activităţii sale, cu revolverul Smith Wesson prins la cingătoare. Îl supraveghea pe mecanic, care era ocupat în permanenţă să menţină o viteză mare, dar sigură în zona cu numeroase curbe montane, în vreme ce supraveghea linia ferată din faţă să nu apară vreun obstacol neprevăzut, cum ar fi un tren neprogramat care să vină din direcţia opusă. În cele din urmă, ajunseră în vârf, după care drumul cobora la vale, până când aveau să ajungă la terenul plat al deşertului.

— Intrăm în Reno, strigă Wes Hali, mecanicul, acoperind trosnetul cărbunilor din focar.

Un bărbat activ care avea trăsăturile îmbătrânite ale unui cowboy, el ar fi oprit trenul în semn de protest în faţa solicitării pasagerilor săi de a merge cu viteza maximă de-a lungul traseului muntos, însă dăduse înapoi în momentul în care Abner îşi îndreptase către capul său pistolul Smith Wesson şi îl ameninţase că îi omoară şi pe el şi pe fochist dacă nu se conformau. O mie de dolari bani gheaţă din partea lui Cromwell se adăugaseră pentru mai multă convingere, iar Hall şi Wilbanks împingeau acum locomotiva Pacific prin munţi cât de repede puteau.

— Semaforul din faţă este roşu, spuse Wilbanks.

Hall făcu semn cu mâna că văzuse şi el.

— Va trebui să ne oprim şi să aşteptăm pe o linie secundară.

Abner îşi îndreptă pistolul către capul mecanicului.

— Trage un semnal cu fluierul. Mergem mai departe.

— Nu avem cum, spuse Hall privindu-l în ochi pe Abner. Trebuie să fie vreun expres care transportă provizii către San Francisco şi care vine spre noi pe aceeaşi linie. Mai degrabă mă împuşti decât să produc o coliziune cu un alt tren, în urma căreia nu numai că am muri cu toţii, dar va mai opri şi traficul în ambele direcţii în jur de o săptămână.

Abner îşi strecură încet revolverul înapoi la cingătoare.

— Bine. Dar să ne aduci înapoi pe linia principală de îndată ce trece expresul cu ajutoare.

Hall începu să închidă braţul controlerului de mers.

— Am putea să ne folosim de întârziere ca să alimentăm cu apă şi cu cărbune.

— Bine. Numai că aveţi grijă ce faceţi, pentru că altfel o să vă fac câte o gaură în cap fiecăruia din voi.

— Eu şi Ralph nu mai rezistăm prea mult. Suntem terminaţi.

— O să vă meritaţi banii – şi o să rămâneţi şi în viaţă – numai dacă mergeţi mai departe, spuse Abner ameninţător.

Aplecându-se în afară în partea stângă a cabinei, Abner reuşi să vadă depoul şi orăşelul Reno din Nevada, apărând la distanţă.

Pe măsură ce se apropiau, Abner zări o siluetă care flutura un steguleţ roşu, stând în picioare pe un suport. Hall acţionă fluierul pentru a anunţa sosirea şi pentru a-i arăta omului cu steagul că a înţeles semnalul de a încetini şi că era pregătit să fie transferat pe o linie secundară.

Hall opri cu precizie tenderul locomotivei Pacific sub un rezervor înalt din lemn care conţinea apă, situat pe o parte a liniei ferate şi în dreptul unui recipient cu cărbune pe partea cealaltă. Wilbanks se căţără pe tender, înşfacă o frânghie şi trase în jos gura rezervorului prinsă în balamale, până când apa începu să curgă, datorită gravităţii. Hall se dădu jos din cabină cu o canistră de ulei în mână, apoi începu să verifice toate articulaţiile de cuplare şi niturile locomotivei şi, cum Cromwell refuzase să aştepte sosirea unui lăcătuş de revizie, fu nevoit să verifice şi articulaţiile de la rotile tenderului şi ale vagonului de marfă.

Nescăpându-i din ochi pe Hall şi pe Wilbanks, Abner se duse dincolo de tender, la uşa de la vagonul de marfă. Bătu de două ori cu tocul pistolului său Smith Wesson, aşteptă preţ de o clipă, după care mai bătu o dată. Se auzi trăgându-se zăvorul din

interior şi uşa se deschise. Jacob şi Margaret Cromwell stăteau acolo, uitându-se la Abner.

— Care e motivul întârzierii? întrebă Cromwell.

Abner făcu un semn din cap înspre locomotivă.

— Am trecut pe o linie secundară pentru a lăsa să treacă un tren expres cu ajutoare. În vreme ce aşteptăm, echipajul face alimentarea cu apă şi cărbune.

— Unde ne aflăm? întrebă Margaret. Era îmbrăcată cu pantaloni bărbăteşti şi cu un pulover albastru, iar în picioare purta o pereche de ghete. Părul îi era strâns cu o eşarfa colorată.

— În oraşul Reno, răspunse Abner. Am ieşit din munţii Sierra. De acum încolo, peisajul se va transforma în deşert.

— Şi drumul din faţă cum e? se interesă Cromwell. Vor mai fi şi alte trenuri cu ajutoare care să ne întârzie trecerea?

— Am să-l întreb pe acar dacă mai sunt trenuri programate să vină dinspre vest. Însă va trebui să ne dăm deoparte în momentul în care vor apărea.

Cromwell sări din vagon şi întinse o hartă pe pământ. Liniile desenate pe aceasta înfăţişau reţeaua de căi ferate din Statele Unite la vest de Mississippi. Arătă cu degetul punctul în care se găsea Reno.

— Bine, acum ne aflăm aici. Următorul nod de cale ferată cu linii care merg spre nord va fi la Ogden, în Utah.

— Nu la Salt Lake City? întrebă Margaret.

Cromwell negă printr-un gest al capului.

— Linia principală de la Southern Pacific se uneşte cu liniile de la Union Pacific la nord de Salt Lake. De la Ogden vom lua spre nord şi ne vom îndrepta către Missoula, în Montana. De acolo, vom urma linia Northern Pacific către Canada.

Abner nu scăpa echipajul din ochi. Îi văzu pe fochist cum se lupta cu cărbunele care curgea din recipient în tender şi pe mecanic mişcându-se de parcă era în transă.

— Oamenii din echipaj sunt morţi de oboseală. Putem spune că avem noroc dacă mai pot conduce locomotiva încă patru ore.

Cromwell consultă harta.

— Este un depou în Winnemucca, în Nevada, la vreo două sute şaptezeci şi cinci de kilometri. O să schimbăm acolo echipajul.

— Şi ce facem cu ăştia doi? întrebă Abner. Nu putem să-i lăsăm să se ducă întins la primul birou de telegraf şi să alerteze poliţia încotro ne îndreptăm.

Cromwell se gândi preţ de o clipă.

— O să-i ţinem cu noi, după care îi aruncăm din tren într-o zonă pustie din deşert. Nu ne asumăm nici un risc ca agenţii de la Agenţia Van Dorn să afle că am părăsit San Francisco şi să dea telefoane pe la funcţionarii de-a lungul liniei să oprească trenul, aşa că vom tăia şi liniile de telegraf pe măsură ce înaintăm.

Margaret aruncă o privire spre munţii Sierra şi linia de cale ferată pe care veniseră.

— Crezi că Isaac ne urmăreşte?

— Este doar o chestiune de timp, draga mea, spuse el cu aroganţa sa obişnuită. Însă în momentul în care îşi va da seama că am plecat din San Francisco şi va găsi o locomotivă să ne urmărească, noi ne vom afla la jumătatea drumului către Canada, iar el nu va avea nici o şansă să ne oprească.

Capitolul 43

Adeline era mândria şi iubirea lui Lofgren şi i se adresa de parcă locomotiva ar fi fost o femeie frumoasă şi nu un monstru din oţel, care sufla foc şi care se deplasa energic pe serpentinele înalte din munţii Sierra şi prin trecătoarea Donner. Fără să trebuiască să tracteze două sute de tone de vagoane, la care se adăugau şi pasagerii şi bagajele acestora, locomotiva se deplasa fără efort.

Aerul de primăvară era proaspăt şi răcoros, iar zăpada încă mai acoperea pământul. Trecătoarea Donner era porţiunea arhicunoscută a munţilor în care avusese loc evenimentul cel mai marcant din istoria Vestului. Intrase deja în legendă caravana de căruţe cu cele douăsprezece familii, cunoscută drept grupul Donner deoarece rămăseseră cu toţii înzăpeziţi în timpul furtunilor din iarna anului 1846 şi suferiseră îngrozitor până în momentul în care fuseseră salvaţi. Mulţi dintre ei supravieţuiseră mâncându-i pe cei morţi. Din cei optzeci şi şapte de bărbaţi, femei şi copii câţi plecaseră cu caravana, numai patruzeci şi cinci supravieţuiseră până în California.

Bell era treaz de-a binelea încă de când trecuseră prin Sacramento şi peisajul i se părea spectaculos, piscurile înalte şi stâncoase, pădurea de brazi ale căror crengi mai erau pe alocuri acoperite cu zăpadă, tunelurile din vârf, care fuseseră dinamitate în granit de muncitorii chinezi în 1867. *Adeline* plonjă în hăul negru al unui tunel lung, iar zgomotul trenului prin el reverberă ca o sută de tobe. În curând, cercul micuţ de lumină se materializă în faţa lor în întuneric şi se făcu din ce în ce mai mare. Pe urmă *Adeline* ieşi în lumina strălucitoare a soarelui, cu un zgomot tunător. După câţiva kilometri apăru şi vederea panoramică a lacului Donner, pe măsură ce trenul îşi începu coborârea lungă, în serpentine, către deşert.

Bell se uită cu o uşoară senzaţie de disconfort la panta care cobora vreo trei sute de metri şi care se afla la o distanţă de un pas sau doi de margine, în vreme ce locomotiva făcu o curbă periculoasă, într-un unghi ascuţit. Nu era necesar să-l impulsioneze pe Lofgren să meargă mai repede. Mecanicul îşi forţa locomotiva voluminoasă la aproape şaizeci de kilometri la oră în zona serpentinelor montane, cu mai mult de cincisprezece

kilometri la oră faţă de cât era considerată o viteză sigură.

— Am trecut de vârf, anunţă Lofgren şi acum coborâm următorii o sută douăzeci de kilometri.

Bell se ridică în picioare şi îi oferi lui Long, fochistul, locul său din partea stângă a cabinei. Long se aşeză recunoscător şi luă o pauză, în vreme ce Lofgren închise vaporii şi o lăsă pe *Adeline* să coboare prin trecătoarea din munţi. Long manevrase lopata cu cărbuni aproape fără întrerupere din momentul când intraseră pe linia principală de la Sacramento şi până la vârfurile ascuţite ale munţilor Sierra.

— Pot să te ajut? întrebă Bell.

— Chiar te rog, spuse Long, aprinzându-şi o pipă. Am să-ţi spun cum să arunci cărbunele în focar. Deşi coborâm în următoarea oră, nici nu putem să lăsăm focul să se stingă.

— Nu faci decât să arunci înăuntru cărbunele cu lopata, nu-i aşa?

Pe chipul lui Long se lăţi un rânjet.

— Nu e chiar aşa de simplu. Şi nu se numeşte „lopată”, ci „lopată de fochist”, mărimea numărul patru.

În următoarele două ore, Bell munci în faţa labirintului de ţevi şi de supape şi se familiariză cu secretele meseriei de fochist. Tenderul se mişca dintr-o parte în alta la curbe, făcând dificilă azvârlirea de cărbuni în focar. Era totuşi o muncă simplă, câtă vreme *Adeline* gonea la vale. Aruncă numai atâta cărbune cât să menţină vaporii. Învăţă rapid cum să deschidă larg uşa de la focar, după ce lovea lopata de ea şi împrăştia cărbunele pe podea. Şi în loc să depoziteze cărbunele într-o grămadă imensă, el îşi dezvoltă o tehnică prin care focul era constant şi ardea strălucitor şi portocaliu.

Curbele strânse rămăseseră în urma lor pe măsură ce se apropiau de poalele muntelui. La o oră după ce Bell îi predase lopata lui Long, fochistul îi strigă lui Lofgren:

— Nu ne-au mai rămas apă şi cărbune decât pentru încă vreo optzeci de kilometri.

Lofgren încuviinţă din cap fără să-şi ia ochii de la drumul din faţă.

— Exact cât să ne ajungă până la Reno. Putem să alimentăm acolo cu apă şi cărbune şi să luăm la bord un echipaj de schimb.

Bell îşi dădu seama că acea cursă peste munţi îşi lăsase amprenta asupra lui Lofgren şi Long. Observă că efortul atât fizic, cât şi psihic îl storsese pe mecanic de puteri, iar încercarea

de a menţine aburul pe înălţimile abrupte îl lăsaseră fără vlagă pe fochistul neobosit. Lui Bell i se păru evident că şi echipajul din trenul lui Cromwell era cu siguranţă la fel de extenuat. Se uită la ceas şi nu putu decât să se întrebe dacă mai scurtaseră distanţa dintre ei.

— Cât timp va dura până se va forma un nou echipaj? întrebă Bell.

— Atât cât va dura alimentarea tenderului cu apă şi cărbune, răspunse Lofgren. După aceea zâmbi obosit, expunând două şiruri de dinţi strâmbi şi adăugă: Asta dacă avem noroc şi este unul care să ne aştepte.

— Vă sunt recunoscător amândurora, spuse Bell cu sinceritate. Aţi depus un efort cu adevărat eroic să treceţi de munţii Sierra. Cred că aţi stabilit un record.

Lofgren îşi scoase ceasul lui mare feroviar, marca Waltham, care avea o locomotivă gravată pe spate.

— Chiar aşa, râse el. Am făcut cu opt minute mai puţin decât ultimul record pe care l-am stabilit cu Marvin şi *Adeline* acum şase luni.

— Ţii cu adevărat la locomotiva asta, nu-i aşa? întrebă Bell.

Lofgren râse.

— Dacă iei toate locomotivele Atlantic puse vreodată pe şine, sunt cele mai grozave din lume, toate sunt construite exact la fel, cu dimensiuni şi construcţie identice. Şi totuşi, fiecare este diferită, ca şi oamenii, au personalităţi diferite. Unele pot merge mai repede decât altele, cu aceeaşi presiune a vaporilor. Unele sunt pretenţioase, în vreme ce altele sunt ghinioniste şi au mereu probleme, necesitând reparaţii. Însă *Adeline*, ea este o dulce. Nu face fiţe. Niciodată nu e mofturoasă, excentrică, sau prost dispusă. Dacă o tratezi ca pe o doamnă, se va comporta exact ca o iapă de rasă care va câştiga cursele.

— O faci să sune ca şi cum ar fi umană.

— Poate că *Adeline* o fi o grămadă de o sută şapte tone de fier şi de oţel, însă are o inimă!

Se apropiau de Reno şi Lofgren trase de cordonul fluierului pentru a-şi anunţa intenţia de a trece pe linia secundară pentru cărbune şi apă. Trase înapoi controlerul de mers pentru a încetini locomotiva. Acarul acţionă levierul pentru a uni liniile, aşa cum făcuse mai devreme pentru trenul lui Cromwell. Pe urmă flutură un steag verde pentru a-i indica lui Lofgren că trecerea spre linia secundară era liberă.

Chiar înainte ca *Adeline* să oprească, Bell sări din cabină şi se îndreptă în fugă peste linia ferată către clădirea gării, care arăta ca alte o mie din orăşelele aflate dintr-o parte în alta a naţiunii. Avea pereţi din bârne de lemn, ferestre arcuite şi un acoperiş ascuţit. Platforma de încărcare era goală, dându-i lui Bell impresia că nici un tren de pasageri nu urma să oprească acolo prea curând.

Pătrunse în interior, dincolo de ghişeul de tichete pentru mărfuri şi se opri în cămăruţa telegrafistului. Doi bărbaţi erau în mijlocul unei discuţii aprinse când intră el. Îl izbi faptul că aveau nişte expresii serioase şi întunecate.

— Îmi cer scuze, spuse Bell, îl caut pe şeful staţiei.

Bărbatul mai înalt dintre cei doi se uită lung la Bell, după care dădu din cap în semn de încuviinţare:

— Eu sunt şeful de gară, Burke Pulver. Cu ce vă pot ajuta?

— A trecut pe aici un tren cu un singur vagon de marfa în ultimele zece ore, îndreptându-se către est?

Pulver dădu din cap aprobator.

— S-au oprit pe lina secundară timp de două ore în vreme ce au trecut două trenuri expres care transportau ajutoare pentru victimele cutremurului din San Francisco.

— Au fost întârziaţi două ore? întrebă Bell, simţindu-se brusc mai optimist. Cam cu cât timp în urmă au plecat?

Pulver se uită la ceasul Seth Thomas de pe perete.

— Cam acum patru ore şi jumătate. De ce întrebaţi?

Bell se prezentă şi explică pe scurt cum îl urmărea pe Cromwell. Pulver rămase cu privirea fixată în ochii lui Bell.

— Vreţi să spuneţi că vagonul acela de marfa îl transporta pe renumitul Bandit-Măcelar?

— Da, se afla acolo.

— Dacă aş fi ştiut acest lucru, l-aş fi anunţat pe şerif.

Distanţa în timp era mai mică decât îndrăznise Bell să spere.

— Aveţi disponibil un echipaj de schimb? Al meu este epuizat, după traversarea în timp record a munţilor Sierra.

— Din cine e format echipajul dumneavoastră?

— Lofgren şi Long.

Pulver izbucni în râs.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că ăştia doi vor încerca să-şi bată propriul record.

Examină o tablă de pe unul din pereţi.

— Am un echipaj la îndemână, spuse el, după care făcu o

pauză. Mă gândeam eu că era ceva ciudat la trenul acela. Reno este o staţie unde opresc cam toate trenurile care vin dinspre est sau dinspre vest. În mod cu totul neobişnuit, nu au luat un echipaj de schimb. Banditul pe care-l urmăriţi nu va avea cum să ajungă prea departe cu un mecanic şi un fochist care sunt epuizaţi.

Bell se uită la telegrafist, un bărbat chel, care avea un monoclu verde ridicat pe frunte şi cotiere care îi protejau mânecile de la cămaşă.

— Aş vrea să-i alertez pe oamenii legii din oraşele din faţa noastră să oprească trenul şi să-l prindă pe bandit, al cărui nume este Jacob Cromwell.

Telegrafistul scutură din cap.

— Nu este posibil. Liniile sunt întrerupte. Nu pot să transmit nici un mesaj către est.

— Pun rămăşag că liniile sunt tăiate de Cromwell, spuse Bell.

Pulver examină o tablă mare de pe un alt perete, care avea trecute pe ea trenurile programate să treacă prin Reno.

— Voi avea un echipaj pentru dumneavoastră în douăzeci de minute. Ar trebui să aveţi drumul liber până ajungeţi la Elko. După aceea, sper să găsiţi telegraful în stare de funcţionare, altfel va apărea riscul de coliziune cu un tren care se îndreaptă către vest.

— În cazul acesta, rosti Bell cu cinism, voi avea satisfacţia de a şti că primul care s-a ciocnit de el a fost Cromwell.

Capitolul 44

Adeline înainta cu viteză pe suprafaţa dreaptă, întinsă pe care se aflau liniile ferate. Ajunsese la o sută patruzeci şi cinci de kilometri la oră şi trecea huruind peste podurile ridicate deasupra ravenelor secate, zbura prin orăşele şi pe lângă semafoarele care indicau drum liber în faţă. Stâlpii de telegraf care străjuiau pe marginea liniei ferate apăreau în goana lor doar ca nişte contururi înceţoşate. Un fum cenuşiu amestecat cu scântei ieşea cu forţă din camera de fum, fiind direcţionat în spate într-un nor orizontal deasupra cabinei, aplatizat de vântul care bătea cu viteză din faţă.

Un descendent morocănos al vikingilor, cu părul cânepiu, Russ Jongewaard stătea pe locul mecanicului, cu o mână pe controlerul de mers, în vreme ce Bill Shea, un irlandez înalt, cu simţul umorului, alimenta focarul cu cărbune. După ce auzi de la Bell că acesta se afla într-o încercare pe viaţă şi pe moarte de a-l captura pe faimosul Bandit-Măcelar, urcară încântaţi la bord, alăturându-se urmăririi. Lofgren şi Long rămăseseră şi ei în locomotivă.

— Noi o să fim de schimb, spuse Lofgren. Dacă suntem patru să ne înlocuim unii pe alţii, nu va mai trebui să oprim pentru un alt echipaj de rezervă.

Bell nu se dădu în lături de a alimenta cărbune cu lopata. Rana de la coapsă pe care i-o făcuse Cromwell în Telluride nu se vindecase complet, însă atâta vreme cât nu se sprijinea pe ea, durerea nu era prea mare. Lopata lui conţinea jumătate din cantitatea de cărbune pe care o azvârleau Long şi Shea în focar, însă el compensa prin faptul că arunca două lopeţi la una de-a lor.

Cei doi fochişti de la Southern Pacific făceau cu rândul ca să supravegheze dispozitivul de apă şi pe cel de vapori, asigurându-se că focul întreţinut de ei ardea bine şi că locomotiva opera la ceva mai puţin de nouăzeci de kilograme de presiune a vaporilor, la distanţă foarte mică de marcajul roşu. Examinau fumul care ieşea din cutia de fum. Când acesta începea să se facă albicios şi nu mai era la fel de cenuşiu, începeau să mai adauge cărbune. Când se înnegrea, însemna că focul era prea puternic şi trebuiau să-l mai potolească puţin.

O anumită competiţie, neprovocată şi nerostită, apăru între Lofgren şi Jongewaard, însă aceasta nu trecu neobservată. *Adeline* poate că îşi arătase puterea imensă şi viteza fulgerătoare a roţilor ei de tracţiune care erau în continuă frământare, însă doar forţa şi rezistenţa oamenilor care o conduceau până la limitele ei erau cele care stabileau recordul în Nevada în ziua respectivă. Mecanicii nu prididеau nici un efort şi munceau peste puterile lor să ajungă din urmă trenul celui care ucisese atât de mulţi oameni nevinovaţi.

Văzând semaforul care semnala că linia era liberă dincolo de Elko, Lofgren menţinu controlerul de mers în acţiune şi trecu de gară cu o viteză de o sută cincizeci de kilometri pe oră. Oamenii care aşteptau pe peron un tren de pasageri se uitară uimiţi cum *Adeline* trecu pe lângă ei ca o ghiulea imensă de tun.

Din fericire, nodurile feroviare erau puţine şi la distanţă mare între ele, doar câteva linii secundare care ieşeau din linia principală, aşa că ei îşi continuau drumul cu viteză mare, fără să încetinească. Apoi începură să apară încetinirile agonizante în oraşul Wells şi din nou ceva mai sus pe linie, la Promontory, pentru a permite să treacă trenurile cu ajutoare dinspre vest. Întârzierile erau utilizate pentru alimentarea cu apă şi cărbune, însă un total de optzeci de minute tot fură pierdute.

La fiecare oprire, Bell îi întreba pe şefii de gară despre trenul lui Cromwell. La Wells, şeful de gară îi spuse că mecanicul şi fochistul care conduseseră trenul lui Cromwell din Oakland fuseseră găsiţi de un angajat care verifica liniile de pe traseu. Îi adusese în oraş, iar aceştia abia se ţineau pe picioare din pricina oboselii şi a deshidratării. Oamenii confirmaseră ceea ce intuise Bell: Cromwell dăduse ordin ca trenul să oprească în mod frecvent, astfel încât omul lui să se urce pe stâlpi şi să taie firele.

— Cum stăm? întrebă Lofgren când Bell se urcă înapoi în cabină.

— Şeful staţiei a spus că au trecut pe aici acum trei ore.

— Asta înseamnă că am recuperat o oră şi jumătate de când am plecat din Reno, spuse Long cu un rânjet larg, ştiind acum că eforturile lor neobosite îşi primeau răsplata.

— De aici şi până la Ogden va trebui să fiţi cu ochii în patru. Cromwell taie firele de telegraf. O să mergem orbeşte, în cazul în care vom da peste un tren care vine dinspre vest.

— Nu e o ameninţare prea mare, spuse Jongewaard. Compania nu va risca să trimită trenuri pe linia principală dacă nu vor putea

să ia legătura cu şefii de gară pentru a fixa orarul. Cu toate acestea, va trebui să fim în alertă, în special în porţiunile unde sunt curbe şi nu putem avea o vizibilitate mai mare de un kilometru şi jumătate în faţa noastră.

— Cât de departe ne aflăm de Ogden? se interesă Bell.

— În jur de optzeci de kilometri, răspunse Jongewaard. Ar trebui să ajungem în gară în aproximativ o oră.

Cu Lofgren la controlerul de mers, *Adeline* intră în gara Union din Ogden patruzeci şi două de minute mai târziu. Fu mutat pe linia secundară pentru alimentarea cu apă şi cărbune şi opri locomotiva. Rutina lor era de-acum bine stabilită. În vreme ce Long şi Shea încărcau cărbunele şi apa, Lofgren şi Jongewaard verificară locomotiva şi unseră conectorii de tracţiune şi articulaţiile roţilor. Bell se grăbi în gara mare şi căută biroul impiegatului de mişcare.

Un bărbat scund şi îndesat era aşezat la un birou şi se uita pe fereastră la un tren de pasageri care sosise. Interesul său părea îndreptat în special către femeile tinere şi frumoase care îşi expuneau gleznele în timp ce coborau treptele vagonului Pullman. Bell îi citi numele de pe o plăcuţă de pe birou.

— Domnul Johnston?

Johnston se uită în direcţia lui Bell şi îi zâmbi prietenos.

— Da, eu sunt Johnston. Cu ce vă pot ajuta?

Bell povesti încă o dată, probabil pentru a şasea oară de când plecase din San Francisco, despre urmărirea lui Cromwell.

— Aţi putea să-mi spuneţi când a trecut trenul lui pe aici?

— Nu a trecut pe aici, răspunse Johnston.

— Nu a trecut prin gara aceasta? se miră Bell, ale cărui sprâncene stufoase se ridicară înspre chica de păr blond.

— Chiar aşa, răspunse Johnston, lăsându-se pe spate în scaunul său rotativ şi sprijinindu-şi un picior cu gheata de un sertar tras în afară. Au fost transferaţi pe linia care duce spre nord.

— Cum aşa? sări Bell. Nu era un tren programat.

— O doamnă înstărită i-a arătat nişte acte impiegatului de mişcare la nodul de cale ferată din susul liniei, în care scria că avea un tren închiriat cu drept de trecere imediată înspre Missoula, în Montana.

— Sora banditului, spuse Bell. Încearcă să ajungă la graniţă şi să treacă în Canada.

Johnston făcu un gest înţelegător din cap.

— Impiegatul de mişcare m-a întrebat de trenurile care vin dinspre sud. Nici unul nu era programat până mâine dimineaţă, aşa că i-am spus că poate să permită ca trenul doamnei să meargă înspre nord.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu ceva mai puţin de două ore în urmă.

— Trebuie să prind trenul acela, spuse Bell cu hotărâre. Aş aprecia foarte mult dacă mi-aţi da drum liber până în Missoula.

— De ce nu îi telegrafiaţi şerifului din Butte să oprească trenul şi să îi reţină pe bandit şi pe sora lui?

— Am încercat să fac acest lucru de când am plecat din Reno, însă Cromwell a tăiat toate firele de telegraf pe această distanţă. Nu ar avea nici un motiv să se fi oprit tocmai acum.

Johnston rămase interzis.

— Dumnezeule, ar fi putut să provoace o coliziune între două trenuri!

— Până când el şi sora lui ajung la graniţa cu Canada, nu au nimic de pierdut, chiar dacă acest lucru înseamnă să-i omoare pe toţi cei care le stau în cale.

Johnston, şocat, înţelese în cele din urmă cum stătea treaba.

— Prinde-l pe laşul acesta nenorocit, spuse el, simţindu-i-se disperarea în voce. Vă dau cu mare bucurie drum liber până la Missoula.

— Vă sunt recunoscător pentru orice ajutor ne puteţi acorda, zise Bell cu sinceritate.

— Ce număr are trenul dumneavoastră?

— Nu e un tren, este doar un tender şi locomotiva cu numărul 3.455.

— Ce fel de locomotivă?

— Atlantic 4-4-2, Baldwin, răspunse Bell.

— E rapidă. Şi echipajul de rezervă?

— Am două echipaje care insistă să rămână în această cursă până punem mâna pe bandit.

— În acest caz, tot ce pot să fac este să vă urez mult noroc! spuse Johnston ridicându-se şi dând mâna cu Bell.

— Mulţumesc.

— Două ore sunt totuşi un avans destul de mare, aprecie Johnston.

— Am recuperat două ore şi jumătate de când am plecat din Oakland.

Johnston se gândi câteva clipe.

— Aveţi pe mână o urmărire ca la carte. Va fi o cursă foarte strânsă!

— Îl voi opri, spuse Bell curajos. Va trebui să-l opresc, altfel va ucide din nou.

Capitolul 45

În inimile bărbaţilor care transpirau trudind din greu pentru a o conduce pe *Adeline* pe traseul ei exista speranţă. Toţi se ridicaseră la înălţimea sarcinii asumate şi se depăşiseră pe ei înşişi pentru a realiza imposibilul. Bărbaţii şi femeile care munceau la fermele aflate de-a lungul liniei ferate se opreau din treburile lor şi priveau surprinşi locomotiva care mergea cu viteză fără nici un vagon şi care fluiera de la distanţă şi trecea zgomotos până o pierdeau din priviri în mai puţin de un minut, lăsând în urma ei doar o dâră de fum.

Lofgren, de pe locul mecanicului, o forţa pe *Adeline* din ce în ce mai mult, până când trecură de graniţa dintre Utah şi Idaho cu o viteză de aproximativ o sută şaizeci de kilometri la oră. Pocatello, Blackfoot şi Idaho Falls trecură pe rând, unul după altul. Şefii de gară nu puteau decât să rămână şocaţi, fără să fie capabili să înţeleagă cum o locomotivă cu tenderul ei puteau să vină de nicăieri, fără să aibă vreo avertizare prealabilă şi să treacă de gările lor cu o viteză de neimaginat.

Înainte să plece din Ogden, Bell făcuse rost de un maldăr de pături, astfel încât echipajul să poată trage câte un pui de somn între turele de condus locomotiva şi de alimentat focarul. La început, nu reuşiră să doarmă decât perioade scurte de timp, din cauza zgomotului trenului în mişcare, al şuieratului scos de aburi şi al zdrăngănitului făcut pe şine de roţile de oţel. Însă din momentul în care începuse să simtă oboseala, le fu din ce în ce mai uşor să aţipească până le venea rândul din nou la lopată sau la controlerul de mers.

Cu excepţia câtorva opriri pentru cărbune şi apă, *Adeline* nu încetini absolut deloc. În una dintre staţii, în Spencer, din Idaho, Bell află că erau cu doar cincizeci de minute în urma trenului lui Cromwell. Faptul că aflară că scurtau cu viteză distanţa dintre cele două locomotive îi făcu să îşi reînnoiască eforturile şi să depună un efort şi mai mare.

Bell rămase uşor nelămurit după discuţia purtată cu şeful de gară din Spencer. După cum se părea, linia principală de la Southern Pacific se oprea la Missoula şi apoi continua pe o distanţă foarte scurtă, de vreo sută treizeci de kilometri, pe o linie secundară până în portul Woods Bay, din Montana, de pe

lacul Flathead.

— Ce părere ai? îl întrebă Lofgren pe Bell după ce locul său la controlerul de mers fu luat de Jongewaard.

— Cromwell probabil că a găsit un alt echipaj după ce i-a lăsat pe mecanic şi pe fochist pe jumătate morţi la Winnemucca, spuse Bell.

Lofgren dădu din cap în semn de aprobare.

— Fără mesaje care să vină prin telegraf şi din care să aflăm că lucrurile ar sta altfel, sunt convins că i-a lăsat şi pe ceilalţi undeva în pustiu şi că a forţat un echipaj de rezervă să urce la bord pentru ultima porţiune peste graniţă.

— Atunci va trebui să facă acea porţiune cu un automobil, pe şosea.

Lofgren se uită la el.

— De ce spui asta?

Bell ridică din umeri.

— Şeful de staţie din Spencer mi-a spus că linia ferată de la Southern Pacific se termină la Woods Bay, pe malul stâng al lacului Flathead. Presupun că singura modalitate pentru Cromwell de a-şi continua drumul spre nord până în Canada este pe şosea.

— Nu sunt de acord. Eu cred că o să-şi transporte trenul pe feribotul care traversează lacul.

Bell se uită lung la Lofgren.

— Feribot?

Lofgren încuviinţă din cap.

— Buştenii de la activităţile de prelucrare a lemnului din Canada sunt transportaţi în vagoane peste graniţă către un port micuţ din partea de vest a lacului, numit Rollins. De acolo, sunt transferaţi pe un feribot care îi transportă de partea cealaltă a lacului. Când ajung la Woods Bay, vagoanele sunt cuplate la trenurile care le transportă la centrele de prelucrare a lemnului din sud-vest.

— Şi de ce Southern Pacific nu îşi prelungesc liniile până în Canada?

— Compania de Căi Ferate Great Northern a primit de la guvern dreptul de utilizare a terenurilor pentru a traversa partea de nord a Statelor Unite. Aceştia au plasat linii care merg de pe o porţiune a zonei de vest a lacului Flathead, până în nord, la graniţă, unde locomotivele sunt cuplate la vagoanele care transportă buştenii duşi mai departe de Compania de Căi Ferate

Canadian Pacific din zonele de depozitare a acestora. Funcţionarii de la Great Northern şi de la Southern Pacific au refuzat să lucreze împreună şi nu au plasat linii de cale ferată care să unească cele două maluri ale lacului.

— De unde ştii aceste lucruri?

— Am un unchi care locuieşte în Kalispell, mai sus de lac. Acum a ieşit la pensie, însă a fost mecanic la Compania de Căi Ferate Great Northern. Conducea o locomotivă între Spokane şi Helena.

Interesul lui Bell făcu să-i tremure vocea.

— Deci dumneata îmi spui acum că Jacob Cromwell îşi poate trece trenul cu feribotul peste lac, după care pe liniile de la Northern Pacific şi să se îndrepte spre nord în Canada fără să se dea jos din vagonul lui de marfă.

— Cam aşa ceva.

— Asta dacă va ajunge pe feribot înainte să-l oprim noi... spuse el cu vocea pierdută.

Lofgren citi teama din ochii lui Bell.

— Nu-ţi face griji, Isaac, spuse el încrezător. Cromwell nu poate fi la mai mult de şaisprezece kilometri în faţa noastră. O să-l prindem!

Un timp, Bell nu spuse nimic. Pe urmă băgă mâna încet în buzunarul de la piept şi scoase o bucată de hârtie. O desfăşură încet şi i-o dădu lui Lofgren. Mecanicul o citi şi apoi vorbi fără să-şi ridice privirile de pe ea.

— Pare să fie o listă de nume.

— Aşa şi este.

— Ale cui sunt numele?

Bell îşi coborî vocea până abia i se mai auzi peste zdrăngănitul locomotivei în mişcare.

— Ale bărbaţilor, femeilor şi copiilor pe care i-a ucis Cromwell. O port cu mine încă de când am fost numit să mă ocup de prinderea lui.

Lofgren îşi ridică privirea şi şi-o îndreptă spre drumul din faţa lor.

— Ar trebui ca şi ceilalţi să vadă asta.

Bell dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Cred că acum este momentul potrivit.

După trei ore, cu Lofgren din nou la controlerul de mers, *Adeline* începu să încetinească, apropiindu-se de Missoula.

Acesta opri locomotiva la vreo cincisprezece metri de o joncţiune. Shea sări din cabină, fugi de-a lungul şinelor şi schimbă macazul înspre linia secundară care ducea către lacul Flathead. Nu îl băgă în seamă pe acar, care se apropie în fugă dintr-o gheretă.

— Hei, ce faci acolo? întrebă acarul, care era înfofolit ca să se protejeze de vântul rece.

— Nu am timp să explic acum, spuse Shea şi îi făcu semn cu mâna lui Lofgren, indicându-i că acum era în ordine să treacă de pe linia principală pe cea secundară. Se întoarse înspre acar, în vreme ce *Adeline* trecu încet de ei şi îl întrebă:

— A mai trecut un tren în această direcţie în ultima oră?

Acarul dădu din cap aprobator.

— Şi ei au schimbat macazul şi au trecut pe linia secundară, tot fără permisiune.

— Cu câtă vreme în urmă? întrebă Shea.

— Acum vreo douăzeci de minute…

Fără să răspundă, Shea fugi după *Adeline* şi urcă în cabină.

— După cele spuse de acar, le zise el celorlalţi, trenul lui Cromwell a trecut pe linia secundară acum douăzeci de minute.

— Încă o sută treizeci de kilometri ca să recuperăm douăzeci de minute, spuse Jongewaard gânditor. Nu e prea mult.

Trase controlerul de mers până la capăt şi, la cinci minute după ce plecaseră de la joncţiune, o făcu pe *Adeline* să se deplaseze pe şine cu o sută treizeci şi şase de kilometri pe oră.

Lacul Flathead le apăru în raza vizuală pe măsură ce se apropiau de malul dinspre est. Cel mai mare lac de apă dulce din vestul Statelor Unite avea o lungime de patruzeci şi cinci de kilometri, o lăţime de douăzeci şi şase de kilometri şi acoperea o suprafaţă de aproape cinci sute de kilometri pătraţi, cu o adâncime medie de cincizeci de metri.

Se aflau acum aproape de capătul unei urmăriri îndelungate şi extenuante. Lofgren stătea pe locul fochistului şi îl ajuta pe Jongewaard să supravegheze linia din faţă. Bell, Shea şi Long formau o echipă care alimenta focarul. Din cauză că nu avea mănuşi din piele aşa cum purtau fochiştii, Bell îşi înfăşurase mâinile în nişte cârpe pe care mecanicii se ştergeau de ulei. Protecţia îi ajutase, însă începuseră să-i apară băşici în palme de la numeroasele ore de încărcat cărbunii cu lopata.

Ajunseră în curând să atingă o viteză mai mare decât cea la care fuseseră construite să reziste şinele de pe o linie secundară.

Nu încetiniră peste poduri. La curbe se înclinau către exterior. La o curbă dublă pe care o străbătură într-o arcuire tensionată, niturile de la tender pocniră. Din fericire, în momentul acela şinele deveniseră line şi netede. Jongewaard menţinu viteza de o sută treizeci şi şase de kilometri la oră şi pe următorii şaizeci şi cinci de kilometri.

— Evrika! strigă Lofgren deodată, arătând entuziasmat în faţa lor.

Toată lumea scoase capul pe geamurile cabinei, iar vântul îngheţat le aduse lacrimi în ochi. Însă reuşiră să zărească, în sfârşit, la vreo şase, poate opt kilometri în faţa lor, dâra slabă a fumului unei locomotive.

Capitolul 46

Margaret stătea întinsă pe o canapea, îmbrăcată într-un halat de mătase cu broderii şi se uita la bulele care se ridicau din cupa de şampanie.

— Mă întreb dacă e adevărat, spuse ea încet.

— Ce să fie adevărat? întrebă Cromwell uitându-se la ea.

— Că această cupă a fost modelată după sânii Mariei Antoaneta.

Cromwell râse.

— Da, există un sâmbure de adevăr în legenda aceasta.

Apoi Margaret se uită pe fereastra pe care Cromwell o ridicase în spatele vagonului, fusese introdusă în peretele din spate şi nu se vedea atunci când era închisă. Şinele care străluceau sub roţile trenului păreau să nu se mai sfârşească. Văzu că treceau printr-o vale înconjurată de munţi împăduriţi.

— Unde ne aflăm?

— În Flathead Vallery, în inima Munţilor Stâncoşi.

— Cât mai avem până la graniţă?

— Încă vreo jumătate de oră până la feribotul de la lacul Flathead, spuse Cromwell, deschizând cea de-a doua sticlă de şampanie din ziua aceea. După aceea încă o jumătate de oră să traversăm până la linia ferată de la Great Northern şi vom ajunge în Canada pe la asfinţit.

Ea îşi ridică paharul.

— Pentru tine, frăţioare şi pentru o evadare strălucită din San Francisco. Fie ca noua noastră întreprindere să fie la fel de încununată de succes ca şi ultima.

Cromwell zâmbi plin de sine.

— Am să beau pentru asta!

În faţă, în cabina locomotivei, Abner exercita presiuni asupra echipajului pe care îl răpise sub ameninţarea cu arma dintr-o cafenea micuţă de lângă depoul din Brigham City, din Utah: Leigh Hunt, un mecanic cu părul roşcat şi cârlionţat şi fochistul acestuia, Bob Carr, un individ bine făcut, care lucrase ca lăcătuş de revizie înainte să devină fochist, etapă prin care el spera că va ajunge în cele din urmă la meseria de mecanic. Tocmai se întorseseră dintr-o cursă şi beau câte o ceaşcă de cafea înainte

să se ducă acasă, când Abner îşi îndreptase pistolul către capetele lor şi îi forţase să se urce în cabina locomotivei care tracta vagonul elegant al lui Cromwell. Cât despre echipajul anterior, Wilbanks şi Hall, aceştia fuseseră azvârliţi din locomotivă undeva în pustiu, în acelaşi timp în care Abner începuse să taie firele de telegraf.

Abner stătea pe acoperişul tenderului, deasupra cabinei, astfel încât să-i îndemne pe Hunt şi pe Carr să menţină locomotiva în mişcare pe traseul ei către lacul Flathead. Atenţia îi fu atrasă de norii negri care se roteau deasupra Munţilor Stâncoşi înspre răsărit.

— S-ar părea că vine furtuna, îi strigă el lui Carr.

— E un *chinook*, după cum arată, îi răspunse Carr strigând peste umăr, în vreme ce alimenta focarul cu cărbune.

— Ce este un *chinook*? întrebă Abner.

— Este o furtună care coboară dinspre Munţii Stâncoşi. Temperaturile pot scădea până la patru grade într-o oră, iar vântul poate sufla cu peste o sută şaizeci de kilometri la oră, destul cât să zboare vagoanele de pe şine.

— Şi cât mai durează până ajunge aici?

— Cam o oră, cred, răspunse Carr. Cam pe când vom ajunge la platforma de încărcare a trenurilor pe feribotul din Woods Bay. În momentul în care vom sosi, va trebui să aşteptaţi să treacă furtuna. Feribotul nu va naviga în timpul unui *chinook*.

— De ce nu? întrebă Abner.

— Cu vânturi care bat cu o viteză de o sută şaizeci de kilometri la oră, lacul parcă fierbe. Vântul izbeşte apa, iscând valuri înalte de până la şase metri. Feribotul de trenuri nu a fost construit pentru ape agitate. Sub nici o formă echipajul nu va porni pe lac în timpul unui *chinook*.

— Am telegrafiat înainte ca să ne aştepte feribotul, spuse Abner. Vom trece de partea cealaltă indiferent dacă va bate sau nu vântul.

În palatul pe roţi al lui Cromwell, Margaret alunecase într-un somn uşor, provocat de şampanie, în vreme ce fratele ei se relaxa citind un ziar pe care-l luase în timp ce Abner răpea echipajul de tren în Brigham City. Majoritatea ştirilor erau despre cutremurul din San Francisco. Citi despre faptul că incendiile fuseseră stinse în cele din urmă şi se întrebă dacă supravieţuiseră conacul său de pe Nob Hill şi clădirea băncii.

Îşi ridică privirile, auzind un sunet straniu, diferit de zdrăngănitul roţilor pe şinele de oţel. Se auzea slab şi îndepărtat. Înţepeni în momentul în care recunoscu fluieratul unui tren. Cromwell rămase încremenit, ştiind acum cu certitudine că fusese urmărit.

— Bell! explodă el plin de mânie.

Tresărind la auzul vocii lui puternice, Margaret se trezi brusc.

— De ce ţipi aşa?

— Bell! se răsti Cromwell. Ne-a urmărit din San Francisco.

— Ce spui?

— Ascultă, îi spuse el. Ascultă!

Apoi auzi şi ea, era sunetul de neconfundat scos de fluieratul unui tren cu aburi, slab, însă sesizabil. Margaret se repezi la fereastra din spate şi aruncă o privire de-a lungul liniilor. Parcă ar fi primit o lovitură direct în stomac. Desluşi dâra neagră de fum care se ridica dincolo de o curbă, deasupra unui pâlc de copăcei.

— Trebuie să-i spui lui Abner, ţipă ea.

Cromwell se gândise deja la acest lucru şi urcă o scară către deschiderea pentru ventilaţie din acoperişul vagonului de marfă. Împinse capacul deoparte, ieşi pe acoperiş şi trase un foc de armă pentru a-i atrage atenţia lui Abner peste zgomotul făcut de locomotivă. Abner auzi şi se grăbi pe acoperişul tenderului, până ajunse la numai trei metri distanţă de Cromwell.

— Vine un tren chiar în spatele nostru, strigă Cromwell.

Abner îşi fixă bine picioarele pe acoperişul tenderului în mişcare şi se uită în spatele vagonului de marfă. Trenul în viteză tocmai ajunsese la o curbă şi se vedea bine la distanţă. Părea să fie numai locomotiva cu tenderul său, fără să tracteze vreun vagon. Venea înspre ei şi venea repede, după cum indica fumul care ieşea din camera de fum şi care era apoi turtit de vântul care bătea din faţă.

Acum ambele trenuri se vedeau şi se auzeau, la o distantă de numai treizeci şi ceva de kilometri de staţia de feribot din Woods Bay, de pe lacul Flathead.

Capitolul 47

Era ca şi cum *Adeline* ar fi fost un câine de vânătoare care se apropia văzând cu ochii, într-o cursă strânsă şi care se repezea prin toată cireada până ajungea la vânatul din frunte. Bielele conectoare abia i se vedeau, înceţoşate din cauza vitezei cu care împingeau roţile de tracţiune peste şine. Nici o locomotivă nu lucrase vreodată mai din greu. Din depoul din Oakland şi până în sălbăticia din Montana, ea acoperise o distanţă foarte mare, mai rapid decât oricare altă locomotivă din istorie. Nimeni nu mai stătea să îi socotească viteza, însă nici o persoană din cabină şi nici cei care o zăriseră trecând pe lângă ei ca o părere nu se îndoiseră vreodată că depăşise o sută patruzeci şi cinci de kilometri la oră pe zonele drepte şi întinse ale şinelor de cale ferată.

Jongewaard dusese controlerul de mers la maximum, făcând-o pe *Adeline* să se deplaseze pe şine care nu fuseseră niciodată construite pentru o asemenea viteză. Ambii mecanici stăteau pe locurile lor din cabină, cu ochii aţintiţi pe drumul din faţă. Bell şi Long aruncau cărbunii cu lopata, în vreme ce Shea se ocupa sistematic de foc să ardă constant, să menţină o temperatură maximă, pentru combustia cea mai potrivită.

Sunetul exploziv al aburului deveni un şuierat constant, iar fumul ieşea într-un nor din ce în ce mai mare. Bell se oprea din când în când din mânuirea lopeţii pentru a se uita la trenul din faţă, care se apropia de la un minut la altul. Acum nu mai era necesar să facă nici un efort să se ascundă de Cromwell, aşa că trase de cordon şi scoase un fluier lung şi ascuţit, care trecu prin briza ce începuse să se facă simţită peste lac. Lui Bell i se întinseră buzele într-un zâmbet larg. Spera că simţise şi Cromwell că el era cel care îl ameninţa din spate.

Bell se întoarse, aruncă o privire spre cer şi văzu că se schimbase de la un albastru senin la o nuanţă de cenuşiu de la vântul *chinook* care vuia dinspre Munţii Stâncoşi către răsărit. Vârtejuri mari de praf, frunze şi resturi mărunte erau propulsate ca grâul care trece prin secerătoare. Apa lacului Flathead se transformase dintr-o întindere calmă şi liniştită într-o masă turbulentă în mai puţin de douăzeci de minute. Apoi, brusc, atât Jongewaard, cât şi Lofgren strigară amândoi deodată:

— Căruţă pe şine!

Toţi ochii se îndreptară către şinele din faţă. Un fermier cu o căruţă plină de paie trasă de doi cai traversa calea ferată. Poate că auzise fluieratul locomotivei, se gândi Bell, însă probabil că nu evaluase corect viteza trenului, crezând că va avea suficient timp să treacă şinele. Jongewaard trase înapoi maneta Johnson, încetinind roţile de tracţiune până când acestea se opriră şi se învârtiră în sens opus, scăzând viteza locomotivei.

Când fermierul îşi dădu seama că monstrul de oţel se afla la numai o sută de metri depărtare, începu să-şi mâne caii cu biciul într-o încercare îngrozită de a-i scoate de pe drumul morţii. Însă fu mult prea târziu. *Adeline* izbi căruţa într-o explozie de fân, scânduri de lemn, aşchii şi roţi sfărâmate. Bărbaţii din cabină se lăsară instinctiv în jos, protejându-se în spatele cazanului, în vreme ce resturile treceau cu zgomot pe lângă locomotivă şi zburau peste acoperişul tenderului.

În mod miraculos, caii săriseră în faţă şi scăpaseră fără nici o zgârietură. Bell şi ceilalţi nu văzuseră însă ce se întâmplase cu fermierul. Numaidecât ce Jongewaard reuşi să o oprească pe *Adeline* o sută de metri mai încolo, Bell şi echipajul săriră din cabină şi fugiră înapoi către locul impactului. Fură cu toţii foarte uşuraţi să constate că fermierul, care zăcea la pământ la o distanţă nu mai mare de un metru şi jumătate de calea ferată, avea braţele şi picioarele intacte. Se ridicase în şezut şi îşi privea nedumerit căruţa complet distrusă.

— Eşti rănit? întrebă Bell neliniştit.

Fermierul se uită la braţele şi la picioarele sale, pipăindu-şi apoi un cucui mare de pe creştetul capului.

— O grămadă de cucuie şi de vânătăi, bombăni el. Însă, minunea minunilor, sunt încă întreg, mulţumesc lui Dumnezeu.

— Şi caii dumitale au scăpat teferi.

Shea şi Long îl ajutară pe fermier să se ridice în picioare. Pe urmă îl conduseră la caii care uitaseră că abia trecuseră pe lângă moarte şi acum păşteau iarba din apropierea drumului. Fermierul se bucură să-şi vadă caii întregi, însă se înfurie de faptul că îi fusese distrusă căruţa, ale cărei resturi erau împrăştiate peste tot în jur.

Bell îşi dădu seama ce se petrecea în mintea lui şi îi oferi o carte de vizită de la Agenţia Van Dorn.

— Ia legătura cu agenţia de detectivi la care lucrez, îi spuse el. Aceştia te vor compensa pentru pierderea căruţei.

— Nu cei de la căile ferate? întrebă fermierul derutat.

— Nu a fost vina celor de la căile ferate. E o poveste lungă despre care vei citi în ziare, spuse Bell, după care se întoarse şi privi cu frustrare de-a lungul liniei ferate înspre fumul de la locomotiva lui Cromwell care dispărea în zare.

Nu îi venea să creadă că fusese atât de aproape de ţinta lui şi că o pierduse. Însă nu era chiar totul fără de speranţă. Deja Jongewaard o dăduse pe *Adeline* înapoi ca să ia la bord echipajul şi pe Bell. Văzând că fermierul era capabil să aibă grijă şi singur de el, Jongewaard strigă la Bell:

— Urcaţi la bord! Avem timp să recuperăm.

De-abia urcară Bell, Lofgren şi fochiştii înapoi în cabină, că Jongewaard reporni urmărirea trenului în care se afla banditul. *Chinook* începu să-şi facă simţită prezenţa. Vântul răscolea praful şi frunzişul de pe jos în acelaşi fel în care spuma valurilor ar fi plonjat cu forţă pe o plajă. Nu se mai vedea nimic mai departe de două sute de metri. Jongewaard nu mai putea să se uite în faţă pe geamul de la cabină, pentru că i s-ar fi umplut ochii de praf. Îşi fixă, în schimb, privirile pe geamul cabinei, neavând altă alternativă decât să reducă viteza locomotivei de la o sută douăzeci de kilometri la oră, la şaptezeci şi doi. Văzu un semafor lângă linia ferată, cu steguleţul în poziţie orizontală, semnalizând locomotivei să oprească, însă nu îl luă în seamă. Mai departe apăru un indicator care anunţa că intrau în oraşul Woods Bay. Necunoscând distanţa exactă până la staţia de feribot, încetini şi mai mult, până când *Adeline* ajunse să se târâie cu doar patruzeci de kilometri la oră.

Jongewaard i se adresă lui Bell:

— Îmi pare rău că trebuie să încetinesc, însă nu pot să văd dacă staţia de feribot a oraşului se află la opt sute de metri sau la opt kilometri în faţă. Trebuie să micşorez viteza în cazul în care dăm peste vagonul de marfă al banditului sau peste vagoane cu buşteni care stau pe linia principală.

— Cam cât timp crezi că am pierdut? întrebă Bell.

— Douăsprezece minute după ceasul meu.

— O să-i prindem, spuse Bell cu o încredere calmă. E puţin probabil ca echipajul de pe feribot să rişte să treacă lacul pe o asemenea vreme.

Bell avea dreptate în privinţa feribotului, care în mod normal nu traversa lacul pe vreme rea, însă greşea prin faptul că îl subaprecia pe Cromwell. Banditul-Măcelar şi sora lui nu

ajunseseră tocmai până acolo pentru a se preda de bunăvoie. Cromwell şi Margaret nu puteau fi opriţi. Deja trenul lor trecea de pe chei pe feribot.

Capitolul 48

Feribotul pentru trenuri aştepta la pontoane când ajunse trenul lui Cromwell. Locomotiva fu transferată de-a lungul pontonului de lemn pe linia care ducea pe feribot. Însă mai departe de atât nu avea unde să se ducă. Echipajul format din trei bărbaţi decisese că nu era prudent să încerce traversarea lacului până când nu trecea *chinook*-ul şi până când nu se linişteau apele. Stăteau în cambuza micuţă unde beau cafea şi citeau ziarele şi nici măcar nu catadicsiră să se ridice în picioare în momentul în care trenul lui Cromwell urcă la bordul feribotului.

Cromwell coborî din vagonul de marfă şi se duse la locomotivă, îndoit de bătaia vântului neînduplecat. Se opri şi examină valurile care se formau şi se spărgeau pe lac. Îi aminteau de o mare furioasă. Pe urmă examină feribotul cu motor cu abur şi roţi laterale cu zbaturi.

O plăcuţă decolorată din lemn ataşată la timonerie avea scris pe ea numele *Kalispell*. Ambarcaţiunea era veche: vopseaua era scorojită şi se cojea, iar puntea de lemn era uzată şi putrezită. Avusese mulţi ani de serviciu, ba chiar prea mulţi. Însă lui Cromwell i se păru că era suficient de rezistentă ca să facă faţă vântului nemilos şi valurilor în continuă creştere. Era convins că putea naviga spre partea vestică a lacului şi îl enervă faptul că echipajul nu se vedea nicăieri.

Se uită în lungul liniei de cale ferată şi fu mulţumit că nu se zărea nici urmă din trenul care îi urmărea. Nu putu decât să se întrebe ce anume îl întârziase. Oricare ar fi fost răspunsul, nu era deloc timp de pierdut. Îi făcu semn cu mâna lui Abner care se afla în cabina locomotivei.

— Ai grijă ca fochistul să alimenteze focarul, ca să avem abur când ajungem la linia ferată de la Great Northern.

— Consideraţi că s-a şi făcut, replică Abner, îndreptând ţeava puştii spre Carr, fochistul, care auzise conversaţia. L-ai auzit, da? Continuă să dai la lopată!

— Ai văzut echipajul feribotului?

— N-am văzut pe nimeni, spuse Abner ridicând din umeri.

— Ar fi bine să-i grăbim. Trebuie să pornim cât mai repede! Locomotiva aceea din spatele nostru ar putea să ne ajungă din urmă în orice clipă.

— Şi echipajul de pe tren? întrebă Abner. Dacă îi las singuri, ar putea s-o ia la fugă.

— Tu du-te şi aruncă parâma, ordonă Cromwell. Ei nu au unde să se ducă dacă ne îndepărtăm de ponton. Voi căuta chiar eu echipajul feribotului.

Abner sări pe punte şi fugi pe ponton, unde găsi frânghiile de la pupa şi de la prova, care ancorau feribotul. Valurile înaintau din mijlocul lacului spre ponton, izbind feribotul înainte şi înapoi de amortizoarele care atârnau de-a lungul apărătoarelor roţilor cu zbaturi de la tribord. Abner aşteptă până când nava de îndepărtă de ponton, iar frânghiile se întinseră. Când apa veni înapoi şi frânghiile se înmuiară, atunci Abner le scoase de pe babale şi le aruncă peste bordul lui *Kalispell*. După aceea, agil ca o pisică, sări înapoi pe punte şi se întoarse în cabina locomotivei.

Cromwell urcă scara către timonerie şi fu bucuros să se adăpostească de vântul puternic. Găsind timoneria goală, coborî scările care duceau la cambuză, unde găsi echipajul stând şi citind impasibil. Aceştia îl priviră în timp ce cobora scările fără să afişeze nici cea mai mică urmă de interes sau să reacţioneze în vreun fel.

— Dumneata eşti domnul Cromwell? îl întrebă un bărbat mare cu faţa roşie şi cu barbă deasă, îmbrăcat cu o pelerină roşie de cherestegiu.

— Da, eu sunt Cromwell.

— Ţi-am auzit trenul urcând la bord. Eu sunt căpitanul Jack Boss, la ordinele dumitale.

Atitudinea relaxată a lui Boss, care rămăsese aşezat şi a celorlalţi doi bărbaţi din echipaj, care afişau cea mai mare indiferenţă, îl înfurie pe Cromwell.

— Este foarte important să pornim cât se poate de repede!

Boss scutură din cap.

— Nu se poate. Lacul este agitat. Cel mai bine este să aşteptăm până când se potoleşte furtuna.

La fel de calm ca şi cum şi-ar fi aprins o ţigară, Cromwell îşi scoase pistolul Colt de calibrul 38 din buzunarul hainei şi-l împuşcă în frunte pe unul dintre membrii echipajului. Gestul fu atât de neaşteptat, încât bărbatul împuşcat se prăbuşi pe spate cu privirea în gol de parcă ar fi citit ziarul în continuare.

— Doamne, Dumnezeule! fu tot ce putu să rostească Boss, cu faţa încremenită de şoc.

Cromwell îşi aţinti arma către celălalt membru al echipajului,

care începu să tremure necontrolat.

— Vei scoate barca în larg imediat, sau moare şi el.

— Eşti nebun, îngăimă Boss.

— Însoţitorul meu a dat deja drumul parâmelor, aşa că îţi sugerez să nu mai pierzi timpul protestând.

Boss se uită la cadavrul omului său şi se ridică în picioare încet, ameţit. Îl privi lung pe Cromwell, cu o expresie în care se amestecau dezgustul cu furia.

— Ai putea foarte bine să ne împuşti şi pe noi, spuse el domol. Oricum, vom muri cu toţii înainte să ajungem pe malul celălalt.

— Acesta e un risc pe care trebuie să ni-l asumăm, spuse Cromwell cu vocea dură şi veninoasă.

Boss se întoarse către Mark Ragan, celălalt om din echipajul său.

— Va trebui să manevrezi motorul singur.

Ragan, un băiat tânăr, de nici şaptesprezece ani, încuviinţă cu faţa palidă.

— Pot să o fac.

— Atunci încălzeşte boilerul şi produ destul abur cât să avem un avans.

Băiatul părăsi rapid cambuza şi coborî pe o scară până în camera motorului, iar Boss, urmat îndeaproape de Cromwell, urcă la timonerie.

Cromwell îl privi lung pe Boss şi îi spuse:

— Nici să nu te gândeşti să-mi nesocoteşti instrucţiunile, căpitane, sau omul tău din camera motoarelor va muri. Şi nu voi avea nici o reţinere să te omor şi pe dumneata, dacă nu mă duci la gara de pe malul celălalt.

— Eşti un nemernic diabolic, zise Boss, cu faţa contorsionată de furie.

Cromwell râse şi îi aruncă lui Boss o privire rece ca gheaţa, după care se răsuci pe călcâie şi părăsi timoneria. În timp ce se îndrepta către vagonul său de marfă decorat ca un palat, auzi şuieratul asurzitor al aburului. Sunetul se auzea de parcă venea de la mai puţin de o sută de metri. Apoi urechile sale prinseră sâsâitul aburilor şi zăngănitul roţilor de tractare ale locomotivei. Printre gunoaiele antrenate de forţa *chinook*-ului, desluşi o locomotivă mare materializându-se din întuneric.

„Prea târziu”, gândi el satisfăcut. *Kalispell* se îndepărtase deja un metru şi jumătate de capătul pontonului. Nimeni şi nimic nu l-ar mai fi putut opri acum. Zâmbind ca pentru sine, se întoarse la

vagonul său de marfă şi urcă înăuntru.

Jongewaard o opri pe *Adeline* cu scrâşnete de roţi la mai puţin de zece metri de capătul şinelor de pe ponton. Chiar înainte să se oprească uriaşele roţi de tractare, Bell sări din cabina locomotivei şi fugi spre capătul pontonului. Feribotul de trenuri plutea dincolo de piloni, deplasându-se pe lac, iar roţile cu zbaturi începură să se rotească. Distanţa dintre ei se mărise la aproximativ trei metri când ajunsese Bell la capătul pontonului.

Bell nu ezită, nu se gândi şi nici nu îşi analiză acţiunile, nu dădu înapoi. Părea prea departe, însă, fără să ezite nici o secundă, sări de pe ponton. Ştiind că distanţa era prea mare ca să aterizeze în picioare, se întinse şi prinse balustrada cu mâinile, corpul atârnându-i şi legănându-i-se ca un pendul de carena feribotului. Fu la un milimetru de a nu reuşi să se ţină şi de a plonja în apă, deoarece impactul îi tăiase răsuflarea. Se ţinu de bord cu toate puterile, ca şi cum viaţa i-ar fi depins de acest lucru, până când respiraţia îi reveni la normal, însă durerea crescândă din torace nu se amelioră. Încet, aproape agonizând, se trase peste bord pe puntea feribotului, lângă vagonul lui Cromwell.

Bell îşi trecu degetele uşor peste torace şi îşi dădu seama că îşi rupsese una sau două coaste. Cu dinţii încleştaţi de durere, se zbătu să se ridice în picioare, după care înşfăcă una dintre treptele scării care ducea spre acoperişul vagonului, pentru a se ţine de ea şi să nu cadă din cauza înclinării şi a mişcărilor feribotului, care se îndrepta chiar spre muşcătura *chinook*-ului. În timp ce *Kalispell* continua să înainteze spre mijlocul lacului, valurile aruncate de vânt inundară prova şi puntea inferioară, cu şinele de cale ferată agitându-se în jurul roţilor locomotivei. Rafalele îngrozitoare de vânt aduseră o creştere neaşteptată a temperaturii la peste douăzeci de grade.

Bell renunţă la orice precauţie. Deschise uşa vagonului de marfă şi se rostogoli pe podea, în mână cu pistolul Colt de calibrul 45, gâfâind din cauza durerii cumplite din piept. Surpriza fu în avantajul său. Cromwell nu se alarmă, crezând că Abner era cel care intrase în vagon. Prea târziu, constată că de fapt era cel mai mare duşman al său.

— Bună, Jacob, spuse Bell cu un zâmbet cordial. Ţi-a fost dor de mine?

Urmară câteva momente de linişte asurzitoare.

Bell se ridică pe genunchi şi apoi în picioare, ţintind în continuare pistolul îndreptat către inima lui Cromwell. Pe urmă închise uşa vagonului pentru a opri rafalele de vânt care loveau cu putere vechiul feribot. Exploră rapid cu privirea interiorul vagonului.

— Ei bine, rosti el cu interes, complimentele mele! Îşi flutură mâna liberă în jurul vagonului mobilat exotic. Deci aşa ai scăpat în stil mare de la locul crimelor.

— Mă bucur că îţi place, spuse Cromwell pe un ton calm.

Bell zâmbi precaut cu ochii îngustaţi, fără a-şi coborî Coltul. Aruncă o privire la geamantanele de piele aliniate de-a lungul unui perete:

— Banii de la banca ta. Trebuie să fie o sumă impresionantă.

— Destul cât să începi o nouă afacere, răspunse Cromwell însufleţit.

— Ai venit în urma noastră? interveni Margaret, derutată şi neîncrezătoare. Era mai mult o întrebare decât o afirmaţie.

— Nu e chiar termenul cel mai potrivit, spuse Bell sec. Mai bine spus, *v-am urmărit*.

După cum era de aşteptat, Cromwell îşi recăpătă siguranţa de sine.

— Cum de ai ajuns atât de repede?

— Din fericire, am avut o locomotivă mai rapidă şi un echipaj dedicat.

— Ştiai că eu şi Margaret am plecat din San Francisco?

— Am depistat acest vagon de marfă şi mi-am dat seama că l-ai revopsit şi i-ai dat un alt număr de serie. Agenţii mei îl supravegheau, aşteptând momentul când aveai de gând să-l foloseşti din nou. Din păcate, s-a produs cutremurul şi agenţii mei au avut îndatoriri mai urgente în altă parte.

— Şi după aceea ai descoperit că a părăsit depoul, presupuse Cromwell.

Bell dădu din cap în semn de încuviinţare, după care adăugă:

— Doar după ce m-am dus la banca ta şi am văzut că ai golit seiful de toate bancnotele mari.

— Dar cum de ţi-ai dat seama că ne îndreptam către Canada?

— Impiegatul de mişcare de la Biroul Southern Pacific, spuse Bell, minţind ca să nu o implice pe Marion. I-am pus pistolul la tâmplă şi l-am convins să-mi spună în ce direcţie mergea trenul pe care l-ai închiriat. Pe urmă nu a trebuit decât să pun toate informaţiile cap la cap.

— Foarte ingenios, domnule Bell. Cromwell, cu paharul de şampanie într-o mână, îl privea pe Bell apreciativ. Se pare că am fost înclinat să te subestimez.

— Şi eu te-am evaluat greşit de vreo două ori.

Margaret vorbi pe un ton aproape şoptit:

— Ce intenţionezi să faci mai departe?

Şocul pe care-l avusese se transformase în disperare.

— Să-l reţin pe fratele tău pentru a-l da pe mâna şerifului local după ce ajungem la ţărm. Apoi să adun toate actele necesare pentru escortarea voastră la Chicago, unde el va avea parte de un proces rapid, fără juriul format din vechii voştri prieteni şi va fi spânzurat pentru crimele sale. Zâmbetul lui Bell deveni rece, iar vocea ameninţătoare. Iar tu, dragă Margaret, probabil vei petrece cei mai buni ani din viaţa ta într-o închisoare federală.

Bell surprinse schimbul de priviri de înţelegere dintre Cromwell şi Margaret. Nu putea decât să se întrebe la ce se gândeau, însă era destul de sigur că nu prevestea nimic bun. Se uită la Cromwell cum se lăsă să cadă la capătul unei canapele ornamentate.

— Călătoria noastră s-ar putea să dureze mult pe această vreme, spuse acesta şi, ca şi cum ar fi vrut să-i accentueze afirmaţia, sticla de şampanie alunecă de pe masă direct pe podea. Ce păcat! Aveam de gând să-ţi ofer ceva de băut.

Bell nu putea decât să-şi închipuie unde îşi ţinea Cromwell pistolul Colt de calibrul 38.

— Nu beau niciodată în timpul serviciului, replică Bell cu umor.

Vagonul se înclină brusc, în timp ce feribotul se răsturna pe o parte, întreaga carenă vibrând din cauza uneia dintre roţile cu zbaturi care bătea apa în gol. Lui Margaret i se tăie răsuflarea de frică şi se uită la apa care se infiltra, formând bălţi din ce în ce mai mari de-a lungul podelei vagonului de marfă.

Afară, vântul urla, iar *Kalispell* scârţâia şi gemea din cauza atacurilor violente ale valurilor uriaşe care se rostogoleau pe întinderea lacului Flathead. Ambarcaţiunea veche şi obosită îşi îngropa prova în crestele ridicate de furtună, pentru ca mai apoi să cadă disperată în hăurile create de valuri. Un val gigantic sparse geamurile din faţă, trimiţând şuvoaie de apă în timonerie.

Căpitanul Boss îşi ridică gulerul hainei şi prinse cârma cu disperare, în vreme ce furtuna îl biciuia cu picături de ploaie care îi înţepau pielea de pe faţă şi mâini.

Un fluierat ascuţit se auzi din camera motoarelor prin tubul de comunicare. Boss îl ridică şi spuse:

— Timonerie.

Vocea lui Ragan se auzi prin tub pe un ton cavernos.

— Iau apă la bord aici, căpitane.

— Pompele nu se descurcă?

— Până acum, da. Însă carena scârţâie ceva de speriat. Mă tem că vor ceda pereţii.

— Fii pregătit să eliberezi postul dacă lucrurile se înrăutăţesc. Du-te pe acoperiş, deasupra cambuzei şi dezleagă pluta.

— Da, domnule, răspunse Ragan. Dar cum rămâne cu dumneata, căpitane?

— Sună-mă când părăseşti camera motoarelor. Te voi urma dacă va fi posibil.

— Dar oamenii din tren? Nu putem să-i abandonăm aşa.

Boss era un bărbat cu un înalt simţ moral, un om cu frica lui Dumnezeu şi cu o tărie de caracter de modă veche, cuvântul fiindu-i legământ. Era respectat de toţi cei care locuiau în zona lacului.

Privi prin geamul spart al timoneriei spre malul îndepărtat şi spre apa furioasă care izbea prova şi fu convins că draga lui *Kalispell* nu avea să reziste.

— Ei cad în responsabilitatea mea, spuse el încet. Salvează-te pe tine!

— Dumnezeu să te binecuvânteze, căpitane.

Apoi nu se mai auzi nimic în tub.

Capitolul 49

Vânturile ca o tornadă ale *chinook*-ului fură cele mai distructive din câte se ştia. Hambarele fură puse la pământ, acoperişurile luate pe sus, copacii rupţi din rădăcină, iar liniile de telefon şi de telegraf doborâte la pământ. Întreaga forţă a rafalelor calde de vânt se dezlănţui peste lacul Flathead, biciuind apa în vârtejuri violente, care o loveau pe bătrâna *Kalispell* fără milă, în vreme ce aluneca printre valuri.

Deja barca de salvare cu care căpitanul Boss sperase că va salva vieţi fusese smulsă din legături şi zdrobită, iar rămăşiţele sale fuseseră scufundate în apele agitate.

Boss se lupta cu cârma în încercarea disperată de a o menţine pe *Kalispell* pe cursul drept spre malul de vest, care se afla acum la numai trei kilometri distanţă. Mai avea o speranţă slabă că ar fi putut să ajungă în siguranţă în micul port din Rollins, însă în sinea sa ştia că şansele erau împotriva lui şi a ambarcaţiunii sale. Exista un pericol constant ca feribotul să se răstoarne. Locomotiva, tenderul şi vagonul de marfă erau motivele care puteau face ca feribotul să cedeze. Fără greutatea lor, *Kalispell* nu ar fi navigat atât de adâncită în apă şi nu ar mai fi suferit atât de tare din pricina valurilor care-i măturau puntea inferioară. Boss se uită în jos la prova şi văzu că era grav avariată. Lemnăria de pe partea expusă a provei fusese zdrobită şi ruptă din grinzi.

Cu hainele şi pelerina ude, Boss îşi luă o mână de pe cârmă, îndreptă tubul de comunicaţie spre gură şi fluieră. Urmă o tăcere de vreo treizeci de secunde până răspunse Ragan.

— Da, căpitane!

— Care e treaba acolo jos?

— Am abur bun, însă nivelul apei creşte în continuare, spuse Ragan, iar în voce i se simţi teama. Mi-a trecut de glezne.

— Când îţi ajunge la genunchi, ieşi afară de acolo, îi ordonă Boss.

— Mai vrei să dezleg barca? întrebă Ragan neliniştit.

— Nu trebuie să-ţi mai faci griji, spuse Boss cu amărăciune. A fost luată de ape.

Teama se auzi şi mai puternic acum în glasul lui Ragan.

— Ce vom face dacă vom fi nevoiţi să abandonăm feribotul?

Boss spuse fără nici o intonaţie:

— Roagă-te să existe suficiente resturi plutitoare de care să ne ţinem până când va trece această furtună.

Boss închise tubul de comunicaţie şi roti timona cu putere pentru a menţine ambarcaţiunea în mers în ciuda tangajului, când un val uriaş se izbi de babordul lui *Kalispell*, împingând-o cu putere într-o parte. De acest lucru îi era teamă lui Boss. Izbit de valuri într-o parte a carenei şi incapabil să-şi revină, feribotul s-ar răsturna şi apoi s-ar scufunda ca un bolovan sub greutatea trenului.

În timp ce se lupta să îndrepte feribotul înspre centrul furtunii, aruncă o privire rapidă în jos la tren şi fu surprins să vadă că acesta se balansa violent înainte şi înapoi, în vreme ce ambarcaţiunea cădea în şanţurile create de valuri înainte de a fi lovită de crestele acestora, care acum se învârteau în jurul roţilor de tractare ale locomotivei.

Boss se simţi prea puţin satisfăcut la gândul că dacă urma să se scufunde *Kalispell* în adâncurile lacului, criminalii din tren ar fi murit odată cu ea.

În locomotivă, Hunt şi Carr se ţineau de orice valvă, dispozitiv sau mâner care le era la îndemână pentru a nu fi aruncaţi peste cazan şi în părţile laterale ale cabinei. Abner stătea pe locul fochistului, cu picioarele sprijinite de panoul frontal de sub geam. Nu considera că era necesar să îi mai ameninţe cu pistolul pe mecanic şi pe fochist, cel puţin nu acum, când fiecare se chinuia să nu fie trântit cât acolo, rănindu-se. Nu mai era el cel care îi ameninţa, ci furtuna din jurul lor.

Ultimul lucru care i-ar fi putut trece prin cap lui Abner era ca Hunt şi Carr să fi conspirat împotriva lui. El nu auzise schimbul lor înăbuşit de cuvinte şi nici nu văzuse semnele discrete pe care şi le făcuseră cu mâinile. Nu putea face nimic altceva decât să privească cu mari emoţii la apa nărăvaşă care biciuia feribotul. Mecanicul căzu de pe locul său şi se rostogoli în cabină, ciocnindu-se de Abner. Impactul îl surprinse pentru moment pe Abner, însă apoi îl împinse pe Hunt fără menajamente înapoi în partea sa de cabină.

Abner nu-i acordă lui Carr nici o atenţie, acesta chinuindu-se să alimenteze focarul cu cărbune şi, în acelaşi timp, să-şi păstreze echilibrul pierdut din cauza tangajului puternic al lui *Kalispell*. Hunt se ciocni încă o dată de el. Nervos, Abner încercă din nou să-l împingă pe mecanic înapoi în partea sa de cabină,

însă, de data aceasta, Hunt se aruncase special peste Abner, ţintuindu-i braţele în lateral. Pe urmă Hunt căzu pe spate, trăgându-l după el pe Abner, surprins şi înfuriat, pe podeaua cabinei, deasupra lui.

Intrând şi el în acţiune, Carr îşi avântă peste cap lopata pentru cărbuni şi îi dădu drumul cu putere între omoplaţii lui Abner. Feribotul plonjă într-un şanţ chiar în momentul în care Carr îşi balansa lopata cu viteză, iar aceasta rată capul lui Abner, altfel i-ar fi crăpat craniul cu siguranţă. Pentru Carr, fu ca şi cum ar fi lovit un trunchi de copac.

Lovitura fusese puternică, una care ar fi sfărâmat oasele şi care i-ar fi paralizat pe majoritatea bărbaţilor. Nu şi pe Abner, însă. Acestuia i se tăie respiraţia cu faţa schimonosită de durere şi se rostogoli de pe Hunt, ridicându-se în genunchi. Îşi scoase arma Smith Wesson şi o îndreptă către Carr. Faţa îi era lipsită de expresie, iar ochii săi priveau fără să clipească deloc când apăsă pe trăgaci. Lopata lui Carr era pregătită pentru o nouă lovitură, însă fochistul încremeni în clipa în care glonţul îl nimeri în torace. Şocul îl aruncă în labirintul de valve, după care se prăbuşi încet în genunchi şi se întinse pe podeaua cabinei.

Fără să ezite câtuşi de puţin, Abner îndreptă ţeava revolverului spre Hunt şi îl împuşcă pe mecanic în stomac. Hunt se îndoi de mijloc, cu ochii aţintiţi înspre Abner exprimând o ură rece, amestecată cu durere şi şoc. Se clătină spre spate, ţinându-se cu o mână de stomac şi cu cealaltă întinsă în faţa lui. Abner îşi dădu seama prea târziu ce avea de gând să facă Hunt şi, înainte să reacţioneze, acesta ajunsese deja cu degetele şi trăsese mânerul orizontal de alamă al frânei locomotivei, mutându-l de la dreapta la stânga. În ultimul său gest, muribundul îşi aruncă braţul în jurul controlerului de mers, îl trase înspre el, după care se prăbuşi mort.

Roţile de tractare ale locomotivei începură să se deplaseze înainte. Abner, slăbit de lovitura îngrozitoare pe care o primise în spate, reacţionă prea încet. Privirea îi era înceţoşată şi trecură trei secunde lungi până îşi dădu seama că locomotiva înainta pe puntea feribotului. Orice încercare de a opri inevitabilul veni prea târziu. Când Abner reuşi să tragă maneta înapoi, locomotiva de o sută treizeci şi patru de tone îşi începuse deja căderea de la prova lui *Kalispell* în adâncimile reci ale lacului Flathead.

Capitolul 50

La început, nici unul dintre cei care se aflau în vagonul de marfa al lui Cromwell nu îşi dădu seama că trenul cădea de pe platforma feribotului din cauza mişcărilor violente produse de valuri şi de vânt. Bell distinse rapid o mişcare diferită şi simţi că roţile de sub vagon începuseră să se rotească. Deschise uşa de la vagon şi fu întâmpinat de o pală de vânt care îl făcu să se clatine preţ de o clipă. Pe urmă îşi scoase capul şi se aplecă în afară. Îi fu dat să vadă două imagini de coşmar: în una, puntea părea să se mişte înspre pupa din cauza deplasării în faţă a trenului; iar în a doua, partea din faţă a locomotivei, cu roţile de direcţie, se rostogolea peste provă, scufundându-se în valurile turbulente de dedesubt.

Bell se răsuci înapoi.

— Trenul cade de pe feribot! strigă el, încercând să acopere zgomotul asurzitor. Repede, săriţi cât mai aveţi timp!

Cromwell se gândi că aceasta era o oportunitate pentru el şi nu luă în seamă imediat dezastrul care tocmai era pe cale să se producă. Fără un cuvânt, sări de pe canapea şi îşi scoase şi pistolul automat în timpul saltului. Făcu însă o greşeală prostească: în loc să apese instantaneu pe trăgaci şi să-l ucidă pe Bell, el mai pierdu vremea ca să-i spună:

— Rămas bun, Isaac!

Deodată, mâna în care ţinea pistolul îi fu izbită într-o parte, iar glonţul se înfipse în cadrul uşii de lângă capul lui Bell. Margaret stătea în faţa lui Cromwell, scoţând flăcări pe ochii ei întunecaţi şi ţinându-şi buzele strânse până în momentul în care vorbi. Fără nici o frică, fără să se înspăimânte, stătea cu picioarele bine fixate pe podeaua vagonului.

— Destul, Jacob, zise ea.

Nu avu timp să mai spună şi altceva. Bell o înşfacă de braţ.

— Sari! o îndemnă el. Repede!

Numai Bell înţelegea ceea ce era inevitabil să se întâmple. Se mai uită o dată afară pe uşă şi văzu că locomotiva dispăruse aproape cu totul sub valuri, iar tenderul şi vagonul de marfă se deplasau cu viteză şi mai mare, fiind trase rapid în apă de greutatea imensă. Puntea era înclinată într-un unghi ascuţit, iar *Kalispell* era în mare pericol să se scufunde şi ea odată cu trenul.

Mai rămăseseră doar câteva secunde înainte ca vagonul de marfă să fie şi el tras peste prova.

Cu faţa contorsionată de ură, Cromwell îndreptă din nou ţeava Coltului înspre Bell, însă Margaret se aşeză între cei doi bărbaţi. Cromwell deveni şi el conştient de pericol în cele din urmă şi îşi dădu seama mâhnit că înfrângerea şi moartea se aflau la numai câteva clipe depărtare. Încercă să o dea deoparte pe Margaret, ca să poată sări afară pe uşă, însă Margaret îşi încolăci braţele în jurul taliei fratelui său, trăgându-l înapoi în interiorul vagonului. El ridică mâna şi o izbi peste obraz cu patul pistolului. În locul loviturii ţâşni sângele, însă ea continuă să-l strângă într-o îmbrăţişare a morţii căreia el nu putu să i se sustragă.

Roţile din faţă ale vagonului de marfă se deplasau fără oprire pe urma tenderului în partea din faţă a feribotului. Bell încercă să o tragă pe Margaret afară pe uşă, însă ea îl ţinea prea strâns pe fratele ei. Mâneca de la puloverul ei albastru se rupse şi el îi scăpă braţul din strânsoare. Ea se uită la Bell, iar ochii căpătară o expresie blândă.

— Îmi pare rău, Isaac.

Bell se întinse s-o prindă, însă era prea târziu: căzu prin uşa deschisă. Se răsuci violent prin aer şi se izbi de puntea din lemn, lovindu-se la umărul din partea opusă coastelor pe care şi le rupsese. Impactul fu suficient ca să-l facă să geamă de durere. Rămase zăcând acolo, privind cu groază cum vagonul de marfă al lui Cromwell alunecă în lac. Îi trecu prin minte ideea că poate Margaret va încerca totuşi să scape şi să se salveze. Însă nu fu să fie aşa. Un zid violent de apă înspumată se închise peste vagonul de marfă şi pătrunse în interior prin uşa deschisă a vagonului cu o asemenea forţă, încât ar fi fost imposibil să mai scape cineva din interior. Sperând totuşi, în ciuda oricărei lipse de speranţă, Bell rămase întins pe punte, cu apa şiroind în jurul lui, uitându-se lung la bulele de aer care urcau la suprafaţă pe măsură ce feribotul trecea pe deasupra lor. Încă se mai uita la locul în care se scufundase trenul după ce căzuse peste bord, însă nici Margaret, nici fratele ei nu apărură la suprafaţă.

Prova feribotului se balansă şi carena se ridică aproape un metru din apă, eliberându-se de sutele de tone de greutate mortală ale trenului. Aproape imediat, spre imensa uşurare a căpitanului Boss de la timonă, *Kalispell* deveni mai stabilă şi începu să-şi facă vânt prin valuri, roţile cu zbaturi împingând-o înspre partea de vest a lacului.

Bell se chinui aproape zece minute pe punte ca să ajungă la uşa care ducea la scările dinspre timonă. Când ajunse la timonă, Boss se uită la el plin de uimire, văzându-l cum arăta.

— Păi de unde ai mai apărut şi dumneata?

— Am sărit pe punte tocmai când plecai de pe pontonul din Woods Bay. Mă numesc Bell. Lucrez la Agenţia de Detectivi Van Dorn.

— Ai avut noroc că nu te-ai scufundat odată cu ceilalţi.

— Da, spuse el moale. Am avut noroc.

— Cine erau oamenii aceia?

— Doi erau membrii nevinovaţi ai unui echipaj de tren care au fost ţinuţi ostatici. Ceilalţi trei erau căutaţi pentru crimă şi jaf. Aveam de gând să-i arestez în momentul în care ajungeam în port.

— Îmi pare rău pentru ei. Moartea prin înecare nu este prea plăcută.

Bell se simţea copleşit de vinovăţie. Faţa îi era lipsită de expresie când se întoarse să privească apa din lac. Valurile nu mai aveau acelaşi aspect înfricoşător şi nu se mai agitau la fel de tare. *Chinook* se deplasa către est şi vânturile îngrozitoare se transformaseră deja într-o briză uşoară.

— Nu, murmură el, nu este plăcută chiar deloc.

Revenirea din adâncuri

16 aprilie 1950
Lacul Flathead, Montana

După ce tenderul de cărbune fu ridicat şi adus la suprafaţă, apoi aşezat pe barjă în spatele locomotivei Pacific, scufundătorii se concentrară pe manevrarea cablurilor de oţel pe care le trecuseră pe sub vagonul de marfa, ataşându-le la un scripete, ca să îl poată ridica. În ciuda stratului de noroi şi de mâzgă, numele „SOUTHERN PACIFIC” era încă citeţ pe părţile laterale ale tenderului.

Mai târziu, tot în după-amiaza respectivă, directorul operaţiunii de recuperare, Bob Kaufman, se plimba pe punte nerăbdător, în vreme ce scufundătorii erau aduşi la suprafaţă pe o platformă care fu adusă până la barjă. Aruncă o privire înspre norii întunecaţi, însă nu păreau să fie ameninţători şi îşi aprinse un trabuc în timp ce aştepta să-i fie scoasă casca din alamă de pe capul şefului echipei de scufundători. De îndată ce avu ocazia, Kaufman îl întrebă:

— Care-i treaba?

Scafandrul, un bărbat de vreo patruzeci şi ceva de ani, aproape chel, făcu din cap un gest de asigurare, după care spuse:

— Cablurile sunt fixate. Puteţi să-i spuneţi macaragiului că poate începe ridicarea.

Kaufman îi făcu un semn din mână omului care manevra macaraua imensă ce se înălţa de pe puntea barjei de recuperare.

— Toate cablurile sunt fixate! Ridică! strigă Kaufman, după care se întoarse şi i se adresă bărbatului înalt, mai în vârstă, cu părul alb care stătea alături de el pe puntea barjei. Suntem gata să ridicăm vagonul de marfă, domnule Bell.

Isaac Bell încuviinţă din cap. Chipul îi era calm, însă se vedea că părea nerăbdător.

— Bine, domnule Kaufman. Să vedem cum arată după toţi aceşti ani în care a stat pe fundul lacului.

Macaragiul manevră manetele de ridicare, tensionând cablurile pe măsură ce motorul diesel al macaralei crescu de la ralanti până la o turaţie înaltă, după care se menţinu la un nivel constant în vreme ce se forţa să ridice vagonul de marfă. Operaţiunea era aproape la fel de complexă ca şi ridicarea la suprafaţă a locomotivei de o sută treizeci şi patru de tone. În clipa în care vagonul fu tras de pe fundul lacului, operaţiunea de ridicare decurse fără probleme.

Bell privi cu o fascinaţie aproape morbidă cum vagonul de marfă apăru la suprafaţa apei şi fu ridicat, după care macaraua îl aduse basculându-se deasupra barjei. Coordonând manevrele cu dexteritate, macaragiul coborî cu precauţie vagonul, până când acesta fu aşezat pe punte, în spatele locomotivei şi al tenderului.

Uitându-se la tren, lui Bell îi fu greu să-şi amintească felul în care arăta cu atâţia ani în urmă. Se duse până la vagon şi şterse depunerile de pe numărul de serie, care abia se mai distingea prin mâzga cleioasă. Numărul 16.455 deveni imediat vizibil. Bell îşi ridică apoi privirile spre uşa vagonului de marfă. Era tot deschisă, ca atunci când căzuse prin ea cu atât de multă vreme în urmă. Interiorul era cufundat în întuneric, lumina soarelui neavând forţă să răzbată prin stratul de nori. Amintirile îi reveniră cu forţă şi revăzu ziua aceea fatidică în care trenul alunecase de pe feribot şi ajunsese pe fundul lacului. Se temea de ceea ce avea să găsească înăuntru.

Kaufman veni cu scara pe care o utilizaseră pentru a pătrunde în cabina locomotivei şi o propti de podeaua vagonului de marfă.

— După dumneata, domnule Bell, spuse el.

Bell încuviinţă din cap în tăcere şi urcă scara încet, până ajunse pe pragul vagonului. Se uită în întunericul din interior şi ascultă cum picura apa prin vagon. Îşi suprimă un frison. Umezeala şi mirosul de alge şi de noroi păreau să aducă un iz de moarte, de bătrâneţe şi de ceva diabolic şi extrem de terifiant.

Mobilierul şi decoraţiunile cândva frumos ornamentate ale vagonului princiar arătau acum ca nişte elemente de coşmar. Pe podeaua acoperită cu mochetă se depusese un sediment în care se amestecau alge subţiri şi lungi. Barul sculptat extrem de minuţios, fotoliile din piele şi canapeaua, lustrele Tiffany de deasupra, chiar şi picturile de pe pereţi aveau un aspect grotesc sub învelişul de mâzgă şi de alge. Nişte peşti mici care nu reuşiseră să iasă în momentul în care vagonul fusese scos din apă se zbăteau pe podea.

Ca şi cum ar fi vrut să mai întârzie inevitabilul, Bell îşi făcu drum prin noroi şi descoperi cele cinci cufere din piele aliniate de-a lungul unui perete, în locul în care îşi aminti că le zărise şi în 1906. Scoase un briceag din buzunar şi forţă încuietoarea ruginită şi aproape înţepenită de la primul cufăr. După ridicarea capacului, văzu că noroiul nu pătrunsese prea mult în interior. Scoase cu grijă un teanc. Bancnote din hârtie erau umede, însă îşi păstraseră forma şi consistenţa. Scrisul tipărit pe bonurile de tezaur convertibile în aur se vedea încă distinct şi bine conturat.

Kaufman se alăturase lui Bell şi se holba fascinat la grămezile de bancnote înghesuite în cufăr.

— Cam cât crezi că se află aici?

Bell închise capacul şi făcu un semn către celelalte patru cufere.

— O estimare generală? Poate patru sau cinci milioane.

— Şi ce se va întâmpla cu banii? întrebă Kaufman cu o sclipire în ochi.

— Se vor întoarce la banca ai cărei deponenţi au fost jefuiţi de economiile lor.

— Mai bine să nu le spuneţi nimic de genul ăsta celor din echipajul meu, zise Kaufman cu seriozitate. S-ar putea să le fi intrat în cap că e vorba de bani publici.

— Sunt convins că toţi comisionarii bancari din San Francisco vor fi foarte generoşi şi vor oferi o recompensă dumitale şi echipajului, spuse Bell zâmbind.

Kaufman fu satisfăcut, cercetând cu privirea prin vagon.

— Locul ăsta trebuie să fi fost un adevărat palat pe roţi înainte să se fi scufundat. Nu am mai văzut niciodată un vagon de marfă decorat să arate ca un vagon particular Pullman.

— Nu s-au făcut deloc economii pentru amenajarea lui, spuse Bell, uitându-se la numeroasele sticle de şampanie veche şi de coniac scump care erau răspândite prin sedimentul de pe jos.

Expresia lui Kaufman se întunecă, arătând din cap către două movile deformate care se ridicau de la podea.

— Pe aceştia doi îi căutaţi?

Bell încuviinţă din cap cu un aer grav.

— Jacob Cromwell, infamul Bandit-Măcelar şi sora lui, Margaret.

— Banditul-Măcelar, repetă Kaufman încet, minunându-se. Mereu m-am gândit că a reuşit să scape.

— Au apărut zvonuri de acest gen pe parcursul anilor, din

cauză că banii nu au mai fost recuperaţi niciodată.

Ţesutul adipos al lui Cromwell se descompusese, iar trupul lui, la fel ca şi cadavrele din cabina locomotivei, dobândise un aspect cerat din cauza saponificării. Bine-cunoscutul criminal nu prea mai arăta a ceva ce fusese cândva o fiinţă umană. Era ca şi cum s-ar fi topit, formând o grămăjoară de gelatină cafenie, din care nu se mai discernea nimic. Corpul i se răsucise, ca şi cum ar fi murit contorsionându-se de groază în momentul în care tonele de apă se năpustiseră în vagonul de marfă în timp ce se răsturna după locomotivă către fundul lacului. Bell ştia însă mai bine cum stătea treaba. Poate Cromwell se luptase într-adevăr să supravieţuiască, însă nu fusese nici o clipă cuprins de groază. Nu mai era o ameninţare pentru nimeni. Regatul său clădit din jafuri şi crime luase sfârşit cu patruzeci şi patru de ani în urmă, sub apele reci ale lacului Flathead.

Se îndreptă prin mâzgă spre locul unde zăcea trupul lui Margaret. Părul ei lucios se decolorase în contact cu sedimentul şi era amestecat cu fire de alge. Chipul atât de drăgălaş cândva arăta ca o sculptură pe care artistul o lăsase nefinalizată. Bell nu se putu împiedica să nu-şi amintească de frumuseţea ei şi de cât de plină de viaţă era în noaptea în care se întâlniseră în ascensorul din hotelul Brown Palace.

— E sora lui? întrebă Kaufman, întrerupând gândurile lui Bell.

Bell dădu din cap în semn de încuviinţare. Simţi o senzaţie copleşitoare de regret şi de remuşcare. Ultimele ei cuvinte înainte ca el să cadă din vagon îi reveniră în minte, bântuindu-l. Niciodată nu putuse să-şi explice sentimentele faţă de ea. Nu fusese iubire din partea lui, ci mai mult un fel de dragoste amestecată cu ură. Nu putea să-i ierte fărădelegile săvârşite în colaborare cu fratele ei. Meritase să moară, la fel ca şi el.

— Acum nu aş putea să-mi dau seama cum arăta, spuse Kaufman. S-ar putea să fi fost o femeie frumoasă.

— Da, aşa a fost, confirmă Bell încetişor. O femeie frumoasă, plină de viaţă, dar de o răutate fără măsură. Apoi se întoarse întristat, fără să verse însă nici o lacrimă.

Cu puţin timp înainte de miezul nopţii, barja de recuperare ancoră la vechiul ponton care se continua cu linia de cale ferată din Rollins. Bell aranjă cu Kaufman să aibă grijă ca trupurile neînsufleţite să fie duse la cea mai apropiată morgă şi să fie anunţate rudele cele mai apropiate ale lui Hunt şi Carr. Îl

recunoscu pe Joseph Van Dorn care stătea pe chei, înconjurat de patru dintre agenţii săi şi nu fu surprins să-l vadă acolo.

Van Dorn avea peste optzeci de ani, însă se ţinea bine, cu capul plin de păr alb şi cu nişte ochi care nu-şi pierduseră deloc strălucirea. Deşi cei doi fii ai săi conduceau acum Agenţia de Detectivi din birourile din Washington, D. C. El încă mai lucra în vechiul birou din Chicago şi dădea consultanţă în cazurile care nu fuseseră soluţionate niciodată.

Bell se duse până la Van Dorn şi dădu mâna cu el.

— Mă bucur să te văd, Joseph. A trecut multă vreme de când nu ne-am mai văzut.

— Munca mea nu este la fel de interesantă de când te-ai pensionat, răspunse Van Dorn, cu un zâmbet larg.

— Nimic nu ar fi putut să mă împiedice să revin în cazul acesta.

Van Dorn se uită lung la vagonul de marfă. În lumina slabă de pe chei, arăta ca un monstru odios care apăruse din adâncuri.

— Erau acolo? întrebă el. Banii?

Bell încuviinţă printr-o înclinare uşoară a capului.

— Şi Cromwell?

— Şi el şi sora lui, Margaret.

— Atunci, în sfârşit, după atâta vreme, s-a terminat, spuse Van Dorn oftând adânc. Putem să scriem „sfârşit” la legenda Banditului-Măcelar.

— Nu prea mulţi dintre clienţii Băncii Cromwell mai sunt acum în viaţă ca să-şi primească banii înapoi, şopti Bell.

— Nu, însă urmaşii lor vor fi înştiinţaţi de norocul care a dat peste ei.

— Le-am promis lui Kaufman şi echipajului său o recompensă consistentă.

— Voi avea grijă să o primească, promise Van Dorn, după care îşi puse mâna pe umărul lui Bell. Bună treabă, Isaac. Păcat că nu am reuşit să găsim trenul acum cincizeci de ani.

— Lacul are o adâncime de optzeci şi doi de metri în locul în care s-a scufundat trenul, explică Bell. Compania de recuperare care a fost angajată de comisionarii bancari din San Francisco a dragat lacul, însă nu au putut să-l găsească în 1907.

— Cum de nu au reuşit?

— A căzut într-o depresiune de pe fundul lacului, iar cablurile de dragare au trecut pe deasupra lui.

Van Dorn se întoarse şi făcu un semn din cap către o maşină

parcată lângă chei.

— Bănuiesc că te îndrepţi spre casă acum.

— Mă aşteaptă soţia mea, spuse Bell încuviinţând din cap. Ne întoarcem înapoi în California.

— San Francisco?

— M-am îndrăgostit de acest oraş în timpul investigaţiei şi după cutremur am decis să rămân şi să mă stabilesc acolo. Locuim în fostul conac al lui Cromwell din Nob Hill.

Bell se despărţi de Van Dorn şi se îndreptă către maşina parcată. Vopseaua de culoare albastru metalizat de pe maşina decapotabilă Packard, modelul Custom Super 8 din 1950, sclipea în luminile de pe chei. Deşi noaptea era răcoroasă, copertina era lăsată în jos. O femeie stătea la volan, purtând o pălărie elegantă peste părul vopsit în culoarea blondă originală. Ea îl privi în timp ce se apropia, cu aceiaşi ochi de culoarea verde a unei mări de corali ca atunci când o întâlnise Bell pentru prima dată. Ridurile de expresie din jurul ochilor aparţineau unei persoane care râdea cu uşurinţă, iar trăsăturile feţei arătau semnele unei frumuseţi care nu se pierduse.

Bell deschise portiera şi se strecură pe locul de lângă ea. Ea se aplecă înspre el şi îl sărută apăsat pe buze, după care se trase înapoi şi îi zâmbi timid.

— Era şi timpul să te întorci.

— Am avut o zi grea, spuse el oftând adânc.

Marion răsuci cheia în contact şi porni maşina.

— Ai găsit ceea ce căutai?

— Totul era acolo şi Jacob şi Margaret şi banii.

Marion privi în afară, către apa întunecată a lacului.

— Aş vrea să spun că îmi pare rău pentru ei, însă nu pot să simt nici un fel de regret, mai ales când ştiu despre crimele lor oribile.

Bell nu dorea să se mai gândească la cei doi Cromwell, aşa că schimbă subiectul.

— Ai vorbit cu copiii?

Marion apăsă pedala de acceleraţie şi se îndepărtă cu maşina de chei, înspre drumul principal.

— Cu toţi patru, chiar în după-amiaza aceasta. Imediat ce ajungem acasă, ne pregătesc o petrecere de aniversare.

El o bătu uşurel pe genunchi.

— Ai chef să conduci toată noaptea?

Ea zâmbi şi îl sărută pe mână.

— Cu cât ajungem mai repede acasă, cu atât mai bine.

Rămaseră tăcuţi o vreme, pierduţi în gânduri legate de evenimente demult apuse. O cortină se lăsă în jos peste trecut. Şi nici unul din ei nu se întoarse să mai privească în spate.

Sfârşit.

La începutul anilor 1900, un spărgător de bănci fără scrupule își face intrarea la locul faptei sub deghizări fără cusur, după o analiză minuțioasă a locurilor și a obiceiurilor, după care îi ucide fără nici o remușcare pe toți cei prezenți, reușind astfel să rămână neidentificat. Pe urmele acestui infractor periculos pornește Isaac Bell, un detectiv înzestrat atât fizic, cât și intelectual, suficient de bogat încât să își permită o viață de huzur, dar care este prea tânăr și prea plin de energie pentru a se mulțumi numai cu atât.

Din Arizona și până în Colorado, pe străzile din San Francisco din perioada dezastruosului cutremur și a incendiului devastator care a urmat, până aproape de granița cu Canada, Bell este pe urmele celei mai ascuțite minți criminale pe care a întâlnit-o vreodată, și ale unei femei care se pare că deține cheia identității banditului.

ISBN 978-606-8255-00-2

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com